

Д. І. ДОРОШЕНКО

ОГЛЯД
УКРАЇНСЬКОЇ
ІСТОРІОГРАФІЇ

*ДЕРЖАВНА ШКОЛА:
ІСТОРІЯ. ПОЛІТОЛОГІЯ. ПРАВО*

КИЇВ - 1996

НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК УКРАЇНИ
Інститут української археології та джерелознавства
ім. М.С.Грушевського
Інститут східноєвропейських досліджень
Інститут держави і права ім. В.М.Корецького
Східноєвропейський дослідний інститут
ім. В.Липинського

Д. І. ДОРОШЕНКО

ОГЛЯД УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІОГРАФІЇ

*Державна школа:
Історія. Політологія. Право*

Видавництво "Українознавство"
Київ – 1996

Фундаментальний твір Д.І. Дорошенка (1882–1951), написаний на початку 20-х і вперше надрукований у 1923 р. в Празі, являє собою узагальнююче дослідження з української історіографії. Охоплює час від XI до XX століття.

Публікується репринтним способом за першодруком. "Огляд української історіографії" відкриває серію публікацій "Державна школа: Історія. Політологія. Право".

Для істориків, філософів, усіх, хто цікавиться розвитком вітчизняної історичної думки.

Редакційна колегія серії:

Я.Пеленський, П.Сохань

(співголови)

О.Толочко

(відповідальний секретар)

В.Потульніцький, Н.Яковенко, К.Вислобоков,

Я.Дашкевич, В.Ульяновський, І.Гирич,

Р.Залуцький, Л.Білас

Упорядкування та нарис

Ю. Пінчук, Л. Гриневич

Затверджено до друку вченою радою
Інституту української археології та джерелознавства
ім. М. С. Грушевського НАН України

Підготовлено та видруковано на обладнанні, наданому
Інституту української археології Фондом Катедр Українознавства (ФКУ)
при Гарвардському університеті (США). Програма українознавчих
досліджень, фундатором якої є ФКУ, фінансується за рахунок благодійних
пожертв українських громад США та Канади

© Інститут української археології
та джерелознавства ім. М. Грушевського, 1996

© Ю.Пінчук, Л.Гриневич, упорядкування
та нарис, 1996

D. Depomenis.

УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВНА ШКОЛА

Публікацією історіографічного твору Дмитра Дорошенка (1882-1951) “Огляд української історіографії” (Прага, 1923) започатковується серія перевидання класиків державної школи в українській історіографії: “Державна школа: історія, політика, право”.

Запроектвану серію треба вважати продовженням і своєрідним доповненням повного зібрання творчої спадщини В'ячеслава Липинського (1882-1931), засновника державної школи в українській історіографії і політичній теорії, яке здійснюється від 1973 року Східноєвропейським дослідним інститутом ім. В'ячеслава Липинського у Філадельфії (США), а від 1991 року – спільно з Інститутом української археографії Академії наук України. Прикладом цієї співпраці є перевидання у 1991 році історичного твору В.Липинського “Україна на переломі” присвячене шістдесяти роковинам від дня смерті цього визначного українського історика, політолога і соціолога.

До державної школи зараховуємо тих істориків, які в центр своїх досліджень ставили державу. Їх можна умовно поділити на чотири групи: 1) істориків, які писали історію з теоретичної перспективи, тобто концепційну історію; 2) істориків, які займалися загальною історією, застосовуючи позитивістський метод; 3) істориків, які досліджували сучасну їм історію; 4) істориків-юристів, які займалися історією держави і права та взаєминами України з іншими державами.

Істориків-державників, які писали концепційну історію, репрезентує в першу чергу В'ячеслав Липинський, який у своїх творах найбільш оригінально розглянув питання українського державного будівництва. До цієї категорії належать також Олександр Шульгин (1889-1960) і Борис Крупницький (1894-1958), котрі висвітлювали державне питання з філософської перспективи, і Сергій Шелухін (1864-1938), який досліджував початки Київської Русі, історію

виникнення і поширення понять *Русь* і *Україна*, висуваючи гіпотезу про кельтське походження Русі.

Представниками української державної школи, що займалися загальною історією, застосовуючи позитивістський метод, були Степан Томашівський (1875-1930), праці якого, наприклад, "Українська історія. I. Старинні та середні віки" (1919), відіграла значну роль у сформуванні цієї школи, Іван Крип'якевич (1886-1975), найвидатніший учень Михайла Грушевського, який, зокрема у праці "Студії над державою Богдана Хмельницького" (Записки Наукового товариства ім. Шевченка, СХХХVIII-СХL, СХLIV-СХLV, СХLVII, СLl, 1925-1931), досліджував під впливом В.Липинського епоху Б.Хмельницького, учні М.Грушевського Мирон Кордуба (1886-1948), Микола Чубатий (1889-1975), Іван Джиджора (1880-1919) і Василь Герасимчук (1880-1944).

До цієї категорії істориків-державників належать також київські історики у їхньому еміграційному періоді: Наталія Полонська-Василенко (1884-1977), Олександр Оглоблин (1889-1992) і Дмитро Дорошенко, який, крім загальної історії займався чи не перший у ХХ столітті сучасною йому історією визвольних змагань 1917-1923 років.

Найбільш талановитим істориком-державником, котрий досліджував виключно сучасну йому історію, треба вважати Василя Кучабського (1895-1945?), автора знаменитих творів, серед інших – німецькомовної праці 1934 року "Die Westukraine im Kampfe mit Polen und dem Bolschewizmus in den Jahren 1918-1923" (Західна Україна в боротьбі з Польщею і більшовизмом у 1918-1923 роках).

Істориків-юристів, які займалися історією держави і права та взаєминами України з іншими державами, репрезентують Станіслав Дністрянський (1870-1935) і Володимир Старосольський (1888-1942), що також займалися теоретичними питаннями держави і нації (зокрема, В.Старосольський у праці "Теорія нації" (1921)), Лев Окіншевич (1898-1980) та Андрій Яковлів (1872-1955).

Тут принагідно треба згадати, що більшість впливових істориків української діаспори можна до певної міри вважати послідовниками державного напрямку в українській історіографії.

Усі вищезазначені вчені у своїх працях по-різному обґрунтовували погляд, що держава, особливо національна, відіграє творчу роль в організації, керуванні та обороні суспільства, а В.Липинський, окрім того, аргументував, що без держави немає нації, є лише народ в етнічному сенсі. Ця концепція державності відрізнялася від поглядів представників народницького напрямку української історіографії, що

його репрезентували такі вчені, як Микола Костомаров (1817-1885), Володимир Антонович (1834-1908), Олександр Лазаревський (1834-1902) і Михайло Грушевський (1866-1934). Як відомо, в історичних концепціях цих істориків примат віддавався соціально-економічним, а не державно-політичним інтересам. В центрі їх уваги стояв народ, під яким вони головно розуміли селянські маси, рахуючи їх вирішальним чинником історії, на відміну від істориків-державників, які рушієм мотором історичного процесу вважали еліти.

Українська державна школа була віддзеркаленням розвитку загальноєвропейської історіографії. Державні школи в історіографії були високорозвинені, наприклад, у Англії, Німеччині, Росії і в польській історичній науці (порівняй Краківську державно-консервативну школу). Проте хронологічно українська школа виникла як одна з найпізніших у Європі, хоч такі історично-ідеологічні трактати, як "Історія Русів", а також історичні праці типу "Истории Малой России" (1822) Дмитра Бантиш-Каменського (1788-1850) чи "Истории Малороссии" (1842-1843) Миколи Маркевича (1804-1860), незважаючи на їх лояльне ставлення до Російської імперії, можна вважати передвісниками державної школи, оскільки Україна окреслюється тут уже як окрема політична одиниця. Істотний вплив на розвиток історичних поглядів певних представників української державної школи мали також твори Йогана Христіана Енгеля (1770-1814) "Geschichte von Halitch und Wladimir bis 1772" (1792-93) та "Geschichte der Ukraine und der ukrainischen Kosaken" (1796).

Перевидання маловідомих або й цілком невідомих творів представників української державної школи є надзвичайно важливим завданням, особливо якщо йдеться про значення цього проекту для прискорення національного відродження та державного будівництва у сучасній Україні.

Я. Пеленський

ДМИТРО ДОРОШЕНКО ТА ЙОГО ТВІР “ОГЛЯД УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІОГРАФІЇ”

Розбудова української держави вимагає високого рівня національної свідомості її народу. У формуванні національної свідомості неабияку роль відіграє історична наука. Саме вона “разом із фольклористикою та етнографією наповнює змістом поняття “національний дух” і визначає структуру національних вартостей”¹. Дослідження еволюції наукової думки, її основних напрямків, принципів історичного аналізу, закономірностей розвитку історичної науки складає предмет вивчення спеціальної історичної дисципліни – ІСТОРІОГРАФІЇ (за грецьк. ιστορία – історія, розвідування, дослідження минулого і γραφω – пишу, тобто описування історії).

Серед основних напрямків української історіографії чималий інтерес сьогодні являє, передусім, державницька школа, що її репрезентують відомі українські вчені-емігранти (В.Липинський, С.Томашівський, С.Рудницький, В.Кучабський та ін.). У працях цих істориків осмислено концептуальні питання української державності, досліджено основні етапи її становлення, обгрунтовано з історичної точки зору право українського народу на власну державу. Як відомо, в самій Україні за умов жорстокої цензури, що охоплювала всі сфери життя суспільства на протязі десятиліть, вивчення таких і багатьох інших важливих для

¹ Жмир В.Ф. На шляху до себе: (Історія становлення української національної свідомості) // Філософська і соціологічна думка. – 1991.– № 4. – С.150.

розвитку національної самосвідомості українців наукових проблем було майже неможливим.

З-поміж українських істориків-державників вирізняється постать Дмитра Івановича Дорошенка, одного з фундаторів державницького напрямку в історіографії України, автора першої академічної праці із зазначеної тематики, котру й пропонуємо читачеві.

Біографія видатного ученого – в його наукових ідеях, працях, учнях та послідовниках. Проте біографію Дорошенка (1882–1951) аж ніяк не можна обмежити його творчою діяльністю. Талановитий історик, учений широкої ерудиції – автор близько 1 тис. праць з історії України, української історіографії, історії культури, церкви, літератури, який “першим з українських істориків дав науковий огляд історії України від найдавніших часів і до наших днів не тільки як процесу історичного розвитку українського народу, але і як процесу розвитку української державності”,¹ він був також відомим громадським, державним діячем, що й на практиці доклав чимало сил задля створення української держави, присвятив все своє життя служінню рідному народу.

Походив Дмитро Іванович із старого козацько-дворянського роду на Чернігівщині, що відіграв помітну роль в історії краю. І хоча народився він і виріс не в Україні, у Вільно, вже з молодих років відчув свій духовний зв'язок із Батьківщиною. Становлення Дмитра Дорошенка як активного учасника українського визвольного руху відбувалося у складних умовах російського самодержавства, коли будь-які прояви національного самовираження українців ототожнювались із сепаратизмом, переслідувались. Учень Д.І.Дорошенка історик Борис Крупницький, характеризуючи літературно-наукову та громадську діяльність свого учителя на ниві національного відродження, писав: “На переломі ХІХ–ХХ ст. та навіть і до Світової війни мало було на Східній Україні людей, що ставили національний обов'язок понад усе, що в умовах російських репресій і цен-

¹ *Енциклопедія українознавства: Словникова частина.* – Париж – Нью-Йорк: “Молоде життя”, 1955–1957. – Т.2. – С.583–584.

зурних скорпіонів віддавали себе вповні на службу українській ідеї, зате чимало таких, що були по суті українофілами, симпатиками українського руху, і як такі приймали тільки час від часу участь у національному житті. Перші все мусили нести увесь тягар національних обов'язків та впертою повсякденною працею пробивати нові стежки, здобувати нові позиції, і саме до цього авангарду належав Д.І.Дорошенко¹. Із такою високою оцінкою діяльності Дмитра Івановича не можна не погодитись, якщо брати до уваги лише ту роботу в справі популяризації знань з української історії, літератури (а отже, й у справі пробудження, розвитку національної самосвідомості українців), що її провадив Дорошенко вже у студентські роки (вищу освіту він здобував у 1901–1909 рр., навчаючись в університетах Варшави, Петербурга, Києва). Його перші дописи – звістки про події українського культурного життя в Петербурзі, рецензії на українські книжки з'явилися на сторінках львівського “Літературно-наукового вісника” (“Звістки про український театр” – 1899. – кн. VI; “Росіяне про українську популярну книжку” – 1900. – кн. IV; “Український театр у Петербурзі” – там же, та ін.). З 1902 року в “Киевской старине” почали друкуватися рецензії Дорошенка на українські книжки, з 1903 року в московському “Вестнике воспитания” – його огляди популярної української літератури. В 1904 році Дмитро Іванович підготував і видав бібліографічну працю “Указатель источников для ознакомления с Южной Русью” (СПб. – 60 с.), яка і сьогодні слугує науковцям. В цей час він навчався на історично-філологічному відділі Петербурзького університету, був головою Української студентської громади й брав найактивнішу участь у створенні та роботі українознавчих студентських гуртків. Згадана праця була розрахована саме на студентів, що цікавились різними аспектами українознавства. Д.І. Дорошенко пізніше так пояснював мотиви, що спонукали його до роботи над “Указателем”: “Увійшовши до студентської української

¹ Круницький Б. 40-ліття літературно-наукової діяльності проф. Д.І.Дорошенка // Дорошенко Д. І. Православна церква в минулому й сучасному житті українського народу. – Берлін, 1940. – С.V.

Громади в Петербурзі, я особливо близько прийняв до серця справу самоосвіти своїх товаришів і товаришок із обсягу українознавства. Серед громадян було чимало таких, що дуже мало знали українську літературу, історію, історію національного руху... Потрібно було скласти спеціальний довідник літератури з усіх галузів українознавства для систематичної самоосвіти. З ініціативи студентки-медички Н.К.Щербань я взявся такий показник скласти. Уклали доволі широку програму, – тут був відділ і економіки, і правних відносин, і етнографії в широкому розумінні слова”¹.

Чималу допомогу молодому авторові в роботі над “Указателем” надали О.Русов та О.Лотоцький. Останній також “узяв на себе увесь клопіт з цензурою, а потім з друкарнею”². У цьому ж році за порадою О.Лотоцького Д.Дорошенко видав ще один бібліографічний довідник “Народная украинская литература. Сборник отзывов на народные украинские издания” (СПб. – 72 с.), що містив реєстр 189 українських видань науково-популярного змісту і художньої літератури. Розрахований він був на масового читача. “Цей довідник, – писав Володимир Дорошенко, – був дуже на час і улегшив вибір відповідної літератури для складання народних бібліотек. Тоді й приватні люди й особливо земства ширили між населенням популярну літературу, складали цілі бібліотечки такої літератури”³. Отже, обидві збірки були дуже своєчасними і якнайкраще відповідали пекучим проблемам українського національно-визвольного руху. Вони також характеризували молодого автора як здібного науковця-бібліографа, праці якого, за справедливим визначенням Любомира Винара, “в тому часі виповнили поважну прогалину в українській бібліографічній літературі і причинилися до

¹ *Дорошенко Д.* Мої спомини про О.О.Русова // Відбитка зі Студії з поля суспільних наук і статистики. – Львів, 1938. – Т.V. – С.4–5.

² *Дорошенко Д.* Мої спомини про давнє-минуле (1901–1914 роки). – Вінніпег, 1949. – С.50.

³ *Дорошенко В.* Пам’яті українських бібліографів // Науковий збірник УВАН. – Т.2. – Нью-Йорк, 1953. – С.176. Тут цит.: *Винар Л.* Дмитро Дорошенко – видатний дослідник української історіографії та бібліографії // *Український історик.* – 1982–1983. – № 3/4 (75/76). – С.44.

дальшого розвитку цієї ділянки українознавства”¹. Безумовним свідченням наукової вартості ранніх бібліографічних дослідів Д.Дорошенка може служити вже те, що “Указатель источников...”, незважаючи на великі цензурні скорочення, широко використав для підготовки другого видання “фундаментальної праці “Серед книг” відомий російський книгознавець та бібліограф Н.Рубакін².

Громадська, літературно-наукова діяльність Дмитра Івановича Дорошенка від революції 1905 року аж до початку Світової війни була тісно пов’язана з його перебуванням у Петербурзі, Києві, Катеринославі.

З початком революційних подій 1905 року в Росії створились, до певної міри, більш сприятливі умови для поширення української мови, розвитку національної освіти, науки, літератури. Саме з цього часу “український рух розгортається вшир, захоплюючи різноманітними формами своїми представників усіх верств”³.

Після скасування указів про заборону українського друкованого слова перед активістами українського руху постало важливе завдання створити такі національні органи друку, за допомогою яких можна було б поширити справу популяризації знань з історії, культури українського народу серед широких верств населення всієї Росії, й передусім серед самих українців, що мало сприяти пробудженню й розвитку їх національної свідомості. Дмитро Іванович із великим ентузіазмом включився до цієї роботи, а вона була нелегкою: відчувався постійний тиск із боку поліції, цензури, що всіма силами намагались перешкодити “поширенню сепаратистських ідей”, доводилось долати фінансові труднощі тощо. Серед тих органів друку, становлення яких відбувалося за участю, або й під безпосереднім керівництвом Дмитра Дорошенка, можна назвати такі, як “Хлібороб” (Лубни), “Рідний край” (Полтава), “Украинский вестник” (Петербург), “Рада”, “Нова громада”, “Україна” (Київ),

¹ *Винар Л.* Назв. праця. – С.44.

² *Національна бібліотека Російської Федерації.* Відділ рукописів, ф.358.171.15, арк.2.

³ *Жмир В.Ф.* Назв. праця. – С.142.

“Українська жизнь” (Москва), “Дніпрові хвилі” (Катеринослав) та ін. Про ті питання, що їх порушував Дорошенко перед українською громадськістю в цей період, можна судити вже по самих назвах його численних публікацій. Це і злободенні питання суспільно-політичного руху в Україні (“Україна в 1906 році”, “Національне питання і автономія”, “Українська соціал-демократія”, “Нова українська партія на Галичині” та ін.) , і проблеми розвитку національної освіти (“Ще в справі українських кафедр”, “Українська мова в народних школах”, “Українські кафедри в Київському університеті”, “Учительські курси і українство” та ін.), науки (“Діяльність Наукового Товариства ім.Шевченка у Львові”, “Науковий рух на Україні в 1912 році” та ін.), літератури, театру (“Дещо про українську театральну справу”, “Українство і російська література”, “Нова українська хата в Києві”, статті про життя і творчість визначних діячів української культури І.Франка, Б.Грінченка, В.Горленка, М.Чалого, І.Тобілевича, М.Заньковецької, М.Садовського, М.Старицького, М.Драгоманова та ін.). Отже, як бачимо, дописи Дмитра Івановича, що з’являлися у найбільш відомих органах друку, були різноплановими за тематикою, формою подавання матеріалу. Але було й те, що їх об’єднувало: ідейна спрямованість, яка виходила із завдання, що автор ставив перед собою, беручись за перо, – всіма силами, своїми знаннями, талантом сприяти розвитку національної самосвідомості українського народу, служити рідному краю – Україні.

З кінця 1905 року почали з’являтися в Україні культурно-просвітницькі товариства “Просвіти”. Перші з них були створені в Одесі, Катеринославі, Житомирі, Кам’янці. “Просвіти” одразу ж стали головними осередками культурної праці серед широких верств українського населення, і, звичайно, така важлива ділянка громадської роботи не могла пройти повз увагу Дмитра Івановича. Перебуваючи в Києві, він з кінця 1906 року до початку 1909 року обіймав посаду секретаря київської “Просвіти”, що була заснована влітку 1906 року. До її складу входили також Б.Грінченко (він, за висловами Дорошенка, був душею й організатором товариства), С.Єфремов, М.Левицький, С.Русова,

В.Цимбал та ін. Члени київської “Просвіти” працювали, головним чином, серед робітництва міста: виступали з лекціями, рефератами, брали участь у підготовці концертів, займалися видавничою справою (за неповних 4 роки з моменту створення київською “Просвітою” було видано 40 популярних книжок)¹.

Навесні 1909 року Д.Дорошенко закінчив із дипломом I ступеня історично-філологічний відділ Київського університету. Проте через “політичну неблагонадійність” не був залишений на викладацькій роботі в Києві. З цієї ж причини він надмірний час очікував затвердження від губернатора на педагогічну посаду в Катеринославське комерційне училище, на яку його запросив директор цього закладу А.С.Синявський. Тільки після наполегливого клопотання останнього ця справа вирішилася позитивно².

Із великим завзяттям приступив Дмитро Іванович до викладацької роботи: читав лекції з історії, очолив роботу гуртка “родиноведення” (по суті, українознавства), в якому зосередив головну увагу на вивченні української історії, літератури, етнографії. Плідній роботі Дорошенка значною мірою сприяла та атмосфера, що існувала в училищі завдяки його директору. “Як порівняти з гімназіями міністерства народної освіти, – ділився своїми враженнями Д.Дорошенко з Б.Грінченком в одному з листів із Катеринослава до Києва, – то безумовно атмосфера тут у десять разів вільніша і симпатичніша. Директор – ліберал і українофіл... Вчителі усі люди поступового напрямку... Що до українства, то це, мабуть, одна на всю Росію школа, де його так “толерують”. Почати з того, що на коридорах висять портрети українських гетьманів і письменників, малюнки з альбому “Из украинской старины” вид. Марксового і т.п. В учительській лекторії лежать на столі, між іншим, “Рада”, “Діло”, “Українська хата”, “Наша школа”...”³.

¹ *Дорошенко Д.* “Просвіти” на Великій Україні (Зі спогадів) / Накладом товариства “Просвіта” у Львові. – Б.м, б.р. – С.2–3.

² *Дорошенко Д.* Мої спомини про давнє-минуле (1901–1914 рр.). – С.142.

³ *Центральна наукова бібліотека ім. В.І.Вернадського АН України. Інститут рукопису* (далі – ЦНБ, ІР), ф.Ш, №36951, с.6.

Переїхавши до Катеринослава Дмитро Іванович, звичайно, одразу ж включився у діяльність “Просвіти”. Невдовзі став заступником голови товариства, організатором і редактором (1910–1913 рр.) її друкованого органу – ілюстрованого двотижневика “Дніпрові хвилі”. На сторінках цього часопису Дмитро Дорошенко видрук’ював матеріали про П.Куліша, Д.Яворницького, М.Лисенка тощо. Серед членів місцевої “Просвіти” були Д.Яворницький, А.Синявський, В.Біднов, Н.Дорошенко (дружина Дмитра Івановича – Наталія Михайлівна). Просвіт’яни зуміли поширити свою роботу також і серед селянства, створивши цілу низку осередків по селах (Мануйлівка, Діївка, Лоц-Кам’янка, Амур, Кринички, Гупалівка та ін.). “Багато довелося мені попрацювати по сільських філіях катеринославської “Просвіти”, – згадував пізніше Дорошенко, – попочитати лекцій, їздячи і в дощ, і в болото, і пішки ходячи, вертаючись пізно уночі (а на другий день вранці треба було вже йти на службу). Ще більше попрацювала і поклала сил та здоров’я моя дружина, організуючи концерти та вистави по філіях і сама виступаючи на них. Але ця робота доставляла нам стільки тихої радості й морального задоволення, що й досі люблю згадувати ті часи”¹.

Катеринославська “Просвіта” проіснувала до осені 1914 року. Дмитро Іванович навіть після переїзду в 1913 році до Києва намагався не поривати своїх зв’язків із Катеринославом (зокрема, ще навесні 1914 року приїздив із Києва з лекцією про Галичину, в 1916 році – виступав з лекцією про І.Франка).

Закрито катеринославську “Просвіту” було (як, принаймні, і київську в 1910 році) за “проповідь сепаратизму”. Проте, на думку Дмитра Івановича, “Просвіти” зробили своє діло – “вони посіяли в душах тисячів людей зерна національної свідомості, і ці люди, коли настав слухний час, зробилися на місцях організаторами широкого національно-політичного руху, який охопив усю Україну, як тільки впали пута старого режиму”².

¹ Дорошенко Д. “Просвіти” на Великій Україні (Зі спогадів). – С.6.

² Там же. – С.8.

Перебуваючи у Катеринославі, Дмитро Іванович не тільки займався педагогічно-просвітницькою діяльністю, але й працював як науковець. У листопаді 1909 року його було затверджено секретарем “Архівної комісії”, що була заснована 1903 року й мала своїм завданням охорону архівів та інших пам’яток старовини в губернії, публікацію документальних матеріалів, наукових робіт з історії краю¹. Праця в Комісії стала для Дмитра Івановича справжньою школою науково-дослідницької роботи, оскільки саме тут він отримав доступ до першоджерел – архівних матеріалів. Результати своїх дослідів Дорошенко опублікував на сторінках офіційного друкованого органу Комісії “Летописи”² (він був його редактором). Серед інших праць цього періоду доречно згадати популярну історію Катеринославщини, що її видав Дмитро Іванович у 1913 році, а також “Повний збірник творів Т.Шевченка”, який вийшов за його редакцією в Катеринославі 1914 року.

Свою наукову працю Д.Дорошенко продовжив після переїзду влітку 1913 року до Києва. На запрошення М.С.Грушевського він став секретарем “Українського наукового товариства”, брав активну участь у редагуванні його видань (із початком Світової війни, після арешту й заслання М.Грушевського він відредагував III-ю та IV-у книги “України”, 2 томи “Українського наукового збірника” (1915, 1916). Видано їх було у Москві, куди “Українське наукове товариство” перенесло друк своїх видань, оскільки там “не було спеціальної цензури для українських видань і не вимагали російського, так званого “ярижного” правопису”³.

З початком війни, а потім в умовах революції та боротьби за українську державність, що розгорнулась після 1917 року, аж до еміграції в 1919 році Дорошенко зосереджує увагу на громадській та державній роботі. Під час війни його було

¹ *Дорошенко Д.* Огляд української історіографії. – Прага, 1923. – С.202.

² *Дорошенко Д.* Новые данные по вопросу о т.н. реформе короля Стефана Батория // *Летопись Екатеринославской Ученой архивной комиссии.* – Вип. XII. – 1911. – С.145–158; *Його ж.* “Об архивах Екатеринославской губернии” // *Там же.* – Вип. X. – 1914. – С.11.

³ *Дорошенко Д.* Огляд української історіографії. – С.201.

призначено крайовим комісаром Галичини й Буковини з правами генерал-губернатора. Від партії Українських Соціалістів-Федералістів його було висунуто до Української Центральної Ради. Влітку 1917 року Дорошенку було доручено формування Генерального Секретаріату, однак через деякі розходження з М.Грушевським він відмовився від цього. Потому він обирається губернським комісаром Чернігівщини. В травні – листопаді 1918 року в уряді гетьмана Скоропадського Дмитро Іванович обіймав посаду міністра закордонних справ.

Державна, громадсько-політична діяльність Д.І.Дорошенка в цей складний і суперечливий період заслуговує на особливу увагу й має стати предметом окремого дослідження. Проте маємо підстави вже тут зазначити, що в той нелегкий період в силу своїх політичних переконань всі свої знання, ум, талант Дорошенко віддавав справедливій та великій справі відродження української держави.

Водночас, незважаючи на таку напружену політичну і громадську діяльність, Дмитро Іванович не полишив наукової праці. Зокрема, тоді вийшли друком його розвідки “П.О.Куліш. Його життя й літературно-громадська діяльність” (Київ, 1918. – 80 с.), “Коротенька історія Чернігівщини” (Чернігів, 1918. – 38 с.), “Адам Міцкевич. Його життя й твори” (Київ, 1919. – 47 с.), “По рідному краю. Дорожні враження й замітки” (Київ, 1919. – 92 с.).

Після падіння уряду П.Скоропадського Дмитро Іванович наприкінці січня 1919 року переїхав до Кам'янця-Подільського (за пропозицією В.Біднова його було запрошено на посаду приват-доцента університету)¹, де він викладав деякий час курс української історії. Крім цього, він активно працював у місцевій газеті “Життя Поділля”, написав книгу з історії краю – “Про минулі часи на Поділлі”. Але у Кам'янці-Подільському Дорошенку не довелося довго затриматися. Невдовзі, як і багато інших активних учасників українського національно-визвольного руху (передусім – членів Центральної Ради,

¹ Біднов В. Перші два академічні роки Українського державного університету в Кам'янці-Подільському // Літературно-науковий вісник. – Львів, 1928. – Кн.ХІ. – С.240.

гетьманського Уряду та Директорії), він був змушений емігрувати, і як з'ясувалося пізніше – назавжди. Поза Україною Дмитро Іванович вповні ковтнув гіркого емігрантського життя з його пекучою тугою за рідним краєм, матеріальним скрутним становищем, побутовою невлаштованістю, постійними переїздами (за неповних 4 роки з моменту виїзду він змінив понад 30 місць проживання). “Обернувся я, а почасти зі мною й Наталія Михайлівна, – писав Д.Дорошенко в листі до М.Грінченко, – в якогось пекельного Марка. Товчемося по світу серед чужих людей... Обридло страшенно...”¹. Єдине, що підтримувало сили Дмитра Івановича в ті тяжкі часи його життя, – це літературна і почасти педагогічна праця, якій він віддавався всією душею. Публікації Дорошенка (статті, огляди літератури, рецензії) друкувалися тоді на сторінках таких періодичних видань, як “Воля”, “Хліборобська Україна” (Відень), “Українське слово” (Берлін), “Историк и современник” (Берлін) та інших. Серед окремих його творів, що вийшли в той період друком, необхідно назвати “Покажчик нової української літератури в Росії за 1798–1897 роки. Частина I” (Чернівці. – 68 с.), що був опублікований наприкінці 1919 – на початку 1920 рр., книжечку “Микола Іванович Костомаров. Його громадська й літературно-наукова діяльність” (Київ, 1920. – 94 с.) та “Курс історії України для вищих клас середніх шкіл” (Відень – Київ, 1921. – 231 с.).

17 січня 1921 року у Відні за ініціативою емігрантських організацій, зокрема – Союзу українських журналістів та письменників, Товариства прихильників освіти – було засновано Український Вільний Університет (УВУ) – перший науково-педагогічний та видавничий заклад в еміграції². Згідно зі Статутом, завданнями університету були визначені “розвиток української науки і підготування для України освічених працівників на полі наукової і практичної діяльності”³. Створення УВУ первісно передбачалося у складі трьох

¹ ЦНБ, ІР, ф.1706, № 309, с.1.

² УВУ невдовзі було перенесено до Праги. Відкриття його тут відбулося 23 жовтня 1921 р., а діяльність почалася із зимового семестру 1921–1922 рр.

³ ЦДАВО України, ф.3859, оп.1, спр. 134, арк.8.

факультетів: філософічного, правничого та природничо-математичного. Проте через брак коштів було засновано тільки два факультети – філософічний та правничий. До філософічного факультету включили два відділи: історично-філологічний та природописно-математичний. На викладацьку роботу до УВУ було запрошено найбільш авторитетних, відомих науковців, котрі перебували в еміграції. Серед них – Д. Антоновича, О. Колессу, С. Рудницького, В. Липинського, В. Біднова та ін. 20 грудня 1920 року запрошення надіслали й Дмитру Івановичу Дорошенку, що мешкав на той час у Рейхенау. В ньому зазначалося: “...маю честь запросити Вас, щоби ви були ласкаві взяти участь у тих курсах (в курсах УВУ. – Ред.) та виголосити довільне число викладів з обсягу української історії (число викладових годин довільне від 1–24)... Просимо уклінно не відказати нашій просьбі й означити тему, або кілька тем викладів, числа годин та приблизний час, в якому Ви могли б приїхати до Відня”¹.

Дмитро Дорошенко одразу ж відгукнувся на пропозицію. В своєму листі від 25 грудня 1920 р. він писав: “Я б з великою приємністю взявся прочитати якийсь курс... Якби я міг мати доступ до якоїсь бібліотеки з тим, щоб міг прочитати собі книжки і до дому, то за яких 2–3 тижні міг приготувати і прочитати потому курс української історіографії”². В іншому листі від 19 січня 1921 р. Дмитро Іванович подав концепцію свого майбутнього курсу з історіографії: “... це не мав би бути, – сказано в ньому, – зовсім сухий виказ виданнів і дат, іменнів, я мав на увазі паралельно вияснити розвиток національної самосвідомості, що справді йшла на Україні в парі із пізнанням свого минулого і піддержання ним історичних традицій. Та з другого боку не мусила б це бути сама балачка без основи на точних назвах, датах, цитатах, документальних характеристиках... Назву для курсу я гадав би дати “З нової української історіографії” або “Курс української історіографії з 2 пол.

¹ ЦДАВО України, ф.3859, оп.1, спр.134, арк.8.

² Там же, арк.17–18.

XVIII в. почавши”¹. Концепція майбутнього курсу керівництвом УВУ була ухвалена, і вже з березня 1921 року Д.І.Дорошенко розпочав читати лекції (3 години на тиждень) для студентів філософічного факультету².

На основі викладу курсу української історіографії Д.І.Дорошенко вирішив підготувати спеціальний підручник із цієї теми, розрахований на студентів. Так народилася ідея написання твору “Огляд української історіографії”, робота над яким тривала близько двох років. Варто зазначити, що завдання підготовки праці, яка охоплювала б усі періоди розвитку української історичної думки було, не із легких. Внаслідок припущеного становища, в якому перебувала українська історична наука на протязі досить тривалого часу,³ ні історія України, ні тим більше українська історіографія майже ніколи (за деякими винятками³) не були предметами окремих університетських курсів. Цілком природно, що на початку 20-х рр. не існувало ще академічного видання з історіографії, яке охоплювало б періоди історії України з найдавніших часів і до сучасності⁴. Отже, перед Дмитром Дорошенком постало досить складне й відповідальне завдання – заповнити існуючу прогалину в українській історичній науці. Проте не тільки. Головна мета, що її поставив перед собою Дмитро Іванович, полягала у новому висвітленні українського історичного процесу, в основу якого мала бути покладена державницька історіографічна концепція, прихильником якої він був. Ця концепція почала формуватися вже за часів Світової війни і революційних подій в Україні 1917–1920 рр. (головним її виразником виступив В.Липинський – відомий історик,

¹ ЦДАВО України, ф.3859, оп.1, спр.134, арк.28–28а.

² Там же, арк. 114, 119, спр.137, арк.57.

³ У 1870–1880 рр. проф. В.Б.Антонович читав лекції з української історіографії у Київському університеті. Пізніше лекції з української історіографії у Львівському університеті читав М.С.Грушевський, у Харківському – Д.І.Багалій.

⁴ У 1919 році вийшла книжка проф. В.Біднова “Що читати по історії України (коротенька історіографія України)” (Кам’янець-Подільський. – 72 с.). Проте вона була неповною й носила науково-популярний характер. “Нарис української історіографії” Д.Багалія (Х., 1923 р. – Т.1) не охоплював доби наукової історіографії.

політичний діяч і особистий друг Дорошенка) і набула подальшого розвитку вже в послідуючі роки, головним чином в українському емігрантському середовищі. Вчені-державники, на відміну від істориків-народників (М.І.Костомарова, В.Б.Антоновича, М.С.Грушевського), в основу своїх досліджень поставили вивчення держави. Вони державотворчу роль еліти протиставляли руйнівній діяльності широких мас. Таким чином, історики-державники інакше розуміли сутність історичного процесу, ніж прихильники народного напрямку, й застосовували інші критерії для його оцінки. Отже, готуючи “Огляд української історіографії”, Дорошенко мав на увазі, передусім, переосмислення творчої спадщини попередників, у тому числі й істориків-народників, висвітлення процесу історичного розвитку українського народу в руслі державності.

Дмитро Іванович досить інтенсивно працював над “Оглядом”. Умови, за яких вченому доводилося готувати свій науковий твір, були складними. Головна трудність полягала у бракові необхідної літератури. Залишаючи Україну, Дорошенко не мав можливості вивезти з собою власну бібліотеку (навіть вимушений був залишити особистий архів), а у пражких бібліотеках української літератури майже не було (зокрема, бібліотека УВУ в 1921 році нараховувала лише 52 назви книжок)¹. Таким чином, ученому доводилося витратити немало часу і зусиль на пошуки потрібної літератури. “Хоча чеське правительство зробило все можливе, щоб облегшити українцям вести наукову роботу, – писав він про умови своєї роботи в одному із листів до М.Грінченка, – але працювати дуже тяжко, головню українцям: в тутешніх бібліотеках дуже мало потрібних книжок, а як і є якийсь один екземпляр, то його “рвуть на часті”. Вже не кажу про те, що ніхто не має, так як у себе вдома, своєї підручної бібліотеки, і за кожною справою треба вдаватись до загальних бібліотек... При таких умовах

¹ Директором бібліотеки був Д.Антонович. Д.Дорошенко брав найактивнішу участь у формуванні фондів бібліотеки. В 1922/1923 рр. бібліотека мала вже 839 назв книжок, з них 62 назви передав до бібліотеки Дорошенко (ЦДАВО України, ф.3859, оп.1, стр.150, арк. 436зв.).

писати наукові праці й навіть читати строго наукові курси в університеті вимагає дуже великої праці... Додайте ще до цього загальну емігрантську обстановку, життя, коли рідко хто має таку хату, де б міг працювати..."¹. Також Д.Дорошенко і в листі до В.Липинського відзначав: "Ще ніколи не мав такої каторжної роботи, як з тим "оглядом": ви не можете уявити собі, що то була за мука: без книжок, без джерел, за кожною справою їдь до Праги, а там теж майже нічого нема"². Незважаючи на всі труднощі, Дмитро Іванович все ж продовжував активно працювати над своєю книгою і в лютому 1923 р. "Огляд" було затверджено видавничою комісією університету до друку³. Невдовзі її було видано (Прага, 1923.– 221 с.).

"Огляд української історіографії" складається з вступу, 22 розділів, у яких подано аналіз розвитку української історіографії, починаючи з XI ст. й до 20-х рр. ХХ ст., й покажчика імен. У вступі автор виклав своє бачення предмету української історіографії як "нарису розвитку на Україні наукової праці над дослідженням минулого життя рідного краю", й разом із тим – "огляду української національно-історичної думки"⁴, що уособлює процес розвитку національного самопізнання. Його Д.І.Дорошенко розглядає як безперервний процес, що не спинявся ніколи, хоч іноді і завмирав на певний час під гнітом несприятливих історичних обставин. Під впливом виховання в чужій школі і запозичених звідти хибних уявлень про наше минуле ми тепер, писав він, дуже мало відчуваємо ту тяглість національно-історичної традиції, що в'язала між собою Нестора – Величка – Полетику, тяглість, "що так ясно уявлялась автором знаменитої протестації 1620 року і веліла їм зв'язувати в одне кільце походи князів Святослава й Олега з козацькими походами часів Сагайдачного і так живо відчувати

¹ ЦНБ, ІР, ф.170, № 315, арк. 16–17.

² Липинський В. Твори. Архів. Студії / Заг. ред. Є. Зиблікевич. – т. 6: Листи Дмитра Дорошенка до Вячеслава Липинського / Ред. І. Коровицький. – Філадельфія, Пенсильванія, 1973. – С. 45. – (Том 6 відкривається змістовним нарисом: Дмитро Дорошенко).

³ ЦДАВО України, ф.38596, оп.1, спр.144, арк.129.

⁴ Дорошенко Д. Огляд української історіографії. – С.3.

свій генетичний зв'язок з старою київською Русю-Україною”¹. Отже, Дмитро Іванович поставив перед собою завдання відновити забуту традицію, збудити у читача національно-історичну думку про безупинність процесу творення української держави від давніх часів і до сучасності.

В “Огляді”, виходячи з принципу державності, Дмитро Іванович у послідовному хронологічному порядку подає аналіз основних етапів розвитку української історичної науки, характеристику творчості видатних істориків, діяльності українських наукових установ тощо. Кожний із окремих розділів “Огляду” має цінний додаток – вибрану бібліографію предмета, а також відомості про важливіші історичні видання, що значно підвищує його науково-пізнавальну вартість.

Цілком природно, що з точки зору осмислення історіографії минулого увагу автора (як представника державного напрямку) привертає насамперед творчість істориків-народників. У листі до В.Липинського Дмитро Іванович писав, що йому довелося “цілком інакше оцінити Костомарова, Антоновича, Лазаревського, Грушевського, ніж то у нас прийнято під впливом радикально-демократичного дурману”². Зважаючи на це, Дорошенко здійснює критичний аналіз поглядів згаданих істориків. Так, високо оцінюючи праці М.Костомарова (вони, на думку автора, мали величезне значення в розвитку історіографії), Дорошенко разом із тим робить йому закиди, як зрештою і П.Кулішу, В.Антоновичу, О.Лазаревському та іншим, у необ’єктивному відношенні до гетьманату та козацької старшини як головної державотворчої сили України. “Йому, – писав Дорошенко, – однаково були не до вподоби як монархічно абсолютичні нахили старих князів, так і пізніші змагання козацьких гетьманів утворити оперту на привілейованому козацькому стані українську державу. Маючи сам досить туманний ідеал федеративної спілки усіх слов’янських народів (хоча б і під берлом імператора всеросійського), Костомаров не бачив в історії козацького періоду на Україні ніякого

¹ Дорошенко Д. Огляд української історіографії. – С.5.

² Липинський В. Назв. праця. – С.43.

державного стремління і всі змагання Богдана Хмельницького, Виговського, Дорошенка, Мазепи пояснював або особистими мотивами честолюбства, або вузько-егоїстичною політикою старшини, чиї, мовляв, інтереси заступали ці гетьмани... З монографій Костомарова випливає, що український народ не міг і не умів створити собі власної державної організації кращої, як Запорізька Січ, а що така організація могла існувати лиш часово, то не було іншого виходу, як піддатися Москві, хоч сам же Костомаров дуже підкреслює деспотичність і некультурність її ладу”¹. Отже, робить висновок Дмитро Дорошенко, “з погляду ясності державної національної традиції історіософія Костомарова була кроком назад в порівнянні хоча б з “Історією Русів”². Подібні оцінки автор “Огляду” дає й іншим історикам-народникам. Зокрема, П.О.Куліш, на його думку, “не виробив собі... ясного національно-державного ідеалу, ступивши назад навіть від тої концепції, яку давала стара наша історіографія...”, “... не зумів доглянути ні фактів, ні сил в нашій історії, котрі старались вирішити питання української національної державності на рівні з вимогами й поняттями свого часу”³. На думку Дорошенка, бракує “якогось суцільного національного почуття” В.Б.Антоновичу, – “почуття свого зв’язку з якоюсь певною традицією”. Так само й в історичній концепції М.С.Грушевського, вважає Д.І.Дорошенко, “змагання до витворення власної держави, й взагалі державницькі стремління, стоять на другому плані супроти стремлень народних мас досягти максимуму задоволення своїх соціально-економічних інтересів”⁴. Тому, на його погляд, “в приложенні до напрямкових ідей української національної політики “Історія України-Руси” якраз і не могла відіграти скільки-небудь провідної ролі власне через брак у їй визнання ваги своєї державності”⁵.

Натомість, аналізуючи творчість В.Липинського, Д.Дорошенко доводить, що його праці “поруч творів Грушевського,

¹ *Дорошенко Д.* Огляд української історіографії. – С.102–103.

² *Там же.* – С.103.

³ *Там же.* – С.113.

⁴ *Там же.* – С.130.

⁵ *Там же.*

являються найціннішим здобуттям української історичної думки новіших часів”¹. Дослідження В.Липинського “Україна на переломі 1657–1659. Замітки до історії українського державного будівництва в XVII ст.”, на думку Д.Дорошенка, перейняте “тим духом свідомості й ясності національно-державних стремлень українських, якого так бракувало новій українській історіографії, що розвивалась від часів Костомарова й Антоновича під впливом трьох чинників: “ідеології державності російської, ідеології державності польської і національно-культурної і недержавної ідеології української”². Він підкреслює, що зазначене дослідження є “безперечно найсильніше й найважливіше з усього, чим позначився в новій українській історії великий здвиг, який зробила в ній революція і відродження української державності”³.

Отже, як бачимо, високо оцінюючи історіографічні погляди В.Липинського, Д.Дорошенко разом із тим дещо перебільшує “провину” істориків-народників у тому, що вони відійшли від державно-національної традиції. Очевидно, що таке різке протипоставлення “народницького” напряму “державницькому” все ж не виправдане. Отож, мав рацію дослідник Л.Винар, коли зауважив з цього приводу: “народовецька і державницька історіософія себе взаємно доповнювали і віддзеркалювали певну історичну добу, а тому немає причини розвиток української історичної науки висвітлювати лише з штандпункту історіософії й ідеології “істориків-державників”⁴.

Природно, що “Огляд української історіографії” Д.Дорошенка має деякі, так би мовити, упущення: непропорційне розподілення матеріалу (зокрема, руські літописи XI–XIII ст., літописи XIV–XV ст. розглядаються досить побіжно, в той же час надто детально аналізується “Історія Русів”); неповними, хоч і з незалежних від автора причин, є окремі розділи (наприклад такі, як “Українська мемуаристика”, “Видавці матеріалів і

¹ *Дорошенко Д.* Огляд української історіографії. – С.209.

² *Там же.* – С.211–212.

³ *Там же.*

⁴ *Винар Л.* Назв. праця. – С.57.

дослідники місцевої історії”). Є в ньому й окремі недогляди. Датою заснування Київського університету названо не 1834, а 1832 р. Так само Катеринославську вчену архівну комісію було засновано не в 1905, а в 1903 році; автором “Історії Русів”, певно, все ж був не Григорій Полетика і т. ін. Наявність більшості з неточностей та пропусків, що їх можна зустріти на сторінках “Огляду української історіографії”, пояснюється, звичайно, тими умовами, за яких Д.І.Дорошенко готував свою працю. Дмитро Іванович і сам пізніше писав про це в одному з листів до В.Липинського: “помилки і пропуски – сила; правда, не моя в тому вина, а умовини праці за кордоном; я тут в Празі навіть комплектів “Киевской старины” не мав”¹.

Незважаючи на перелічені недоліки, що трапляються в книзі “Огляд української історіографії”, її автор великою мірою все ж заповнив ту прогалину, що існувала на той час в українській історичній науці. Історіографічна праця Дмитра Дорошенка отримала досить високу оцінку серед науковців як у діаспорі, так і в самій Україні. Зокрема, Д.Багалій в історіографічному вступі до свого “Нарису історії України на соціально-економічному ґрунті” (Т.1. – Х.: ДВУ, 1928) широко використав працю Дмитра Дорошенка й дав їй в цілому позитивну оцінку. Так само О.Оглоблин, перебуваючи в еміграції, згадував, що книга “Огляд української історіографії”, з якою він познайомився ще наприкінці 1923 – на початку 1924 року, справила на нього надзвичайне враження. “Вона не тільки стала моєю настільною книгою, – писав Оглоблин, – але й покладена була мною в основу курсу української історіографії, що його я читав у Київському університеті (на той час І.Н.О.)”².

У 1926 році Д.Дорошенко в одному із листів до М.Грінченко писав: “...я нічого кращого для себе не бажав би, як мати змогу працювати на рідній землі, серед рідного народу. Але хоча б мені цього щастя не удалось досягти, то все одно, поки ще сил і змоги, працюватиму для рідного народу й на чужині. Думаю,

¹ Липинський В. Назв. праця. – С.51.

² З листів Д.І.Дорошенка до О.П. Оглоблина // Український історик. – 1965. – № 3/4 (7/8). – С.84.

що як би там не було, а все-таки із моєї скромної праці якась хоч маленька користь таки залишиться...”¹.

Сьогодні можна з упевненістю сказати: Дмитро Іванович Дорошенко недаремно прожив своє життя і є за що згадати його із вдячністю потомкам. Він залишив після себе багатющу творчу спадщину – фундаментальні дослідження з української історіографії, історії України, історії культури, церкви, літератури, українських культурних та політичних взаємин із Західною Європою, слов’янознавства тощо. Серед його праць назвемо лише деякі: “Нарис історії України” (1932, 1933), “Історія України. 1917–1923” (I–II, 1930–1932), “History of the Ukraine” (1939, 1941), твори про М.Костомарова, П.Куліша, В.Антоновича, В.Горленка та ін., праці “З історії української політичної думки за часів Світової війни” (1936), “Слов’янський світ в його минулому і сучасному” (I–III, 1922), “Православна церква в минулому і сучасному житті українського народу” (1940). Недрукованою довго залишалась фундаментальна монографія Дмитра Івановича про гетьмана Петра Дорошенка². Перу вченого належать цікаві спогади, і серед них “Мої спомини про давнє-минуле (1901–1914)” (1949 р.), “Мої спомини про недавнє-минуле (1914–1920). I–IV” (1923–1924) та ін.

Не можна обминути увагою й заслуги Дмитра Івановича у становленні та розвитку українознавства в діаспорі, його величезну науково-організаційну і викладацьку діяльність. У 1921–1951 рр. він – професор на кафедрі історії України УВУ (у Відні, Празі, Мюнхені), професор Карлового університету в Празі (1926–1936), директор Українського наукового інституту в Берліні (1926–1931 рр.), професор кафедри історії церкви при православному богословському факультеті Варшавського університету (1936–1939 рр.). У 1945–1951 рр. був президентом УВАН³. В 1947–1950 рр. – професор Колегії

¹ ЦНБ, ІР, ф.170, №318, арк.28.

² Дорошенко Д. Гетьман Петро Дорошенко. – Нью-Йорк, 1985.

³ Дмитро Іванович Дорошенко помер 19 березня 1951 р. Поховано його у Мюнхені, на кладовищі Вальдфрідгоф.

св. Андрія (Вінніпег, Канада), з 1923 р. – дійсний член НТШ (Наукове товариство ім. Шевченка).

Ім'я Дмитра Івановича Дорошенка як авторитетного вченого, громадського діяча вже давно відоме в багатьох країнах світу. І тільки на Батьківщині про його життя і творчість ми дізнаємося тепер. На протязі тривалого часу діяльність і праці Дмитра Івановича замовчувались або піддавались “гострій критиці” за “націоналізм”. Початок цьому було покладено наприкінці 20-х – на початку 30-х років, коли в Україні здійснювалося поступове згортання політики українізації, проголошеної більшовицькою владою. В цей час перериваються й ті слабкі зв'язки, що існували між науковцями Радянської України і еміграції. А вчені, що “заплямували себе” контактами із “ворогами трудового народу України”, були звинувачені в “націоналізмі” й репресовані. Так, у 1930 році на процесі СВУ прозвучало звинувачення С.Єфремова у його зв'язках із “націоналістом Дорошенком”. Тоді ж академік Д.Багалій був змушений, так би мовити, переглянути своє відношення до творчості Дорошенка, і зокрема, до праці “Огляд української історіографії”. В журналі “Архів Радянської України” (1932. – № 4–5) була вміщена добірка “З посмертних праць акад. Д.І.Багалія (Самокритичний огляд наукової продукції)”, підготована до друку (як зазначалось у примітках) науковим співробітником Інституту історії української культури Ольгою Дмитрівною Багалій і відредагована науковим співробітником інституту А.Козаченком. У наведених замітках Д.Багалія давалась така оцінка творчості Дорошенка та його “Огляду”: “... я повинен визнати за свою велику хибу примиренське ставлення в “Нарисі” (йдеться про “Нарис історії України на соціально-економічному ґрунті”. – Т.І. - Х., 1928. – Ред.) до закордонного “Огляду укр. історіографії” Д.Дорошенка. Я не повинен був кваліфікувати його “Огляд” як цінний, завдяки його об'єктивності в оцінці істориків, що нагадує історіографічні спроби Бестужева-Рюміна, Іконникова і М.С. Грушевського, в протилежність книжці Кояловича”... Це неприпустиме примиренство, неприпустима “об'єктивність” з мого боку, якої

в дійсності, у всіх вищезгаданих оглядах, немає, – вони усі суб'єктивні й носять в собі яскраву печатку буржуазної науки, представниками якої вони є – Іконников і Коялович, Бестужев-Рюмін – старої російської, М.С.Грушевський – української, Д.Дорошенко – інтервентської закордонної... ”¹.

Приблизно такою залишалась на десятки років офіційна оцінка творчості Д.І.Дорошенка. Не дивно, що з тих часів всі його твори як “шкідливі” перебували на полицях спецховищ різних установ і закладів, бібліотек, архівів і т.ін. Саме така доля спіткала й “Огляд української історіографії” Дмитра Івановича. Знадобилося 70 років, щоб цей твір на Батьківщині автора зміг дійти до масового читача². Шлях довгий, проте можна з упевненістю сказати, що книга ця до читача не спізнилася. Безсумнівно, що “Огляд української історіографії” Дмитра Дорошенка викличе в сьогоденній Україні неабиякий інтерес – і з точки зору його наукової ваги, і як рідкісна пам'ятка духовної культури, сприятиме осмисленню процесів становлення і подальшому розвитку української історичної думки.

Ю. Пінчук
Л. Гриневич

¹ *Архів Радянської України*. – 1932. – № 4/5. – С.356–357.

² Праця Д.І. Дорошенка “Огляд української історіографії” в 1952 році була опублікована в перекладі на англійську мову за редакцією і доповненнями О.Оглоблина (Dmytro Doroshenko. A Survey of Ukrainian Historiography. – New York: The Ukrainian Academy of Arts and Sciences, 1957, Vol. V/VI. – 304 p.).

ПРОФ. Д. ДОРОШЕНКО

ОГЛЯД
УКРАЇНСЬКОЇ
ІСТОРІОГРАФІЇ

П Р А Г А.

НАКЛАД УКРАЇНСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ В ПРАЗІ.

1923.

ДРУКОМ ДЕРЖАВНОЇ ДРУКАРНІ В ПРАЗІ.

Предметом мого огляду української історіографії являється нарис розвитку на Україні наукової праці над дослідженням минулого життя рідного краю. Ця праця веде свій початок, в формі т. зв. літописання, ще з XI століття, з того часу, як тільки зародилось на старій Русі-Україні письменство. Наші старі літописи дають нам зразок уже високо розвинутої національної свідомости й державного почуття. Живий інтерес до свого минулого, бажання його дослідити і збагнути, стремління навязати національно-історичну традицію до сучасного життя — характеризують українських літописців і взагалі дослідників минулого од найдавніших часів і до тієї доби, коли старе літописання почало уступати місце новим формам історичного досліду, вже в новочаснім науковім розумінні. Розвиток і поширення дослідів рідної старовини являються одним із найбільш яскравих проявів українського національного відродження, яке почалось на порозі XVIII і XIX століть. Одже, даючи огляд української історіографії, ми рязом з тім даємо неначе огляд української національно-історичної думки.

Українська історіографія досі майже ніколи не була предметом університетських викладів. Причина тому — загальне становище української історичної науки, котра довгий час не мала ні притулку в наукових інституціях, ні власних наукових органів, перебуваючи через те у великій залежності від чужої—російської або польської історичної науки, і тільки недавно, в останні десятиліття почала відокремлюватись в самостійну наукову галузь. Та і сама історія України рідко коли викладалась, хоча б частинно, яко окремиї університетський курс. Навіть у київськїм університеті лиш один проф. В. Антонович читав иноді в 80—90 ті роки XIX в. спорадичні курси з української історії. Його учень і наступник по катедрі в Київському ун-ті проф. М. Довнар-Запольський зовсім не читав курсів з історії України і навіть навпаки: викладав сам і спонукував своїх учнів студіювати виключно московську історію і теми для студентських праць давав виключно з історії Новгороду, Москви, Рязані... Якийсь час спорадичні курси історії козаччини читав проф. Д. Яворницький в

Московському університеті (в кінці 90-х років XIX ст.). Лиш з 1906 року були оголошені вперше і почали читатися курси української історії проф. Олександром Грушевським в Одеському ун-ті, і проф. Олександром Ефіменковою в Петербурзі на Вищих Жіночих Курсах. Проф. Ол. Грушевський, що читав українською мовою, скоро переніс свою діяльність до Петербургського університету.

В 1894 році у львівському університеті було засновано катедру історії Східної Європи з спеціальною увагою на історію України (з українською викладовою мовою) і доручено цю катедру молодому київському професору Михайлові Грушевському. З цього часу починається інтенсивний розвиток української історичної науки у Львові, біля Наукового Товариства імени Шевченка, котре помалу скупчує біля себе наукових робітників з усіх частин української землі.

Окремі частини української історії дуже докладно розроблювались в працях російських учених (Карамзин, Соловйов, Сергійєвич, Любавський та ин.) котрі взагалі трактували українську історію яко складову частину історії „русской“; знов-же таки й польські вчені розроблювали історію України по стільки, по скільки вона звязана з історією Польши (Шайноха, Яблоновський, Кубаля та ин.). Розуміється, освітлення української історії і в тих і в других учених подавалося в дусі російської або польської національно-історичної ідеології, не вважаючи на їх стремління до наукової об'єктивности та історичної правди.

Російська, так само як і польська історична наука, мала за собою могучу піддержку від держави або від громадських інституцій та організацій, або навіть від окремих заможних людей, що приходили на поміч своїй історичній науці спеціальними фондами на видавництва, бібліотеками, архівами, колекціями. Численні архіви, великі бібліотеки, збірки, видавництва історичного матеріалу існують як у поляків, так і у росіян уже з XVIII віку (наприклад велика бібліотека Залуського у Варшаві, Імператорська Публична Б-ка в Петербурзі). Українські архіви державного характеру або загинули майже цілком (Архів Малоросійської Колегії, знищений пожежою), або ввійшли до російських та польських архівів. Навіть значна частина приватних збірок загинула (колекція А. Чепи) або пішла до чужих музеїв. Тільки останніми часами, вже за часів Української Держави, зроблено заходи коло організації Національного Архіву, але ці заходи не встигли ще розвинути як слід, як Держава була зруйнована. Нова руїна останніх років повела за собою масове знищення старих приватних архівів та збірок (Марковичів, Ханенків та ин.).

Та проте значна частина роботи по розробленню та дослідженню матеріалів до української історії все таки виконана і хоч

в рамках чужих наукових інституцій та видавництв, але руками здебільшого українських вчених, — наприклад у виданнях Київської Археографічної Комісії. Найбільше розроблено старі періоди української історії, правда, в значній мірі працею російських вчених (Карамзин, Соловйов, Сергеевич, Шахматов, Присьолков, Рожков та ін.), що звичайно трактують князівсько-удільну добу як спільну для українців та великорусів.

Як уже згадано вище, дуже слабо розвинута у нас українська історіографія в тісному розумінні слова, як дослідження процесу розвитку української історичної праці й української національно-історичної думки. Майже не роблено спроби наукового огляду української історіографії в зв'язку з розвитком національного самопізнання, котре уявляється нами як непереривний процес, що не спинявся ніколи, хоч іноді і завмірав на певний час під гнітом несприятливих історичних обставин. Під впливом виховання в чужій школі і запозичених звідти хибних представлень про наше минуле, ми тепер дуже мало відчуваємо ту тяглість національно-історичної традиції, що вязала між собою Нестора — Величка — Полетику, тяглість, що так ясно уявлялась авторам знаменитої протестації 1620 року і веліла їм зв'язувати в одне кільце походи князів Святослава й Олега з козацькими походами часів Сагайдачного і так живо відчувати свій генетичний зв'язок з старою київською Русю-Україною. Ця бідність нашої традиції і слабкість почуття свого зв'язку з духовим і політичним життям попередніх поколінь являється одним з наслідків нашого довгого існування в рямах чужої державности і під гнітом чужих національностей. І з цього погляду дослідження української історіографії як образу розвитку наукової праці над дослідженням нашого минулого являється дуже повчаючим.

З невеликої літератури нашого предмету зазначити треба перш за все загальний нарис української історіографії, дуже побіжний, який подав проф. *М. Грушевський* („Развитіе українскихъ изученій“) в своїм вступі до історії українського народу в 1-м томі енциклопедії „Украинскій народъ“, Спб., 1914.

Так само дуже загальний нарис розвитку української історіографії XVIII-XIX стол. дав проф. *М. Василенко* в своїй статі „Къ исторіи малорусской исторіографіи и малорусскаго общественнаго строя“ в „Кіевскій Старині“ 1894, кн. XI. Йому же належить дуже коротенький (і вже перестарілий) огляд укр. історіографії в Енциклопедичному рос. словнику Брокгауза і Ефрона.

Недавно видана в Кам'янці книжечка проф. *В. Біднова* „Що читати по історії України (коротенька історіографія України)“, Кам'янець-Подільський, 1919, — дуже неповна і має характер науково-популярний.

Про українську історіографію литовської й почасти польської та московської доби (спеціально про т. зв. литовські й козацькі літописи) дає систематичні й докладні відомости проф. *В. Іконніков* в своїй праці „Опытъ русской исторіографіи“, т. II, кн. 2, Київ 1908, ст. 1560—1900.

Проф. *В. Антонович* в своїм курсі про джерела до історії України, читаному на початку 80-х років і виданому літографічним способом його слухачами („Источники для истории Южной и Западной Россіи“, Київ 1881) дає короткий нарис козацького літописання і чужих джерел.*)

Російський історик *Г. Карпов* в своїй книзі „Критическій обзоръ разработки главныхъ русскихъ историковъ, до истории Малороссіи относящихся“, Москва, 1870, дає нарис (дуже тенденційний) про „Исторію Русовъ“, про Бантіна-Каменського й полемізує з Костомаровим.

„Исторія України-Руси“ проф. *М. Грушевського* містить багатий збір відомостей про джерела й літературу й дуже цінні екскурси на поле історіографії (в I томі).

Заповіджений акад. *Д. Багалієм* „Нарис української історіографії“ (в Збірнику Історично-Філологічного Відділу Української Академії Наук в Київі), скільки знаємо, досі ще не вийшов з друку.

Дуже важні нариси *Ол. Лазаревського* „Прежніе изыскатели малорусской старины“, друковані в „Київській Старині“ 1895—1897 років (і окремо „Очерки, замѣтки и документы по истории Малороссіи“) — про старих дослідників української історії (Я. Маркович, Ол. Мартос, Ол. Маркович).

Яко загальні покажчики історичної літератури мають вагу: *Ал. Лазаревскій*, Указатель источниковъ для изучения малороссійскаго края, Выпускъ I. Спб. 1858, ст. 121, і немов доповнення до нього графа *Гр. Милорадовича* „Указатель иностранныхъ источниковъ для истории Малороссіи“, Чернігів, 1859. Деяку практичну вагу має *Д. Дорошенка* „Указатель источниковъ для ознакомленія съ Южной Русью“, Спб. 1904 (доповнення до нього в рецензії В. Доманицького в „Київ. Стар.“ 1904, IX).

УКРАЇНСЬКІ ЛІТОПИСИ.

ЛІТОПИСИ XI—XIII ВІКІВ.

Найстаршими пам'ятками української історіографії являються літописи, — хронологичний запис біжучих подій, ведений здебільшого ченцями по монастирях. Українське літописання почалося

*) Загальний нарис „козацького“ літописання дав *К. Заклинський* в статі „Рускіи лѣтописци и лѣтописи XVII столѣття“, Зоря, 1880.

в Києві в перших десятиліттях XI віку. Багатством змісту, широтою історичної думки й погляду, критицизмом у відношенні до своїх джерел, а також високими художніми прикметами викладу, українські літописи займають визначне місце серед аналогічних пам'яток цілої європейської літератури й історіографії спеціально.

Найдавнішим (Початковим, Начальним, Несторовим) літописом зветься компіляція, зроблена в Києві на початку XI віку. В особній, відокремленій формі ми її не маємо, вона входить в склад тих літописних збірників пізнішого часу, що дійшли до нас.

Збереглися дві версії, два варіанти найдавнішого літопису:

1. *Південна*, у Волинському Збірнику, закінченому при кінці XIII віку, і

2. *Північна* у Суздальському збірнику, закінченому на початку XVI віку.

Найстарші кодекси (списки) 1-ої версії:

а) *Іпатський* (в Іпатському монастирі коло Костроми на Ростово-Суздальській Русі) коло 1425 року.

б) *Хлебніковський* (галицького походження), списаний в XVI віці, має кілька копій.

Найстарші кодекси 2-ої версії:

а) *Лаврентіївський* (по імені ченця Лаврентія в Суздалі) коло 1377 року;

б) *Радивилівський* або Кенігсбергський XV віку;

в) *Троїцький* XV в. (згорів 1812 р., залишилися тільки копії).

Питання про походження, склад і авторство літописних пам'яток належить до найважливіших в нашій історіографії. Вже по-над 150 років учені (російські й наші) працюють над дослідженням і з'ясуванням цих питань. Найбільших успіхів досягнуто лиш в останні часи, головню працюю російського вченого, академіка Ол. Шахматова.

У-перше видав друком *Найдавніший Літопис з Радивилівського списку Г. Шлецер* в 1767 році в „Російской Исторической Библиотека“. Шлецер гадав, що літопис написано Нестором і що істнує якийсь один основний текст, котрий треба знайти і реставрувати. Але пізніше він переконався, що це дуже трудне завдання: перш за все зоставалось невідомим, де грядиці „Несторового Літопису“.

В 1775 році *Г. Мілер* вказав на приписку Сильвестра під 1116 роком, як на грядицю „Несторового Літопису“: „Игумень Сильвестръ св. Михайловского монастыря написал книги сіи лѣтописецъ“. В 1824 р. український учений *І. Тимковський* почав нове видання „Літопису“, але довів його лиш до 1019 р.

Тимчасом московський професор *М. Каченовський* виступив в 20-х роках минулого століття з рядом статей, в котрих доводив,

що літопис в цілому — пізніший твір та що в ньому багато фальсифікатів. Писання Каченовського та його учнів, що разом утворили т. зв. „скептичну“ школу в російській історичній науці, мали ту вагу, що примусили учених узятись до докладніших студій над літописами, та до їх аналізу. Появилися писання Погодіна, Буткова, Срезневського, Гедеонова, Куніка й нашого Костомарова, котрі вияснили збірний, компілятивний і комбінативний характер літопису, вказали його джерела і більш-менш посунули на перед питання про авторство і редакторство окремих частин.

Багато допомогло студіям і видання цілих кодексів: Російська Імператорська Археографічна Комісія видала в 1846—1871 роках „Полное собраніе лѣтописей“, повторене в 1908—1910 роках, а в 1871—72 роках надрукувала фототипією повний текст Іпатієвського й Лаврентієвського кодексів. Чимало допомогли виясненню питання як про Найдавніший, так і про пізніші літописи, українські вчені *М. Костомаров* („Лекції по русской истории“, СПб. 1861) та *Ол. Маркевич* (О лѣтописяхъ, Одесса 1883—1885).

Та справжню еру в дослідженні літописів зробили праці петербургського академіка *Ол. Шахматова* (1864—1920), що почалися розвідкою „О начальномъ лѣтописномъ сводѣ“ („Чтенія Російскаго общества истории и древностей“, 1897 і осібно). Результати його більше як 20-ти літніх студій над нашими найстарішими літописами зібрані в праці „Разысканія о древнѣйшихъ русскихъ лѣтописныхъ сводахъ“, СПб. 1908 (Відбитка з 20-го тому „Лѣтописи занятій Археографической Комиссии“). На основі своїх студій надрукував Шахматов „Повѣсть временныхъ лѣтъ. Томъ I. Вводная часть. Текстъ. Примѣчанія“. СПб. 1916 (Відбитка з 29-го т. „Лѣт. занятій Археогр. Ком.“). В загальних рисах повторив Шахматов свої висновки в статті „Лѣтописецъ Несторъ“, друкованій в 127—128 томах львівських „Записок Наукового тов. ім. Шевченка“, присвячених Іванові Франкові.

Цінні причинки до вияснення питань про літописи дав також *М. Грушевський* в своїй статті „Нестор і літопись“ у ювілейному збірнику в честь І. Франка „Привіт“, Львів, 1898 і в екскурсі про „Найдавнішу літопись“ при 1-м томі „Історії України-Руси“.

В результаті дослідів Шахматова та інших учених вияснилось, що

1. *Найдавніший Київський Літописний звід* (кодекс) по-явився коло 1039 року, майже рівночасно з заснованням у Києві метрополії й збудуванням катедр св. Софії.

Найдавніший київський звід починається оповіданням про початок Києва; далі йде оповідання, як запанував у Києві Олег, про його поход на Царь-город, де він поставив свої човни на колеса і так підійшов до самих мурів; переказується про замордування деревлянами другого київського князя Ігоря, про Ольжину

помсту, про охрещення Ольги, про походи Святослава на хозарів, вятичів і болгар, про прихід печенігів під Київ і їх прогнання; боротьба Святослава з греками в Болгарії і вбивство його печенігами при повороті; міжусобиці синів Святослава й запанування Володимира; оповідання про смерть християнських мучеників — батька й сина варягів; походи Володимира; навернення болгарського царя Бориса на християнство Кирилом Філософом; проби віри Володимиром й його охрещення; поход на Корсунь і будівання в Києві Десятинної церкви; смерть і похорон Володимира; боротьба його синів між собою; замордування Бориса й Гліба, прославлення й чуда їх; князювання Ярослава аж до посвячення катедри св. Софії в Києві.

2. Від 1039 до 1073 року продовжив його в Печерському монастирі чернець Никон Великий (помер 1088 р.). Джерелом до найдавнішого київського зводу послужили болгарські й візантійські хроніки, а також усні історичні перекази, іноді в формі поетичних (часами навіть віршованих) легенд. Так повстав т. зв. *Перший Київ-Печерський Звід*.

Никон, що був якийсь час ігуменом в Тмуторокані, доповнив найдавніший Київський Звід вістками про діяльність князя Мстислава Володимировича Тмутороканського й Сіверського: про його боротьбу з ясами й касогами, про його бій з касожським ватажком Редеду, про збудовання церкви св. Богородиці в Тмуторокані, про лиственський бій Мстислава з Ярославом 1024 року; він подає й загальну характеристику князя Мстислава. Крім доповнень подіями з Мстиславого князювання Никон продовжив найдавніший Київський Звід: він подав про смерть Ярослава і його заповіт дітям, про розділ Київської держави між синами Ярослава, про боротьбу з кочовниками — торками й половцями; вставив просторе оповідання про Печерський монастир і чуда його подвижників; оповів про події в Тмуторокані 1064—1066 років, оповів про деякі місцеві пригоди (народження дитини потвори, яку люде топили у річці) і довів свою працю до 1073 року.

3. В 1095 році в Печерському монастирі у Києві продовжено Перший Київ-Печерський Звід описом подій 1073—1093 років і уложено нову його редакцію, т. зв. *Другий Київ-Печерський Звід* або *Початковий Звід*. Редактор цього зводу користувався з грецьких хронік, новгородських та чернігівських літописів, житій святих та народніх переказів. На вступі він подав цікаву передмову, перейняту почуттям великої любови до рідного краю й його славної минувшини і разом із тим — суму над тяжким сучасним станом, — коли Русь-Україну шарпають хижі кочовники, а князі сваряться між собою та женуться лиш за роскошами та втіхами. Кінчається Другий Звід сумними міркуваннями з приводу половецької руїни на українській землі. Редактор зводу

вніс в працю подробиці охрещення Володимира, взяті з т. зв. Корсунської Легенди (грецької), про вбивство князя Бориса і св. Антонія Печерського. З народніх переказів він наводить оповідання про Ольжину помсту над деревлянами.

4. Як доводить Шахматов, десь коло 1112 року взявся до уложення нового літописного зводу чернець Нестор, автор життя преподобного Теодосія печерського. Він поклав в основу своєї праці попередній (початковий другий звід), доповнив його і переробив на основі нових джерел: хроніки Георгія Амартола та ин. грецьких памяток, народних переказів і включив в свою працю чотири умови київських князів з греками. Нестор все те обробив і утворив закінчений історичний твір, славу „*Повість временних літ*“, сю найстаршу історію Української землі, перейняту глибоким патріотичним почуттям і високо цінну багатством своїх політичних, географічних та етнографічних відомостей (етнографічний вступ про розселення руських племен).

5. В 1116 році зредагував „*Повість временних літ*“ ігумен Видубицького монастиря в Києві *Сильвестр*; одже повсталала друга редакція „*Повісти*“, яка властиво є копією Несторової праці. Сильвестр покористувався для своєї праці переробкою Несторового літопису, зробленою якимсь Василем (може бути священиком) у Перемишлі між 1113—1116 роками. Цей Василь вніс у свою переробку драматичний опис осліплення князя Василька Тербовельського і деякі відомости про події 1097—1099 років. Це все використав для своєї редакції Несторової „*Повісти*“ ігумен Сильвестр.

6. Рік пізніше — в 1117 році — повсталала *третья редакція Несторової „Повісти“*, яка з особливою увагою зупиняється на діяльності тогочасного героя України-Руси, князя Володимира Мономаха і впроваджує в текст знамените його „*Поученіє дітям*“, написане десь в 1100—1101 роках.

„*Повість временних літ*“ лягла в основу цілого ряду пізніших літописів, які писалися в Києві, Чернігові, Переяславі а також в Ростово-Суздальській Русі (пізнішій Московщині) і на Білорусі.

Зпосеред цих літописних зводів і переробок найважніші:

1. „*Київський Літопис*“, доведений до 1200 р. Він відзначається драматичністю викладу, добре виробленою літературною манерою й має багато ознак живої народньої української мови. Він дійшов до нас в Іпатієвському кодексі (1425 р.) Поруч подій загально-українського характера Київський Літопис подає подробиці про спеціально-київські події, про життя князів і факти з життя церковного. З особливою докладністю й явними симпатіями до князя Ізяслава Мстиславовича спиняється літописець на подіях у Києві 1146—1154 років. Так само докладно зображені події

1175—1185 років, боротьба з половцями (подається їх етнографічний нарис) і знаменитий похід сіверських князів на половців 1185 року, оспіваний в „Слові о полку Ігоря“. Кінчиться Київський Літопис похвалою князю Рюрику з нагоди змурування стіни у Видубецькій монастирі. Проф. М. Грушевський вважає автора цієї похвали останнім редактором Київського Літопису.

2. Ще більшу вартість з літературного погляду має „Галицько-Волинський Літопис“, що обіймає 1201—1292 роки. Його автор був добре обзнайомлений не тільки з грецькими джерелами та грецьким письменством — він знає наприклад, Гомера, — але й з джерелами західно-європейськими. Він дуже охоче вставляє в текст поетичні легенди як, наприклад про Евшанзілля, і майстерні описи подій; щирий патріотизм і національна свідомість також характеризують невідомого автора „Галицько-Волинського Літопису.“ Літопис цей подає дуже докладний образ внутрішніх і зовнішніх політичних відносин Західної України на протязі цілого XIII століття.

Літопис ділиться на дві частини. Перша (до 1261 року) має характер прагматичного оповідання. Улюблений герой автора-князь Данило; він підкреслює його високі особисті прикмети й державні заслуги і різко осуджує його ворогів — головно непокірливих галицьких бояр та ворохобників „татарських людей.“ Друга частина, зложена правдоподібно у Володимирі, присвячує багато уваги князю Василькові Романовичу, братові Данила; вона носить більше характер звичайного літопису з його щорічними записами і має багато ріжних вставок, позичених з ріжних джерел. Між ин. чимало звісток запозичено з Пинського літопису, що не зберігся до наших часів.

Видання літописів: „Повѣсть временныхъ лѣтъ по Ипатьскому списку“, Спб. 1871 (фототипічне видання). „Повѣсть временныхъ лѣтъ по Лаврентьевскому списку“, Спб. 1872 (фототипічне видання). *Полное собраніе русскихъ лѣтописей.* т. I. Лаврентьевская лѣтопись. Спб. 1910. т. II. Ипатьевская лѣтопись. Спб. 1908. *Радзивилловская или Кенигсбергская лѣтопись.* Изданіе О-ва любителей древней письменности, т. 98. Спб. 1902. *Л. Лейбовичъ.* Сводная лѣтопись, составленная по всѣмъ изданнымъ спискамъ. В. I. Повѣсть временныхъ лѣтъ. Спб. 1876. А. А. *Шахматовъ.* Повѣсть временныхъ лѣтъ. Томъ I. Вводная часть. Текстъ. Примѣчанія. Спб. 1916 (Відбитка з XXIX т. Лѣтописи занятій Археографической Комиссії за 1916 годъ). *Л. Петрушевичъ.* Галицко-Волынская лѣтопись. Львів, 1871.

Література літописів (важніша): *Абрамовичъ Д. И.* Къ вопросу объ источникахъ Несторового Житія преп. Θεодосія Печерскаго. Извѣстія отдѣленія рус. яз. и словесн. Акад. Наукъ, 1898, I. Його-ж. Нѣсколько словъ въ дополненіе къ изслѣдованію

А. А. Шахматова „Кієво-Печерській Патерикъ и Печерская лѣтопись“, Там-же 1898, II. *Айшаловъ Д.* Два примѣчанія къ лѣтописному Исповѣданію вѣры. Сборникъ статей, посвящ. В. И. Ламанскому, Спб. 1908. *Архангельскій А.* Первые труды по изученію начальной русской лѣтописи. Казань, 1886 (Ученыя Записки Каз. Univ.) *Барвінскій Богдан.* Гомер в Галицькій Літописі. Записки Наук. Тов. ім. Шевченка, т. 117-118. *Бестужевъ-Рюминъ К.* О составѣ русскихъ лѣтописей до конца XIV в. Лѣтопись занятаї Археографической Комиссіи. 1868, т. IV. *Бѣляевъ И.* Хронологія Нестора и его продолжателей. Чтенія О-ва Исторіи и древн. рос. 1896, II. *Бутковъ И.* Оборона лѣтописи русской отъ навѣта скептиковъ. Спб. 1840. *Голубинскій Є.* О погрѣшности одного мѣста въ нашей первоначальной лѣтописи, остающейся незамѣченною. Извѣстія Отд. рус. яз. и слов. Акад. Наукъ, IX, в. 2. *Грушевскій М.* Найдавнѣйша літопись, I том Історіі України-Руси; Хронологія подій Галицько-Волинської літописі, Львів 1901 (Записки Наук. Тов. ім. Шевч. т. 41); До справи хронологіі подій Галицько-Волинскій літописі, Записки, т. 52; Примітки до тексту Галицько-Волинської літописі, Записки, т. 8; Нестор і літопись, „Привіт“, Збірник в честь Ів. Франка, Львів, 1898. *Заболотскій П.* Къ вопросу объ иноземныхъ письменныхъ источникахъ Начальной Лѣтописи, Рус. Филолог. Вѣстникъ, 1901. *Замысловскій Е.* Къ вопросу о составѣ Повѣсти временныхъ лѣтъ. Журн. Мин. Нар. Просв., кн. 263. *Истринъ В.* Лѣтописныя повѣствованія о походахъ русскихъ князей на Царь-Градъ. Извѣстія От. рус. яз., 1916, кн. II; Хронографъ Ипатскаго списка лѣтописи подъ 1114 годомъ. Журн. Мин. Нар. Просв., кн. 314. *Кирпичниковъ А.* Къ литературной исторіи русскихъ лѣтописныхъ сказаній. Извѣстія От. рус. яз., II, в. 1. *Костомаровъ Н. И.* Лекціи по русской исторіи. Спб. 1861. *Маркевичъ А.* О лѣтописяхъ. Одесса, 1883—85. *Никольскій А.* Къ вопросу объ источникахъ лѣтописнаго сказанія о св. Владимирѣ. Христіанское Чтеніе, 1902, VIII. *Пархоменко В.* Къ вопросу о хронологіи и обстоятельствахъ жизни лѣтописнаго Олега. Извѣстія отд. рус. яз., 1914, I. *Петровъ А.* Къ лѣтописному сказанію о славянской грамотѣ. Извѣстія, XIII, 1. *Погодинъ М.* Несторъ, историко-критическое разсужденіе о началѣ русскихъ лѣтописей. М. 1839. *Потаповъ П.* Къ вопросу о литературномъ составѣ Лѣтописи, Рус. Филол. Вѣстн., т. 63; Лѣтопись и „Исповѣданіе вѣры“ Михаила Синкелла; Лѣтопись и Паннонскія житія; Лѣтопись и Откровеніе Меѳодія Патарскаго, Рус. Филол. Вѣстн., 65. *Соболевскій А.* Древняя передѣлка начальной лѣтописи, Журналъ Мин. Нар. Просв., 1905, III, кн. 358; Нѣсколько мѣстъ начальной лѣтописи. Чтенія О-ва Нестора-Лѣтописца, VIII. *Срезневскій И.* Памятники X вѣка до Владиміра Святого, Извѣстія Академіи Наукъ, 1854,

III; Статті о древнихъ русскихъ лѣтописяхъ. Спб. 1903; Чтенія о древнихъ русскихъ лѣтописяхъ. Записки Академіи Наукъ, II. *Сухомлиновъ М.* О древней русской лѣтописи какъ памятникъ литературномъ. Сборникъ отдѣленія рус. яз. и слов. Акад. Наукъ, т. 85; О преданіяхъ въ древней русской лѣтописи, *ibid.* *Франко Іван.* Дві замітки до тексту найдавнішої літописі. Записки Наук. тов. ім. Ш., т. 83. *Халанскій М.* Къ історіи поэтическихъ сказаній объ Олегѣ Вѣщемъ. Журн. Мин. Нар. Просв. 342, 350. *Хрущовъ И.* Сказаніе о Василькѣ Ростисловичѣ. Чтенія О-ва Нестора-Лѣтописца, I; О древне-русскихъ историческихъ повѣстанъ и сказаній XI—XII столѣтій. К. 1878. *Шараневич Іс.* Die Hupatios-Chronik als Quellen-Beitrag zur österreichischen Geschichte. Львів, 1872. *Шахматовъ А. А.* О начальномъ кievскомъ лѣтописномъ сводѣ. Москва, 1897 (Відбитка з „Чтеній О-ва Історіи и древностей“); Кієво-Печерскій Патерикъ и Печерская лѣтопись, Извѣстія Отд. рус. яз. и слов. 1897, III; Хронологія древнѣйшихъ русскихъ лѣтописныхъ сводовъ. Журн. Мин. Нар. Просв., т. 310; Древнѣйшія редакціи Повѣсти временныхъ лѣтъ, *ibid.*, 313; Житіе Антонія и Печерская лѣтопись, *ibid.* 316; Общерусскіе лѣтописные своды XIV—XV вѣковъ, *ibid.* 331, 332, 338; Корсунская легенда о крещеніи Владиміра. Спб. 1906 (Сборникъ въ честь В. Ламанскаго, II); Одинъ изъ источниковъ лѣтописнаго сказанія о крещеніи Владиміра. Сборникъ въ честь М. С. Дринова, Харьк. 1904; Начальный лѣтописный сводъ и его источники. Юбилейный сборникъ В. Э. Миллера. Спб. 1900; До питання про північні перекази за княгиню Ольгу. Записки Українського Наук. тов., Київ, 1909, т. II; Лѣтописецъ Несторъ. Записки Наук. тов. ім. Ш., т. 117—118; Сказаніе о призваніи варягоъ. Извѣстія отд. рус. яз. и слов., 1904, IV; Разысканія о древнѣйшихъ русскихъ лѣтописныхъ сводахъ. Лѣтопись занятій Археографической Комиссіи, Спб. 1908, т. XX і окремо.

„ЛИТОВСЬКІ“

АБО ЗАХІДНО-РУСЬКІ ЛІТОПИСИ.

Історичнихъ памяток, які належать до XIV—XV віків, збереглося у насъ взагалі дуже небагато, що пояснюється політичними завирюхами, які переживав нашъ край в ці часи й які понищили взагалі майже всі памятки нашого письменства цієї доби. Але що історична робота, а саме літописання не переривалося й за цихъ часів, свідчать уривки й сліди, що збереглися в пізнішихъ творахъ.

Літописання в давній Русі, почавшись майже одночасно в Києві і в Новгороді, знайшло свій розвитокъ також на Білій Русі, яка

в часах Великого Князівства Литовського жила спільним культурним і політичним життям з українськими землями, що ввійшли в склад князівства. Одже й цілий цикл т. зв. *Литовських* або *Західно-Руських Літописів*, писаних на Білій Русі, належить рівно до української історіографії як і до білоруської.

Всіх списків або редакцій Литовських літописів звісно до цього часу 14. Списки ці діляться на три групи: 1. Коротка або старша редакція, яка характеризується перевагою звісток про життя смоленської землі; 2. складна або друга редакція, в якій подається історія старої Литви, а смоленські звістки переказуються вже коротше; 3. повна або третя редакція, яка містить докладну історію старої Литви й пізніших часів (вже після Гедиміна). Редакція першої групи припадає на 1440-ві роки, другої на 1550-ті роки і третьої на 1560-ті роки.

Джерелами литовських літописів являлись місцеві літописи смоленські, а також українські: волинський, київський, подільський. Автори літописів користувались також з польських хронік, офіційних актів та придворних записок. Старші літописи відзначаються особливою докладністю викладу, прагматичністю, поетичним стилем.

Важніші списки Литовських літописів: *Супрасльський список*, який уявляє з себе цілий збірник, зложений в 1520 році Григорієм Івановичем, що служив у князя Семена Одинцевича; тут крім „Київського“ літопису, що обіймає часи 862—1514 і кінчиться описом перемоги князя К. Острожського над москалями в 1515 році, уміщено короткий Смоленський літопис і західно-руську хроніку.

„*Літопис Авраамки*“, писаний в Смоленську 1495 р. з наказу єпископа Юсифа „рукою многогрѣшнаго раба Божія Авраамки“.

„*Баркулабовський літопис*“, зложений священиком Федором Пилиповичем, смольнянином, коло Орши та Могильова (с. Баркулабово) на переломі XIV—XVII віків. Містить дуже важні відомости про діяльність братств і початки унії. Відзначається гарною народною білоруською мовою.*)

Літопис Биховця кінця XVI в., найповніший з усіх; він використав і найбільше ріжноманітних джерел (багато взято з Галицько-волинського літопису. Відзначається літературністю й драматичністю викладу.

Литовські літописи мали значний вплив на польських хроністів (Длугоша, Стрийковського, Більського), а через них і на пізнішу українську історіографію XVII—XVIII столітів.

Литовські літописи видано частиною в XVI т. „Полного со-

*) Надруковано вперше П. Кулішем в „Матеріялахъ для исторіи возсоединенія Руси“, т. I, Москва 1877, а потім М. Довнаром-Запольським в кн. XII „Кіевскихъ Университетскихъ Извѣстій“ 1898 р. і окремо. Той-же Довнар-Запольський умістив про літопис статю в збірці „Етанос“, Київ, 1906.

бранія русскихъ лѣтописей“, вид. Археографической комиссії, Спб. 1889, головно в XVII томі цього „Полнаго собранія“, під редакцією С. Л. Пташицкого і А. А. Шахматова, Спб. 1907. Тут видруковано 13 списків. 14-й список „Кройника Вел. князства Литовскаго и Жмоитскаго“ 1636 р. надруковав С. Розанов в „Українському науковому збірнику“, Москва 1915 р.

ЛИТЕРАТУРА ЛИТОВСЬКИХ ЛІТОПИСІВ:

Н. И. Костомаровъ. Лекції по русской истории. Источники русской истории, Спб. 1861 (розділ „бѣлорусскія лѣтописи“). *J. Szaraniewicz.* O latopisach i kronikach ruskich XV i XVI wieku. Rozprawy i sprawozdania z posiedzień Wydziału Historyczno-filozoficznego Akademii Umiejętności. Tom XV, w Krakowie, 1882. *Н. Дашкевичъ.* Забутки по історії Литовско-Русскаго государства, Кієвъ, 1885 (Відбитка з „Кієвск. Университ. Извѣстій“ 1882 р.) *А. Барбашевъ* Витовтъ и его политика до Грюнвальденской битвы, Спб. 1885. Йогож: Витовтъ. Послѣдніе двадцать лѣтъ княженія 1410—1430, Спб. 1891. Йогож: Лѣтописные источники для истории Литвы въ средніе вѣка. „Библиографъ“, 1888, Спб. *Antoni Prochazka* Latopis litewski. Rozbiór krytyczny. Lwów, 1890. *S. Smolka.* Najdawniejsze pomniki dziejopisania rusko-litewskiego. Rozbiór krytyczny. Kraków 1889 та Pamiętniki Akad. Umiejęt., wydział filologiczny i hist.-filozof., т. VIII, 1890. *М. Грушевський.* Похвала великому князю Витовту. Кільки уваг про склад найдавнішої литовсько-руської літописі. Записки наук. тов. ім. Шевченка т. VIII, 1895. *Е. Карскій.* О языкѣ т. н. Литовскихъ лѣтописей. Варшавскія Университетскія Извѣстія 1894, N 11. *И. Тихоміровъ.* О составѣ западно-русскихъ т. н. Литовскихъ лѣтописей. Журналъ Министерства Народн. Просвѣщенія, 1901, NN 3 і 5. *А. Шахматовъ.* Записка о западно-русскихъ лѣтописяхъ. Лѣтопись занятій Археографической Комиссії за 1900 годъ, выпускъ 13-й, Спб. 1901. *Ө. Сушицькій.* Изъ лекцій по литературѣ южной и западной Руси XV—XVIII вв. Очеркъ I. О западно-русскихъ лѣтописяхъ. Кієвъ, 1915. *Проф. Т. Сушицькій.* Західно-руські літописи як пам'ятки літератури. Частина I. Збірник історично-філологічного відділу Української Академії Наук. Випуск II. У Київі, 1921. *В. С. Иконниковъ.* Опытъ русской историографіи. Томъ II, Кієвъ, 1908.

СІНОДИКИ АБО ПОМ'ЯННИКИ.

Поруч літописів з їх різнородним змістом, житій та ин. пам'яток старо-українського письменства, в яких можна знайти джерело й матеріал історичних відомостей, треба зазначити ще т. зв. синодики або помянники — імення князів і взагалі значних

осіб, записаних в особливі пам'ятні книжки при церквах та монастирях для поминання при службі Божій. З по-між цих помянників найбільш звісні :

1. Помянник Київсько-Печерської Лаври кінця XV і початку XVI в., виданий проф. С. Голубевим в „Чтеніяхъ О-ва Нестора-Лѣтописца“, кн. VI.

2. Сінодик Київсько-Софійського собора, виданий Ів. Каманіним в „Кіев. Старині“, 1895, кн. 9.

3. Помянник Київсько-Михайловського Золотоверхого монастиря XVI—XVII віків, цікавий своєю вступною статтю „Объ обновленіи запустѣлого Межигорского монастыря“ ігумена Афанасія 1599—1612 років. До цього помянника вписано багато гетьманів, полковників, козаків, посполитих людей до кінця XVII віка. Видано його в „Чтеніяхъ О-ва Нестора-Лѣтописца“, 1903—1904, кн. XVII.

4. Помянник київського Пустинно-Миколаєвського собора, вид. В. Щербіною в „Кіев. Старині“, 1895, кн. 12.

НАЦІОНАЛЬНИЙ РУХ XVI—XVII ВВ. І ОЖИВЛЕННЯ ІСТОРИЧНОЇ ТРАДИЦІЇ В ПИСЬМЕНСТВІ:

Беликий культурно-національний рух, що розпочався як реакція против латино-польського натиску в другій половині XVI віку на Західній Україні і мав своїми головними осередками Острог, Львів і Київ, утворив багату літературу богословських трактатів, полемічних творів, церковно-історичних розправ, посланій; автори цих писаннів раз-у-раз мусіли для обґрунтування своїх думок і оборони національно-релігійних прав українського народу покликатися на історію, воскрешати історичну традицію про українських великих князів, про колишню державність українську. Тим-то в цей час ми бачимо зріст числа літописів, хронік, хронографів, котрими особливо багате XVII століття. Серед великої й багатой релігійно-полемічної літератури кінця XVI й початку XVII стол. ми бачимо ряд творів, що мають певне значіння для української історіографії; така була, наприклад „Пересторога“ 1605—1606 років, автором якої певне був Юрко Рогатинець, видатний діяч львівського братства; вона містить багато матеріалу про події українського національного життя в кінці XVI віку. Такі були й писання Степана Зізання, Мартина Броневського (Христофора Філалета), Іпатія Потія, Мелетія Смотрицького, Захарія Копистенського та інших авторів як з православної, так і з уніятської сторони. Серед української літератури цих часів особливо цінне й цікаве для

історіографа оте відновлення національно-історичної традиції, оте стремління навязати нитки безпосередньої тяглости подій і цілого історичного процесу в житті українського народу. Бачимо ми це в знаменитім „Посланні“ Ісаїї Копінського (помер 1640 р.) до Яреми Вишневецького, а особливо в порівнюючи недавно знайдений (проф. П. Жуковичем) „Протестаці“ української ієрархії: митрополита Іова Борецького, єпископів Іезекеїла Курцевича, Ісаїї Копінського та всього духовенства, в 1620—21 роках, адресованій до сейму і до всієї Річи-Посполитої в справі утисків над православієм. В цій Протестації особливо важний уступ, де говориться про козаків, як прямих нащадків старих руських вітязів: „що до козаків, то знаємо про цих лицарських людей, що вони наш рід, наші браття і правовірні християне... Це ж бо те племя славного руського роду, з Яфетового насіння, котре воювало грецьке царство на Чорному морі і на суходолі. Це з того покоління військо, котре за руського монарха Олега в своїх моносілах по морю й по землі (приробивши до човнів колеса) плавало й Царьгород штурмувало. Це ж вони за святого руського монарха Володимира Великого воювали Грецію, Македонію й Ілірію. Це ж їх предки разом з Володимиром хрестилися та приймали християнську віру від царьгородської церкви, і по сей день у цій вірі родяться, хрестяться й живуть. А живуть вони не як погане, але як християне: мають священників, учаться письма, знають Бога і свій закон... То певне, що по Богу ніхто на цілому світі не чинить зневолюваному християнству такого великого добродійства, як греки своїми окупами, еспанський король своїм потужним флотом, а запорозькі козаки своєю сміливістю й перемогою. Що інші народи виборюють словами й дискурсами, то доказують козаки самим ділом.“*)

Тим самим почуттям перейняті і як матеріал до біографії гетьмана Сагайдачного дуже цінні „Вършѣ на жалосный погребѣ зацного рыцера Петра Конашевича Сагайдачного, гетмана Войска Запорозкого, зложоныи презъ инока Касіана Саковича, ректора школь кievськихъ въ брацтвѣ, мовленые отъ его спудеовъ на погребѣ того цного рыцера въ Кіевѣ въ недѣлю проводную Р. Б. 1622.“ В цих віршах говориться слово в слово те саме, що й у „Протестації“, коли заходить річ про військо запорозьке:

Войско запорожское вольности набило
Тим, же вірне ойчизні і кролюм служило.
Кройніки о їх мензстві старие писали,
Як они неприятелей ойчистих бивали

*) „Протестація“ надрукована була проф. П. Жуковичем в III тому „Сборника статей по Славяновѣдѣнію“ Спб. 1907.

Морем, сухом, частокроть пішо, і тиж конно,
Хотяй ся неприятель їх убирал збройно.
Племя то есть з пасіння оного Яфета,
Которий з Симом покрил отчіе секрета.
За Олега, росского монархи, плавали
В чолнах по мору і на Царград штурмовали,
Їх то продки з росским ся монархою крестили
Володимером і в вірі той статечне жили.
При которой і они так стоят статечне,
Же за ню умирати готові конечно.
Бивали межи войском тим князі і пани,
С которих виходили добрії гетмани,
Яким і тот їх гетман Петр Конашевич бил,
Которий справ рицерских дільністю всюди слил.
О войску запорозком кождий может знати,
Як оно ойчизні есть потребно, уважати.
Україна тим войском вцале заставаает,
А где запорозцов ніт, татарин впадает.

„Вірші“ подають біографічні відомости про славного гетьмана, оповідають про його походи і підкреслюють його заслуги на полі культурному: він

„Маєтність свою роздал, єдину на шпиталі,
Другую зась на церкви, школи, монастирі.
І так все створядивши живота доконал
При церкві братской честно в Києві похован,
В котрое ся братство зо всім войском вписал
І на него ялмужну значную отказал...
Виділ он і лвовское братство, хоть далеко,
Церков їх в місті наділил неледаєко,
Суму значную грошей до брацтва леговал,
Ажеби науки там били пилне жадал.

Доба Хмельнищини полишила по собі дуже багату літературу віршів, в котрих знайшло собі вираз розбуджене національне почуття в момент великого підйому всіх сил українського народу за часів Великого Гетьмана.*) Ще більш величавою памяткою цієї доби являються народні думи, зложені безперечно в козацько-лицарськім осередку. Деякі думи, наприклад про Хмельницького і Барабаша, або на смерть Хмельницького малюють дуже яскраво навіть подробиці історичних подій.

*) Див.: *Ів. Франко*, Студії над укр. народніми піснями. Хмельнищина (думи, пісні та вірши), „Записки Наук. тов. ім. Шевченка“, тт. 98—106.

УКРАЇНСЬКІ ЛІТОПИСИ XVII СТОЛІТТЯ. ХРОНІКИ. „КОЗАЦЬКІ ЛІТОПИСИ“.

Літописання на Україні не переривалося за литовських і польських часів. Як і в давні часи Київської держави, літописи ведено переважно по монастирях. Особливо розвивається історична праця в XVII столітті, коли вона виходить по-за сухі літописні рямки і приймає форми прагматичної історії з синтетичними стремліннями. Писання літописів або „хронік“ перестає бути виключним ділом людей духовного стану: з'являються т. зв. козацькі літописи, котрі пишуть люде світські, належні до козаччини, які самі приймають близьку участь в подіях, або являються їх наочними свідками. Відповідно до підйому національного почуття, що досягає свого кульмінаційного пункту за часів Хмельниччини, історичні праці XVII століття майже всі перейняті гарячим патріотизмом. Важніші пам'ятки:

„*Літописци Волини и Оукраини*“, збірник зложений на початку XVII в. в Київі. Належав синові київського вїйта Богдана Балики, а потім ченцю Іллі Коцаковському. Переховується тепер в бібліотеці Осолінських у Львові. Містить в собі літописну компіляцію з старих українських, литовських літописів, записки Б. Балики про московську війну 1612 року, біографії київських митрополитів 988—1590 років, український переклад дневника Опалінського про Хотинську війну 1621 року і ріжні виписки.

„*Густинський літопис*“, доведений од початку київської держави до 1597 року. В 1670 році його списав і доповнив у Густинському Прилуцькому монастирі еромонах Михайло Лосицький. Це компіляція з українського і польського літописного матеріалу, названа „Кройникою.“ Починається Нестором і Галицько-Волинським літописом, говорить про відносини українських земель до Литви, Угорщини, Польщи, Москви, Криму, Туреччини і доходить до 1597 року. В кінці розділ „О началъ козаковъ“, зложений на підставі праць Сарніцького і Бельського.*)

Самостійна праця Лосицького починається в розділі про початок козаччини; далі йдуть розділи про новий календарь, церковну унію і полемічна оборона православної віри та української народности. Головний мотив праці — любов до рідного краю: кожній людині вроджена ця любов і тягне її до-себе, як магніт залізо. Тому то й автор хроніки бажає, щоб від українського народа небуло закрите його минуле.

*) *Станіслав Сарніцький* (род 1530 р.), був кальвіністським проповідником у Кракові, написав „*Descriptio veteris et novae Poloniae, 1595 f Annales sive de origine et rebus gestis polonorum et lithuanorum libri VIII, 1587.* про Бельського див. далі.

Межигорський рукопис XVII віку, містить літопис земель Київської й Волинської 1393—1611 та 1612—1620 років (відомий і другий список, теж XVII в.). Там же літопис Межигорського монастиря (під Києвом) 1608—1700 років, дуже важний для історії міста Києва й козаччини; відзначається живим, цікавим викладом. Обидва літописи надрукував В. Антонович: „Сборникъ лѣтописей, относящихся къ исторіи Южной и Западной Россіи“, Київ, 1888.

Львівський Літопис (названий так галицьким ученим Д. Зубрицьким по місцю знайдення) 1498—1649; від 1498 до 1626 виклад дуже короткий; починаючи з 1630 р. ідуть дуже докладні щорічні записи. Трактуються події Західної України (Київщини, Поділля, Галичини). Автор був подолянин, вчився у Меджибожу в 1621 році, жив у Києві в 1626 році і був ченцем Межигорського монастиря. Куліш вважав його за галичанина. Надруковано кілька разів (Між ин. в „Науковому Сборнику“, Львів, 1867 р.)

Хмельницький літопис 1636—1650, дуже цінний для історії перших років Хмельниччини своїми відомостями про руїну краю підчас воєнних тривог. Надруковано в додатку до літопису Самовиця, Київ, 1878.

Існував колись *Подільський Літопис*, але не дійшов до нас.

Крім цих літописів зберігся ряд літописів (цілком або в уривках) чисто монастирських або церковних, в котрих одначе подаються відомости як загально-історичні так і спеціально про місцеве життя тої околиці, в якій знаходиться монастир:

Густинський монастирський літопис, обіймає час 1600—1641 р.

Мгарський (Лубенського пов. на Полтавщині), уривки 1682—1775 років; дуже цінне оповідання „О построеніи камянной церкви Преображенія Господня въ Мгарскомъ монастырѣ“, яке дає дуже важний матеріал про будову камянних церков на Україні в другій полов. XVII в. Друковано з передмовою Ол. Лазаревського в „Кіев. Стар.“ 1889, IV—VI.

Кронічка *Мотронинського* монастиря (Чигринського пов.) 1516—1749 років, уривки з неї надрукував Микола Білозерський в своїх „Южнорусскихъ Лѣтописяхъ“, Київ, 1854.

Літописець *Сатановського* монастиря (на Поділлі), писаний польською мовою, ведений уніатським ігуменом Модестом Сильницьким 1770—1793 рр. Зберігається в музеї Осолінських у Львові.

Літопис *Підгорецького* монастиря (в Галичині коло Бродів) 1659—1715, називається „Сінописъ или краткое собраніе исторій“. Дає подробиці про походи Дорошенка з турками на Поділля 1672 і пізн. років. Уривки надрукував Ів. Франко („Мирон“) в „Кіев. Стар.“ 1890 р. кн. VII.

„*Кройника монастыря св. Михаила церкви Золотоверхого*“ другої половини XVI в., зложена на підставі головно польської хроніки М. Більського.

Церковний літопис *Добромільський* (в Галичині 1648—1700, друкований В. Антоновичем в його „Сборникъ лѣтописей“, Київ, 1888.

З другої половини XVI в над літописами в старім розумінні слова усе більше беруть гору „хроніки“; зложені на польський зразок уже цілком в формі прагматичного викладу, хоч по суті здебільшого зберігаючи характер компіляцій з різних старих літописів та чужоземних хронік. Найбільше розвинулося компонування цих хронік в XVII столітті, спеціально в другій його половині, в зв'язку з великим національно-державним рухом того часу, що після спроб відновлення незалежної української держави за Б. Хмельницького привів до встановлення Гетьманщини на лівім березі Дніпра. Авторами цих хронік (зустрічаються назви „історія“, „сінопис“ та інші) являються здебільшого духовні особи. Важливі твори цієї категорії: хроніки Т. Сафоновича, П. Кохановського, Ін. Гізеля і Л. Боболінського.

Теодосій Сафонович між 1655—1672 роками був ігуменом св. Михайловського Золотоверхого монастиря в Києві. В 1672 році він уложив твір: „Кройника зъ лѣтописцовъ стародавнихъ, зъ св. Нестора Печерского и иныхъ, также зъ хроникъ польскихъ.“ З поміж цих польських джерел Сафонович користувався найбільше з Стрийковського*). Головна мета праці автора — дати нарис національної історії: кожному українцеві, про свою батьківщину, щоб уміти відповісти, як хто питає, бо людей, що не знають свого роду, всі вважають за дурнів; автор охоче признається до свого позичання з чужих джерел: „що де з різних літописців руських і польських вичитав те й пишу.“ Основна думка Сафоновича — ідея соборності українських земель: для нього історія Галичини так само важна, як і історія Київщини та Волині. Своєю „Хронікою“ хотів довести Сафонович і з'ясувати той історичний шлях, котрий привів до панування козацького стану на Україні. Автор „Хроніки“ не мав великого літературного талану, але за те вся його праця зогріта горячого любовію до рідного краю, перейнята щирим українським патріотизмом.**)

Хроніка Сафоновича не дійшла до нас в оригіналі, а лиш у списках. Вона приготовлена до друку проф. С. Голубевим у виданні Київської Археографічної Комісії.

Хроніка ієромонаха *Пантелеймона Кохановського*, економа Печерського монастиря, уложена 1681—1682 р. під назвою „Обширний Сінопис Рускій“ має характер сирового збору матері-

*) *Матвій Стрийковський*, польський історик, жив між 1547 і 80-ми роками XVI в., склав працю: „Opisanie Sarmacyi europejskiej“ і „Kronika polska. Zmudska, litewska i wszystkiej Rusi“ (закінчується добою Стеф. Баторія), видана в Кролевці 1582 р.

**) Про неї див. А. *Рогозинський*, „Кройника“ Є. Сафоновича и ея отношеніе къ „Кіевскому Синопису“ Гізеля, СПб. 1910.

ялів. Автор користувався з українських і польських літописців.

Інокентій Гізель, з походження німець, як вихованець Петра Могили був висланий для науки до закордонних університетів, по повероті стояв на чолі Печерської друкарні, був професором і ректором Колегії, а р. 1656 став архимандритом Печерського монастиря. Був одним з оборонців незалежності української православної церкви від московського патріярха. Помер в 1683 році. Головне його діло: „Синопись или краткое собрание отъ разних лѣтописцевъ о началѣ Славяно-россійскаго народа, и первоначальныхъ князей богоспасаемаго града Кіева, и о житіи св. благовѣрного великого князя Кіевскаго и всея Россіи первѣйшого самодержца Владиміра, и о наслѣдникахъ благочестивѣйшія державы его Россійскія даже до пресвѣтлѣйшого и благовѣрного государя нашего царя и великого князя Алексѣя Михаиловича, всея Великія, Малія и Бѣлыя Россіи Самдержца“.

Перше видання вийшло у Києві в 1774 році, друге в 1678, третє в 1680 році.

Джерелами автору служили Стрийковський, Кромер, Більський, Гваньїні, Длугош, Бароній, Нестор та інші українські літописці, Францій, Ботеро, Зонаро та ин.*)

Схема розкладу матеріялу така: оповідається про походження славян, котрі виводяться від Іафета, Мосоха та інших патріярхів. Царський рід виводиться від римського Августа. Оповідается про перших князів, про руйну Кієва од татар; після того просто — про поход Мамає і битву з ним московського князя Дмитра Івановича над Доном; далі іде мова про Київ під литовською владою, потому просто переходиться до оповідання про встановлення в Москві патріярхату; подається спис кийвських воевод; оповідається про прилучення України до Москви, а в другому виданні закінчується Чигиринського війною 1677 року.

„Хотя, каже Іконніков, Синопись не пренебрегаетъ сѣверной Россіей, но въ сущности онъ есть не что иное, какъ мѣстная

*) *Мартин Кромер* (1512—1589), автор латинської праці „De origine et rebus gestis Polonorum.“

Більські, батько Мартин і син Йоахім (пом. 1599 р.) обидва історики; М. Більський написав загальну працю „Kronika świata“; Йоахім продовжував діло батька і написав: „Kronika Polska“, довівши її до 1599 року; в VI книзі розділ „O kozakach“.

Олександр Гваньїні (Guagnino), італієць з Верони, служив в Польщі за Жигимонта III і Стефана Баторія, брав участь у війнах з Москвою, помер 1614 р. Написав: „Sarmatiae Europaeae descriptio, 1581“ і „Rerum polonicarum tomi tres“, Francof., 1584. В 1611 р. вийшов польський переклад першої праці „Sarmasya Europejska“, де є розділ „O kozakach, które pospolicie Zaporozkimi zowiemy“. Існував і український рукописний переклад.

Ян Длугош (1415—1480), славний польський літописець, автор великої хроніки „Annales seu cronicae incluti regni Poloniae opera“ в 12 книгах; видана вперше 1711 р. в Липську.

історія княжества кievського, а не вся Русь“ (Опытъ рус. історіографіи, т. II, ст. 1556-та).

„Сінопсис“ зробився улюбленим підручником історії на Україні, а ще більше в Московщині, де він видержав баг.то виданнів, — його друкували іще на початку XIX століття.

Леонтий Боболінський, ієромонах Троїцького монастиря в Чернігові, написав там 1699 року хроніку: „Лѣтописецъ си естъ Кроника зъ розныхъ авторовъ и исторыковъ многихъ, диялектомъ рускимъ естъ написана въ монастыру св. Троицкомъ Илинскомъ Чернѣговскомъ ієромонахомъ Леонтиємъ Боболінскимъ, законникомъ Монастыра Выдубицкого Кіевского, року отъ Р. X. 1699“. Ціла праця обіймає 636 аркушів; на 1—350 іде огляд подій всевітньої історії до здобуття Царьгороду турками, далі „о панствахъ турецкихъ, отколь повстали и якъ размножились, въ тѣхъ вхходніи крайны“, події литовської і польської історії до Стефана Баторія; далі йдуть окремі розділи української історії, посланіє Ісаїї Копінського до Яреми Вишневецького, опис чигиринських походів 1677 і 1678 років. Існує кілька редакцій літопису Боболінського. Видано його вперше в 1854 році в додатку до літопису Грабянки (вид. Археографічної Комісії в Києві). Літопис Боболінського відзначається гарною українською мовою, близькою до народньої.

„КОЗАЦЬКІ ЛІТОПИСЦІ“.

Доба Хмельнищини і викликаний нею небувалий перед тим підйом національної енергії і духового життя знайшли собі вислов в особливій категорії історичних творів, т. зв. козацьких літописів, які йдуть від другої половини XVII віку, хоч ті пам'ятки, що дійшли до нас, зложені вже на початку XVIII століття. Центральним моментом у всіх літописців являється доба Хмельнищини, деякі цілком присвячені їй, а інші події переказують лиш яко вступ. „Всі вони, каже про них Іконніков, носять характер історії, бо і групування подій і особливо освітлення фактів не чужі певної штучности, суб'єктивности і навіть фантазії (Опытъ рус. історіографіи, II, ст. 1560—61). Джерелами являються не тільки старі українські (для початкових розділів) літописці, польські й інші чужі історики, але також офіційальні акти, дневники, журнали подій, що велись в гетьманській канцелярії, навіть поетичні твори. Найбільш характерними зразками „козацького літописання“ а разом із тим дуже важними працями з обсягу старої української історіографії являються літописи Самовидця, Величка і Грабянки.

Невідомий нам автор, який в історіографії дістав імя *Самовидця*, склав працю під назвою „О початку и причинахъ войны

Хмельницького“, яка обіймає час від 148 року і доходить до 1702 року. Автор походить з Західної України; підчас Руїни він переселився до Сіверщини, де й написав свою працю. Він почав складати її не раніше 1672 року, хоч і вів уже перед-тим свої записи. Правдоподібно автор належав до шляхетського стану і служив канцеляристом, що дало йому змогу бути в курсі дипломатичних відносин. Він оповідає як наочний свідок про облогу Смоленська 1654 р., облогу Риги 1655 р.; він був присутній на раді в Чигирині 1657 р.; брав участь в дипломатичній місії за Юрія Хмельницького в 1660 році, належав до прихильників Сомка. Як свідок оповідає він про вибір Многогрішного в 1669 році. З 1676 року він починає дуже докладно говорити про події в околиці Стародуба, що дає підставу думати, що він там і жив.

До гетьмана Самойловича Самовидець ставиться неприхильно (ст. 169—171), а за те добре ставиться до Мазепи, підкреслюючи, що він походить „з роду шляхетського, старожитної шляхти української і у війську значної (ст. 171). Хвалить Сомка і кошового Сірка, а не любить з ріжних мотивів Виговського, Бруховецького, Дорошенка, Самойловича. Він — дуже ревний християнин, і через те йому не подобалась спілка Дорошенка з турками. Самовидець — переконаний монархіст; він доляльно ставиться до польських королів, а потім такі самі почуття переносить на московського царя, з приводу присяги котрому каже, що „по усей Україні увесь народъ зъ охотою тое учинивъ и не малая радость межи народомъ стала“ (ст. 36). Разом із тим він прихильник шляхетського стану і взагалі статечних класів громадянства; всі його симпатії на боці городових козаків, а не січовиків. Він великий прихильник просвіти і науки.

Самовидець дуже добре поінформований не тільки про українські, але й про європейські справи, наприклад про війну австро-угорців з турками в 1683—1691 роках. Він любить моралізувати й оцінювати історичних діячів та їх окремі вчинки з погляду своїх релігійних і соціально-політичних переконань.

Мова літопису Самовидця — дуже гарна українська мова щиро-народнього складу.

У-перве видрукував „Літопись Самовидця“ проф. Осип Бодянский в „Чтеніяхъ“ московського „Общества истории и древностей“, і окремою книгою (Москва, 1846) в редакції присланий йому П. Кулішем. Друге видання, на підставі кількох списків владив Орест Левицький (Київ, 1878), додавши до нього дуже цінну свою розправу.

Найцікавішим з козацьких літописців безперечно єсть *Самійло Величко*; канцелярист війська Запорозького. Про його життя знаємо, що він вже не молодим бувши почав р. 1690 служити при генеральному писарі Василю Леонгівичу Кочубею; часом він ви-

конував важні урядові доручення. Десь р. 1704 він перейшов був на службу до Генеральної Канцелярії, де — як сам каже — „быль не послѣднимъ въ дѣлехъ писарскихъ“. В кінці 1708 р. Величка усунуто з посади за його близькість до В. Кочубея (він завжди вихваляє Кочубея як „пана доброго, мудрого и побожного челоуѣка“, а Мазепу не любить, називає „Махіавелемъ“ і „хитримъ лисомъ“). Пізніше, вже по Шведчині знайшов він притулок в домі Кочубеїв у Диканьці і доживав там віку за літературною й учительською працею. Він дожив до глибокої старости і при кінці життя осліп. В 1702 році він брав участь в поході корпусу українського війська, виряженого в Польшу на допомогу Петровому спільнику королеві Августу.

Величко людина добре освічена, він знає мови латинську, польську, німецьку. Вже по зложенні своєї історичної праці (поміченої 1720 роком) Величко переклав з німецького збірника на українську мову обширну „Космографію“ (великий рукопис в 866 карток, 40), закінчену р. 1728 вже під диктат в Диканьці. Тут підписався Величко „Истинній Малія Росіи сынъ зъ племени Хозарского и изъ слугъ Войска Запорожского найменшій слуга.“ Уривок з цієї Космографії — про гриниці Московської держави — надруковав Ор. Левицький в „Україні“ 1914 року.

Головна праця Величка, яка заслужила йому голосне ім'я в українській історіографії, це — „Сказаніє о войнѣ козацкой зъ поляками черезъ Зѣновія Богдана Хмельницького, Гетмана войскъ Запорожскихъ, въ осми лѣтехъ точившойся; а въ дванадцяти лѣтъ у поляковъ зъ иншими панствами провлекшойся. Якого онъ Хмельницькій при всесилной помощи божественной, зъ казаками и татарми отъ тяжкого ига лядского вибился, и подъ високодержавное пресвѣтлѣйшого монархи Російского Алексія Михайловича владѣніє доброволнѣ поддался. Отъ авторовъ: нѣмецкого — Самуила Пуфендорфія,*) Козацкого — Самуила Зорки, и полского — Самуила Твардовского,**) войну тую въ книзѣ своей Война Домова названной, вѣршомъ полскимъ описавшого. Нинѣ же вкратцѣ стилемъ гисторичнымъ и нарѣчіемъ малороссійскимъ справленое и напи-

*) Самуїл Пуфендорф (1632—1694), саксонець, відомий історик, між ин. написав праці: „Commentariorum de rebus Suecicis libri XXVI, Utrecht, 1686 і „De rebus a Carolo Gustavo Sueciae rege gestis commentariorum libri VIII, Nürnberg 1696.

Самуїл Твардовський (1600—1660), польський письменник, учасник козацьких війн, написав поему „Wojna domowa z kozaki i Tatory, Moskwa, potvm Szwedami i z Węgru przez lat dwanaście za panowania Naj. Jana Kazimierza tocząca się“, видану в 1681 р. Героєм поеми є кн. Яр. Вишневецький і Ян-Казимир, центральне місце — облога Збаража і Берестечка. Опис доволі об'єктивний. Поема Твардовського була дуже популярна в українських кругах; знаємо два укр. переклади: С. Величка і лубенського полкового писаря Стефана Савицького.

санное тшаніємъ Самоила Величка канцеляристи негдись войска Запорожского. В селѣ Жукахъ, уѣзду полтавского. Року 1720.“

Велика праця Величка не дійшла до нас цілою: єсть дефекти на початку і в середині (1649—1652); доведено її до 1700 року, а в оглаві подій згадуються події аж до 1723 року, одже кінець також загублено.

Окрім згаданих в передмові джерел Величко покликається на Кромера, на Гваньїні; йому добре знайома тогочасна польська й українська література, він цитує ріжні поеми, сатиричні вірши, панегирики, епітафії, „Сінопсис“ Гізеля, твори Галятовського; йому звісні сеймові конституції Польши й промови в польському сеймі (надруковані р. 1677 в Кракові), він охоче вставляє в свій текст вірши, епітафії, промови і т. д.

Рукопис починається продовженням дневника Матвія Титловського про Хотинську війну 1620 року; потім іде універсал Остряниці 1638 року, далі переклад діаріуша Окольского (надрукованого в Кракові 1639 року) про війну з Остріницею; далі йде біографія Б. Хмельницького, виписка з Пуфендорфа про причини українсько-польської війни, а потім уже сама історія Хмельнищини (з пропуском 1649—1652), війна Поляків з Шведами, часи Руїни, і доводиться оповідання до 1700 року.

Ідеологію автора й його національно-політичну фізіономію найкраще можна пізнати з його „Предмовы до чителника“, де він зясовує мотиви, які спонукали його до праці, і свої погляди на завдання українського історика:

„Ежели можетъ що быти любопытствующему нраву челоувѣческому, кромѣ тѣлесныхъ требованій, ласкавій чителнику, такъ угодное и пріятное, яко чтеніе книжное и вѣденіе прежде бившихъ дѣяній и поведеній людскихъ; ежели и въ печалехъ суцимъ можетъ що такъ скорое подати лѣкарство, яко тотъ же книжній съ прилѣжаніємъ и вниманіємъ уживаемый медикаментъ. Дозналемъ и я самъ того, кгди въ приключаяючихся ми скорбехъ книжному прилежахъ чтенію и слишанію, и отъ нихъ увѣдомляючися о прошлихъ людскихъ рознихъ трафункахъ и бѣдствахъ, училимся оттоль и мои злоключенія терпеливо зносити, слушаая глаголанного — въ терпѣннїи вашимъ стяжите душа ваша. Обаче, проходя лѣтописная и гисторическая инностранныхъ народовъ писанія и дѣянія, видѣхъ въ нихъ объясненную и затмѣнію доселѣ непричасную ихъ славу.

Нашихъ же сармато-козацкихъ родовъ подобніе иностраннимъ въ воинскихъ случаяхъ давнихъ временъ и вѣковъ бывшіе рицерскіе отваги и богатырскіе дѣянія, безъ описанія и объясненія, чрезъ ихъ власнихъ писаровъ оставленніе и всегдашного забвенія нѣкчемнимъ лѣности ихъ плащемъ увидѣхъ покритіе. А ежели зъ давнихъ о нихъ писарей славяно-козацкихъ и записаль хто памятствованія годное, во время ихъ бывшее дѣяніе;

то записаль тилко для себе реестрикомъ, барзо щуплими и краткими словами, жаднихъ зъ якихъ причинъ що повстало, якъ ся отправовало и якъ кончило невиразивши околичностей. Аще же что онимъ предкомъ нашимъ козакорускимъ похвали годного и обрѣстися можетъ, то не въ нашихъ лѣннихъ, але въ иностранныхъ, греческихъ, латинскихъ, нѣмецкихъ и полскихъ гисторіографахъ... котрихъ гисториковъ не тилко витлумачити и на козацкій языкъ перевести трудно, але и достати въ Малой Россіи невозможно...

Тѣмъ же и азъ, не лѣности ради коея, но небытности дѣля козацкихъ лѣтописцовъ, послѣдствуя лѣннимъ давнимъ писаромъ, главніе и великіе дѣла воевождовъ своихъ, во времена ихъ отправовавшіеся, въ небрежніи безъ описанія оставшимъ, не дерзнулемъ того писати.

Обаче въ тихъ годѣхъ, егда шведскихъ войскъ потенція въ Полцѣ и Саксоніи гостила... зъ войсками авксилѣярними малороссійскими, полякомъ на шведа ординованими, проходя тогочную иже отъ Корсуня и Бѣлой Церкви Малороссійскую Украину, потимъ на Волинь, въ княженіе Руское жъ до Льова, Замостя, Бродовъ и далѣй странствуя, видѣхъ многіе гради и замки безлюдніе и пустіе, вали негдись трудами людскими аки гори и холми висипанніе, и тилко звѣремъ дивимъ прибѣжищемъ и водвореніемъ сущи. Мури зась, яко то въ Чолганскомъ, въ Константиновѣ, въ Бердичовѣ, въ Збаражѣ, въ Сокалю, що тилко на шляху намъ въ походѣ войсковомъ лучилося, видѣхъ едни малолюдніе, другіе весьма пустіе, розваленіе, къ землѣ прилнувшіе, заплѣсняліе, непотребнимъ биліемъ заросліе, и тилко гнѣздящихся въ себѣ зміевъ и рознихъ гадовъ и червей содержащіе. Поглянувши паки, видѣхъ пространніе тогочніе Україно-Малороссійскіе поля и розлегліе долини, лѣси и обширніе садове, и красніе дуброви, рѣки, стави, іезера запустѣліе, мхомъ, тростіемъ и непотребною лядиною заросліе. И не всуе поляки, жалѣючи утрати Украины оная тогочная, раемъ свѣта полского въ своихъ унѣверсалахъ ея наричаху и провозглашаху; понеже оная предъ войною Хмельницкого бысть аки вторая земля обѣтованная, медомъ и млекоу кипящая. Видѣхъ же къ тому на рознихъ тамъ мѣстцахъ много костей челоуѣческихъ, сухихъ и нагихъ, тилко небо покровъ себѣ имущихъ, и рекохъ во умѣ — *кто суть сія?* Тѣхъ всѣхъ, еже рѣхъ, пустихъ и мертвихъ насмотрѣвшись, поболѣхъ сердцемъ и душею, яко красная и всякими благами прежде изобиловавшая земля и отчизна наша Украина Малороссійская во область пустынь Богомъ оставленна и населници ся, славніе предки наши, безвѣстни явишася. Аще же и вопрошахъ о томъ многихъ людей старинныхъ, почто бысть тако, изъ якихъ причинъ и чрезъ кого опустошися тая земля

наша? — то не єдиногласно отвѣщеваху ми, єденъ тако, другій инако; и не мощно мнѣ было совершенно зъ ихъ не єдиногласныхъ повѣстей информоватися, о падєніи и запуствѣніи оной тогочасної отчизны нашея.“

Щоб знайти відповідь на болучі запитання про причини такої сумної долі рідного краю, звернувся автор до історичних праць, до „Wojny domowej“ Самійла Твардовського, виданої р. 1681 в Калішу, до Самійла Пуфендорфа в російському перекладі 1718 р. в Петербурзі виданого, до діаріуша Самійла Зорки, секретаря Богдана Хмельницького, до „лѣтописцовъ и записокъ казацкихъ“, щоб в них зачерпнути відомостей про історію України. Величко вважає свою працю за дуже недосконалу і на прикінці передмови скромно прохає у читачів вибачення і виправлення його невільних помилок. Підписався він: „Истинній Малія Росіи сынъ, тебѣ же чителнику тоєя жъ отчизны всѣхъ благъ присно желателствующій братъ и слуга Самоиль Василювичъ Величко, бывшій иногда въ Енеральной войска Гетманской Канцелярії канцеляриста войска Запорожского.“

Праця Величка являється вже цілком серйозною спробою прагматичної історії, з бажанням дати художній виклад: малюючи, наприклад, картину руїни околиць Львова татарами в 1670 році, він бере опис просто з Визволеного Ієрусалима Торквато Тассо. Так само яскраво малює він руїну правобережної України в кінці гетьманування Дорошенка („Паде, паде тогочасная Украина аки нѣкій Вавилонъ!“ і т. д.) Праця Величка, як каже проф. Іконніков, має характер вченого твору, систематичної історії України. Включення текст великої сили документального матеріалу з канцелярій та архівів (грамоти, універсали, листи, договори і т. под.) надає Літопису Величка по словам проф. Антоновича неоцінену наукову вагу. Як характерні прикмети викладу Величка треба зазначити його щирість тону, художність в описах і добродушний юмор. Патріотизм Величка ставить його в один ряд з стародавніми українськими літописцями княжої доби, що так само вболівали над руїною України од кочовників.

Літопис Величка видано в 1848—1864 роках заходами Київської Археографічної Комісії під назвою „Лѣтопись событій въ Юго-Западной Россіи въ XVII в. Составиль Самоиль Величко б. канцеляристъ Войска Запорожскаго. 1720. Издана Временной Комиссіей для разбора древнихъ актовъ“. Том I, Київ, 1848, ст. 454 + 51 + XXXVIII. т. II, Київ, 1851, ст. 612 + XVII; т. III, Київ, 1855, ст. XII + 568; т. IV, Київ, 1864, ст. XI + 407.

Текст видруковано по списку, що належав М. Погодїну (нині в Петербургській Публичній Б-ці); його можна вважати за оригінал. Пізніше знайдено в бібліотеці М. Судїєнка ще один список, що колись належав Гр. Полєтиці. До оригіналу було додано де-

сять мініатюрних портретів гетьманів. Редакцію текста при друкуванні перевели М. Рігельман і Ів. Самчевський. Текст друковано починаючи з Передмови і „Сказанія“, а те, що стояло між передмовою й „Сказанієм“, винесено в „Приложенія“ в 4-му томі. Так само як і Самовидец, Величко писав гарною народною мовою, котру він зве „козацькою“ або „нарѣчієм малоросійським.“*)

Другий видатний козацький літописець *Григорій Грабянка*, так само як і Величко центральне місце в своїй праці одводить Хмельнищині. Грабянка був гадячанин. Року 1687 ми бачимо його полковим суддею, в 1723 році їздив з Полуботком до Петербурга і попав до кріпости. В 1729 році по ходатайству гетьмана Апостола його призначено полковником гадяцьким. В 1734 році він загинув в поході проти татар. Це був чоловік начитаний, знайомий з чужоземним письменством.

Праця Грабянки носить назву: „Дѣйствія презѣльной и отъ начала поляковъ крвавшой небывалой брани Богдана Хмельницкого, гетмана запорожского зъ поляки, за найленѣйшихъ королей полскихъ Владислава, потомъ потомъ и Казѣмира, въ р. 1648 отпраоватися начатой и за лѣтъ десять по смерти Хмельницкого несконченной зъ рознихъ лѣтописцовъ и изъ діаріуша, на той войнѣ писаного, въ градѣ Гадячу трудомъ Григорія Грабянки собранная и самобитныхъ старожилловъ свидѣльстви утвержденная. Року 1710.“

Джерелами для Грабянки, як він сам зазначає, служили:

- 1) „Діаріушъ нашихъ воиновъ въ обозѣ писаний“;
- 2) „Духовніе и мірскіе лѣтописци“;
- 3) Сінопсис Гізеля, твори Кромера, Більського, Стрийковського, Гваньїні, Коховського,**) Твардовського, Пуфендорфа і Гібнера;
- 4) офіціальні акти (привилеї, листи, договори, списки гетьманів, полковників та ин.), вірши.

Звісні дві редакції: а) первісна, з перевагою церковно-славянщини, з силою віршів (надрукована Київською Археографічною Комісією) і б) пізніша, зросійщена, з пропуском віршів (надрукована Туманським 1793 року). Твір Грабянки був дуже поширений — до нас дійшло коло 20 списків.

„Дѣйствія презѣльной брани“ є головним робом монографія про Хмельницького, хоча обіймає історію України од найдавніших часів аж до вибору Івана Скоропадського гетьманом в 1709

*) Див. *В. Петрикевич*, Літопись С. Величка а „Воyna domova“ С. Твардовського, Тернопіль, 1910.

***) *Веспасіан Коховський* (1633—1699), учасник віденського походу 1683 р., написав „Annalium Poloniae ab obitu Vladislavi IV Csicmacleres scriptore Vespasiano Kochovo Kochovski,“ 3 томи, Ст.-совіае, 1683, 1688, 1698. В праці Коховського оповідається про події 1648—1676 років.

році. Про Хмельницького говорить автор найдокладніше, про все інше коротко в загальному вступі, який носить назву „О началѣ преименованія козаковъ, купно же и о древнѣйшихъ ихъ дѣйствіяхъ сокращеннѣ“. Виясняючи походження козаків і самої їх назви Грабянка полемізує з польськими письменниками що до назви „козак“: „Аще же В. Коховскій и отъ козъ дивіихъ козаковъ нарицаеть, яко тѣмъ скоростію до брани соровнаются и тѣхъ ловомъ наипаче упражняются, но приличнѣе Стрийковскій проименованіе производитъ, глаголющи, яко отъ древняго своего нѣкоого вожда Козака, егоже промысломъ многажды Татаръ побѣждаху, козаками нарицаются...“ Одначе сам Грабянка виводить козаків від Козар, „древнѣйшого рода скифска, идуцого отъ племени перваго Афетового сына Гомера“. Коли прийшли монголи, то зруйнували хозарське царство, а козар з того часу почали звати козаками. На ст. 17—31 подається короткий огляд історії давньої Руси-України. Поляки примусили козаків одійти за Пороги. Слідує коротка історія козацьких повстань; як причина повстання подається унія і польські утиски, до того ще й кривда Хмельницькому від Чаплінського. Події 1648—1655 років поділено на 12 сказаній. Це основна частина твору. По смерті Хмельницького виклад робиться все коротшим і переходить в хронологичний реєстр. Ідеалом і героєм автора єсть Богдан Хмельницький.

Видано працю Грабянки р. 1854 Київською Археографічною Комісією по 6 спискам, з котрих один належав колись Гр. Полетиці. Цензура викинула кілька сторінок (про незадоволення москалями на Україні за часів Бруховецького); вони були видруковані Ол. Лазаревським в 1894 р. в „Кіев. Старині“ (1894, XI). Лазаревський висловив був сумнів що-до авторства Грабянки, але коли знайдено було копію 1756 року, зроблену в Сорочинцях, то погодився з його авторством (Кіев. Стар. 1897, III).

Писання (чи просто переписування й компіляція) хронік та літописів було дуже розповсюджене в перших десятиліттях XVIII віку на лівобережній Україні, відповідаючи очевидно заінтересованню минулим рідного краю серед тієї верстви, де ті хроніки укладались — серед козацької старшини. Вели ці хроніки люде, що перебували на значних навіть посадах: крім полковника Грабянки маємо списану Павлом Полуботком „Кронічку“ 1452—1715 років, внесену Яковом Марковичем в його Діаріуш.

Во 30-х роках XVIII ст. зложено „Краткое описание Малороссіи“, котре вважається деким спробою „переробити літопис Грабянки в прагматичну історію України“. З цією метою автор починає з княжої доби, стараючись поставити козацький період історії України в генетичний зв'язок з княжою добою. Виклад простий, позбавлений риторики Грабянки, ясний. В мові нема церковно-славянїзмів та полонїзмів, але за те багато чужноземних

слів і видко значний вплив московської мови. Українська мова виявляється головно в фонетиці. „Краткое описаніє“ було дуже росповсюджене. Гетьман Розумовський звелів зняти з нього копію і подарував Петербургській Академії Наук. Видав його вперше Р. Рубан в 1777 році („Краткая лѣтопись Малыя Россіи съ 1506 по 1776 годъ“, СПб. 1777) в редакції б. київського полковника, канцлера А. Безбродька, котрий доповнив працю описом подій 1704—1776 років, склав „Изъявление настоящего образа правленія въ Малой Россіи“ і доклав спис гетьманів і вищих старшин. „Кр. Описаніє“ здобуло собі найбільшу популярність серед ин. історичних творів у другій пол. XVIII віку.

На підставі попереднього твору зложено „Лѣтописецъ или краткое описаніє знатнѣйшихъ дѣйствъ и случаевъ, что въ которомъ году дѣялося въ Украинѣ Малороссійской обѣихъ сторонъ Днѣпра и кто именно когда гетманомъ былъ козацкимъ.“ Зложено його в 1742 році. Оповідання доведено до 1737 р. Автор належав до козацької старшини, що виплила на верх в добу після Шведчини; він не має симпатій до Мазепи; „пропаль Мазепа въ Бендерахъ далеко за девяносто лѣтъ пагубного житія свого“, а пам'ять Орлика „згасла яко измѣнника клятвопреступнаго“. Але він жалкує над долею Батурина і дуже незадоволений заснуванням Малоросійської Колегії: „Колегія сія была ажъ до 1728 года; много людей значнихъ помордовано; здѣрства всякимъ образомъ вимишляно, кабалы, будьто въ нуждѣ позичалъ кто деньги, зыmano, а тое дѣлано, чтобы помочь въ дѣлѣ чимъ; такого фортелю употребляли члены колегійскіе, а что готовизною доилы, тое не въ числѣ: выдоилы добре Малороссію“ (ст. 55 видання Антоновича).

Взагалі він доволі стриманий і обережний. Запорозців він недолюблює і осуджує за грабунки, які вони чинили за поблажкою Бруховецького в 1663 році: „Обезчестило себе людославне низовое войско запорожское христіанское, не меншъ татаръ знущаяся всячески, глумили честь дѣвичую и жоночую, и бѣдніе мужи и отци не смѣли перечити ихъ безчинству бусурменскому; а когда которіи хотя ласково упрошали о пощадѣ женъ или дѣтей, то такимъ доставалось якъ отъ ненавистныхъ ляховъ къ православію. Но запорожци — своя родная кровь малороссійска, одной вѣры православной, благочестивой, а сколко забили они людей, застаючихъ честь семейную, страшно и вспомянуть“ (21—22).

Автор був людина освічена, „по латынѣ былъ изученъ“, але шкільна наука не заглушила в ньому почуття рідної мови, хоч замість полонізмів він любе вживати русизмів (Житецький).

Літопіс видав Микола Білозерський („Южнорусскія лѣтописи“, Київ, 1856); по другому варіанту надрукував його В. Антонович („Сборникъ лѣтописей“, Київ, 1888).

З трохи пізніших козацьких хронік — зложених в половині XVIII в. — важніші:

„*Повѣсть о томъ, что случилось на Украинѣ, какъ она Литвою завладѣна, ажъ до смерти гетмана войска Запорожскаго Зѣновія Богдана Хмельницкаго*“. Видав її О. Бодянський („Чтенія О-ва исторіи и древн. рос.“, Москва, 1847, N 5 і окремо).

„*Лѣтописецъ въ рускихъ и полскихъ сторонахъ що ся дѣяло и якого року*.“ Ділиться на дві половини: перша, писана на Правобережжю, трактує про події 1587—1691, друга, писана в Чернігові, обіймає 1692—1750 роки. Головна — перша половина. Склали літопис певно аж троє авторів. Відзначається гарною народньою мовою. Виклад безсторонній, без міркувань, тільки раз висловлено жаль з приводу страти Сомка з товаришами, їх названо „мучениками“. Містить чимало важних подробиць (про смерть Виговського, про напад турків на Креховський монастир у Галичині 1672 р. та ин.) Звісно кілька редакцій літопису. У-перше видав його М. Білозерський 1856 р. („Южнорус. лѣтописи“) по двох списках, назвавши літопис „Чернігівським“ (бо там знайдено його в бібліотеці духов. семінарії). Вдруге видав Ол. Лазаревський („Кіев. Стар.“ 1890, IV—VI) по дуже гарному списку, з частиною 1703—1725, писаною безперечно кимсь з гетьманських канцеляристів і свідків таких подій, як наприклад арешт Полуботка.

Зараз же по скасуванні Гетьманщини 1764 р. повстають дві історичні праці, які ніби дають підсумок пережитої доби самостійного а потім автономного існування краю, обидві зложені представниками старшинської верстви. Автором першої був *Петро Іванович Симоновський*, бунчуковий товариш. Родився він в 1710 або 1711 роках, скінчив Київсько-Могилянську Академію, потім учився ще у Варшаві, їздив за кордон, де слухав лекції у Кенігсбергу, Галле, Липську, побував у Парижі. По повероті з закордону склав 1765 р. „*Краткое описаніе о козацкомъ малороссійскомъ народѣ и о военныхъ его дѣлахъ, собранное изъ разныхъ исторій иностранныхъ, нѣмецкой — Бишинга, латинской — Безольди, французской — Шевалье**) и рукописей русскихъ, чрезъ бунчуковаго товарища Петра Симоновскаго, 1765 года“.

Крім зазначених тут Симоновський користувався ще з інших джерел, між ин. і з літопису Грабянки. Починає він свою працю розділом „Изъясненіе имени козака по существу и дѣйствию его“, де коротко оглядає українську історію на 3-х сторінках, говорить про козацькі походи на море, наводить лист Сірка до турецького султана на доказ хоробрости запорозців; далі йдуть

*) *Pierre Chevalier*. Histoire de la guerre des Cosaques contre la Pologne, avec un discours de leur origine, payes, moers, gouvernement et religion. Paris; 1663. В 1672 р. вийшов в Лондоні англійський переклад.

розділи: „О первомъ гетьманѣ князѣ Ружинскомъ“, „О гетьманѣ Подковѣ“, „О гетьманѣ Наливайкѣ“, „О разныхъ гетьманахъ“, „О гетьманѣ Хмельницкомъ“ і т. д. Кінчає описом церемонії вибору гетьмана Розумовського у Глухові 22 лютого 1750 року. Але те що сталося по скасуванні гетьманства йому було видко не до вподоби, і тому він на цьому перериває свою працю: „Сколь ни великолѣпное и славное сего Гетьмана какъ избраніе, такъ и вступленіе его на правленіе, а сверхъ сего и содержаніе всего не противъ протчихъ гетьмановъ дому чрезъ всю бытность его было, что иныхъ къ удивленію, а другихъ въ зависть приводило, столь окончаніе онаго гетьманскаго уряду Малої Россіи неполезное; но о семъ, такъ какъ и о всемъ житіи его и правленіи оставляю потомкамъ описаніе“.

Видав „Краткое Описаніе“ О. Бодянський в „Чтеніяхъ“, Москва, 1847, № 2 і окремо.

Трохи молодший од Симоновського *Стефан Лукомський* родився 1701 р. в Умані: його батько Василь воював під Семеном Палієм, а потім перейшов на лівий берег. Стефан учився в Київській Академії, де скінчив курс коло 1730 року. В 1731 р. з наказу гетьмана Апостола був прийнятий до Військової Генеральної Канцелярії і дослужився до рангу полкового обозного прилуцького.

Ще будучи прилуцьким сотником Лукомський переклав р. 1738 з польської мови дневник Окольського „О Остришиной войнѣ зъ ляхами“, доповнивши його оповіданням про події між 1639—1648 роками на підставі українських козацьких літописців. Пізніше переклав також з польської мови записки Титловського про польсько-турецьку війну 1620—1621 років, переробивши їх по-своєму і доповнивши. Обидва ці переклади по думці Лукомського мали служити ніби вступом до переложеної ним поеми Твардовського „*Wojna domowa*“. Нарешті вже в одставці, р. 1770 в Прилуках, не бажаючи „напрасно и бездѣлно времени терять, но чтобы какою-нибудь прислугу обществу дѣлать“, скомпонував він

„*Собраніе историческое*, ізъ книгъ древняго писателя Гвагинина и ізъ старыхъ русскихъ лѣтописей“; воно обіймає часи од Гедиміна до кінця XVI віку і зложене на підставі Гваньїні і козацьких літописців. Надруковане воно в додатку до літопису Самовидця 1878 р., а переклади Титловського й додатки до Окольського ще раніше надруковано при 4 т. літопису Величка в 1864 році. Автобіографію Лукомського надруковав Орест Левицький в „Кіев. Старині“, 1890, кн. IX.

ЛІТЕРАТУРА КОЗ. ЛІТОПИСІВ.

В. Иконниковъ. Опытъ русской исторіографіи, т. II, кн. 2. Київ, 1908, розділ „Малороссійскія лѣтописи“, ст. 1560—1900. *М. Максимовичъ.* „О лѣтописи Грабянки“, „О южнорусскихъ лѣтописяхъ“.

I-й том „Собрания сочинений“, Київ, 1876. *Ор. Левицькій*. Опытъ изслѣдованія о лѣтописи Самовидца, Київ, 1878 (яко передмова до видання самого літопису). *К. Заклинський*. Рускіи лѣтописци и лѣтописи XVII столѣття. „Зоря“ (львівська) 1880. *В. Антоновичъ*. Передмова до книги „Сборникъ лѣтописей, относящихся къ исторіи Южной и Западной Руси“, Київ, 1888. Про „Синописъ“ цілий великий розділ в праці *П. Милюкова* „Главныя теченія русской исторической мысли“, Москва, 1896 і дальші видання. Про мову казацьких літописів XVIII ст. див. працю *П. Житецького* „Энеида И. Котляревскаго и древнѣйшій ея списокъ въ связи съ исторіей украинской литературы XVIII ст.“, Київ, 1900. *А. Рогозинскій*, „Кройника“ Сафоновича и ся отношеніе къ „Синопису“ Гизеля, СПб. 1910. *І. Франко*. Студіи над укр. нар. піснями. Хмельницина. „Записки“ (львівські), тт. 98—112. *В. Петрикевич*. Літопись Величка а „Wojna Domowa“, Терноп., 1910.

УКРАЇНСЬКА МЕМУАРИСТИКА

(АВТОБІОГРАФІЧНІ СПОМИНИ, ЗАПИСКИ, ДНЕВНИКИ).

Українська мемуаристика веде свій початок з дуже давніх часів. За одну з перших її памяток можемо вважати автобіографічну записку князя *Володимира Мономаха*, в його відомім „Почуені“, зложенім десь при кінці віку (помер Вол. М. 1125 р.); характер споминів має також „Паломникъ“ *ігумена Данила*, родом Черніговця, що між 1106—1108 роками побував у Палестині і залишив надзвичайно цікавий і цінний опис своєї мандрівки. З пізніших творів української мемуаристики важні: Дневник *Федора Євлашевського*, новгородського земського підсудка, що обіймає час 1564—1604 року і дає дуже цінні подробиці до характеристики внутрішніх відносин України й Білорусі в другій половині XVI віку; *) записки *Балики-Божка*, київського війта, про московську облогу 1612 р.; **) „Діаріушъ албо списокъ дѣвѣвъ правдивыхъ въ справѣ помноженя и обьясненя вѣры православной голошений“ (***) ігумена берестейського *Афанасія Филиповича* (вбитого поляками в 1648 році), що обіймає часи 1638—1648 років і містить опис подорожи автора в Москву 1638 р. за „ялмужною“ до царя Михайла, а потім боротьби з поляками за права православної віри; до „Діаріуша“ додано доповнення „О смерти славной памяти небожчика отца А. Филиповича повѣсть презъ послушниковъ его списанная, року 1648 сталой“.

Та найбільший інтерес і значіння для української історіографії

*) Надруковано в „Кіевській Старині“ 1884 р.

**) Надр. в „К. Старині“ 1882 року.

***) Надр. в IV-му томі „Русской Историч. Библиотеки“.

мають мемуаристи часів Гетьманщини: Самійло Зорка, Микола Ханенко, Яків Маркович та інші.

Самійло Зорка, „старий секретарь“ Богдана Хмельницького, той що виголосив на похороні великого гетьмана чудову зворушливу промову (текст її подає Величко), вів дневник, якнй на великий жаль не зберігся, і все що ми про його знаємо, се те, що подає нам Величко, котрий користувався з дорогоцінних записок Зорки. Ось щоо повідає нам про це Величко:

„Въ то время, кгда прибыль Хмельницкій зъ Чигрина до Сѣчи, было на Кошу два писарѣ барзо добрыхъ, и въ рѣчахъ писарскихъ языкомъ славенскимъ и полскимъ добре цвѣчныхъ; еденъ старѣйшій Степанъ Брацлавскій, а другій молодшій Самоиль Зорка зъ Воляня. Зъ тыхъ убо старѣйшій на Сѣчи оставленъ, а молодшій зъ Хмельницкимъ зъ Сѣчи отпущенъ, занеже онъ и въ Криму былъ зъ нимъ Хмельницкимъ. Тотъ убо Зорка чрезъ увесь часть войны козацкой зъ поляками бившой зостаючи писаремъ и секретаремъ при Хмельницкомъ, о всѣхъ рѣчахъ и поведеніяхъ совершенно вѣдалъ, а досконале и пространно въ діяріушѣ своемъ оніе описаль, которій діяріушъ былъ въ товариша моего Силѣвстра Биховца, канцеляристи войскового. Его же отецъ Іоанъ Биховець, при тогбочнихъ чигринскихъ гетманахъ бѣ канцеляристомъ и тамо тотъ Хмельницкого дѣяній діяріушъ переписаль былъ себѣ. Изъ него же азъ (взявши въ сина его помершого, товариша жъ моего) зѣло сокращеннѣ потребнѣйшіе и нужнѣйшіе Хмельницкого военныхъ sukcesсовъ вичерпнувши и понотовавши рѣчи, потрудихся въ сей моеї книзѣ оніе положить и виразити. Аще же въ томъ пререченого С. Зорки діяріушѣ были ретелне положени листовніи Хмельницкого о тогдашнихъ дѣлехъ и поведеніяхъ, до постороннихъ монарховъ и владѣтелей кореспонденціи, но я ихъ (аще и велце потребни били) безъ переписаня оставилемъ, едно краткости послѣдствуя, другое и часу поволного на тое не имѣя, всегдашними и непрестанными въ канцелярії войскової писарскими будучи обовязанъ и отягощенъ дѣлами“ (I, ст. 54-та).

Оце й усе, що ми знаємо про Самійла Зорку. Зостається тільки пожалкувати, що Величко не повиписував більше з його діяріуша, велике значіння котрого для української історіографії само собою ясне з наведених слів Величка.

Микола Ханенко походив з роду гетьмана Мих. Ханенка — від його брата. Родився 1691 р. Батько його, Данило, служив генеральним обозним за часів Мазепи і був вбитий під Кізікерменем 1697 року. Наш мемуарист вчився в Київській Академії разом з другим пізнішим мемуаристом Яковом Марковичем. Р. 1710 вступив на військову службу, а р. 1717 перейшов до Генеральної Канцелярії; в р. 1721 він був уже старшим канцеляристом; стояв близько до гетьмана Ів. Скоропадського, а потім до Полуботка. Їздив разом

. Полуботком до Петербурга, р. 1723 був арештований, сидів у кріпости до початку 1725 р., і тільки в 1726 р. був одпущений на Україну. Тут він став полковим суддею Стародубським, потім став з 1741 р. генеральним бунчужним і нарешті — генеральним хорунжим. Помер 1760 р. у Глухові.

Ханенко був дуже освіченою людиною; виражаючи свого старшого сина Василя за - кордон для університетської науки, він дав йому на письмі дуже цікаве „увѣщаніє“, ніби інструкцію як і де добувати освіту.

Окрім урядового (див. низче) Діаріуша Військової Канцелярії Ханенко вів приватний „Дневник“ від 1719 до 1764 року, де записував усякі події свого приватного, родинного й господарського життя, нотуючи також і факти з політичного життя Гетьманщини. Ці записки служать невичерпаним джерелом до характеристики громадських, економічних і культурних відносин Гетьманщини за ціле майже півстоліття.

„Діаріушъ“ 1722 року був надрукований О. Бодянським, з дуже цінною передмовою його, в московських „Чтеніяхъ“ 1858 р., кн. I (і окремо).

Частина „Дневника“ (1732—1733 роки) була опублікована архієп. Філаретом Гумілевським в „Чернигов. Епархіальнихъ Извѣстіяхъ“ 1865 року.

Повністю „Дневникъ“ за 1727—1753 роки надруковав Ол. Лазаревський в додатках до „Кіевской Старины“ 1883—1884 років і окремо, Київ, 1884.

Доповнення до „Дневника“ (1719—1721 роки і „Партикулярный Журналъ“ 1754 року) надруковав Ан. Титов у тій же „Кіев. Старині“ 1896, кн. VIII—IX.

Молодший трохи сучасник і шкільний товариш Ханенка, *Яків Андрієвич Маркович* (1690—1770) був син лубенського полковника Андрія (що сестра його Настя була за гетьманом Ів. Скоропадським); вчився в Київській Академії, де належав до улюблених учнів відомого Теофана Прокоповича. Він оженився на дочці Павла Полуботка Олені і володів сел. Сварковом під Глуховом. Одначе, не вважаючи на родинні звязки він не зробив великої кар'єри; р. 1721 він був наказним полковником лубенським, заміщаючи батька, що їздив до Петербурга; р. 1725—1727 брав участь в Сулацькому поході на Кавказі, в 1739 був учасником Хотинського походу; р. 1732 кандидував на генерального бунчужного, але не дістав цієї посади і все зоставався простим бунчуковим товаришем; р. 1741 їздив до Петербурга вітати царицю Єлисавету, але далі бунчукового товариша не йшов, і тільки в 1762 р. одержав самий лишень „ранг“ підскарбія генерального. Людина дуже освічена, з великими культурними інтересами, Маркович проте уявляв з себе тип українського старшини-

карієриста, що дбав усіма способами про скріплення свого службового і маєткового становища, запобігаючи ласки представників московської влади. В своїх записках він малює себе добрим батьком родини і господарем, надзвичайно рухливим і енергійним в практичному житті. Багатством побутових подробиць він перевищує Ханенка і його „Дневні Записки“ дають великий і багатий матеріал політичних, громадських, економічних, культурних і навіть метеорологічних відомостей (Маркович що-дня робив записи про стан погоди). Особливий історичний інтерес мають описи Сулацького походу 1725—1727 років, Хотинського 1739 р. і риси для ознайомлення з особою гетьмана Апостола.

Рукопис „Дневних Записок“ починається „Хронікою“ 1452—1715 років, писаною Павлом Полуботком, тестем Марковича, а далі йде вже самий текст щоденних записів від 1717 до 1767 року. Під 1723 р. вирвано кілька сторінок, правдоподібно тих, де було щось записане про сумні пригоди авторового тестя Полуботка. Рукопис містив в собі 10 великих томів в цілий аркуш. Здається, він загинув підчас недавньої руйни зими 1918—19 років (так само як і рукопис Діаріуша Ханенка).

„Дневні Записки“ видав у-перве правнук автора Олександр Маркович: „Дневныя Записки малороссійскаго подскарбія генеральнаго Якова Марковича“, Москва, 1859, в двох томах. Тут уміщено цілий дневник 1717—1767 років, але в скороченню і в перелицьованні на рос. мову. До наукового видання повного тексту приступила редакція „Кіевской Старини“ віддавши редактування Ол. Лазаревському. Під назвою „Дневникъ генеральнаго подскарбія Якова Марковича“ видано 3 томи: I-й, Київ, 1893; т. II, Київ, 1895; т. III, Київ, 1897. В цих трьох томах уміщено текст 1717—1734 років. Продовжувати видання „Дн. Записокъ“ узялося Наукове Товариство імени Шевченка у Львові, доручивши редакцію В. Модзалевському. І справді р. 1913 було випущено „Дневник Якова Марковича, pp. 1735—1740“ яко ХХII-й том „Жерел до історії України—Руси“ (Київ—Львів, 1913). На цьому видання обірвалося, так що маємо властиво 1717—1740 роки.

Крім мемуарів писаних українською мовою маємо ще кілька дневників та мемуарів писаних чужими мовами, які одначе належать українцям і безпосередно стосуються українського життя. Так маємо дневник гетьманича *Петра Даниловича Апостола*, ведений французькою мовою з травня 1725 по серпень 1727 року, коли він перебував в ролі почесного закладника в Петербурзі перед вибором свого батька в гетьмани. Петро Апостол був дуже освіченою людиною і крім французької знав іще німецьку та італійську мови. В уривках надрукував його дневник в „Кіев. Стар.“ 1894, XI, Ол. Лазаревський. Він же потім надрукував дневник цілком в перекладі на рос. мову в тій же „Кіев. Ст.“, 1895, кн. VII.

Дневник Апостола цікавий побутовими подробицями й деякими рисами до характеристики політичних відносин тої доби (царювання Катерини I-ої).

Гетьман *Пилип Орлик* полишив нам дуже цікавий дневник, ведений ним латинською мовою підчас його блукань на еміграції, коли він старався порушити перед ріжними європейськими дворами українську справу. Дневник цей він вів од 1720 до 1732 року і точна назва його „*Diariusz podróży, który w Imie Trojcy Przenajświętszej zaczął się w roku 1720 Miesiąca Oktobra dnia 10*“ з таким мотто: „*Jesus et Maria sint mihi in via. Quod felix, faustum fortunatumque sit.*“ Дневник цей починається од'їздом гетьмана з Стокгольму в жовтні 1720 р. і містить щоденні записи подорожи через Брауншвейг, Тюрінгію, Прагу, Бреславль, Краків, Молдавію, Галац, Філіпополь до Салонік, де Орликові довелося пережити в дуже сумних обставинах цілих 12 років; дневник уривається на опису невдалої мандрівки гетьманового сина Григорія Орлика в 1732 р. до Криму, де він мав підбити хана до війни з Росією. В своїм дневнику Орлик дуже докладно записує поруч особистих пригод і вражінь подорожи та життя по чужих сторонах — усі факти своєї політичної діяльності, побачення з ріжними людьми, свою дуже жваву дипломатичну кореспонденцію, записує свої особисті міркування.

Дневник малює нам бідолашнього гетьмана людиною великої души, гарячим українським патріотом, відданим безмежно своїй улюбленій ідеї відбудови самостійної української держави. Як каже шведський учений А. Єнзен, ці записки „показують нам перш за все чудового стиліста, що вміє прекрасно малювати подорожи... Орлик був як і Мазепа та багато його українських земляків поетичною натурою — не найменше в політиці! Він був певно вище освічений як більшість його сучасників, і ці риси поетичної фантазії та інтелігентности вдачі надають його дневнику особливої принади. Особисто через ту сповідь він став симпатичніший і ближчий до читача. Ми пізнаємо людину, — мужа й батька родини, що багато пережив, що ніколи не може переболіти втрати свого улюбленого сина Якова і з далекої чужини посилає свої сумовиті думки до своїх близьких. І хоч від Мазепи і від Карла XII він не завжди зазнавав подяки й нагороди, але ніколи не дозволив собі зрушитися з своєї повної пієтизму вірности супроти наставників. Також і в старших нещасливих літах він зостався вірний своїм молодечим мріям і саме серед нещастя виявив себе твердим мучеником і героєм, непохитним оптимістом, якого тільки смерть могла примусити до вічної мовчанки.“

Дневник Орлика досі зостається в рукопису, що переховується в бібліотеці Чарторийських у Кракові. Первий подав відомости про нього польський письменник *Фр. Равіта-Гавронський* в статі „*Fi-*

lip Orlik, nieuznany hetman kozacki“ (Biblioteka Warszawska 1899, III, передруковано в книжці „Szkice historyczne“, Lwów, 1900). На підставі Равіги подав статейку про цей дневник *В. Горленко* в своїй книзі „Отблески“, СІБ. 1902. Повнійше зреферував Дневник *Альфред Єнзен* в своїй статі. „Дневник Орлика“ (Записки Наукового Товариства імени Шевченка, Львів, 1917, т. 123—124). На основі Дневника написав невелику статтю *Ф. Голіщук* „Филип Орлик в Галичині“ (Науковий Збірник, присвячений М. Грушевському, Львів, 1906).

Поруч дневників і записок приватного характеру від старої Гетьманщини залишився цілий ряд дневників урядового, офіційного характеру, це т. звані Діаріуши або Журнали, ведені в Військовій Генеральній Канцелярії за часів Скоропадського і Апостола; в них записувалося все, що діялося на гетьманських дворі, а таколи вписувався зміст важнішої кореспонденції Генеральної Канцелярії.

Цікаво, що ще в другій половині XVII віку при Військовій Канцелярії велись для урядової потреби журнали біжучих подій у Західній Європі: так, в 1692 році військовий канцелярист *Сангойло Пунверіцький* веде політичну й військову хроніку європейських подій. Українські гетьмани мали своїх політичних агентів у Польщі, котрі своєю чергою мали кореспондентів у різних краях Європи. На підставі їхніх донесень укладались „ревстрики“, що їх згадує Величко. В однім донесенні 1679 року, яке зберігається в Архиві Київської Археографічної Комісії, подаються докладні вісти про події у Франції, Ельзасі, Лотарингії, Австрії, Голандії, Швеції й Польщі. Деяко з тих донесень надруковано в „Архивъ Юго-Западной Россіи“, т. II, ч. 3-тя, NN 84, 155 і 218.

З пізніших Діаріушів знаємо, як тільки що згадано, про такі, що велись за Скоропадського й Апостола. Ці Діаріуши, як каже *Лазаревський*, служили повними дневниками адміністраційної управи Гетьманщини. Се документи чисто офіційного характеру і велись вони звичайно старшими канцеляристами з доручення гетьмана чи того, хто в даний момент заступав його місце. До цього часу видано три „Діаріуши“:

1. Перший належить відомому мемуаристові *Миколі Ханенкові*, що вів його в першій половині 1722 року. Він носить титул: „Діаріушъ или журналъ, то есть повседневная записка случающихся при дворѣ Ясновельможного, его милости пана Іоанна Скоропадського, войскъ всепресвѣтлѣйшого его императорского величества запорожскихъ обоихъ сторонъ Днѣпра гетмана, оказій и церемоній, такожъ и въ Канцелярії Войсковой отправуемыхъ дѣлъ, наченшійся въ 1722 году и оконченнй въ томъ же году Войсковой Канцелярії старшимъ Канцеляристомъ Николаемъ Ханенкомъ“. Цей „Діаріушъ“ надрукував з своєю цінною передмовою *О. Бодянський* в московських „Чтеніяхъ“, 1858, I, ч. V.

В цьому „Діаріуші“ дуже цікаві опи́ подорожи старого гетьмана в Москву, його смерті по повороті й похорону в Гамаліївському монастирі.

2. „Діаріушъ“ за другу половину 1722 й за 1723 рік вели канцеляристи *Пилип Борзаковський і Ладинський*. Його опублікував з своєю передмовою Ол. Лазаревський під назвою „Дневникъ гетманской канцелярії 1722—1723 г.“ в „Чтенияхъ О-ва Нестора-Лѣтописца“, Київ, 1896, т. XII, отд. 3.

3. „Діаріушъ“ за час перебування гетьмана Апостола в Москві від 9 січня до 6 вересня 1728 р. видав М. Судієнко в своїх „Матеріалахъ для отечественной исторіи“, т. I, Київ, 1853.

Застаються невиданими ще діаріуши за 1727—1731 і 1750 роки, що переховуються в бібліотеці Київського університету.

Про діаріуши крім зазначених передмов Бодянського й Лазаревського говорить ще коротенько в статі Ів. Джиджори „До історії Генеральної Військової Канцелярії“, Записки Наук. Тов. ім. Ш., т. 107.

З українських мемуаристів XVIII. ст. треба ще згадати мандрівника В. Григоровича-Барського і авторів споминів Гр. Винського та І. Тимковського.

Киянин *Василь Григорович-Барський* (1701—1747), член старої патриціанської родини з Києва, брат відомого київського архітекта Івана Гр.-Барського (1713—1785), більш двадцяти років мандрував по православному сходу. Його записки видано вперше В. Рубаном в 1778 році. Найкраще видання, з репродукцією малюнків, зроблено Н. Барсуковим: „Странствованія Василя Григоровича-Барскаго по святымъ мѣстамъ Востока 1723—1747“, Тт. I—IV, СПб., 1885—87. Дуже цікаві листи Гр.-Барського до брата Івана видав Ол. Лазаревський в „Рус. Архивъ“ 1874, № 9. Вони передруковані й у виданні Барсукова.

Записки *Григорія Винського* (род. 1752 р. в Почепі і вчивсь у Києві) писані ним в 1810-х роках під назвою „Мое время“, дуже цікаві тим, що малюють вражіння освіченого укранця з'ї побуту в Петербурзі й московській провінції: життя й відносини російського дворянства здавалось йому дуже некультурними; особливо вражало Винського жорстоке поводження з кріпаками і грубість родинних відносин. На кожному кроці Винський почував перевагу свого „малоросійскаго виховання“ і свою культурну вищість. Записки Винського надруковано в „Рус. Архивъ“ 1877 р., № 1.

Спомини *Іллі Тимковського* (1777—1853) малюють нам цікаві подробиці побуту й шкільної науки в Переяславі й Києві в кінці XVIII в. Автор родився в Переяславі в пансько-козацькій родині, вчивсь у Переяславській Колегії і в Київській Академії. Був про-

фесором Харківського університету і пізніше директором Новгород-Сіверської гімназії. Спомини Тимковського надруковано в „Москвитянинъ“, 1852, NN 17—20 і передруковано в „Рус. Архивъ“ 1874, N 6. Про Т-го див.: Н. Шугуровъ, Илья Фед. Тимковскій, Київ. Старина, 1891, кн. 8—10.

УКРАЇНСЬКЕ МИНУЛЕ В ЧУЖІЙ ІСТОРІОГРАФІЇ XVIII. СТ.

Українська історіографія кінця XVIII й початку XIX століття знаходила собі певну піддержку в працях чужих учених, присвячених Україні. Російський уряд, заходившись біля остаточного скасування автономного ладу Гетьманщини, Запорожжя й Слобожанщини, відчував потребу в близькому ознайомленні з історією, правовими нормами соціального ладу й адміністраційного устрою, статистичними й економічними даними про області, в яких заводився загальноімперський устрій. Це викликало, між іншими, появу цілого ряду історичних записок і великих описів новоприєднаних провінцій, як наприклад „Топографическое описаніе Черниговскаго Намѣстничества“ А. Шафонського, 1786 р. або „Топографическое описаніе Харьковскаго Намѣстничества съ историческимъ предувѣдомленіемъ о бывшихъ в сей странѣ съ древнѣйшихъ временъ перемѣнахъ“, Москва, 1788 р. З другого боку й прилучення до Австрії галицької України викликало серед австрійських кругів зацікавлення до цієї нової провінції, що знайшло свій відгук в працях Енгеля та ин.

З російських праць XVIII в. про Україну треба згадати перш за все „Історію о козакахъ запорожскихъ, какъ оныя издревле зачалися и откуда свое происхождение имѣють и въ какомъ состояніи нынѣ находятся“, зладжену в другій пол. XVIII в. князем С. Мишецьким. Автор, яко офіцер рос. армії прожив чотири роки на Запорожжі в 1740 роках і дав дуже цікавий опис внутрішнього устрою й побуту Запорожжя. Його праця була видрукована 1847 р. в московських „Чтеніяхъ“ (кн. VI), а пізніше передрукувало її одеське „О-во історіи и древностей“ 1851 р.

Поляк *Станіслав Зарульскій*, що служив в рос. армії капітаном, склав „Описаніе о Малой Россіи и Украинѣ“ (після 1773 р.), цікаве своїми додатками. Надруковане в москов. „Чтеніяхъ“, 1848, N. 8.

Серйозно почав працювати над історією України, стоячи на висоті тогочасної історичної науки *Гергард-Фридрих Міллер* (1705—1789), родом вестфальський німець, „російський історіограф“, котрий працюючи над архівними джерелами до російської історії, звернув увагу й на українські матеріали. Він надрукував

статті „О началъ и происхожденіи козаковъ“ і „Извѣстія о козакахъ запорожскихъ“ у виданні „Сочиненія къ пользѣ и увеселенію служащія“, 1760, кн. IV—V. Але в теках Міллера залишився цілий ряд його статей і записок, що залишились недрукованими і вже пізніше були видані О. Бодянським в московських „Чтеніяхъ“: 1. Записка о малороссійскомъ народѣ и о запорожцахъ (1846, N 3; 2. Сокращенное увѣдомленіе о Малой Россіи (Географічний огляд, 1846, N 4; 3. Разсужденіе о запорожцахъ и краткая выписка о малорос. народѣ и запорожцах. (ibid.); 4. Разные матеріали до исторіи Запорожья относящіяся (1847, N 6). Як думас проф. М. Грушевський, більша частина цих записок була зложена на доручення російського правительства.

В німецькій історіографії останні десятиліття XVIII в. принесли кілька праць, здебільшого заснованих на польських, а почасти й українських джерелах. Такі наприклад: *Гаммердорфера* *Geschichte der ukrainischen Kosaken*, Iena 1789; брошура *Гендльовика* *Ausführliche und wahrhafte Schilderung der Saporogen Kosaken*, Pappenheim in Franken, 1789 заснована, як доводить В. Щурат, на статі Гр. Полетики у віденським календарі (див. далі). Найважливі з них писання Енгеля.

Австрійський історик *Йоган Христіан Енгель* (1770—1814), родом з Трансильванії, учень Шлецера по Гетінгенському університету, написав три праці, з котрих дві останні безпосередно трактують українську історію:

1. *Commentario de republica militari seu comparatio Lacedaemoniorum, Cretensium et cosaccorum*, 1790.

2. *Geschichte von Halitsch und Wladimir bis 1772, verbunden mit einer Auseinandersetzung der österreichisch-ungarischen Besitzrechte auf dieses Königreich; nach russischen und polnischen Jahrbüchern bearbeitet*. 2 Thle, Wien 1792—93.

3. *Geschichte der Ukraine und der ukrainischen Kosaken, wie auch des Königreichs Halitsch-Wladimir*. Halle, 1796.

В значній мірі на основі „Краткаго описанія Малороссіи“ зложена французька праця *І. Шерера* *Annales de la Petite Russie ou histoire des Cosaques*, Paris 1788.

З трохи пізніших праць чужинців треба ще зазначити: *Т. Czacki*, *O nazwisku Ukrainy i początku kozaków*. Nowy Pam., Warszawa, 1801 (рос. пер. в час. „Улей“ 1811); *К. Л. Letur*, *Histoire des Cosaques précédée d'une introduction ou coup d'oeil sur les peuples qui ont habité les pays des Cosaques avant l'invasion des Tartares*. Paris, 1813—14; *Gretzmüllern*, *Die Ukrainischen Kosaquen und ihre Unterwerfung an Russland*, Hormayers Archiv, 1814.

Всі зазначені тут праці раз-у-раз згадуються серед джерел, з яких користували діячі української історіографії кінця XVIII і особливо — перших десятиліть XIX віку.

УКРАЇНСЬКА ІСТОРІОГРАФІЯ ПОЧАТКІВ ВІДРОДЖЕННЯ.

Дуже цікавим явищем української історіографії є той факт, що саме тоді, коли російський уряд по ліквідації мазепинського руху робить рішучий натиск на автономію Гетьманщини, робить спроби скасувати самий гетьманський уряд, замінивши його „Колегією Малоросійською“, коли він накладає свою важку руку на весь внутрішній лад цієї української державної організації, сфедерованої з Москвою на підставі окремих „статей“, саме тоді помічається зріст української історіографічної праці. Це явище взагалі характерне для тих епох в житті різних націй, коли вони під загрозою знищення їхнього історичного укладу життя з боку сильніших сусідів немов ще дужче відчують вагу своєї історичної традиції і обертаючи свої погляди позад себе в глиб минулого, стараються в своїй минувшині знайти моральну опору, правну підставу і силу для боротьби за свої історичні форми політичного й громадського ладу. Цим невисловленим, але для нас ясным і зрозумілим почуттям перейнята вся українська історіографія на протязі XVIII століття. І поруч процесу насильного ламання й відумерання старих форм українського життя народжується процес національного відродження, котре має значно глибші коріння і має далеко більший звязок з нашою історичною традицією ніж у нас звичайно думають, ставлячи українське національне відродження кінця XVIII в. в звязок виключно з новими ідеями романтизму й народности, що повстали на Заході Європи.

Вже П. Житецький своєю розвідкою „Енеида Котляревського и ея древнѣйшій списокъ“ (К. 1900) довів, що „Енеида“ Котляревського зовсім не була виїмковим, відрізним явищем, а була органічно звязана з усім попереднім розвитком українського письменства й національної думки, що про Котляревського можна говорити тільки як про найбільш талановитого з українських письменників у XVIII ст., а не як про першого й самотнього, що користувався народньою мовою для літературного вжитку. Аналізуючи українське письменство перших десятиліттів XIX віку аж до Шевченка включно й уважно придивляючись до його ідейних та літературних джерел, приходиться сконстатувати його живий звязок з тією національно-історичною традицією ще свіжих в пам'яті у багатьох форм української державности, які звісні під назвою Гетьманщини. На цей звязок раз-у-раз вказував Драгоманов, підкреслюючи, наприклад, великий вплив „Історії Русовъ“ на Шевченка.

Українська історіографія XIX століття дуже скептично поставилась до гетьманського періода нашої історії, особливо до Гетьманщини XVIII віку. В особі Костомарова і Куліша вона різко

осудила вищі кляси українського громадянства цієї доби і признала Гетьманщину „спорохнілим деревом“, котре само мусіло завалитись, підточене своїми внутрішніми болячками. Найбільш глибокі і вдумчиві дослідники внутрішнього життя Гетьманщини: Ол. Лазаревський і Ол. Ефіменкова, не жаліли темних фарб, щоб заплямувати клясовий егоїзм козацької старшини, її своєкорисну соціальну політику, її властолюбні тенденції. Справді, часи зараз по Шведчині виявляють нам сумний образ упадку морального почуття й почуття громадського обов'язку серед козацької старшини. Кращі її представники пішли на еміграцію, уносячи з собою ідеал самостійної української держави, вільної „ab omni externa dominatione“ (слова П. Орлика). Ті, що zostались, були тероризовані заходами московського уряду. На верх виплили найгірші елементи, ті що вміли приподобитись Москві; історія перших двох десятиліть після Мазепи дає нам картину страшних надужит, гвалтів і всяких зловживаннів з боку таких людей, як Галаган, Андрій Маркович, Кочубеї, Лисовський та інші, що вислужились перед царем і тепер не знали впину своїй розгнuzданій сваволі, почувуючи за собою прихильність московського уряду або ласку царських вельмож. Історія з протестом Полуботка й товаришів, що закінчилась так трагічно, ще більше зломил дух опозиції серед козацької старшини, й потому вона ще більше замкнулась в крузі своїх вузьких клясово-економічних інтересів. Але неправильно було б і не згідно з наукою судити козацьку старшину XVIII віку з погляду сучасних поняттів, прикладаючи до неї мірку пізніших відносин. Українська історіографія нових часів тим власне й погрішила проти історично-наукової правди, що ігнорувала або маловажила і оборону козацькою старшиною української автономії, і береження нею національно-історичної традиції, що перейшла згодом у відроджену національну літературу, і нарешті те, що й протест проти кріпаччини, наприклад, пролунав у-перше з уст таки представників старшинсько-шляхетського клясу — Гр. Полетики й В. Капниста.

Цю рису — ганити свою старовину, не доцінюючи її світлих явищ, влучно спостеріг в українських істориків М. Драгоманов, котрий завважив, що коли хто хоче пізнати плями на українській минувшині, то найскоріше може пізнати їх з учених праць самих українців. „На Україні якось не звикли дуже захвалювати усе своє, старосвітське“, каже він і поясняє це далі тим, що в нас призабулась уже традиція про „своє власне царство та панство“, одже й „нікому було привчити українців пишатись своєю славою“.*)

Та в дійсности вже той самий Лазаревський, що так суворо критикував стару Гетьманщину й її діячів, у своїх прекрасних нарисах про „прежнихъ изыскателей малорусской старины“ та в де-

*) М. Драгоманов, Пропаший час — Українці під московським царством, ст. 7—8 (цитую по коректурній відбитці невиданого VI-го тому Громади“).

яких інших своїх працях про тих же „изыскателей“ дав нам яскраві докази того, що саме серед козацької старшини й її найближчих нащадків і не переводився, не вгасав український патріотизм, що саме серед неї тільки й зберігались національно-державні традиції українські — про Гетьманщину та про козацьку державу. І аж тільки в половині XIX століття захопив українську інтелігенцію той демократичний космополітизм, що опанував уже інтелігенцію російську і що добив до краю український партикуляризм в масі освіченого українського панства. Одже тепер, коли воскресла знову ідея самостійної української держави і навіть на короткий час була здійснювалася в 1918 році, — як що хто хоче навязати до нових часів перервану історичну традицію, то мусить звернутись таки до українських патріотів кінця XVIII й початку XIX століття, що зберегли нам пам'ять про славу старовину й саму думку про українців, як про народ „вільний і нікому непідлеглий“.

Новітній історик України збуває думки й стремління цих патріотів доволі згідливою назвою „антикварного інтересу до української старовини“ (М. Грушевський, Українській народъ въ его прошломъ и настоящемъ т. I, СПб. 1914). Але треба вчитатись в сліди умової роботи цих „антикваріїв“, в їх листи, котрими вони обмінювалися між собою, в їх праці, що здебільшого залишались в рукописах, — щоб побачити, що це було щось більше за простий антикварний інтерес.

З упадком мазепинського руху з його концепцією об'єднаної під одним гетьманським регіментом самостійної української держави на обох берегах Дніпра, лівобережна Гетьманщина залишилась одинокою частиною української землі, де збереглися форми власної державної організації. Хоч і обкромована, автономія Гетьманщини, її власний самобутний устрій — давали певний захист для культурного розвитку краю. Той блискучий росцвіт української культури, який ми бачимо на лівобережжю за останні десятиліття XVII в., в часи відносного спокою, і на початку XVIII аж до Шведчини, ставив Гетьманщину в рівень з найбільш культурними країнами Європи. Навіть московський терор і політика виснаження всіх фізичних і економічних сил краю, проваджена Росією після Мазепи, довго не могли знищити цієї культури.

Гетьманщина, се, як знаємо, територія сучасних Чернігівщини й Полтавщини на лівобережжю і міста Київ з його ближчою околицею на правобережжю. На цій території було на поч. XVIII в. приблизно один мільйон населення. Осередком культурного життя цього краю служила Могилянська Академія в Києві, де вчилось біля 1200 студентів. Це була школа доступна однаково для всіх станів, од сина гетьмана до сина посполитого. Вона приваблювала до себе не тільки українців, але й чужинців: десятки сербів та інших славян вчилися в її щороку. Поруч Академії були колегії

в Переяславі й Чернігові (Слобожанщина мала свою колегію в Харькові). Майже кожне село мало свою школу, утримувану коштом самих же селян. В 1748 році на території семи полків Гетьманщини (за три полки нема відомостей) нараховувалось 866 шкіл, майже по школі на кожну тисячу душ населення. В Слобідській Україні (теперішня Харьківщина) було в 1732 р. понад 124 школи. Навіть далеке Запорожжя, що жило одначе спільним культурним життям з Гетьманщиною, мало свою школу, свого рода кадетський корпус, де по-над 150 хлопців вчилися окрім звичайної в ті часи науки ще „шаблею добре рубати і на коні репяхом седіти“. Спеціально військову науку („війські екзерциції“) заведено з полов. XVIII ст. і на Гетьманщині. Крім постійних шкіл інтересам просвіти служили т. зв. мандровані дяки, що вчили дітей по малих селах і глухих хуторах.

Подорожи за кордон для продовження освіти були явищем звичайним, побутовим. Не тільки люде, що присвячували себе наукам теологічним, вчилися за кордоном, от як Т. Прокопович в Римі, або Г. Сковорода в Будапешті та Пресбурзі; діти козацької старшини їздили до чужих, переважно німецьких університетів: Геттінген, Штутгарт, Галле, Бреславль, Кіль — це були міста, де найбільше вчилися українці в XVIII столітті. Знання мов було дуже поширене. Крім латині, тодішньої мови науки а почасти й дипломатичних зносин, знали й живі європейські мови. Зразком може служити Петро Апостол (син полковника миргородського, пізніше гетьмана) автор згадуваного вже дневника французькою мовою. Брат правдоподібного автора „Історії Русовь“ Іван Полетика вже в 1750 році зробився професором медично-хірургічної академії в Кілі, odkриваючи собою довгий ряд українців-професорів по чужих вищих школах. Гетьманщина продукувала стільки культурних сил, що могла постачати величезні кадри їх для сусідньої Московщини. Уже за Петра I-го майже всі єпископські катедри без виїмку по московських єпархіях були заняті українцями. З часів Єлизавети, коли син простого козака Грицька Розума одружився з імператрицею, українці починають займати посади канцлерів, міністрів, професорів університету, директорів шкіл і т. д. Хоч цей вплив культурних сил був без сумніву втратою для краю, але не можна думати, що самі лишень кар'єрні мотиви спонукували наших земляків шукати щастя-долі в Москві та Петербурзі; вабив їх широкий розмах імперського життя, участь в будованні великої імперії народів, котра в їхніх очах мусіла служити надійним захистом і для їх власного, ослабленого столітнім напруженням сил рідного краю.

Заходи російського уряду коло остаточного скасування гетьманського уряду в 1764 році і пізніщі зміни в устрою Гетьманщини не викликали активного опору серед козацької старшини,

що й за нових порядків зберігала своє привелейоване соціальне становище. Але що вона дорожила старими формами автономного ладу, показує історія з виборами депутатів до законодавчої Комісії 1767 р., коли тим депутатам скрізь по Гетьманщині давано накази домогатись повернення „стародавніх прав“. А що в більш активних кругах снувалися думки й про більш рішучі заходи, ніж легальна опозиція в парламентарній Комісії, про це свідчить таємна місія В. Капніста до Берліна в 1791 році. В значній мірі в зв'язку з Комісією 1767 р. і з спробами українських патріотів оборонити автономний устрій свого краю з трибуни цієї парламентського типу інституції стоїть і одна з важніших пам'яток української політичної думки кінця XVIII віку — славнозвісна „Історія Русовъ“, з котрої, як каже Микола Василенко, треба починати нову українську історіографію.*)

„ІСТОРИЯ РУСОВЪ“.

Питання про авторство й час написання „Історії Русовъ“ належить до дуже спірних в українській історіографії. Лазаревський оповідає історію знайдення рукопису „Історії Русовъ“ так: його знайдено коло 1828 р. при описі бібліотеки с. Гришева Стародубського повіта, що переходило в спадщину від кн. Лобанова-Ростовського до кн. Голіцина (Лобанов-Ростовський дістав с. Гришев у спадщину від Безбородька); описуючи бібліотеку, члени стародубського суда Лайкевич і Гамалія знайшли рукопис і показали губернському маршалку Шираю, і цей зняв копію. З цієї ж копії було знято багато нових копій стародубськими поміщиками. Одну копію зняв А. І. Ханенко й переслав проф. О. Бодянському. А Ширай передав одну копію Д. Бантиці-Каменському, так що той встиг уже її використати для другого видання своєї „Історії Малороссії“ 1830 р. Проф. М. Максимович знав уже її в 1829 році і каже, що в 1830 р. „Історія Русовъ“ „была уже въ ходу во многихъ спискахъ.“ Не вважаючи на свій солідний розмір рукопис переписувався в численних копіях і зустрічав великий інтерес в усіх кругах українського громадянства. Копії заходили аж на Білорусь і Галичину.

Рукопис не був підписаний і про авторство можна було довідатись лиш з передмови, де подано такий генезіс твору: „извѣстный ученостью и знатностью депутатъ шляхетства малороссійскаго господинъ Полетыка, отправляясь по должности депутата въ великую Имперскую Комиссію для сочиненія проэкта новаго уложенія, имѣлъ надобность необходимую отыскать отечественную исторію. Онъ относился о семъ къ первоначальному учи-

*) Киев. Ст., 1894, кн. XI, ст. 249-та.

телю своему, архієпископу Бѣлорусскому Георгію Конисскому, который былъ природный малороссіянинъ и долготѣтно находился въ Кіевской Академіи префектомъ и ректоромъ. И сей то архіерей сообщилъ господину Полетыкъ лѣтопись или исторію сію, увѣряя архипастырски, что она ведена съ давнихъ лѣтъ въ катедральномъ Могилевскомъ соборѣ искусными людьми, сносившимися о нужныхъ свѣдѣніяхъ съ учеными мужами Кіевской Академіи и разныхъ знатныхъ малороссійскихъ монастырей, а паче тѣхъ, въ коихъ проживаль монахомъ Юрій Хмельницкій, прежде бывший гетманъ малороссійскій, оставившій въ нихъ многія записки и бумаги отца своего, гетмана Зиновія Хмельницкаго, и самыя журналы достопамятностей и дѣяній національныхъ, и что при томъ она вновь имъ пересмотрѣна и исправлена. Господинъ Полетыка сличилъ ее со многими другими лѣтописями малороссійскими и нашель отъ всѣхъ превосходнѣйшею, всегда ея держался въ справкахъ и сочиненіяхъ по комиссії. И такъ Исторія сія, прошедшая столько отличныхъ умовъ, кажется должна быть досто-вѣрною.“

Одже з цієї передмови виходило, ніби автором „Исторіи Русовъ“ був *Юрій Кониський* (1718—1795), архієпископ білоруський. З його іменем вона й пішла в світ. З іменем Кониського надрукував її в „Чтеніяхъ О-ва исторіи и древностей російскихъ“ у Москві проф. *О. Бодянський* (в 1846 р. і окремо). Але що „Ист. Р.“ своїми поглядами й тоном мало пасувала до православного архієрея, це рано кинулось у вічі людям, що вміли прозирати в суть діла. Вже рос. поет Пушкин, котрий високо оцінив *И. Р.* і присвятив їй цілу статтю в редакваному ним „Современнику“, де передрукував два уривки з *И. Р.* і назвав її автора „малороссійскимъ Титомъ Ливіємъ“ і „великимъ живописцемъ“, — вже Пушкин висловив сумнів в авторстві Кониського, завваживши, що в автора *И. Р.* „сердце дворянина бьется подъ монашеской рясой“. Ще виразніше зазначив свої сумніви Максимович, пишучи до самого видавця *И. Р.*, до Бодянського: „нельзя ли дознаться, гдѣ тотъ экземпляръ *И. Русовъ*, который въ двадцатыхъ годахъ полученъ былъ Бантышемъ отъ Степана Ширая и съ котораго началась извѣстность въ книжномъ мірѣ этой замѣчательной исторіи. Мои бесѣды съ Судіенкомъ*) и покушенія проникнуть въ переписку лубенскаго депутата Полетики не послужили дѣлу и вопросу; а чрезвычайно мнѣ интересно было узнать имя много-талантливаго анонима, сложившаго эту фактически невѣрною, но высокохудожественною подмалевку исторіи Малороссіи. А что она написана не Конисскимъ, а другимъ лицомъ, чуть ли не въ первой четверти XIX в. еще живымъ, — о томъ я такъ убѣжденъ, что

*) *М. Судіенко* — поміщик Новгород-Сіверського повіту, видавець матеріялів по українській історії; про нього див. низче.

и противъ Вашихъ возраженій готовъ выдержать диспутъ“. (Чтенія О-ва исторіі, 1887, I, ст. 177). Але пройшло ще кілька десятків років, поки здогад Максимовича, що дійсного автора „И. Русовъ“ треба шукати десь в звязку з іменем лубенського депутата Полетики, не підкрепився даними, які пощастило знайти *Ол. Лазаревському* дійсно в листуванні Полетики.

Виймки з цього листування опублікував Лазаревський в „Кіев. Старині“ 1891, кн. IV („Отрывки изъ семейнаго архива Полетикъ“) і на підставі цього листування висловив свій здогад, що автором „И. Русовъ“ був сам Григорій Полетика („Догадка объ авторѣ Исторіи Русовъ“, в тій же К. Ст. 1891, кн. IV). Пізніше він ще раз підтвердив свій здогад, публікуючи цілу переписку Гр. Полетики („Частная переписка Гр. А. Полетики 1750—1784“, изданіе „Кіев. Старини“, редакція А. Лазаревскаго, К. 1895). Розглядаючи листування Гр. Полетики, де раз-у-раз говорить про збирання ним матеріалів до української історіі, та про працю над цією історією, беручи на увагу гарячий патріотизм Полетики, про який часто згадують самі його кореспонденти, котрі не раз навіть перестерігали його, навіть просили нищити їхні листи з страху перед російським урядом, переглядаючи всю діяльність Полетики в Комісії 1767 р., як палкого оборонця української автономії, Лазаревський прийшов до висновку, що автором „И. Русовъ“ був не хто інший, як таки Григорій Полетика. Передмову, де авторство приписується Кониському, він уважав за містифікацію, вигадану, щоб укрити дійсне авторство. Свій здогад підкріплював Лазаревський ще кількома міркуваннями, наприклад, беручи на увагу одне місце з „И. Русовъ“, де описується смерть і урочистий похорон гетьмана Многогрішного в Батурині; цю противну історіі вигадку (Многогрішний, як відомо, помер на засланні в Сибіру) пояснює Лазаревський родинними мотивами: дочка Многогрішного була одружена з одним із предків Полетики. Що Гр. Полетика писав якусь історію, підтверження тому недавно знайшов д. Онацький в судовому листуванні фамілії Полетик. Але неясним залишався ще час написання „И. Русовъ“ (з тексту виходить, ніби її написано коло 1770 року) та ще деякі сумніви викликали окремі місця з листування сина Гр. Полетики, Василя, який також працював над історією України. Це дало привід В. Горленкові зробити ревізію питання про авторство „И. Русовъ“ і висловити здогад, що справжнім автором був не Григорій Полетика, а його син Василь. Однак думки дослідувачів цього спірного питання схилилися на бік здогаду Лазаревського.

Одже можна майже з певністю вважати за автора „И. Русовъ“ Григорія Полетику. *Григорій Андрієвич Полетика* (1725—1784) походив з старого козацького роду Роменського повіту на Полтавщині. Предки його переселилися на лівий берег Дніпра з Волині

в полов. XVII в. Батько його, Андрій Полетика був бунчуковим товаришем. Григорій Полетика вчився в Київській Академії, по скінченні якої поїхав шукати щастя-долі на Московщину. Як знавець мов дістав посаду перекладчика при Академії Наук в Петербурзі 1746 р. Між 1764—1773 роками був інспектором Морського Шляхетського Корпуса, р. 1767 шляхетство Лубенського полка вибрало його своїм депутатом в Комісію „Сочиненія проекта новаго уложенія“ в Москві. В цій комісії Полетика виступив палким оборонцем автономії Гетьманщини; він склав для Комісії „Сборникъ правъ и привилегій малороссійскаго шляхетства,“ „Записку, какъ Малая Россія во время владѣнія польскаго раздѣлена была и о образѣ ея управления“, „Запись, что Малая Россія не завоевана, а присоединилась добровольно къ Россіи*“, „Возраженіе депутата Гр. Полетики на наставленіе Малороссійской Коллегии господину же депутату Дм. Натальину(**) і „Мнѣніе на читанный въ Комиссии проектъ правамъ благородныхъ“(***)). Одночасно пише він і трактат „Историческое извѣстіе, на какомъ основаніи Малая Россія была подъ Республикою польскою и на какихъ договорахъ поддалась россійскимъ государямъ, и патриотическое разсужденіе, какимъ образомъ можно бы оную нынѣ учредить, чтобы она полезна могла быть россійскому государству безъ нарушенія правъ и вольностей.“ В усіх цих творах Полетика стоїть на становищу оборонця державно-правного стану Гетьманщини, як самостійного державного і національного організму, добровільно сполученого з російською державою на підставі міжнародніх трактатів.

Гр. Полетика почав ще 1741 р. в Петербурзі збирати бібліотеку й архів документальних пам'яток, перевезений ним потім в с. Коровинці Роменського повіту. Одружений з дочкою генерального судді Гамалії, одного з багатших людей Гетьманщини, він міг, покинувши в 1773 році службу, цілком віддатися своїй улюбленій праці — дослідженню історії України. Свої наукові інтереси й любов до української старовини прищепив Гр. Полетика й своєму синові Василю. Помер Гр. Полетика 1784 р. в Петербурзі.

Окремі риси політичних поглядів і думок, висловлюваних в писаннях Полетики, виступають перед нами уложеними в одну струнку систему, в один суцільний історичний світогляд, коли звернутись до „Історії Русовъ“. Порівнявши аргументи, звороти, мову всіх цих „записок“ з „И. Русовъ“, зникають сумніви, що автором і тих і другої була одна й та сама особа, зрозумілою стає й сама мета — дати історію України в освітленню державно-національної ідеології. Автор И. Р. не був з фаху істориком; сама

*) Рукописи цих двох творів зберігаються в б-ці Київс. Ун-та.

***) „Чтенія о-ва исторіи и древн.“, М. 1858, кн. III.

***) „Сборникъ Русскаго Историческаго Общества“ т. 36.

історична наука в другій половині XVIII в. стояла на невисокому щаблі й історична критика ледве-ледве ставила свої перші, непевні кроки; матеріяли лежали невідомі, незібрані, непорядковані й неперевірені; коли додати ще загальні погляди того часу на „поучаючі“ завдання історії та взяти на увагу палкий український патріотизм автора, то нам не буде дивним, що його „И. Русовъ“ вийшла не науковим історичним твором, а політичним памфлетом: вона дуже мало прислужилася науковому дослідженню українського минулого, але допомогла пробудженню національної думки.

В своїм вступі автор И. Р. зясовує мотиви, які спонукали його написати книгу: представити правдивий образ історичного минулого свого рідного краю, знайти і показати в цьому минулому базу для обґрунтування ідеї української державности, показати характер цієї державности й оборонити ті її форми, які вдалося зберегти в сучасному. Автор зупиняється на бідности (з його погляду) національних джерел для історії України й поясняє її причини: „Историковъ и лѣтописцовъ было въ Малой Росіи довольно. Но какъ сія страна какъ бы созданная или осужденная для руинъ отъ частыхъ нашествій иноплемениковъ и еще частѣйшихъ набѣговъ и браней отъ народовъ сосѣднихъ и, наконецъ, отъ непрестанныхъ междоусобій и побоищъ претерпѣла всѣхъ родовъ разоренія, губительства и всеожоженія и, такъ сказать, обагрена и напоена кровію челоуѣческою и покрыта пепломъ, то въ такой несчастной странѣ можно ли было что-либо сберечь цѣлое?“

Тоді як через нещасливі історичні обставини збереглося дуже мало національних памяток старовини, чужі історики писали про Україну багато, але писання їхні дуже тенденційні, ворожі й мінувшину нашу малюють в зовсім фальшивому світлі: „Историки польскіе и литовскіе, справедливо подозрѣваемые въ баснословіяхъ и самохвальствѣ, описывая дѣянія нашего народа рускаго, якобы у поляковъ въ подданствѣ бывшаго, затмѣвали всемѣрно великіе подвиги ихъ, подъятые на пользу общаго отечества — своего и польскаго. Самыя даже постановленія и преимущества ихъ въ семъ отечествѣ скрывали, сближая, какъ можно, народъ сей къ рабскому состоянію и ничтожеству. А когда дошла повѣсть ихъ до временъ гоненій и тиранствъ польскихъ на народъ рускій произведенныхъ, поводомъ выдуманной отъ ихъ уніи, а паче какъ дошло до освобожденія народа сего отъ ига польскаго собственнымъ своимъ мужествомъ и безпримѣрною почти храбростію, то тутъ изрыгнули писатели оные всѣ свои поношенія и всѣхъ родовъ неправды и клеветы на народъ сей и на ихъ вождей и начальниковъ, называя ихъ непостояннымъ и бунтливимъ хлопствомъ, по своевольству будто и буйству своему бунты и нестроенія поднявшимъ. Но дѣла гетмановъ русскихъ: Косинскаго, Наливайка, Острияницы и наконецъ — великія дѣла Хмельницкаго, переписки

ихъ и деклараціи, доказывають тому весьма противное, и всякъ здравомыслящій человекъ увидить въ нихъ истину несомнѣнную и подвиги благородные и справедливые; увидить притомъ и признаеть умный, что всякое твореніе имѣеть право защищать бытіе свое, собственность и свободу“. Це невідповідне представлення української історії в працях чужинців надає власній праці автора до певної міри характер апології. Свої особисті погляди, свої провідні думки автор висловлює головним чином у тих промовах, які він звичаєм старої історіографії вкладає в уста історичним діячам, наприклад, Наливайкові, Хмельницькому, Мазепі, Полуботкові; ці промови дають нам ключ для зрозуміння власних поглядів автора на минуле рідного краю і на характер українського історичного процесу.

Назва „Исторія Русовъ“ є даню етнографічним та історичним поняттям часу, коли так любили всякі зближення, засновані на схожості імен та назв і виводили звідси ріжні висновки й комбінації: „народъ славенскій произошелъ отъ Афета... названъ славянами по родоначальнику и князю своему Славену, потомку Росса, внука Афетового“. Доказами автохтонности „Русів“, себ-то нинішніх Українців, являються свідоцтва Нестора та інших „академиковъ, т. е. членов главнаго училища, заведеннаго въ Кіевѣ философомъ греческимъ Кирилломъ“, далі — славянські назви міст та руїн і класичні історики: Птоломей, Геродот, Страбон, Діодор. Сама назва „Руси“ походить від русявого волосся, так само як „Печеніги“ тому, що їли печену страву, „Поляне“ — від поля, „Древляне“ — від деревляних хат і т. п.

Історичний процес українського народу представляє собі автор таким способом: У Київі виникла і скріпилася українська держава; татари завдали їй тяжкий удар, і вона, ослаблена, мусіла шукати союзу з Литвою, а пізніше з Польщею. Події до половини XVI в. переказуються в загальних рисах і коротко. З особливою симпатією зупиняється автор на Стефані Баторії, рівняє його з римським імператором Титом, переказує за Грабянкою та ин. козацькими літописцями легенду про т. зв. реформу козаччини, а відносини польсько-українські взагалі малює як якусь іділію: „Не слышно было тогда никакихъ споровъ ни о городахъ, ни о преимуществахъ, и ниже о религіяхъ, умы народныя часто возмущающихъ. И что всего восхитительнѣй, то было согласіе чистое обѣихъ главныхъ религій, римской и русской“. Цій іділії положила край церковна унія, вигадана папою Климентом VIII; вона явилась „въ лисьей кожѣ, но съ волчьимъ горломъ“. Частина православного духовенства спокусилась на особисті користи, але опозиційна частина, зібравшись в Бересті, заявила, що духовенство не може само рішати такої важної справи, не маючи „отъ чиновъ нации и отъ народа никакого полномочія на введеніе вѣры и обрядовъ, пере-

мѣнь и новостей; а безъ того не имѣть оно (духовенство) власти обременять народъ своевольными правилами и измышленіями; сіе духовенство бывъ избрано въ ихъ должности отъ чиновъ и народа и содержано на ихъ же коштѣ, можетъ всего того лишиться отъ тѣхъ же чиновъ и народа при ихъ неудовольствіи.“

Унія і заходи польського уряду коло полонізації державного життя на Україні й повели до довголітнього та запеклого польсько-українського ворогування. Становище погіршало ще через відступництво „чиновнаго шляхетства малоросійскаго“, яке „не стерпя гоненій отъ поляковъ и не могли перенестъ лишенія мѣстъ своихъ, а паче потерянія ранговыхъ и нажитыхъ имѣній, отложилося отъ народа своего“.

Ціломъ в згоді з традицією української історіографії XVII—XVIII віків малює автор боротьбу української козаччини проти Польщі: це ряд національно-визвольних війн, що видвигнули цілий шерег надзвичайних героїв, „гетьманів“ Косинського, Наливайка, Тараса Трясила, Гуню, Острияницю та інших. В універсалі Наливайка подається надзвичайно яскраво й літературно виложена ідеологія цієї визвольної боротьби. Поруч цих героїв великими симпатіями автора користується Сагайдачний, „избирательный князь рускій или гетманъ.“

Та найбільш улюбленим героєм автора і центральною фігурою української історії в його викладі являється Богдан Хмельницький. Загальна характеристика особи Хмельницького одначе доволі трафаретна і не має виразного індивідуального характеру: це — накопичення всіх можливих чеснот воїтеля, політика і приватної людини.

Говорячи про державні відносини України до Польщі а потім до Москви, автор не забуває підкреслити, де тільки можна, моральну і культурну перевагу українського народу над його сусідами: великодушність, постійність, твердість Українців він протиставляє зрадливості та лехкодухості Поляків. Некультурність Москви він кілька разів протиставляє культурності України. Найбільш різку характеристику московської некультурності він вкладає в уста кримському ханові в його промові до Хмельницького, коли він відраджував од спілки з Московією: „там (у Москві) всѣ чины и народъ почти безграмотны, и множествомъ разновѣрствъ и странныхъ мольбищъ сходствуютъ съ язычествомъ, а свирѣпостію превосходятъ дикихъ; несмотря на невѣжество и грубіянство отличаются они самомнѣніемъ“. Въ другому місті говориться: „вся вѣра ихъ (Москалів) состоитъ въ разборѣ образовъ и крестовъ“; релігійні вірування московських старовірів — „одинъ бредъ мужичій, взятый изъ самого грубаго язычества и умноженный безумнымъ суевѣріемъ“, Московські соціальні порядки, а особливо кріпацтво, осуджує він рішуче: „сіи крѣпостные, каже

він про кріпаків на Московщині, продаються на торжищахъ и въ жилищахъ отъ владѣльцевъ и хозяевъ своихъ на ряду скота, а нерѣдко и на собакъ промѣниваються.“ Козаки за часів Руїни оддають перевагу в своїхъ симпатіяхъ Туркамъ, тому що „у нихъ нѣтъ крѣпостныхъ и продажныхъ людей или крестьянства, какъ въ Московщинѣ тоє видится“. В уста полковнику Богунові вкладається така характеристика московськихъ порядківъ: „въ народѣ московскомъ владѣтельствуєть самое неключимое рабство и невольничество въ высочайшей степени, у нихъ кромѣ Бажьяго да царскаго ничего собственнаго нѣтъ и быть не можетъ, и человекѣ по ихъ мыслямъ производятся въ свѣтъ будто для того, чтобы въ немъ не имѣть ничего, а только рабствовать“.

Одже не диво, коли при такій культурній рїзниці виявлялись непорозуміння і навіть ворожнеча міжъ Українцями й Москалями: „козаки запорожскіє крайне были недовольны соединеніємъ ихъ съ Россіей, а паче обращеніємъ... а подавали причины къ тому, кажется, ничего незначущіе, но много подѣйствовавшіе на умы народныє. Въ бытность сихъ козаковъ въ походахъ вмѣстѣ съ стрѣльцами и сагайдачниками російскими, терпѣли они отъ сихъ солдатъ частыя и язвительныя насмѣшки по поводу бритья своихъ голов. Солдаты оныє, бывшіє еще тогда въ сѣрыхъ зипунахъ и лычаныхъ лаптяхъ, небритыми и въ бородахъ, т. е. во всей мужичьей образинѣ имѣли о себѣ однако непонятное высокомѣріє или какой-то гнусный обычай давать всѣмъ народамъ презрительныя названія, какъ-то: полячишки, нѣмчурки, татаришки и т. д. По сему странному обычаю называли они козаковъ чубами и хохлами, а сіи сердились за то до озлобленія, заводили съ ними частыя ссоры и драки, а наконецъ нажили непримиримую вражду и дышали всегдашнимъ отвращеніємъ.“

Оповідючи про Переяславську умову, авторъ каже, ніби московські послѣ „подтвердили присягою своею отъ лица царя и царства московскаго о вѣчномъ и ненарушимомъ храненіи условленныхъ договоровъ“.

Доба Руїни не притягує особливої уваги автора, а її діячі не користуються його симпатіями. До Виговського й до Дорошенка ставиться вінъ неприхильно; останньому ставить у провину гвалти й насильства його сердюківъ і загальне спустошення краю. Складне відношення автора до Мазепи. Про походження гетьмана говорить, що вінъ бувъ „ляхъ“; характеристика його подається за Вольтеромъ, підкреслюється його вченість та військові заслуги, його „глубочайшая мудрость“; в оповіданні про смерть Мазепи зазначається його „великодушный поступокъ“, що виявився у знищенні таємнихъ паперівъ, що могли компромітувати однодумцівъ гетьмана. Взагалі, вчитуючись в текстъ і рівняючи тон, в якому говорить про Мазепу, а в якому про Петра I і Москалівъ взагалі, можна

гадати, що власний погляд автора на Мазепу і на його політику треба читати між рядками, відгадуючи. Ключ до оцінки автором Мазепиного діла можна знайти в промові Мазепи до козаків по переправі через Десну в осени 1708 року; ця промова — справжня політична програма, подана автором без усяких коментарів: „не должны мы воевать ни со шведами, ни съ поляками, ни съ великороссянами, а должны собравшись съ воинскими силами нашими стоять въ приличныхъ мѣстахъ и защищать собственное отечество свое, отражая того, кто нападетъ на него войною . . . а при будущемъ общемъ мирѣ всѣхъ воюющихъ державъ положено поставить страну нашу въ то состояніе державъ, въ коемъ она была прежде владѣнія польскаго, при своихъ природныхъ князьяхъ и при всѣхъ прежнихъ правахъ и преимуществахъ, вольную націю значущихъ. Споручительствовать за то взялись первѣйшія въ Европѣ державы: Франція и Германія; и сія послѣдняя сильнымъ образомъ настаивала о такомъ положеніи нашемъ еще во дни Богдана Хмельницкаго при императорѣ Фердинандѣ III, но не сбылось оно по междуусобию и необдуманности предковъ нашихъ . . . *Извѣстно, что прежде были мы то, что теперь московцы: правительство, первенство и самое названіе Руси отъ насъ къ нимъ перешло.* Но мы теперь у нихъ какъ притча во языцѣхъ!“ Згадавши про союз України з Швецією за Богдана Хмельницького і про участь українського корпусу в здобутті Варшави й Кракова, ця знаменна промова кінчиться тирадою: „да и что жъ то за народъ, когда о пользѣ своей не радить и видимой опасности не упреждаетъ? Такой народъ неключимостью своею уподобляется по истинѣ безчувственнымъ тварямъ, отъ всѣхъ народовъ презираемымъ!“

Звірства Москалів при здобутті Батурина, мордування мазепинців у Лебедині та Ромні викликають в автора різкий осуд, висловлений в надзвичайно сильній тираді: „ежели въ челоуѣчествѣ славится тотъ, кто презираетъ ужасы и опасности, то уже нѣтъ для тѣхъ и титуловъ, кои были орудіями и участниками лебединскихъ тиранствъ и звѣрскихъ лютостей, ужасающихъ самое воображеніе челоуѣческое. Остается теперь размыслить и поусудить, что ежели по словамъ самого Спасителя, въ Евангеліи описаннымъ, которыя суть непреложны и не мимо идутъ; ежели всякая кровь, проливаемая на земли, взыщется отъ рода сего, то какое взысканіе предлежитъ за кровь народа руского, пролитую отъ крове гетмана Наливайка до сего дне, и пролитую великими потоками за то единственно, что искалъ онъ свободы, или лучшей жизни въ собственной землѣ своей и имѣлъ о томъ замысли всему челоуѣчеству свойственные?“

В протилежність лютости москалів ставить автор кілька разів гуманність шведів в поводженню з українським населенням. Пе-

ремогу москалів пояснює їх чисельн з перевагою над шведами; при цьому не забуває зазначити, що козаки-мазепинці „держали строгій нейтралитет“, щоб не було закиду, ніби вони билися з своїми одновірцями. Та через таку лояльність українці нічого не виграли: описуючи урочисте святкування Ніштадтського миру в Москві і загальну радість з цього приводу, автор з іронією вставляє увагу, що одних українців за їх вірність не було нічим нагороджено; навпаки, — „воздали имъ злая за блага, и ненависть за возлюбленіє“.

Царь Петро не має симпатій у нашого автора; певна річ, він не може висловити цього отверто, але дійсні почуття його раз-у-раз прориваються, наприклад при згадці про суд над царевичем Олексієм або в оповіданні про те, як ввічливість арештованого українського шляхтича через незнання мови була стрінута Петром як зухвальство. Але поруч Петра виводиться фігура Меншикова і все, чого не зважився автор сказати про Петра, говорить отверто на адресу Меншикова, під чим безперечно криється осуд самого московського царя.

Починаючи з доби гетьмана Ів. Скоропадського автор пише як сучасник, що чув про події од живих свідків, а пізніш і сам був наочним свідком того, що діялось. Подув життя почувается у змалюванні подій XVIII віку і політики московського уряду що-до гетьманської України. Канальські роботи, роскватування московського війська, гвалти і насильства московських начальників („кои, считая козаковъ на ряду лопарей или камчадаловъ, вгоняли ихъ въ чахотки или ипохондрии за одно свое нарѣчіе, и что они не скоро понимали выговаривать тогдашнія преизящныя реченія: намнясь, намѣдни и придомковъ ихъ: ушь и кабышь“), звірства „Тайної Канцелярії“ — це все оповідається як свіжа бувальщина, і виклад автора досягає тут часом високого драматизма.

З великою симпатією змалювано постать Павла Полуботка, в уста якому вложено знамениту промову в обороні української автономії. Ця промова сама по собі являється твором значної літературної вартости. Між иншим, Полуботок у своїй промові підкреслює вигоди од сполучення з Україною для самої Москви: „народъ нашъ, бывши единоплеменень и единовѣренъ твоему народу, усилилъ его и возвеличилъ царство твое... когда еще все въ немъ младенчествовало и выходило изъ хаоса смутныхъ временъ и почти изъ самага ничтожества... мы съ народомъ своимъ не преставали помогать вамъ всѣмъ во всѣхъ воинскихъ пополченіяхъ и приобрѣтеніяхъ вашихъ.“

Фігура гетьмана Розумовського не має за собою прихильности автора; правда, головну вину за невдачу політику Розумовського, що довела до скасування Гетьманщини, автор приписує Гр. Теплову; в цьому порадникові гетьмана й агентів мо-

сковського уряду бачить він головне зло, але не хвалить і самого Розумовського, обвиновачує його в невдячності супроти рідного краю. Говорячи про скасування Гетьманства, з іронією зазначає, що Розумовський знайшов собі потіху за позбавлення булави в гетьманських маєтностях, подарованих йому на власність. З не меншою іронією каже він і про старшину козацьку, що „спокійно дожидала событія“ (скасування гетьманства), „льстя себя надеждою содѣлаться на счетъ націи хорошими владѣльцами, оставивши сію націю ожидать обѣтованія Отча свыше; но и сами во мгнѣніи своемъ грубо ошиблись: ибо в послѣдствіи сбылось съ ними не тако“.

Закінчується „Історія Русовъ“ звісткою про початок російсько-турецької війни: „въ началѣ 1769 года послѣдовалъ войскамъ всеобщій походъ и открылась дѣйствительная съ турками война, которая чѣмъ кончится, Богъ вѣсть!“ Ця звістка більшменш позначає час, коли була написана книга.

Видання „Історіи Русовъ“ друком в 1846 р. було подією в українській історіографії і справедливо було поставлене в заслугу Бодянському, хоч історична критика скоро, розуміється, вказала її фактичні помилки й невірності, застарілість її історичних понять і методів. Максимович перший склав їй правильну оцінку, називаючи її фактично невірною, але високо-художньою картиною минулого України, а в другому місті даючи дуже влучне порівняння її з думами: „Она такъ же, какъ народная историческая дума, полна животворнаго художественнаго одушевленія и чуткаго вѣрнаго разумѣнія о сущности событій и лицъ.“ Російська історична критика поставилась в особі С. Соловйова*), а особливо Г. Карпова**), до „И. Русовъ“ дуже неприхильно і навіть вороже за її „тенденційність“. Так само неприхильно, але з іншого погляду осудив її Костомаров, закидаючи авторові „антидемократизм“ (у фейлетоні „Поѣздка въ Батуриный“ в газеті „Порядокъ“ 1881, N 97). Високо оцінював „И. Русовъ“ Драгоманов, називаючи її „першою пам'яткою ново-української політичної думки“ („Историч. Польша и великорусская демократія“, ст. 64-та). Новіший історіограф український проф. М. Василенко каже про автора „И. Русовъ“, що „съ него надо начинать малорусскую исторіографію“ і що він „несомнѣнно прямо или косвенно содѣйствовалъ пробужденію въ малорусской интеллигенціи того стремленія къ самосознанію, которое выразилось въ изученіи прошлаго и настоящаго малорусскаго народа“.* ***)

*) Очеркъ Історіи Малороссіи до подчиненія ея царю Алексѣю Михайловичу. „Отечествен. Записки“, 1818, ч. 11.

**) Критическій обзоръ источниковъ до исторіи Малороссіи относящихся. Москва, 1870.

***) Къ исторіи малорусской исторіографіи, „Кіев. Старина“ 1894, кн. XI, ст. 249-та.

„Історія Русовъ“, ставши звітком ромадянству в кінці 20-х років XIX ст., мала великий вплив на сформування поглядів на українське минуле в яскраво-патріотичному дусі. Її впливу підлягав цілий ряд видатних письменників не тільки українських, але й російських: А. Пушкін використав її для своєї поеми „Полтава“, присвятив їй статю й передрукував у журналі „Современникъ“ два уривки — про Заведення Унії і про Страту Острияниці; К. Рилевъ користувався з *И. Р.* для своїх дум і поем з української історії; М. Гоголь використовував її для своїх історичних повістей, а особливо „Тараса Бульби“; І. Срезневський komponував на її підставі свої псевдо-народні думи в „Запорожській Старині“; М. Костомаров, Гребінка, Метлицький, Куліш, Микола Маркевич, Шишацький-Іллич, — всі вони щедрою рукою черпали факти, мотиви й натхнення для своїх творів на історичні сюжети; та найбільший вплив мала „*И. Русовъ*“ на зложення національно-історичних поглядів у Шевченка: „ніщо крім Біблії, каже Драгоманов, не мало такої сили над системою думок Шевченка, як Історія Русовъ в 1844—1845 роках“. Такі Шевченкові твори як „Іван Підкова“, „Гамалія“, „Вибір Наливайка“, „Ляхам“, „Тарасова ніч“, а почасти й „Гайдамаки“ носять на собі яскравий слід вражіння од „Історії Русовъ“.

ЛІТЕРАТУРА:

- В. Иконниковъ*, Опытъ рус. исторіогр., т. II, кн. 2, К. 1908.
А. Лазаревскій. Догадка объ авторѣ „Исторіи Русовъ“. Київ. Стар. 1891, кн. IV. *А. Лазаревскій*. Частная переписка Полетикъ. Київ. Ст. 1893, I, III, V, VI, X, XI; 1894, IV, X; 1895, V-VIII. *М. Максимовичъ*. Сочиненія т. I, ст. 301—302, 305—306, К. 1876.
В. Горленко. Изъ исторіи южно-русскаго общества нач. XIX в., Київ. Ст. 1893, N 1 (передруковано в збірці „Южнорусскіе очерки и портреты“, К. 1898). *Л. Майковъ*. Малорусскій Титъ Ливій. Журналь Мин. Народн. Просв. 1893, N 5 і в „Историко-литературныхъ очеркахъ“, СПб. 1895. *Н. Василенко*. Къ исторіи малорусской исторіографіи. Київ. Стар. 1894, XI. *А. Грушевскій*. Къ характеристикѣ взглядовъ Исторіи Русов. Изв. Отд. рус. яз. и слов. Имп. Академіи Наукъ СПб. 1908, кн. 4. *А. Грушевскій*. Къ судьбѣ Исторіи Русовъ. Чтенія О-ва Нестора-Лѣтописца, кн. XIX, вып. 2.
Е. Онацький. Ще про автора Исторіи Русовъ Наше Минуле. Число 1. Київ, 1918 *Д. Дорошенко*. Исторія Русовъ як памятка української політичної думки другої половини XVIII століття. Хліборобська Україна, книжка III, Відень, 1921. *І. Белей*. Причинок до питання про час появи *И. Русовъ*, „Записки Наук. Т. ім. Ш.“, т. VII. *А. Лазаревскій*. Записка Г. Полетики о началѣ Київ. Академіи „Чтенія“, т. XI. *L. Janowski*. O tak zwanej „Historyi Rusów“, Kraków, 1913.

ЗАХОДИ КОЛО ЗБІРАННЯ Й ВИДАВАННЯ МАТЕРІЯЛІВ ДО УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІЇ.

Останні десятиліття XVIII віку в розвитку української історіографії характеризуються оживленням інтересу до рідної старовини серед освічених кругів українського громадянства. Немов почувачи, що старі форми життя відходять безповоротно в область минулого, а разом з тим пригасають традиції ще не так давньої героїчної доби в житті українського народу, що закінчилася Мазепою, українські патріоти поспішають збирати пам'ятки минулого, зафіксувати те, що зникає вже на очах, і оперти дальші змагання в національній справі на старих славних традиціях. Робляться заходи зберегти од загину документальні пам'ятки, архивні матеріали, — як матеріали до української історії; декому, як наприклад А. Чепі, удається зібрати великі колекції цього матеріалу, і вони охоче діляться ним з тими, хто береться обробляти цей матеріал для видання або писати на його основі історичні праці. Робляться заходи коло опублікування не тільки історичних джерел у вузькому розумінні слова, як наприклад козацькі літописи, але також матеріалів по географії, статистиці, етнографії, взагалі усього, що характеризує особливі прикмети краю й життя українського народу. Григорій Калиновський, видаючи в 1777 році „Описание свадебныхъ простонародныхъ украинскихъ обрядовъ“ кладе початок української етнографії.

Робляться й спроби впровадити в літературне життя народню українську мову, замість тієї штучної книжньої мови, що вживалась досі в українському письменстві: син значкового товариша з м. Погара на північній Чернігівщині *Опанас Лобисевич* (що в 1786—1787 роках був маршалком шляхетства Новгород-Сіверського Намісництва) перекладає на укр. народню мову еклоги Віргілія — щоб догодити бувшому гетьману Розумовському, гарячому любителю рідної мови, та збирається видавати інтерлюдії Кониського й Танського „для чести нації, матери нашей, для любителей своего отечества“.*) Цим торується шлях для великого діла Івана Котляревського.

Українські патріоти в своїх заходах не дати завмерти національній традиції й піддержати її засобами письменства й культурної роботи, сподіваються знайти зрозуміння й співчуття з боку нового покоління, яке піддержалоб й продовжило ці заходи: „щасливы будемъ, пише В. Полетика до А. Чепи, ежели увидимъ новыхъ (патріотовъ), защищающихъ съ такимъ же

*) Н. Петровъ. Одинъ изъ предшественниковъ И. П. Котляревскаго въ украинской литературѣ А. К. Лобысевичъ. Сборникъ статей по славяновѣдѣнію, изд. Имп. Академіей Наукъ. В. І. СПб. 1904, ст. 60—61-ша.

усердіємъ права, преимущества, вольности и свободы своего отечества. Напротивъ сего, должны мы отвратить взоръ свой съ омерзеніємъ отъ пагубоносныхъ предателей отечества, вредныхъ себязлюбцевъ.“**)

Серед діячів української історіографії кінця XVIII в., з котрих одні просто зберігали пам'ятки національної історії, другі опубліковували їх, а треті працювали самостійно над обробленням матеріалів і робили спроби дати вже синтетичні огляди українського минулого, треба перш за все назвати ймення О. Безбородька, В. Рубана, Ф. Туманського, Ол. Рігельмана, А. Шафонського, М. Антоновського, А. Чепи, В. Полетики, Я. Марковича, В. Ломиковського.

Син генерального писаря Андрія Безбородька (1711—1780), *Олександр Безбородько* (1746—1799) вчивсь у Глухові й у Київській Академії, служив у генеральному суді, р. 1774 став київським полковником, але вже 1775 р. переїхав до Петербурга, де зробився секретарем Катерини II, а пізніше міністром, канцлером і князем. Дуже впливова особа за Павла I, він був добився повернення генерального суду й деяких інших установ Гетьманщини, скасованих за Катерини. Переїхавши до Петербурга, він веде переписку з земляками на Україні в справі збирання матеріалів до української історії. Року 1775 він спонукує свого земляка Василя Рубана, що теж служив у Петербурзі, писати „історію малоросійскую“ і за-для цього звертається до свого батька на Україну, прохаючи його висилати книги й рукописи по історії України, бо „находяться люди, кои вознамѣрились издать історію малоросійскую.“ Він листується пізніше з українськими патріотами і в однім листі до невідомого кореспондента дає цікаве пояснення, „чому зник на Україні дух геройства“; ось що він пише в цьому листі від 3. VIII. 1790 року: „въ одномъ письмѣ писали Вы Осипу Степановичу [Судієнкові], что Вы любите козацтво и жалѣете объ немъ. Знаете ли Вы, отчего оной духъ геройства въ Малороссіи исчезъ? Отъ того, что уже отъ нѣкотораго времени мѣсто козацтва заняло школярство: вмѣсто Палія Бѣлоцерковскаго, Христа Сенчанскаго, Лавра Остапскаго и другихъ имъ подобныхъ, заняты стали фирчиками и штатиками, которые сперва позакидавъ выліоты, а потомъ въ нѣмецкое перебрались платье и сдѣлались прямо такими, какъ покойный старый Степанъ Афендикъ говариваль: въ полѣ не жолнѣръ и дома не господарь**“.

Одже цей Безбородько і спонукав Рубана видати друком українські козацькі літописи. *Василь Рубан* (1742—1795), родом

*) В. Горленко. Изъ історіи южно-русскаго общества. Южно-русскіе очерки и портреты, К. 1898, ст. 57-ма.

**) Киев. Стар., 1883, IV, ст. 893—894.

з Роменщини, скінчив Київську Академію і виїхав до Петербурга, де занявся літературною працею. Р. 1774 він зробився секретарем відомого Гр. Потьомкина і перекладчиком Военної Колегії. Тоді то під впливом Безбородька та за його допомогою він і занявся виданням українських матеріалів. Він видав: 1) Краткія политическія и историческія свѣдѣнія о Малой Россіи съ приобщеніемъ украинскихъ трактовъ и извѣстій о почтахъ, такожъ списка духовныхъ и свѣтскихъ тамо находящихя нынѣ чиновъ, числѣ народа и прочая. Изъ разныхъ мѣстъ собраны и изданы въ свѣтъ Васильемъ Рубаномъ. СПб. 1773, ст. 99. 2) О привилегіяхъ королевскихъ въ бытность Кіева подъ Польшею и о грамотахъ государскихъ по возвращеніи его подъ Россію, даныхъ кіевскимъ училищамъ. „Старина и Новизна“, збірник видаваний Рубаном, СПб. 1773, ст. 107—130; 3) Краткая лѣтопись Малыя Россіи съ 1506 по 1776 годъ съ изъявленіемъ настоящего образа тамошняго правленія и съ приобщеніемъ списка прежде бывшихъ гетмановъ, генеральныхъ старшинъ, полковниковъ и іерарховъ; такожъ землеописанія съ показаніемъ городовъ, рѣкъ, монастирей, церквей, числа людей, извѣстій о почтахъ и другихъ нужныхъ свѣдѣній. Издана Васильемъ Рубаномъ, СПб. 1777, ст. 248 + 60; 4) Землеописание Малыя Россіи, изъявляющее города, мѣстечки, рѣки, число монастирей и церквей, сколько гдѣ выборныхъ козаковъ, подпомощниковъ и посполитыхъ по ревизіи 1764 года находилось; такожъ дополненіе о полтавскомъ полку, извѣстіе о почтахъ и трактахъ и алфавитная всѣмъ званіямъ роспись, какъ и дополнительная вѣдомость о церквахъ всѣхъ тамошнихъ епархій, изданные Васильемъ Рубаномъ. СПб. 1777, ст. 118. Нарешті Рубан видав 1778 р. в Петербурзі „Путешествіе ко святымъ мѣстамъ В. Григоровича-Барскаго“.

Найцікавіще з цих виданнів — „Краткая лѣтопись Малыя Россіи“, що уявляє собою ніщо інше, як список з „Краткого описанія Малороссіи“, зложеного в 30-х роках XVIII ст. (див. ст. 32.)

Майже одночасно з Рубаном занявся виданням українських історичних матеріалів другий наш земляк, що працював на полі російської літератури, Федір Туманський (помер 1805 р.); син генерального судді, він служив цензором у Ризи, потім був членом Петерб. Академії Наук. У видаваному ним в Петербурзі в 1792—93 рр. журналі „Россійській Магазинъ“ він надрукував:

1. Выписка изъ записки 1749 г. о происходившемъ въ бывшей Сѣчи Запорожской при выборѣ въ кошевые атаманы, войсковые судьи, писари и асаулы, такожъ въ разные мѣста — въ полковники, что обыкновенно бывало въ новый годъ. „Рос. Маг.“, 1792, ч. I, ст. 187—198.

2. Манифестъ гетмана Богдана Хмельницкаго (білоцерківський), *ibid.*, 1793, ч. II.

3. Лѣтописецъ Малыя Россіи. Ibid., 1793, ч. II і III, ст. (17—108) + (209—290) + (366—388).

Олександр Рігельман (1720—1789) був німецького походження. Його батько прибув в Росію з Брауншвайгу на поч. XVIII ст. Молодий Рігельман родився в Петербурзі, скінчив р. 1738 Шляхетський Корпус і зразу поїхав в Турецький поход як інженірний кондуктор. В 1741—43 роках жив серед запорожців, розмежовуючи нові границі. 1745—48 р. жив у Гетьманщині, здіймав плани укр. міст, в 1747—49 будував укріплення коло Києва. На Україні він і одружився. До 1782 р. служив він переважно на Україні. Тоді покинув службу в ранзі генерал-майора і доживав віку в селі Андріївці Чернігівського повіту, маєткові його другої жінки Лизогубівни.

Ще 1778 р. склав він „Історію малоросійськую или повѣствованіе о козакахъ“. В с. Андріївці він переробив свою працю і дав їй назву: „*Лѣтописное повѣствованіе о Малой Россіи и ея народѣ и козакахъ вообще... собрано и составлено чрезъ труды инженеръ-генераль-майора и кавалера Александра Ригельмана 1785—86 года*“. Автор, видко, готовив свою працю до друку, але чогось не здійснив свої думки, і його „Лѣт. повѣствованіе“ побачило світ аж через 60 років.

Праця починається передмовою: „Предъувѣдомленіе къ читателю“, де говориться про недокладність дотеперішніх праць по історії України: „Хотя довольно извѣстно о Малороссіи, о народѣ и козакахъ ея, и то, что она издревле была владѣніе кіевское и прочія тамошнія княженія россійскихъ великихъ князей... однако имѣющіеся въ Малороссіи історіи малороссійскія двѣ, писанныя двумя неизвѣстными писателями*), хотя нарочито сходственны въ повѣствованіи между собою о дѣлахъ Богдана Хмельницкаго и послѣдователей его... но много въ оныхъ находится недополненнаго, а паче о началѣ народа своего пишутъ, какъ видно съ баснословія, несправедливо...“

Рігельман доповнює відомости цих двох історій такими джерелами: 1. книги о древнихъ россійскихъ народахъ, 2. Четьи-Минеи, 3. Синописи, 4. Ядро россійской и польской історій, 5. Азовская історія, 6. Древнія россійскія дворцовыя записки и проч. повѣствователи.

Праця поділена на 4 частини в 6 книгах. Автор стоїть за славянське походження українців: „Козацкій или малороссійскій народъ произошелъ отъ самыхъ древнихъ славянъ, а не отъ иного какого народа, какъ они сами о себѣ повѣствуютъ“. Рігельман спростовує байки Гваньїні, Стрийковського та ин. про козар,

*) Максимович і Самчевський вважали, що мова тут про Самовидця і Грабянку.

козерога та ин. Первісною батьківщиною славян уважає він області між Дніпром та Дністром і Віслою, „въ Красноруссіи“ (Галичині), оповідає про Кия, Щека, Хоріва і т. д. В X в. появились „косаки или козаки“, вони то служили київським князям, то знов воювали з ними, аж поки Мстислав Володимирович не побідив їх і не вбив Редедю, чия смерть „вольный отворила путь на Украину“. Потім появились татари. В XIV в. переселились черкеси або черкаси. Далі йде звичайний виклад української історії (Рігельман м. ин. скрізь уживає термінів: Украина, украинцы).

В останніх розділах про XVIII ст. цікаві деякі подробиці про устрій і життя запорожців. Оповідуючи про руйнування Січи, Рігельман наводить варіант народної пісні, зложеної про цю подію :

Нешасливий казаченько без долі вродився,
Взяли його в неволю, а він зажурився.
А взявши в неволю забили в кайдани,
Забивши в кайдани ведуть перед пани.
Скурвії сини запорожці не гаразд зробили,
Що степ добрий, край веселий та й занастили.
Да встань, Зенче, з того світа, просять тебе люде,
Упади цариці в ноги, а ось по старому буде.

Оповідается про відкриття Намісництв в 1782 р., про повернення козаків у пікінери 1783 р.; кінчиться книга похвалою цариці Катерині II і „главному командиру всей Малой Россіи“ Румянцеву „за приведеніе М. Россіи въ благополучное состояніе и благоучрежденіе“. „Симъ кончаю сіе лѣтописное повѣствованіе отъ вышеписанныхъ лѣтъ до наступившаго 1787 года“.

В додатку (Прибавленіе къ сей Лѣтописи) подано такі окремі розділи: 1. Что въ 1787 г. въ Малой Россіи бытъ случилось (про подорож Катерини II через Україну); 2. Особое описаніе о бывшихъ запорожскихъ козакахъ (цікаве своїм описом запорожського побуту і звичаїв); 3. коротке „Описаніе пребывающихъ малоросійскихъ народовъ жительствова, обычаевъ и обрядовъ, нынѣшнихъ и прежнихъ“; 4. Выписки; 5. Списокъ именной всѣмъ бывшимъ въ Малой Россіи гетманамъ (починаючи від Дашкевича, подаються коротенькі біографії).

До своєї праці доложив Рігельман 28 малюнків українських типів у національній одежі і дві карти. Ці малюнки мають велику художньо-археологічну вартість.

Рігельман — зукраїнізований німець російської служби, — в своїй праці трактує історію України як чужинець, але дуже прихильно, хоч скрізь видко його строгу лояльність що до Росії, особливо в останніх розділах праці. Рігельману належить також історія донських козаків: „Исторія или повѣствованіе о Донскихъ Козакахъ, собранная и составленная черезъ труды инж.-ген.-маіора и кавалера

Александра Ригельмана 1778 года“ (видана також в „Чтеніяхъ“ 1847 р.).

Як каже проф. Іконніков, „трудъ Ригельмана представляеть полное систематическое изложение истории Малороссии отъ ея начала до слиянія ея управления съ общими учреждениями и стоитъ на рубежѣ лѣтописнаго повѣствованія и критической исторіи“ (Опытъ рус. ист., т. II, ст. 1953-та).

Надрукував „Лѣт. Пов.“ Бодяньскій в московських „Чтеніяхъ“ 1847, NN 5—9 і окремо: Москва, 1847, ст. 665 + XIV, з 28 малюнками і 2 картами.

Опанас Шафонський, син козацького сотника, вихованець Лейденського і Страсбургського університетів, президент уголовної палати Чернігівського Намісництва, склав в 1786 році „*Черниговскаго намѣстничества топографическое описание, съ краткимъ географическимъ и историческимъ описаніемъ Малыя Россіи*“, — надзвичайно цінна праця, яка містить дуже важні відомости про Гетьманщину XVIII віку. Праця Шафонського залишилась в рукопису, списками з котрого користувались пізніщі дослідники. В 1851 році видав її на свій кошт у Києві М. Судієнко.

Михайло Антоновський (род. 1759 р. в Борзні), вихованець Київської Академії й Московського ун-та, служив в Адміралтейській Колегії а потім бібліотекарем Імператорської Публічної Б-ки в Петербурзі. У виданні: „І. Г. Георги. Описание всѣхъ обитающихъ въ Россійскомъ государствѣ народовъ“, СПб. 1799, в 4-ій частині на ст. 233—277 йому належить „*Исторія о Малой Россіи*“. Записки Антоновського надруковано в „Рус. Архиві“ 1885, кн. I.

Андріян Чепа родився в початку 1760-х років на Полтавщині, служив при Земському Суді Роменського пов., а потім у канцелярії малоросійського генерал-губернатора Румянцева. Помер коло 1822 р. В своїм маєтку в с. Чепурківці Пирятинського повіту зібрав великий архів матеріалів до української історії; мріяв про видання української історичної бібліотеки „журналу или записокъ малороссійскихъ“, на зразок „*Древней російской Вифліотеки*“ видаваної Новиковим. Листувався й піддержував приятельські відносини на ґрунті спільного інтересу до української старовини з В. Полетикою, Рігельманом, Я. М. Марковичем, Берлінським, Бантишем-Каменським, котрим дуже охоче позичав свої матеріали.

В однім листі від 17. II. 1810 він пише до В. Полетики: „Я занимаюсь собираніемъ всякихъ бумагъ до Малороссіи касающихся, не только историческихъ документовъ, но всякихъ до правъ, обстоятельствъ и состоянія народа касающихся *пись*. Бумаги мои о Малороссіи привожу въ порядокъ, удобный къ *приисканію* . . . можетъ быть не мнѣ, а послѣ меня кому-нибудь случится мое собраніе употребить въ пользу для отечества нашего“.

На великий жаль для української історіографії колекції Чепи загинули підчас пожежи в с. Чепурківці. Залишилось лиш дещо, що перебувало на руках в осіб, яким Чепач позичав свої дорогі цінні матеріяли, та й з того збереглося дуже мало.

Василь Полетика (1765—1845), син правдоподібного автора „Історії Русовъ“ Григорія Полетика, вчився у Віленському університеті і подібно батькові збирав матеріяли до української історії й працював над ними. Ці матеріяли, каже він в листі до графа Н. Румянцева, „собранныя съ великимъ трудомъ и стараніемъ отцомъ моимъ въ послѣднихъ дняхъ жизни и напоследокъ мною, относятся по большей части до малороссійской історіи, начертаніе которой было его, а наконецъ сдѣлалось моимъ предметомъ“. Ці матеріяли, доповнюючи батьковські колекції, збирав він у своїм селі Коровинцях Роменського повіту. Потім ця збірка загинула од пожежи, так само, як і колекції Чепи. „Между моими рукописями, — пише В. Полетика до А. Чепи 23. IV. 1809., — я нахожу лучшими писанныя отцомъ моимъ. Въ нихъ блистять вездѣ умъ челоуѣка ученаго, говоритъ духъ патріота великодушнаго. Отъ него учусь я любить людей и отечество и черпаю по большей части нужныя къ защищенію ихъ познанія. Лестно и пріятно для сына имѣть въ отцѣ своемъ такого учителя и наставника! Непростительно бы было погresti во прахѣ посильныя труды его для отечества и соотчичей. Малороссіяне, васъ вѣчная любовь должна соединять съ нимъ! Онъ достоинъ вашихъ памятниковъ, и лучшіе будутъ для него, когда вы станете всегда носить его въ благодарныхъ сердцахъ вашихъ...“ В тому ж таки листі висловлює В. Полетика погляди на історію України, майже ті самі, що ми бачимо в передмові до „Історії Русовъ“: „вездѣ стараюсь я сыскивать свѣдѣнія до малороссійской історіи относящіяся, но мало оныхъ нахожу. До сихъ поръ мы не имѣемъ полныхъ бытописаній отечества нашего. Вѣрныя и важнѣйшіе слѣды оныхъ теряются по примѣчанію моему столько же почти въ несчастныхъ опустошеніяхъ края нашего и истребленіяхъ оныхъ, сколько и въ самыхъ запушеніяхъ. Писатель сей історіи находитъ для себя препоны сіи и бросаетъ перо свое. Кромѣ того, что безпристрастнаго будетъ только читать потомство“.

На підставі цих уривків з листування й рижних інших міркувань В. Горленко доводив, що автором „Історії Русовъ“ як раз і був Василь Полетика; спіраючись на авторитет Максимовича, який гадав, що Гр. Полетика — добрий знавець укр. історії, — не міг допустити таких фактичних помилок, які ми бачимо в „И. Русовъ“, і що таємну книгу написали не Кониський, і не Гр. Полетика, а хтось третій, що украв себе під „двома українськими знаменитостями“, він думав що цим третім був ніхто інший, як Василь Григорович Полетика.

Ще третій з роду Полетик позначив себе на полі української історіографії: це брат у перших Гр. Андр. Полетики — *Григорій Ів. Полетика*, що був радником російського посольства у Відні. Це був — як каже Лазаревський — „рідкий тип українця-європейця“, людина дуже освічена; він листувався з Гр. Полетикою і добував для нього за кордоном книжки про Україну на чужих мовах. Як недавно довів В. Щурат, Григорій Ів. Полетика був напевно автором анонімної статті „Saporoger Kosaken“, надрукованої в календарі „Wiener Taschenkalender zum Nutzen und Vergnügen“ на 1788 рік*), статті, що — як доводить той же д. Щурат, — послужила джерелом для звісної брошури Гендльовика про запорожців 1789 р.

Яків Михайлович Маркович (1776—1804), внук мемуариста, вчився в Глухові (можливо що у відомому пансіоні m-me Леянс), потім у Москві в благородному пансіоні при Університеті, служив у гвардії, а потім за допомогою земляків Трощинського й Безбородька дістав посаду перекладчика в Колегії Іностранных діл. Живучи в Петербурзі збирав матеріали для великої праці про Україну, листувався з Чепюю, діставав од його рукописи, але встиг видати всього тільки одну частину задуманої праці. В 1804 покінчив життя самогубством, здається, через прикрі матеріальні обставини, в які попав, наробивши на чужині боргів.

В 1798 році Маркович надрукував у Петербурзі книжечку: „*Записки о Малороссіи, ея жителейхъ и произведеніяхъ, часть I*“, ст. 98, присвячену Дм. П. Трощинському.

Як видно з паперів, що залишилися після Марковича, молодой автор дуже солідно підготовлявся до своєї праці: Книжечка перейнята ентузіазмомъ до рідного краю; „еще до сихъ поръ, починає автор, Малороссія не описана никѣмъ подробно. Я осмѣлился ее изобразить не кистью историка или физика, но какъ юный сынъ, посвящающій первый опытъ своихъ познаній и чувствованій мать-странѣ своей.“ Книжечка ділиться на такі розділи:

1. Историческое изображение страны, называемой нынѣ Малой Россіей, съ древнихъ временъ до первагонадесять вѣка.
2. Взглядъ на прежнее и нынѣшнее гражданское устройство Малороссіи.
3. Общее физическое описание Малороссіи.
4. Характеристика малороссіянь.
5. Малороссійская гидрографія.
6. Исчисленіе минераловъ, открытыхъ до сего времени въ Малороссіи.

Історію України доводить М. до кінця князювання *Ярослава Мудрого* й каже, що „продолженіе будетъ въ слѣдующей части“.

В. Щурат. Жерело звісток Гендльовика про запорожців. *Записки Наукового Товариства ім. Шевченка*, т. 128, Львів, 1919.

„Малороссія --- колыбель россовъ... происхождение козаковъ есть нерѣшенная въ исторіи задача... можетъ быть всѣхъ вѣроятнѣе мнѣніе, что въ началѣ 16 вѣка нѣкто изъ малороссянъ, по прозванію Дашкевичъ, видя частыя отъ крымскихъ татаръ набѣги, уговорилъ многихъ единоплеменцевъ своихъ для отогнанія непріятели сего отъ своихъ предѣловъ. Сіе имѣло щасливый успѣхъ, и побѣдители назвались тогда козаками, что значить легковооруженными.“ Остаточнo сформулась і сконсолідувалась козаччина завдяки реформі Ст. Баторія.

Найцікавіші розділи 3-й та 4-й, засновані на особистих спостереженнях автора над життям і природою рідного краю: „Кто имѣетъ чувствительное сердце, кто удовольствие духа своего полагаетъ и находитъ въ разсматриваніи природы, тотъ, обозрѣвъ Малороссію, конечно назоветъ ее страной, гдѣ природа является въ изящномъ великолѣпнiи. По крайней мѣрѣ я такъ называлъ ее въ моемъ сердцѣ!“

Навівши прихильні характеристики українців, зроблені чужинцями (Фрібе, Шерер та ин.), ось як наприклад: „малороссіяне мужественны, проворны, великодушны, безкорыстны, неутомимы, смѣлы, храбры...“ — Маркович додає від себе: „казалось бы, что всякій народъ, имѣющій столько въ себѣ преимуществъ, могъ бы уже нѣкоторымъ образомъ возвышаться предъ другими; но напротивъ того, малороссянинъ отъ природы и кротокъ и добръ; онъ имѣетъ только важную наружность и м. б. нѣсколько тщеславія. Съ какою ласкою, съ какимъ внутреннимъ удовольствіемъ принимаетъ онъ всякаго прїѣзжаго. Онъ радъ, если въ состояннiи его накормить, помочь ему, --- и благородный духъ его оскорбляется, когда предлагаютъ ему за то награду. Бѣдность не доводитъ малороссянъ до преступленій. Въ городахъ и селахъ построены шпитали или богадѣльни, гдѣ бѣдные и страждущіе имѣютъ спокойное пристанище. Всякой по достатку надѣляетъ ихъ пищею и одеждою...“

Таким же самим ентузіазмом перейняті уваги Марковича й що-до української мови та пісні: „въ древнiя времена жители Малороссiи говорили языкомъ словенскимъ, но потеряли или испортили его въ то время, когда находились въ плѣну у татаръ, литовцевъ и поляковъ. Не смотря на то, въ нынѣшнемъ малороссійскомъ языкѣ, или собственно нарѣчiи, видны еще нѣкоторые оттѣнки и щасливаго климата и нѣжнаго свойства души образователей его. Еслии выбросить изъ него всѣ грубыя слова, употребляемыя простолюдиномъ, исключить заимствованныя отъ нѣмцевъ, французовъ, крымскихъ татаръ, --- и судить тогда о немъ, судить о духѣ его: то надобно признаться, что онъ нѣженъ, прiятеиъ и наполненъ патетическими выраженіями, уменьшительными словами, кои произошли конечно не отъ чего иного, какъ

отъ гонкаго чувства его изобрѣтателей. Можно назвать его языкомъ любви, или по крайней мѣрѣ весьма способнымъ выражать живо чувства любви . . .

Возьмемъ для примѣра малороссійскія пѣсни: въ нихъ помѣщены прекрасныя подобія и картины природы, простое но полное изъясненіе любви — и голоса ихъ всегда соотвѣтствуютъ мыслямъ. Ежели содержаніе ихъ трогательно, ежели представляеть оно разлуку съ милымъ или мать країною, то съ разительною гармонією тоновъ изливається вмѣстѣ самая сила чувства и выраженій. Наученная одною природою пѣвица заставляеть и горевать съ собою природу. Она рассказываетъ свое нещастіе всѣмъ окружающимъ ее предметамъ, просить летящихъ птичекъ донести извѣстіе о ней въ милую ея родину. И музыка въ устахъ ея бываеть живою картиною всѣхъ томныхъ движеній горюющей души. По врожденной склонности малороссіянь къ музыкѣ страна ихъ въ Россіи тоже, что въ Европѣ Италия“.

Книжечка Марковича, що появилась у свѣт того ж самого року що й „Енеїда“ Котляревського, цінна й цікава, розуміється, не своїм фактичним змістом, а тими думками й настроєм, які вложив у неї молодий патріот-ентузіаст, що серед тодішньої бідности друкованих джерел про Україну не могло не мати певного впливу на розвиток національного почуття серед українського громадянства.

По смерті Марковича знайдено серед його паперів три зшитки, серед котрих бачимо: 1) Выписки, касающієся до Малороссіи (дуже цікаві, з ріжних авторів і чужоземних виданнів), 2) Физическое описаніе Малороссіи (выписки з Гільденштедта, що мандрував по Україні в 1774 році) і 3) Flora Ucrainica, 1798 р. -- цікава народними назвами рослин.

А. Чєпа писав по смерті Марковича в 1804 р., що він „сочинилъ уже исторію малороссійскую“, але мабуть в дійсности Маркович тільки збирав для неї матеріяли.

Василь Яковлевич Ломиковський (1778—1845), потомок гетьмана Апостола, скінчив кадетський корпус в Петербурзі, служив на військовій службі, покинув її в поч. ХІХ в. і, оселившись у своїм хуторі „Трудолюбі“ Миргородського повіта, віддався дослідженню рідної старовини. Він записував народні думи і пісні з його записів користувалися Костомаров і Житецький. Після Ломиковського залишилося кілька рукописів: . . .

1) в 1808 році він склав записку „О Малороссіи. О древнихъ обычаяхъ Малороссійскихъ, о службѣ воинской и гражданской, о чинахъ и должностяхъ чиновниковъ. По алфавиту. Писано 1808 года“;

2) в 1809 р. переклав з французької мови „Исторію малороссійскихъ и запорожскихъ козаковъ“ Шєпера (Les annales de la Petite Russie, вид. 1788 р. в Парижі);

3) рукопис „О первобытныхъ жителей Малороссіи обѣихъ сторонъ Днѣпра“, 1812 р.

4) „Запасы для малороссійской исторіи“.

Певне значіння має перша робота. Тут в алфавитному порядку, як у словнику, дано пояснення цілого ряду термінів, що означають якусь посаду, службову назву, чи назву якогось предмету з побуту, наприклад одєжи. Деякі пояснення доволі докладні й цікаві тим, що автор пояснив значіння з власного знайомства або з свіжої памяти. Особливо цікаві пояснення слів: „казус, канцеляристи, канцелярії, кафтани, козаки, колегія малороссійська, коморник, комісари, компроміс, коровай, корона, контуш“. Цю роботу надрукував Лазаревський під назвою „Словарь малорусской старины“, Кіев. Старина, 1894, кн. VI. Тут же подано й біографічні дані про автора,

ЛІТЕРАТУРА:

М. Грушевскій. Развитие украинскихъ изученій въ концѣ XVIII и нач. XIX в. „Украинскій народъ въ его прошломъ и настоящемъ“, т. I, СПБ. 1914. *Н. Василенко.* Къ исторіи малорусской исторіографіи. Кіев. Стар., 1894, кн. XI—XII. *А. Лазаревскій.* Замітки про А. Чепу, К. Стар. 1890, V і К. Ст. 1891, I. *А. Лазаревскій.* Прєжніе изыскатели малорусской старины. Кіев. Стар. 1895 (про Я. Марковича). *В. Горленко.* Южнорусскіе очерки и портреты К. 1898, також Кіев. Ст. 1893, кн. I (про В. Полетику і А. Чепу). *М. Бережковъ.* А. Шафонскій и его трудъ: Топографическое описаніе Черниговскаго намѣстничества. Ніжин, 1911. *Н. Стороженко.* А. Ф. Шафонскій, „Кіев. Ун. Изв.“, 1886, N 10. *А. Лазаревскій,* Замітка про В. Рубана, Кіев. Стар. 1897, III. *Н. Григоровичъ.* Канцлеръ князь А. А. Безбородко. 2 т. СПБ. 1879—81. *А. Н. Неустроевъ.* В. Г. Рубанъ, СПБ. 1896. *Б. Л. Модзалевскій,* В. Г. Рубанъ, „Рус. Старина“, 1897, N 8.

ВІДГУКИ ІСТОРИЧНИХ МОТИВІВ В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ ХVІІІ ВІКУ.

Інтерес до історії рідного краю, почуття свого звязку з славним минулим, — як прояви національної свідомости й непереривности національної традиції, знаходили протягом цілого ХVІІІ століття свій відгук в українській літературі; ми бачимо історичні сюжети й мотиви і в штучних творах т. зв. Київської школи, і в безіменних поетичних творах на народній мові, і в перших творах відродженої української літератури. Ми не будемо тут зупинятися на цих творах, — про це в курсах історії української літератури, — згадаймо лишень драму *Теофана Прокоповича* „Владиміръ“ (1705 р.), при-

свячену Мазепі, з її апотеозом Володимира Великого, просвітителя Руси-України, або драму *Теофана Трофимовича „Милость Божія Україну освободившая“* (1728), що прославляє Богдана Хмельницького. Я хочу зупинитись над одним менше звісним твором XVIII століття: це віршована історія України під назвою „*Героични стихи о славнихъ военныхъ дѣйствіяхъ войскъ запорожскихъ, вкратцѣ зъ разнихъ гисторій просторѣчно сочиненны. Писанни жъ года 1784.*“ До історії цієї додана ще примітка: „писано г. 1784 м. августа дня 21 въ ключу уманскомъ.“

Автор історії — монах. З історичними джерелами доволі обзнайомлений, покликається на „лѣтопись древній, Баронія, Кропѣнку польскую, лѣтопись украинскую.“ Завдання автора — прославити Запорожжя; через те він обминає усе, що могло би кинути тінь на „козацку славу“. Свій твір він присвячує Запорожському війську, як про це свідчить „дедикація“, уміщена при кінці твору: „Ревнителемъ сущимъ по славѣ народа своего дороже всякого дара и пріятнѣе бываетъ вѣрное описаніе о знатнихъ дѣйствіяхъ предковъ, которое не толко къ собственной ихъ чести и похвалѣ касается, но и къ подобнимъ дѣламъ поощряетъ. Немало въ семъ примѣровъ можно снискать; вси храбріи народы: греки, римляне, и прочіи — гисторіи о тѣхъ яко зеркало себѣ представляли послѣдніи и симъ ревностно къ дѣламъ предковъ своихъ зъ немалую похвалою приподоблялися; въ чемъ и тебѣ, славеноросійській войскъ запорожскихъ народе, надобно подражать и не треба съ чуждихъ народовъ о храбрости, мужествѣ взискивать образцовъ. Посмотри прилѣжно на предковъ своихъ, которыхъ я по одной ревности зъ разнихъ гисторій самократчайшимъ описаніемъ безъ опущенія главнихъ дѣйствій, не только о началѣ рода ихъ, но и яже зъ тѣхъ были своего времени славніи и храбріи воины и доселѣ суть, для понятія всѣмъ просторѣчно изобразилъ на сей картинѣ и оную яко зеркало живое любителямъ козацкой славы не только честь и похвалу ихъ, но и ради ревностного подражанія представляю вначалѣ содержащему правленію запорожского коша, главному командеру, по немъ войсковымъ и куреннымъ старшинамъ, потомъ и всему войску запорожскому желаніемъ всѣхъ благъ временныхъ и вѣчныхъ, ежели къ принятію благоприятно будетъ, въ даръ усердно посвящаю.“

Своє оповідання автор починає від Ноя, від сина Яфетового Гомера, од якого „изійде народъ словѣнскій“:

„Сперва отъ Гомера всѣ звались гомеры,
Отъ римлянъ цымбры, отъ грековъ кумеры;
Когда жъ обладали разними странами,
Разними по дѣйству звались именами:
Козары отъ козъ (мняютъ) прозваніемъ слилы,

За скорость воинску ту почестъ имѣлы,
Приличнѣе жъ пишутъ, отъ вожда названны
Козака — козары поименованны . . .
Околичній народъ себѣ покорили
И Кіевъ во своей области имѣли,
Такъ же ляховъ, угровъ, сербовъ и болгаровъ,
И грековъ въ Азіи стращаль мечъ козаровъ,
А за Владимера въ вѣрѣ просвѣщенны
Той же духъ храбрости имѣли военный.
Всегда княземъ рымскимъ соблюдали вѣру,
Были страшны врагомъ отечества чрезъ мѣру.
Когда жъ Таврією турокъ возобладаль,
А Кіевъ зъ удѣломъ полякамъ голдовалъ,
Тогда и козари храбрии и славни
По всей Украинѣ стали розсѣянны.
Зъ сихъ рода козакивъ начали, безженны,
Селитись близь Днѣпра, чтобъ были военны . . .“

Оселившись на Запорожжі козакі — козари били ворогів :

Гоняли як зайцовъ татаръ боязливыхъ,
Губили якъ волковъ драпѣжныхъ и льстивыхъ“.

Але ляхи, котрих державу обороняли козакі від татар та турків, показали себе дуже невдячними: вони за те, що „Козакі бѣдні кровъ свою за нихъ проливали, Панство ихъ своими грудьми защищали, — Ляхи жъ злобни, горди, за то мужиками Защитниковъ своихъ зъ всѣми ихъ племями Починили, иго на нихъ наложивши Неволниче; еще жъ и вѣру зломивши Греческу, унию ввели въ Украину“ . . .

Оттоді то повстав Богдан Хмельницький :

„Вдхнулъ Богъ якъ Моисею, по вѣрѣ и роду
Ревность Хмельницкому, чтобъ отдалъ свободу
Подъ игомъ поляковъ стеньчой родинѣ
И православну вѣру Украинѣ.
Богданъ ревностью бѣжитъ распаленный
Въ Сѣчъ Запорожскую, и такъ угашенній
Огонь храбрости давно началъ розжигати
Въ козакахъ, промовляя: „Украина мати
Просить о ратунокъ, часъ на конь всѣдаты,
Вѣру, родъ и вольность мечемъ защищати!“
Козакі жъ якъ орлы, въ юность обновленны,
Мщеніемъ паляще, якъ стрѣлы огненни,

Да исполнять лица обидящихъ студа,
За Богданомъ на враговъ бистро полетѣли
И многія войны зъ ляхами имѣли...“

Іде докладний опис баталій під Жовтими Водами, Корсунем, Пилявою, Збаражем і Зборовом; нарешті

„...Где были войска полскіи собраны,
Козаками сбиты албо розегнаны,
Крѣпки города, фортецы добиты,
Паны, шляхта, жида, жוליѣры побиты.
Якъ ляховъ не стало по всей Украинѣ,
Мало на Полѣсю, Подолю, Волинѣ,
Якъ зайци за Вислу гуртомъ утѣкали,
Многихъ же ихъ въ неволю татары забрали;
Зъ чого пуста Польща, бивши всѣмъ обфита,
Въ укоризнѣ стала у цѣлого свѣта.
Якъ Богъ отомстилъ ляхамъ гордимъ за обиди,
Смирненнымъ козакамъ далъ слави побѣды.
Тогда запорожскій Марсъ мечъ успокоилъ
И границу по Случъ отъ Полщи устроилъ.
Где въ онихъ трофей поставилъ триумфальной,
Ляхамъ на страхъ, своимъ для памяти славной“.

Козацька слава облетіла цілий світ, звідусіль до Хмельницького почали приходити послы — від турецького султана, від королів шведського й угорського, але Хмельницький вирішив піддатись під високу державу царів російських:

„Украина жъ иго лядске извергнула,
Подъ російскимъ кровомъ мирно отдохнула,
Церкви отъ унії стали очищенни“.

Кінчиться історія описом війни за „августы Анны“ і короткою похвалою запорожцям та їхнім звичаям:

„Кромѣ того, кто хочетъ знать ихъ порядки,
И яки въ безженствѣ спасенни обрядки:
Едному почести зъ совѣтомъ ввѣряють
Правленіе; когда жъ хотять, отмѣтають;
Судъ у нихъ скоръ, но правъ по дѣламъ бываетъ.
Тимъ зло скореняють, страхъ же насаждають.
Разнимъ сокровищи трудомъ набивають,
Но страннихъ и бѣднихъ онимъ снабдѣвають.
Любовъ, милостыня якъ бы въ нихъ врожденна,
Въ многихъ церквахъ Богу въ жертву освященна.
За все жъ слава громка такъ своему люду
— Вѣвать запорожскій кошъ! — гласить повсюду“.

Здається, що ці вірши зложені не в кінці XVIII століття, не тоді, коли їх датовано 1784-м роком, а значно раніше; по тому що останньою подією згадується війна „за августи Анни“, себ-то цариці Анни (1730—1740), та тому що в 1784 році Січ на Україні вже не існувала, можна думати, що „героїчні стихи“ писалися під вражінням повороту запорожців з-під татарської протекції на Україну в 1734 році, коли й наступила російсько-турецька війна.

„Героїчні стихи“ надрукован Н. В. у „Кіевс. Старині“ 1891, кн. I. під назвою „Памятникъ украинской литературы конца XVIII вѣка“.

УКРАЇНСЬКА ІСТОРИОГРАФІЯ ПЕРШИХ ДЕСЯТИЛІТЬ XIX ВІКУ. ДОСЛІДЖЕННЯ КРАЄВОЇ ІСТОРИЇ; НОВІ СПРОБИ СИНТЕЗУ.

Перші десятиліття XIX в. українська історіографія розвивається в тім самім напрямку, який позначився вже в кінці попереднього століття: та сама любов до рідного минулого, інтерес до його памяток, бажання зберегти ці пам'ятки та знайомити з ними громадянство, — це все мотиви, котрі кермують дослідниками української старовини. Разом із тим помічається розвиток інтересу до місцевої старовини, досліди над історією окремих міст або цілих областей України, деталізація студій, що приносить велику користь для історичної науки, бо дослідники місцевої старовини в своїх працях спіраються здебільшого на архівні документи й різні пам'ятки місцевих збірок та бібліотек, і це значно поширює круг дослідів та веде до збільшення історичного матеріалу.

Одним із перших таких дослідників місцевої старовини був *М. Марков*, директор Чернігівської гімназії на поч. XIX століття.

Йому належать праці:

1. Письмо въ Черниговскую гимназію о древности города Чернигова, съ мнѣніемъ о произведеніи названія его. „Лицей“ 1806, ч. II; кн. I.

2. О городахъ и селеніяхъ Черниговской губерніи, упоминаемыхъ въ лѣтописи Нестора, какъ они слѣдуютъ въ ней по порядку годовъ. Черниговъ, 1813.

3. Введеніе въ малороссійскую исторію или краткое описаніе южной части россійскаго государства во времена древнія: какъ находилась она подъ владѣніемъ Литвы и Польши, какъ возвратилась Россіи и получила названіе Малороссіи. „Украинскій Вѣстникъ“ Хар., 1817, N. 9—10.

4. О достопамятностяхъ Чернигова, „Чтенія“, 1847, кн. I.

І. І. Квітка (дядько Гр. Квітки) написав „Записку о Слободскихъ полкахъ съ начала ихъ поселенія до 1766 года“ (Харьків, 1812), кладучи тим початок розроблення слобідсько-української історії.

Спеціально що-до історії та археології Київa поклав перші початки наукового розроблення

Максим Федорович Берлінський (1764—1848) — родився в Путивльському повіті, де батько його був священником, хоча походив з старого шляхетського роду з Поділля. Вчився в Київській Академії 1776—1786, далі пару років в Петербурзі в Учительськiм Семінарі, після чого р. 1788 призначений був учителем Главного Народного Училища в Київi, перетвореного пізніше в гімназію. Р. 1834 призначений був інспектором цієї гімназії, але тоді-ж покинув службу й залишивсь доживати віку в Київi.

Берлінський спеціально цікавився археологією й історією Київa, хоча працював і по історії України взагалі. Його заслугою являється уміщення в журналах цілого ряду науково-популярних розвідок, котрі ширили серед громадянства відомости про рідне минуле. Археологічні розвідки Берлінського мають вагу ще тим що подають нам відомости про київську старовину в її давньому вигляді, не попсованому або й знищеному пізнішими переробками. Головні праці Берлінського:

1. *Краткое описаніе Кіева*. К., 1820.
2. *Историческое обозрѣніе Малороссіи и г. Кіева* (не надруковане, лиш уривки уміщені в україн. альманахові „Молодик“, Харьків, 1844).
3. *Раздѣленіе Малороссіи на полки*, „Улей“, 1811, N. 3.
4. *О г. Кіевѣ*, *ibidem*, N. 8.
5. *О Кіевской Академіи*, „Соревнователь Просвѣщенія“, 1819, N. 7.
6. *Покореніе Кіева Гедиминомъ*, „Улей“, 1811, N. 1.
7. *Описаніе найденныхъ въ г. Кіевѣ разныхъ старинныхъ вещей*. „Українскій Журналъ“, 1824, N. 11.

В 1802 році Берлінський склав історію м. Київa і приступив до писання історії України, при чому одним із головних джерел його був Симоновський. Але робота ця до кінця доведена не була. Твори Берлінського, як каже В. Щербина, „составляютъ какъ бы продолженіе старыхъ малорусскихъ лѣтописей... въ малорусской історіографіи онъ занимаетъ середину между малорусскими лѣтописцами XVIII в., вродѣ Рубана и Симоновскаго, и учеными изслѣдователями южнорусской старины XIX столѣтія“.

Про Берлінського писали: В. Щербина. Первый кievскій археологъ М. Ф. Берлинскій. Кіев. Ст. 1896, N. 3. Н. Семейкинъ. М. Ф. Берлинскій и его учено-литературная дѣятельность. Кіев, 1916 (Одбитка з „Трудовъ Кіев. Дух. Академіи“).

Одним із проявів збільшення інтересу до рідного минулого й спеціально до місцевої української старовини служить уміщення по російських журналах другого й третього десятиліття XIX в. цілого ряду книжок, статтів, дорожніх споминів, заміток на теми, що стосуються цієї старовини. Стародавні українські монастирі й церкви, спеціально київські, служать предметом особливої уваги як своїх українських дослідників, так і росіян. В цей час виходять такі розвідки, як „Краткое историческое описание Киево-Печерскія Лавры“ митрополита *Самуїла Миславського* (Київ, 1817), „Краткое историческое описание Киева“ (СПБ. 1820), нарешті дуже солідне „Описание Киево-Софійскаго Собора и кievской іерархіи“ митр. *Евгенія Болховітінова* (Київ, 1825), розкішно видане з планами й ілюстраціями. Особливо багато статтів про місцеву українську старовину містить в 1825 році харківський „*Українській Журналъ*“: Описаніє Кременчуга — А. Корнеліуса (N. 4), Описаніє Гадяча и его повѣта — Н. Бубліевича (N. 6), Воспоминаніє о Черноморіи — Ів. Сбитневича (NN. 11—12), Весенняя прогулка по Валковскимъ окрестностямъ — Ів. Вернета (N 13), Описаніє г. Прилукъ и его повѣта — А. Мещерського (N 13), Выписки изъ моего путешествія ро изюмскому уѣзду — Ів. Вернета (NN 19—20) та ин. Безперечно такі статті будили інтерес до рідної старовини серед місцевого громадянства.

Поруч із розробленням місцевої, краювої історії не перепиняються спроби й синтезу в формі загальних оглядів і праць по українській історії, відповідаючи потребі громадянства — мати загальні й повні курси національної історії. Перше місце серед таких істориків належить Дмитрові Бантиш-Каменському; поява його „Історіи Малої Россіи“ 1822 року була свого рода епохальним явищем в українській історіографії, котре по його значінню і вражінню, зробленому на своє громадянство можна порівняти з відомою „Історією государства російскаго“ М. Карамзіна, що появилася незадовго перед тим в 1816 році.

Дмитро Бантиш-Каменський (1788—1850) був син ученого російського архівіста Миколи Б.-К. (1737—1814). Микола Б.-К. був походженням з молдавської родини, котра виселилась на Україну за часів Мазепи. Родивсь він у Ніжині і вчився в Київській Академії, а пізніше в Московському університеті, по скінченні котрого вступив р. 1762 на службу до головного Московського Архіва помічником архіваріуса, яким тоді був відомий російський історіограф Г. Мілер. Він зробивсь одним із перших фахових архівістів у Росії. В 1780—84 видав „Дипломатическое собраніє дѣлъ между російскимъ и польскимъ дворами съ самага оныхъ начала по 1700 г.“ в 5 томах. В 1805 р. вийшло „Историческое извѣстіє о возникшей въ Польшѣ Уніи“, (перевидане у Вільні 1864 р.)

Дмитро Б.-К. родився в Москві, вчився дома і якийсь час в Московському університеті, потім вступив на службу до батька в Архів. Їздив з урядовим дорученням до Сербії, і наслідком по-дорожи появилось „Путешествіє въ Молдавію, Валахію, и Сербію“. М. 1810, де подаються м. ин. відомости про Київ, Полтаву, Ніжин і Кам'янець. В 1816 р. вступив начальником канцелярії до малоросійського генерал-губернатора кн. Миколи Репніна, де пробув на службі 5 років. Тоді-то й почав працювати (дуже можливо заохочений до цього кн. Репніним) над історією України. Джере-лами Б.-К-му служила якась рукописна праця по українській історії його батька, матеріяли Архіва Міністерства закорд. справ у Москві, архівні акти б. Малоросійської Колегії, що переховувались у Чернігові (в архіві Губерн. Правління), архів кн. Репніна та ріжні місцеві урядові й фамілійні архіви.

Так появилася „Исторія Молой Россін со времяъ присое-диненія оной къ Россійскому Государству, при царѣ Алексѣѣ Михайловичѣ, съ краткимъ обзорніемъ первобытнаго состоянія сего края“, Москва 1822, 4 тома (ст. LIV + 153, VIII + 324, VII + 243, XI + 303). Роскішне видання in 4° було оздоблене 9 портретами гетьманів. Подаючи спис своїх джерел, Б.-К. на першому місці ставить „подлинныя дѣла малороссійскія 1620—1757, хранящіеся въ Архивѣ Коллегіи Иност. дѣлъ“. Одначе він оддав перевагу літописам. Критичне відношення до джерел ще в нього дуже слабке. В додатку надруковано 20 документів 1654—1672: гетьманські статті, починаючи з Переяславської умови.

В 1830 р. вийшло друге видання в 3-х томах, оздоблене ще більшим числом ілюстрацій. Тут серед джерел позначено вже „Исторію Русовъ“, а документи перенесено до „примѣчаній“. В 1842 році вийшло третє 3-х томове видання з мапами, планами, портретами гетьманів, знімками з старих малюнків і facsimile.

В своїй історії Б.-К. дає огляд історичної долі української землі од найдавніших часів, підкреслюючи автохтонність українського населення, розповідає коротко про часи князівські й литовські, докладніше говорить про часи козацькі і найбільш широко трактує історію Гетьманщини 1654—1764 років; переказує про реформи кінця XVIII в. і зазначає народження нової української літератури, згадуючи твори Котляревського та ин. старих письменників. Виклад видержано в спокійному річезовому тоні, хоч, розуміється, в дусі як найбільшої лояльності до російської держави, — недурно 2-ге видання своєї „Исторії“ присвятив автор царю Миколі I-му.

Головне значіння праці Бантиш-Каменського полягає в тому, що він перший вдався до архівних студій і став використовувати матеріяли державних архівів. Він хотів надати своїй праці характер заокругленої цілоти, повної історії України, хотів дати підсумок

цілого історичного процесу українського життя. Для свого часу була „Історія М. Росції“ появою дуже замітною, і той факт, що протягом 20 років було випущено цілих три видання, котрі, не вважаючи на високу по тодішньому ціну, скоро розійшлися, - свідчить, що вона знайшла широкий круг читачів. Довгий час зоставалась вона одиноким систематичним курсом української історії і яко така діждалася нового - 4-го видання в 1903 році (у Києві, видання книгаря Йогансона).

Р. 1832 видав Б.-К. окремою книжечкою „Жизнь Мазепы“ (у Москві).

В 1858 році О. Бодянський передрукував документи з „Історії“ Б.-К. у виправленому й доповненому вигляді під назвою „*Источники для малороссійской исторіи*“, Москва, 1858, 2 тома.

Покинувши службу в канцелярії кн. Репніна Бантиш-Каменський почав робити доволі визначну урядову кар'єру, був губернатором в Тобольську, у Вільні, нарешті дістав посаду члена ради мін. вн. справ. Помер у Москві 1850 року.

Те, чого бракувало Бантиш-Каменському - патріотичне одушевлення й ентузіязм до національної історії, до славного минулого, знаходимо у двох сучасників його, Ол. Мартоса та М. Марковича, котрі були ближче зв'язані з Україною, ніж Б.-К., і далеко живіше відчували над собою силу національно - історичної традиції.

Олекса Мартос (1790--1842), син відомого різьбаря Івана Мартоса, родом з Полтавщини, вчився в Петербурзі в Інженірній школі, служив офіцером і брав участь в російсько-турецькій війні 1806--1812 років; в 1818 році покинув службу, не бажаючи служити під рукою відомого Аракчеєва; в 1822 р. дістав цивільну посаду в Сибіру і до самої смерті служив по різних місцях Росії.

Ще за молодих літ Мартос почав цікавитись українською історією. В 1810 р. в Сучаві він шукає місце, де було вбито Тимоша Хмельницького, а в 1811 р. в Галаці одвідує могилу Мазепи і записує в своїм дневнику: „Мазепа умеръ въ отдаленности отъ отечества своего, коего онъ защищаль независимость; онъ былъ другъ свободы и за сіе стоить уваженія потомства. Послѣ его удаленія изъ Малороссіи жители ея потеряли свои права, столь священныя, которыя Мазепа долго защищаль съ свойственною каждому патріоту любовью и горячностью. Его не стало, и имя Малороссіи и ея храбрыхъ козаковъ изгладилось изъ списка народовъ, хотя не великихъ числомъ, но извѣстныхъ своимъ существованіемъ и конституціей. Теперь богатая Малороссія составляетъ на ряду съ прочими двѣ или три губерніи; но это общій удѣлъ государствъ и республикъ: стоить только заглянуть въ политическую исторію націй. Кромѣ другихъ добродѣтелей Мазепа былъ другъ наукъ: онъ увеличилъ въ Кіевѣ Академію въ

Братскомъ монастырѣ, который имъ возобновленъ и украшенъ, снабдилъ ее бібліотекою и рѣдкими манускриптами. Однако основатель Академіи и многихъ церквей и челоуѣколюбивыхъ заведеній ежегодно исправно проклинается въ воскресенье первой недѣли Великаго поста, вмѣстѣ съ Ст. Разинымъ и иными ворами и разбойниками. Но какая разность! Послѣдній былъ разбойникъ, святотатець, Мазепа — просвѣщеннѣйшій, челоуѣколюбивѣйшій челоуѣкъ, искусный полководецъ и повелитель вольнаго, слѣдовательно счастливаго народа. Я слушалъ сію гнусную церемонію въ Кіевѣ, которую совершаетъ митрополитъ съ архіереями и всѣмъ духовенствомъ, совершенно съ пренебреженіемъ имени нашей церкви“.*)

В половинѣ 1822 р. Мартос пише до одного своего родича: „очень давно... я занимаюсь исторіей нашего общаго отечества и, благодаря судьбѣ, три тома, заключающіеся смертью Б. Хмельницкаго, уже давно въ здѣшней цензурѣ... по плану моей исторіи она составитъ изъ 5 томовъ, т. е. до уничтоженія гетманства. Пятая часть, со всѣми подробностями революціи Мазепиной, извлеченная изъ источниковъ вѣрныхъ, равномѣрно давно окончена, слѣдовательно остается только четвертая часть. Она чрезвычайно разнообразна и обильна, ибо содержитъ ходъ происшествій всѣхъ гетмановъ отъ Богдана, столь противоположно описанныхъ малороссійскими и польскими хрониками, но становится все занимательнѣй...“

Я знаю о трудахъ г-на Бантыша-Каменскаго и радуюсь, что онъ принялъ на себя распахать дикое поле дѣписаній Украины! Больше оратаевъ, больше имъ славы!“

Одначе ця історія, про котру каже Мартос, не побачила світу. Тільки два розділи III-го тому були надруковані в „Сѣверномъ Архивѣ“ (1822 р., №. 13—14 і 1823, №. 6, 12, 13): а) „Отрывокъ изъ исторіи Малороссіи (1650—1651) — про Берестечко та б) другий „Отрывокъ“ (1652—54) — про шлюб і смерть Тимоша. Вони відзначаються дуже живим викладом. Автор згадує тут в числі джерел: Пасторія, видан. 1652 р. (Bellum Scythico-Cosacicum), Шевальє, вид. 1663 р., „польскі й малороссійські літописи“ (серед останніх, очевидно, Грабянка).

Манускрипт своєї праці Мартос передав на рецензію проф. Устрялову, той дав прихильний одзив і праця була представлена цареві Миколі I, котрий нагородив автора перстнем. Але потім манускрипт загинув. Уривки були передруковані з „Сѣв. Арх.“ Лазаревським у „Кіев. Стар.“ 1895, кн. I.

Після Мартоса zostались „Записки“, котрі випадково були куплені одним антикварем на базарі в Ярославлі й надруковані

*) Рус. Арх., 1893, кн. 2. ст. 345.

в „Рус. Архивъ“ за 1893 рік. Вони обіймають 1806—1816 роки.

Про Мартоса див. статтю А. Лазаревського „Прежніе изыскатели малорусской старины“, Київ. Ст. 1895, кн. II. передруковану в його „Очеркахъ, замѣткахъ и документахъ по исторіи Малороссіи“, в. II, Київ, 1895.

Микола Маркович (1804—1860) походив із заслуженої культурної родини Марковичів, що дала Україні стільки освічених діячів. Родився він в с. Дунайші Глухівського повіту, вчився в приватному пансіоні українського письменника Павла Білецького-Носенка в Прилуках, а потім у Петербурзі в пансіоні при Педагогічному Інституті. В 1831 році Микола Маркович дебютував в письменстві книжечкою віршів „Українскія мелодіи“. Він дуже інтересувався українською етнографією й історією, збирав архівні матеріали і зібрав дуже солідну колекцію писаних пам'яток, котрі вже по його смерті попали в 1870 році до Румянцевського Музею в Москві під назвою „Маркевичевского архіва“.

Результатом історичних студій Марковича була його 5-ти — томова „Исторія Малороссіи“, видана в Москві 1842—43 р. 2 томи займають текст, а 3 томи — „Приложенія“ (історичні документи і примітки). Своїми джерелами Маркович мав козацькі літописи, „Исторію Русовъ“, записки, але головним джерелом він називає „Малороссійскія дѣла“ московського „Архива М-ва Иностр. Дѣлъ“ (хоча Г. Карпов доводить, що він користувався не з оригіналів, а з списків уже видрукованих Бантиш-Каменським). Найбільший вплив на історіософію Марковича мала „Исторія Русовъ“: за нею подає він відомости про легендарних „гетьманів“ XVI—XVII ст. і в її дусі освітлює український історичний процес. Тому й історія Марковича мала великий вплив на сучасників, розвиваючи патріотичні почуття (чимало запозичав з неї Шевченко для своїх історичних творів), але наукове значіння мали лиш „приложенія“ до історії. Як зазначає московський історик Карпов, що ставиться до Марковича неприхильно за його „мелочный малороссійскій патріотизмъ“, кілька поколінь виховувалось на творах Марковича.*)

В 3-му й 4-му томі передруковано з „Собранія государственныхъ грамотъ и договоровъ“ документи: грамоти, договори, дипломатичну переписку, листи, що стосуються історії України. В 2-ій частині 3-го тому під назвою „Акты гетманскіе“ надруковано всі „статті“ умов наших гетьманів з Москвою від Б. Хмельницького до Апостола включно. Взяті вони з архіва гетьмана К. Розумовського, який дістався авторові від його брата Михайла Марковича. Видруковані ці документи дуже недбало.

В 5-му томі надруковано списки полків, сотень, січових ку-

*) Критич. обзоръ источниковъ до ист. Малороссіи, ст. 29-га.

ренів, реєстр „Роспись правителей Малороссіи отъ 882—1796 г.“, список генеральної старшини, полковників, „сановниковъ-малороссіянь“, митрополитів, єпископів (православних і католицьких), ректорів київських шкіл, хронологічні таблиці.

Пізніше Маркович надрукував в „Чтеніяхъ О-ва исторіи и древностей россійскихъ“, 1858, кн. 4, статью „О козакахъ“, в котрій виступав проти думки, ніби козаки походили від торків або берендів, або взагалі являлись якоюсь окремою народністю, і доводив, що козаки — „это было малороссійское войско, охранявшее нѣсколько милліоновъ коренныхъ славянъ, именуемыхъ малороссіянами, и изъ среды ихъ вышедшее по собственному произволению, а потому и назвавшееся козаками, т. е. вольницею“.

Основним завданням Марковича було спопуляризувати серед громадянства історію України. Цю мету він переслідував і в своїх статтях, уміщуваних ним в різних тогочасних журналах:

Первая любовь, подвиги и кончина Тим. Хмельницкаго, „Маякъ“, 1840, ч. V.

Гетманство Барабаша. „Рус. Вѣстн.“, 1841, II.

Мазепа, „Маякъ“, 1841, ч. 33—34.

О первыхъ гетманахъ малороссійскихъ. „Чтенія“, 1848, № 8.

Акты, поясняющіе исторію Малороссіи, *ibid.*

Достопримѣчательныя урочища въ Новгородъ-Сѣверскомъ уѣздѣ, „Географич. Извѣстія“, 1848, № 62.

Етнографічні записи й спостереження видав Маркович у своїй книзі „Обычаи, повѣрья, кухня и напитки малороссіянь“, Київ, 1860. Це була частина широко задуманої праці „Внутренняя жизнь Малороссіи отъ 1600 года до нашего времени“, над котрою Маркович працював довгі літа, але не встиг докінчити й обробити. За книгою про „Обычаи и повѣрья“ мали йти: „Сравненіе мѣръ, вѣсовъ, а также денегъ и цѣнъ на разные предметы въ Малороссіи съ 1715 по 1855 годъ“ і „Исторія монастырей въ Малороссіи“. Обидві залишилися в рукопису.

Про Мик. Марковича див. А. *Пыпинъ*, Малорус. етнографія, СПб. 1891. Поминка о Н. Маркевичѣ какъ историкъ, „Кіев. Ст.“, 1902, IX. Ал. *Грушевскій*, Н. А. Маркевичъ, „Журн. Мин. Н. П.“, 1911, I.

РОЗВИТОК ЕТНОГРАФІЧНИХ ДОСЛІДІВ І ЇХ ЗВ'ЯЗОК З ІСТОРІОГРАФІЄЮ. „НАРОД“, ЯК ОБ'ЄКТ ІСТОРІЇ.

Українське національне відродження початку XIX віку поруч старої історичної традиції знайшло іще друге могуче джерело в тому інтересі до своєї народности, до народнього життя, мови

й словесности, який характеризує собою т. зв. добу романтизму, добу, що почалась на Заході Європи вже в другій половині XVIII в., а згодом позначилась і на славянських землях. „Найглибше джерело цього відродження, каже А. Пипін, міститься в життєвій силі народньої істоти, в тому новому соціальному й літературно-поетичному інтересі до народности, який служить знаменною історичною появою не тільки русько-славянського, але й цілого європейського життя нових часів... Етнографічні досліді показали багату оригінальність української народности, а історія розкривала її старі перекази“. Народнє життя само по собі являється предметом особливого інтересу і в ньому романтики починають шукати тих ознак і прикмет національности, які вже зникли серед освічених класів, стерті й заглажені шаблоною, поверховою культурою. Народня пісня, народня легенда уявляються палладіумом, в котрому збереглася свіжою й непорушеною сива старовина; народні звичаї й обряди стають предметом досліді й великого інтересу. На Україні перше етнографічне видання появилося ще в 1777 році, коли Гр. Калиновський видав (в Петербурзі) „Описание свадебныхъ простонародныхъ украинскихъ обрядовъ въ Малой Россіи и въ Слободской Украинской губерніи“, але справжні етнографічні досліді й видання в дусі ідей романтичного захоплення народністю появились уже в XIX столітті. Князь Микола Цертелєв видає р. 1819 „Опытъ собранія старинныхъ малороссійскихъ пѣсней“, де уміщено десять дум і пісень. Видаючи ці „мізерні уламки колись розкішного будинку“, Цертелєв гадав, що робить патріотичне діло: „если стихотворения сіи, каже він в передмові, не могутъ служить объясненіемъ малороссійской исторіи, то по крайней мѣрѣ въ нихъ виденъ поэтический гений народа, духъ его, обычаи описываемаго времени и, наконецъ, та чистая нравственность, которою всегда отличались малороссіяне, и которую тщательно сохраняють по сіе время, какъ единственное наслѣдіе предковъ своихъ, уцѣлѣвшее отъ жадности народовъ, ихъ окружающихъ!“ В 1827 році молодий професор Московського університета М. Максимович видає збірник „Малороссійскія пѣсни“, з ентузіастичною передмовою про характер і вагу української народньої поезії. Затим ідуть його видання пісень 1834 й 1849 років; Ізм. Срезневський видає у Харькові в 1833—38 роках свою „Запорожскую Старину“, містячи в її поруч з народніми і підроблені пісні та думи; Пл. Лукашевич друкує „Малороссійскія и червонорусскія народныя думы и пѣсни“ (1836) і т. д. Всі ці видання розкрили перед дослідниками і перед усім громадянством багатий світ народньої поезії, немов зеркало народньої души в її історичнім розвитку. Поетичним творам, історичним пісням та думам, почали надавати вагу історичних памяток, часом оддаючи їм перевагу над писаними документами. В історичних розвідках побіч документальних джерел одводиться місце народнім

пісням а деякі ентузіясти, от як наприклад Микола Гоголь, що теж брався писати українську історію, ставлять історичні пісні вище од літописів та архівних шпаргалів.

В українській історіографії найбільш яскраво позначився цей, коли можна так висловитись, етнографічний напрямок в історії, у Миколи Костомарова. В 1844 році він обороняє в Харькові дисертацію на тему „Объ историческомъ значеніи русской народной поэзіи“, чим немало скандалізує декого з професорів, що вважали „мужицьку поезію“ за предмет недостойний наукової уваги. Дуже рано перейнявшись думкою, що предметом історичних дослідів повинна бути історія народніх мас та їх рухів, а не історія князів та гетьманів, Костомаров здебільшого вибірав для своїх монографій такі моменти, коли власне виступають на сцену народні маси (козацькі повстання, Хмельницина, бунт Ст. Разіна) і для історії та характеристики народніх рухів користується як з джерел, пам'ятками народньої поезії. Своїх поглядів про велику вагу етнографії для історії держався Костомаров ціле життя і найбільш яскраво висловив їх у публичній лекції про „Зв'язок етнографії з історією“, читаній в 60-х роках:

„Історики, каже він, мали на увазі державу й її розвиток, а не народ: народ залишався в їхніх очах немов бездушною масою, матеріалом для держави, яка одна, здавалося, мала життя й рух... Поставивши метою історичного досліду життя людської громади, одже, значить, народа, історик через це саме стає у тісні відносини до етнографії, що досліджує народнє життя в його сучасному стані. Історія малює нам, як тече народнє життя; за-для цього, певна річ, треба історикові знати той стан, до якого воно дійшло. З другого боку й етнограф може зрозуміти стан народу не инакше, як тільки простеживши прежні шляхи, якими дійшов народ до сучасного стану...“

Більша частина діячів української історіографії, які виступили з своїми працями в 30—40-х роках, дійсно була одночасно й етнографами. Натурально, що романтичне захоплення народністю у більшості не обмежилось інтересом етнографічним, але перейшло в співчуття до соціальної та економічної недолі народніх мас, в бажання дослідити історичні причини, які довели український народ не тільки до втрати політичної самостійности, до позбавлення власних форм суспільної організації й своїх вищих освічених класів, але й до поневолення основної маси українського народу — селянства. Це особливо яскраво виступає в працях Костомарова, Куліша (в перший період його діяльности), пізніше у Антоновича й Лазаревського.

Відкриття на Україні університетів: у Харькові 1804 р. і в Києві 1832 р. створило культурні огнища, котрі виховали нові покоління української інтелігенції, розвинули інтерес до історич-

них студій, знайомили з новими прийомами й методами історичної праці. Не залишались без впливу й університети російські, особливо Московський університет, де наука історії в 40-х роках працею професорів, що скінчили німецьку школу, поставлена була на європейську височінь. Заходи російського уряду коло відкриття археографічних комісій (у Києві, Вільні, Вітебську) й організації архівів, хоча й переслідували свою мету — т. зв. обрусіння українських і білоруських провінцій, однак принесли користь українській історіографії, даючи їй нові засоби й джерела досліду. Праця українських істориків-етнографів покоління 30—40-х років створила основу й ґрунт для дійсно наукового розроблення української історії й для спроб наукового синтезу, які наступили значно пізніше.

Ряд цих істориків одкривається Максимовичем, по ньому йдуть Срезневський, Бодянский, Костомаров і Куліш. Поруч них працює цілий шерех менших, але також заслужених робітників української історіографії, таких як М. Судієнко, Ол. Маркович, М. Білозерський, М. Закревський, або популяризаторів, як Гр. Квітка, брати Пассеки та інші.

Михайло Максимович (1805 — 1873), родом з Полтавщини, з старого козацько-шляхетського роду, вчився в Новгород-Сіверській гімназії й Московському ун-ті, де скінчив два відділи, словесний і фізико-математичний. 1827 р. дістав степень магістра і почав читати лекції з ботаніки, а 1833 р. став ординарним професором. В 1834 р. перейшов до ново-відкритого Київського ун-та на катедру „російської словесности“ і відразу став ректором. Але скоро покинув професорську діяльність, і з 1845 р. засів на своїм хуторі Михайлова Гора Золотоносського повіту (проти Канева над Дніпром), де й доживав віку, працюючи в обсягу історії та археології і піддержуючи свої обширні літературні звязки. Він приятелював з Пушкіним, Гоголем, Шевченком, впливав на молодого Куліша, розвиваючи в ньому літературні інтереси і вів дуже широке листування.

Максимович здобув собі літературне ім'я насамперед своїми збірниками пісень. В 1827 р. у Москві вийшов його перший збірник „*Малоросійскія пѣсни*“, попереджений передмовою — свого рода літературним маніфестом, повним ентузіязму до народньої української поезії:

„Наступило, кажется, то время, когда познають истинную цѣну народности; начинаетъ уже сбываться желаніе — да создастся поэзія истинно русская! Лучшіе наши поэты уже не въ основу и образецъ своихъ твореній поставляютъ произведенія иностраннныя, но только средствомъ къ полнѣйшему развитію самобытной поэзіи, которая зачалась на родимой почвѣ, долго была заглушаема пересадками иностраннными и только изрѣдка сквозь нихъ пробивалась.

Въ семь отношеніи большое вниманіе заслуживаютъ памятники, въ коихъ полнѣе выражалась бы народность; это суть пѣсни — гдѣ звучить душа, движимая чувствомъ, и сказки, — гдѣ отсвѣчивается фантазія народная. Въ нихъ часто видимъ баснословія, повѣрья, обычаи, нравы и нерѣдко событія дѣйствительныя, кои въ другихъ памятникахъ не сохранились: сказка-складка, а пѣсня — былъ, говорить пословица. Въ семь смыслѣ весьма значительны, а посему достойны вниманія и уваженія были бы разысканія слѣдовъ народной мифологіи, обрядовъ, собраніе пѣсенъ, пословиць и т. д.

Съ такимъ образомъ мыслей я обратилъ вниманіе на сіи предмети въ Малороссіи и на первый разъ издаю выборъ пѣсенъ сей страны... будучи увѣренъ, что онѣ имѣють несомнѣнное достоинство и между пѣснями племень славянскихъ занимають одно изъ первыхъ мѣстъ "... У збірнику поруч пісень жіночих, ліричних, знаходимо й ряд історичних. Одначе їх тут ще небагато. Книжка по своїй появі зробила велике вражіння: відгуком його була, між иншим, відома стаття Гоголя про українську пісню.

В 1834 р. Максимович видає „Українскія народныя пѣсни“, ч. I, і в 1849 — „Сборникъ украинскихъ пѣсенъ“, ч. I; в обох уміщено самі вже історичні пісні та думи. Докінчити видання йому не довелось, і видання обмежилось першими частинами.

Од етнографії Максимович перейшов до історії. Він майже не писав праць загальнішого характеру, ні одної більшої монографії, — за те написав велику силу дрібних розвідок, статтів, заміток, критичних оцінок. Посідаючи значну ерудицію і дуже розвинуте критичне почуття, Максимович найбільше прислужився українській історіографії критикою джерел і освітленням окремих моментів укр. історії. Окрім того, містячи свої писання на сторінках трохи не всіх важніших російських журналів, найбільше поширених і на Україні, він дуже популяризував питання української історії серед широкого громадянства. Спеціальне значіння мають його археологічно-топографічні статті, особливо що-до старого Київа. Для Максимовича не підлягало сумніву, що історія т. зв. Київської Русі перед татарським приходом єсть ніщо инше, як частина історії українського народу. Про генетичний звязок між старим і новим (козацьким) періодом української історії говорить Максимович і в своїх спеціальних історичних розвідках („О мнимомъ запустѣніи Украины“), і в „Письмахъ къ Погодину о самобытности малороссійскаго нарѣчія“ (1856, 1863) і навіть в „Исторіи древней русской словесности“ (1839), де встановляється звязок між найстаршим періодом нашого письменства і пізнішими часами.

Максимович пробував видавати збірники-альманахи, де містив переважно свої власні розвідки й статті по історії, археології, історії

письменства: „*Кіевлянинъ*“ (Київ, 1840, 1841 і 1849) і „*Украинець*“ (Москва 1859 і 1864; серед цих статей важніші: *Обозрѣніе старого Кіева* (Кіевл. I.), *О надгробіяхъ въ Печерскомъ монастырѣ* (ibid.), *О городахъ Пересопницѣ и Дубровицѣ* (ibid.), *Выдубицкій монастырь* (ibid. II), *Переяславскія сказанія* (ibid. III), *Книжная старина южнорусская* (ibid.), *Сказаніе о гетманѣ Петрѣ Сагайдачномъ* (ibid.).

Із великої сили статтів і розправ Максимовича, друкованих по різних журналах, важніші: 1. *Сказаніе о Колієвцинтѣ* (писане 1839, видане лиш в 1875 р.), 2. *О гетманѣ Сагайдачномъ* (1843) і згадане *Сказаніе о гетманѣ П. Сагайдачномъ* — звід критично провірених даних про життя й діяльність славного гетьмана; 3. *Бубновская сотня* (1848) — монографія про рідну авторові околицю м. Бубнова на Полтавщині, зложена на підставі архівних матеріалів; 4. *О причинахъ взаимнаго ожесточенія малороссіянъ и поляковъ въ XVII в.* (1857) — полеміка з статтею тієї самої назви польського письменника М. Грабовського, уміщеною в „*Запискахъ о Южной Руси*“ Куліша; 5. *О мнимомъ запусѣвїи Украины въ нашествіе Батюя* (1857) — спростовання гіпотези, пущеної вперше М. Погодіним про ніби-то великоруське населення Київщини перед татарщиною, повне спустіння краю по татарській руїні і нову колонізацію з західної України; 6. *Обозрѣніе городовыхъ полковъ и сотенъ, бывшихъ на Украинѣ до смерти Б. Хмельницкаго* (1856); 7. *Письма о Богданѣ Хмельницкомъ* (1857—59) — уваги, викликані відомою монографією Костомарова; 8. *Объ историческомъ романѣ Кулиша „Чорна Рада“* (1857); 9. *Историческія письма о козакахъ запорожскихъ* (1863) — з приводу праці В. Антоновича.

Дуже важні замітки Максимовича про українські літописи: з приводу видання Грабянки (Москвитянинъ, 1856, № 17—18) і южноруськихъ літописей Білозерського („*Русская Бесѣда*“, 1857, кн. 3).

Всі наукові праці Максимовича були видані по його смерті на кошт Юго-Западного Отдѣла Имп. Рус. Географическаго Общества під редакцію В. Антоновича в 3-х томах: „*Собраніе Сочиненій*“, Київ, 1876—1880. В I-му томі зібрано всі його статті по історії, в II т. по іст. топографії, археології й етнографії, в III. — по лінгвістичному й словесности.

Максимович відгукнувся на всі питання українського культурного життя, полемізував з Погодіним в справі самобутности і самостійности української мови („*Письма о самобытности малороссійскаго нарѣчія*“, 1856, 1863) і сам писав укр. мовою, видаючи, наприклад, переклади „*Слова о полку Ігоря*“ (1857) і псалмів (1859).

Ще в 1841 році, перебуваючи в Києві, подав Максимович думку заснувати наукове товариство, присвячене дослідженню

української старовини; ця думка скоро потому знайшла здійснення, правда в трохи іншій формі, — у заложенню р. 1843 кївської „Временной Комиссії для разбора древнихъ актовъ“.

ЛІТЕРАТУРА ПРО МАКСИМОВИЧА:

С. Пономаревъ. М. А. Максимовичъ. Біографическій и историко-литературный очеркъ. Журналъ Мин. Народн. Просв., 1871. *Х. Юбилей М. А. Максимовича*. [Збірник]. 1821—1871. СПб. 1872. *М. Драгомановъ*. Некрологъ М. А. Максимовича. Вѣстникъ Европы, 1874, III. (Передруковано в укр. перекладі в „Роздвіках про укр. народню словесність“, Львів, 1898). *В. Науменко* — статті про Максимовича в „Кіев. Стар.“ 1893, 1898 і 1899 років. *А. Пыпинъ*. Малорус. Этнографія, СПб. 1891. *Н. Петровъ*. Очерки укр. литературы XIX ст., К. 1884. *Н. Дашкевичъ*. Отзывъ о сочиненіи г. Петрова. Очерки ист. укр. лит. XIX ст., Отчетъ о XXIX присужденіи наградъ им. гр. Уварова, СПб. 1888. *В. Даниловъ*. „Кіевлянинъ“ М. А. Максимовича. „Изв. Отд. рус. яз. и слов.“, 1909, кн. 3.

Срезневський Ізмаїл (1812—1880) родився в Ярославі на Московщині, але молоді свої роки провів у Харькові, де його батько був професором новозаснованого університета. Скінчив харківс. ун-т і р. 1837 сам зробився його професором. Ще студентом дуже захоплювався славянщиною, народньою поезією, українською старовиною. Перебуваючи на кондиціях в одній поміщицькій родині на Катеринославщині, близько порогів, записував народні пісні та думи, одвідав старого Котляревського в Полтаві. Р. 1831 видав у Харькові „Украинскій Альманахъ“, де містилися літературні твори укр. й рос. мовами; р. 1833 заходився видавати свою славнозвісну „Запорожскую Старину“, котрої до р. 1838 видано 6 випусків; в „Ученыхъ Запискахъ“ Московського Ун-та 1834 р. містив статті про укр. народню поезію, про Сковороду. В ті-ж самі роки умістив він цілий ряд популярно-наукових статтів з укр. історії по ріжних виданнях: 1. *Палій*, „Сынъ Отечества“, 1834, № 14; 2. *Выговскій и Пушкаръ*, *ibid.*, № 47; 3. *Иванъ Барабашъ*, Московскій Наблюдатель, 1835, кн. 1; 4. *Мартынецъ* (Брюховецькій), *ibid.*, кн. 2.; 5. *Стырское дѣло*, Сѣв. Пчела, 1835, № 178; 6. *Мартынъ Пушкаръ*, „Очерки Россіи“, 1838, кн. 1; 7. *Юрій Хмельниченко*, „Прибавленія къ Русскому Инвалиду“, 1838, № 20; 8. *Козаки-гайдамаки уніатской войны 1594—1654*, „Очерки Россіи“, 1840, кн. 2. Окремими книжками випустив Срезневський „Украинскую Лѣтопись 1640—1657“, Харьків, 1835 (нарис гетьманування Барабаша і Хмельницького, в додатку уривки з літописів і пісень) та зложене на підставі архівних джерел „Историческое обозрѣніе гражданскаго устройства Слободской Украины“, Харьків, 1839, котре проф. Багалій називає „дуже поважною розвідкою“ (Іст. Слоб. України, ст. 296-та), а А. Пипін „прекраснымъ трудомъ“ (ст. 95-та).

В 1838 р. видав Ср. яко 1-шу книжку „Украинскаго Сборника“ (в Москві) „Наталку-Полтавку“ Котляревського, а в 1841 р. яко 2-гу кн. „Москаля-Чарівника“. Крім своїх власних видань Срезневський співробітничав в „Очеркахъ Россіи“ В. Пассека, в Енциклопедичному Словнику Плюшара, друкуючи там статті й замітки по українській історії й етнографії. Вони всі, як і ціла діяльність Срезневського того часу, перейняті якимсь ентузіастичним захопленням українством.

От узяти-б його статтю „Взглядъ на памятники украинской народной словесности“, надруковану в „Ученыхъ Запискахъ Имп. Московскаго Университета“ 1834, VI. „Въ настоящее время, пишет 22-х літній автор, нечего доказывать, что языкъ украинскій (или, какъ угодно называть другимъ, малороссійскій) есть языкъ, а не нарѣчіе русскаго или польскаго, какъ доказывали нѣкоторые, и многіе увѣрены, что этотъ языкъ есть одинъ изъ богатѣйшихъ языковъ славянскихъ, что онъ едвали уступитъ божемскому въ обилии словъ и выражений, польскому въ живописности, сербскому въ пріятности, что это языкъ, который будучи еще не обработанъ, можетъ, уже сравниться съ языками образованными по гибкости и богатству синтаксическому, — языкъ поѣтический, музыкальный, живописный“. Срезневський цілком переконаний в літературній будучности української мови: „И почему же глубокомысленный Скворода, простодушный Котляревскій, богатый фантазією Артемовскій, всегда игривый, всегда увлекательный Основьяненко и еще нѣсколько другихъ, польстившихъ обѣщаніями и надеждой выждать отъ нихъ что-нибудь достойное Украины — почему они должны остаться одни въ доселѣ дикой пустынѣ украинской литературы? Языкъ Хмельницкаго, Пушкаря, Дорошенка, Палія, Кочубея, Апостола долженъ по крайней мѣрѣ передать потомству славу сихъ великихъ людей Украины.“

Оця палка любов до України, ці численні видання, статті й замітки, що так широко популяризували в 30-х роках відомости про Україну та її минуле, все це ставить Срезневського в число найбільш заслужених діячів українського відродження перших десятиліть XIX віку. В 1839 р. Срезневський дістав командировку в славянські землі; повернувшись 1841 р. до Харькова, він пробув там недовго і в 1843 р. зайняв катедру в Петербурзі. З того часу він розпрощався з українством і пізніше навіть висловлювався прилюдно проти самостійности української мови і письменства. Одначе його праця 30-х років зробила своє діло, а особливо „Запорожская Старина“, котра мала в свій час певне значіння не тільки як жива поява на полі етнографії, але також і в українській історіографії.

„Запорожская Старина“ виходила випусками або частинами на протязі 1833—38 років. Усього їх, як сказано, появилось 6. Епі-

графом до свого видання поставив Срезневський слова з Котляревського: „Так вічної пам'яті бувало у нас в Гетьманщині колись“, і з Міцкевича „Cicho wszędzie, głucho wszędzie“, — немов зазначаючи тим, що його праця присвячена славній українській минувшині, котра являється таким контрастом до сучасної мізерії. В передмові своїй Срезневський каже:

„Издавая въ свѣтъ мое собраніе запорожскихъ пѣсенъ и думъ, я имѣю въ виду оказать услугу, хотя и маловажную, не однимъ любителямъ народной поэзіи, но преимущественно любопытствующимъ знать старину Запорожскую, — быть, нравы, обычаи, подвиги этого народа воиновъ, который храбростью и смѣлостью, своимъ вліяніемъ на весь юго-востокъ Европы и даже Малой Азіи, особливо въ XVII столѣтїи, своимъ страннымъ составомъ и образомъ жизни, и характеромъ, будучи отличенъ отъ всего, его окружавшаго, заслужилъ мѣсто въ памяти потомства. Лѣтописи украинскія повѣствуютъ только о подвигахъ сего народа, касаясь очень рѣдко до внутренней жизни его, и самыя даже подвиги описываютъ иногда кратко, иногда невѣрно, сбивчиво, часто противорѣча одна другой. Еще менѣе заслуживаютъ вниманія лѣтописи польскія, еще меньше молдавскія; наконецъ русскія лѣтописи почти ничего не говорятъ о запорожцахъ. Эта бѣдность исторїи запорожской въ источникахъ письменныхъ, заставляетъ надблюдателя искать другихъ источниковъ, — и онъ находитъ для своихъ изслѣдованій богатый, неисчерпаемый рудникъ въ преданїяхъ народныхъ“.

Носителями цих народніх переказів про старовину являються кобзарі — бандуристи:

„Въ памяти сихъ стариковъ живетъ старина запорожская, и въ семъ отношенїи сіи старики важнѣе всякихъ лѣтописей. Хотя преданія о старинѣ, ими рассказываемыя, и подлежатъ строгой критикѣ, но тѣмъ не менѣе почти необходимы для всякаго, кто желаетъ знать исторію запорожцевъ и даже остальной Украины... малоизвѣстность памятниковъ поэзіи запорожской и вмѣстѣ съ тѣмъ увѣренность въ пользѣ оныхъ для исторїи запорожцевъ — побудили меня заняться собираніемъ оныхъ и наконецъ... послѣ семилѣтняго труда успѣлъ я собрать довольно значительное количество какъ думъ и пѣсней, такъ и другого рода преданій“.

Срезневський дійсно записував і збирав народні пісні; дещо достарчали йому приятелі, як наприклад Федір Євецький, пан з Катеринославщини, що займався укр. історією й етнографією; але він не обмежився друкуванням справжніх творів народньої словесности; в своїм патріотичнім захопленні, бажаючи як найяскравіше представити деякі моменти історії та її діячів, він робив те, що з таких самих мотивів робили в тім самім часі патріоти чеські: komponував сам пісні та думи і містив їх наче твори народні.

Такою-ж фальсифікацією займався трохи пізніше чернігівець А. Шишацький-Іллич, що постачав „народні“ думи для Кулішевих „Записокъ о Южной Руси“. Фальсифікація Срезневського та інших була доведена й зясована вже в другій половині XIX в., головню працею Костомарова й Драгоманова.*)

В ч. I „Зап. Ст.“ уміщено пісні: Надгробная пѣсня Свирговскому, Убіеніе Серпяги, Надгробная пѣсня Серпягѣ, Соженіе Могилева, Убіеніе Наливайка, Отступникъ Тетеренко, Подвиги Лободы, Походы Сагайдачнаго, Подвиги Саввы Чалого, Надгробная пѣснь Чураю — всі фальшовані, крім пісні про Саву Чалого; далі йдуть „думи“: Дары Баторія, Смерть Богданка, Татарській походъ Серпяги, Битва Чигиринская, Смерть Федора Безродного, Побѣгъ трехъ братьевъ изъ Азова, Походъ на поляковъ; всі фальшовані крім двох.

Частина II містить в собі „Сказанія лѣтописцевъ и преданія о лицахъ и событіяхъ, бывшихъ въ Украинѣ и Запорожьи до смерти Стефана Баторія“. Це — свого роду літописний звід, компіляція історичних відомостей, що продовжується потім у дальших випусках видання. Джерела показує Срезневський такі: Бантин-Каменський, „сей первый историкъ Украины“; український літопис. вид. Рубаном; Боплан в Устряловському виданні**); польські праці Бандтке й Нарушевича; Енгель; рукописна Історія Русовъ; Записки Шафонського; Повѣсть о томъ, что случилось на Украинѣ ажъ до смерти Б. Хмельницького; Краткій лѣтописецъ М. Р. Роголевского; Лѣтопись о проименованіи козаковъ и дѣлахъ ихъ; Меморіаль о запорожскихъ гетманахъ; Топографическое описаніе Харьковскаго намѣстничества; Преданія. Як бачимо, Срезневський використав майже все, що існувало в його часи з джерел до історії України. Одначе самий текст складається тільки з виписки з Грабянки „Сказаніе, откуда козаки запорожскіе и чѣмъ славны“, а далі йдуть „Замѣчанія“, невеличкі статті під окремими заголовками: О взятіи Кіева Гедиминомъ; Разборъ Бопланового сказанія; Луга, Гайдамаки, Лугари; Происхожденіе слова козаць; Первый козацькій походъ противъ крымцевъ; Пища козаковъ. Курени,

*) В рецензії на „Записки о Южной Руси“ Куліша (Отечествен. Записки 1857, т. 112), в статті „Историческое значеніе южнорус. пѣсен. творчества (Бесѣда, 1872), в рецензії на „Историч. пѣсни малорус. народа“ Антоновича і Драгоманова (Вѣстн. Европы, 1874, XII) і в статті „Исторія козачества въ памятникахъ южно-рус. пѣсеннаго творчества“ (Рус. Мысль, 1880—83). У Драгоманова — в „Ист. пѣсен. мал. нар.“ і в „Політичних пісн. укр. народа“, Ж. 1883—85.

**) Гільом Левассер де Боплан служив між 1630—1648 роками на Україні інженіром в польській війську, склав „Description d' Ukraine qui sont plusieurs provinces du royaume de Pologne, contenues depuis les confins de la Moscovie jusqu'aux limites de la Transilvanie, ensemble leurs meurs, façons de vivre et de faire la guerre“, видано в Руані 1650 і 1660 pp. Рос. переклад 1832, пізніше 1896 (К. Мельник) і 1901 (В. Ляскоронського).

землянки, пологи; Устрйоство и распорядокъ въ Запорожьи до Стефана Баторія; Рада; Сѣчь; Наказанія; Одежда; Добыча, клады, скарбница; Сказаніе Боплана о храбрости козаковъ; Подвиги Свирговскаго; Подвиги Богданка; Взглядъ на устрйоство войска запорожскаго при Ст. Баторіи; Иванъ Подкова. Після „Замѣчаній“ уже йде початок властивої історії: „Начало сказанія о гетманахъ запорожскихъ“.

Частина III містить „Лѣтопись отъ смерти Баторія до Б. Хмельницкаго“ і „Примѣчанія“. Серед джерел, окрім зазначених вище, подаються: Лѣтописецъ, вид. Туманським 1793 р.; Історія объ унії (очевидячки Бантиш-Каменського); Histoire de Pologne par Solignac; Kronika polska Niesieckiego; Opera posthuma S. Lubieskiego; Dzieje panowania Zigmunta III.

Частина IV містить пісні та думи про особи й події од Б. Хмельницького до смерти Мазепи — здебільшого фальшовані, і примітки.

Частина V містить „Лѣтопись 1640—1657“ з приписками: О состояннїи народа до 1648; Кравчина запорожская; Раданъ, Харкѣвичъ, Вронскій; Статьи мира; Переговоры съ султаномъ 1649; Козаки въ Литвѣ; Границы Украины по Зборовскому миру; Списокъ реестровыхъ козаковъ 1650 (загальні цифри); Переяславскій бунтъ 1651; Слободскіе полки; Мятежъ Тухи 1654; Договорныя статьи съ царемъ 1654 г.

Частина VI містить „Сказаніе“ од смерти Б. Хмельницького до смерти Мазепи: Виговський і Пушкаръ, Ю. Хмельниченко, Брюховецький і Моразенко, Самойлович і Мазепа, Палій. Джерелами послужили крім попередніх ще родинний літопис Квіток, Отрывки разныхъ лѣтописей, Собраніе Шафонскаго, Описаніе Ма-Малой Россіи Шафонскаго, праці Міллера і записки Гордона.*) В кінці, як звичайно, приписки.

„Запорожская Старица“ здобула собі широку популярність і, хоч на довгий час поширила баламутні уявлення про козацький епос, але безперечно дуже допомогла спопуляризуванню історичних відомостей про Україну і про козацтво. Наукового значіння вона, розуміється не мала ніякого.

Про Срезневського див: А. Пыпинъ, Історія рус. етнографії, т. III. Этнографія малорусская, СПб. 1891. Памяти Изм. Иван. Срезневскаго. Книга I. Петроградъ, 1916. В. Ламанскій. Изм. Ив. Срезневскій (1812—1880). Оттискъ изъ истор. записки о дѣятельности Московскаго Археологическаго Общества. М. 1890

Осип Бодяньскій (1808—1876) родивсь у м. Варві Лохвицького повіту в небагатій попівсько-панській семьї і вчивсь

*) Tagebuch des Generals Patrick Gordon, видано в 1849—52 у Москві. Патрик Гордон (1635—1699), шотландецъ, генерал московської служби, брав участь в Чигиринській війні і жив у Києві.

попереду в Переяславській семінарії, а потім у Московському університеті, котрий скінчив у 1834 році. Ще з Переяслава виніс Бодянський зацікавлення славянщиною*) і знання польської й сербської мови. В 1837 р. Бодянський оборонив дисертацію „О народной поэзии славянскихъ племенъ“, по чому його виражено в наукову подорож по славянських землях. Повернувшись 1842 р. Бодянський дістав катедру „Славянскихъ нарѣчій“ у Московськiм університеті.

Поруч з славянщиною цікавився Бодянський і письменством на рідній мові. Він був гарячий український патріот, дорожив національною традицією і захоплювався народньою поезією, в котрій добачав один з найяскравіших проявів цієї традиції. Ще студентом містить Бодянський українські вірши в московськiм журналі „Молва“ (1833), підписуючись псевдонімом Бода Варвинець, друкує статті про українське письменство в „Ученыхъ Запискахъ Московскаго Университета“ (під псевдонімом „І. Мастак“) і нарешті видає 1835 р. Москві книжечку „Наські українські казки за-порозця Іська Материнки“ — віршований переказ народніх казок; патріотичну передмову до своєї книжечки кінчить Бодянський словами народньої пісні: „Та вже шаблі заржавіли, мушкети без курків, а ще серце козацьке не боїться турків“. В тих-же самих „Ученыхъ Запискахъ М. Ун-та“ надрукував Б. 1835 року статтю „О древнемъ языкѣ южныхъ и сѣверныхъ русовъ“. В 1845 р. видав Б. „Критико-историческую повѣсть Червоной или Галицкой Руси“ Д. Зубрицького.

Як славіст Бодянський поклав великі заслуги на полі славянознавства в Росії своїми розвідками „О времени происхождения славянскихъ письменъ“ (1855), „Изборникъ Святослава“, „О древнѣйшемъ свидѣтельствѣ, что церковный языкъ есть славяно-болгарскій“, виданням праць Шафарика в рос. перекладі (Slovanské starožitnosti“ і „Slovanský narodopis“) та іншими працями, без котрих, як каже Драгоманов, не можна собі здумати науки про славянщину.

Але не в тім головна заслуга Бодянського перед Україною, — а в його діяльності на полі історіографії, діяльності тісно зв'язаній з його працею jako секретаря „Общества истории и древностей российскихъ при Московскомъ Университетѣ“ (1845—48, 1849—1876). Яко секретарь цього т-ва Бодянський став головним редактором видаваних т-вом „Чтеній“ і зробив на якийсь час з них орган українознавства.

В 1846 р. видав Бодянський в Чтеніяхъ „Исторію Русовъ“ (Чтенія 1846, № 1—4 і окремо ст. IV + 261 + IV); під час друку багато людей висловлювали побоювання що-до цензури, але книжка

*) Див. про це інтересні міркування М. Драгоманова в II томі „Громади“, 1878, ст. 513—514.

вийшла цілою і її поява була справжнім тріумфом для діячів української історіографії. Потому з рукопису надісланому П. Кулішем видано „Лѣтопись Самовидца о войнахъ Богдана Хмельницкаго и о междоусобіяхъ, бывшихъ въ Малой Россіи по его смерти“, Чтенія 1846, № 1—2 і окремо ст. II + 152 + VI.

Найбільше памяток видано в 1847—1848 роках:

1. „Лѣтописное повѣствованіе о Малой Россіи“ А. Ригельмана. Чтенія № 5—9 і окремо М. 1847, ст. 665 + XIV.

2. „Краткое историческое описаніе о козацкомъ малороссійскомъ народѣ...“ П. Симоновскаго, Чтенія і окремо, 1847, ст. IV + 150 + 17.

3. „Краткая исторія о бунтахъ Хмельницкаго и о войнѣ съ татарами, шведами и уграми“, Чтенія і окремо 1847, ст. II + 56 — переклад польської праці невідомого автора „Historya o buntach Chmielnickiego, o wojnie z Tatarami, ze Szwedami i z Węgrami za króla Władysława i Jana Kazimierza przez lat dwanascie krótko zebrana, ab anno 1647 anno 1648“, виданої р. 1842 у Вроцлаві.

4. „Исторія о козакахъ запорожскихъ“ [князя С. Мышецкаго], Чтенія і окремо 1847, ст. VIII + 42.

5. „Историческія сочиненія о Малороссіи и Малороссіянахъ Г. Ф. Миллера“, Чтенія, 1847, ст. VI + 92.

6. *Переписка* и другія бумажі шведскаго короля Карла XII, польскаго — Станислава Лещинскаго, татарскаго хана, турецкаго султана, генеральнаго писаря Ф. Орлика и кievскаго воеводы Юсифа Потоцкаго, Чтенія, 1847, № 1, ст. IV + 68.

7. *Письма* гр. Головкина къ гетману Скоропадскому, *ibidem*, ст. 6.

8. М. Марковъ. О достопамятностяхъ Чернигова, *ibidem*, ст. 25 і його ж „Отвѣты на нѣкоторые вопросы о Малой Россіи“, *ibidem*, ст. 6.

9. *Записка* преосв. Г. Конисскаго о томъ, что въ Россіи до конца XVI в. не было уніи съ римскою церковью“, Чтенія, 1847, № 8, ст. II + 30.

10. *Двѣ грамоты* царя Алексѣя Михайловича о малороссійскихъ козакахъ къ воеводамъ 1651 г., Чтенія, 1847, № 7.

11. *О мѣстѣ* погребенія гетмана И. Скоропадскаго, *ibidem*, № 9.

12. *Письмо* кошевого Гордѣенка къ воеводѣ Каменнаго Затона Д. Шеншину 1704 г., *ibidem*.

13. *О бунтѣ* г. Пинска и усмиреніи онаго въ 1648 г. *ibidem*.

14. „*Повѣсть* о томъ что случилось на Украинѣ... ажъ до смерти Б. Хмельницкаго“, Чтенія, 1848, № 5, ст. 16.

15. *Письма къ гет. Мазепѣ* объ его сестрѣ г-жѣ Войнаровской, Чтенія, 1848, № 5, ст. 67—70.

16. *Письма гет. Мазепы* къ государямъ Ивану и Петру Алексѣевичамъ, Чтенія, 1848. № 5.

17. „*Краткое историческое описаніе* о Малой Россіи до 1765 г.

сь доповненнями о запорожскихъ козакахъ 1789“, Чтенія, 1848, № 6, ст. 36.

18. *Начало Уніи*. Д. Зубрицкаго. Чтенія, 1848, № 7, ст. 36.

19. *Лѣтописецъ* о первомъ зачатіи и созданіи [святыхъ обители монастыря Густынскаго, Чтенія. 1848, № 8, ст. VI + 64 + (65—76).

20. *Описание о Малой Россіи и Украинѣ*. Сочиненіе Ст. Зарульскаго, Чтенія, 1848, № 8, ст. 28.

21. *Письма Петра I къ гетм. Скоропадскому*, *ibid.*

22. *Малороссійская переписка*, хранящаяся въ архивѣ Московской Оружейной Палаты, *ibid.*, ст. 53—70.

23. *О первыхъ гетманахъ малороссійскихъ*. Н. Маркевича, Чтенія, 1848, № 9.

24. *Замѣчанія до Малой Россіи принадлежація*, Чтенія, 1848, N 10, ст. 55.

25. *Письма къ гетм. Скоропадскому* отъ царицы Екатерины Алексѣевны и царевенъ, *ibid.*

26. *Акты, объясняющіе исторію Малороссіи* и открытые Н. Маркевичемъ, *ibid.*

Умѣщення такої сили українськихъ матеріялів викликало вже нарікання з боку росіян, а діяльність Бодянського в ролі секретаря „Общества“ перепинилась через історію з видрукуванням у тих-же „Чтеніяхъ“ записок Флетчера про Московщину кінця XVI в.: Флетчер, як звісно, змалював московське життя дуже чорними фарбами, — одже видрукування його записок було поставлене в вину „Обществу“ а передовсім Бодянському як секретарю й редактору. „Чтенія“ були закриті, а Бодянському звелено було перейти в Казань. Але Бодянський уперся й не схотів переходити, і р. 1849 йому було дозволено залишитись у Москві; в 1849—1858 роках замість „Чтеній“ виходив „Временникъ“, а в 1858 році відновились і „Чтенія“, редактором котрих Бодянський залишився до самої своєї смерти.

В 1847 ще році в „Чтеніяхъ“ були видруковані „Українскія народныя преданія“ П. Куліша, але не пущені в продаж з огляду на справу з Кирило-Мефодієвським брацтвом. Ці „преданія“ — народні перекази історичного змісту (про козаків і гайдамаків) передрукував Куліш трохи згодом в „Запискахъ о Южной Руси“.

В пізніших „Чтеніяхъ“ надрукував Бодянський „Діаріушъ“ М. Ханенка в 1858 році, „Источники малороссійской исторіи“ Д. Бантиш-Каменського, 2 томи, в тім-же 1858 році, „Реестра всего войска Запорожскаго въ 1649 году“ в 1874 р. і окремою книгою в 1875 р., нарешті приготував до друку велику 3-х-томову збірку Якова Головацького „Народныя пѣсни Галицкой и Угорской Руси“, видану вже по смерті Бодянського, в 1878 році,

Своєю діяльністю в „О-вѣ исторіи и древн.“ Бодянський зробив величезну послугу українській історіографії: був спопуляризований

і став доступним цілий ряд надзвичайно важних пам'яток і джерел, таких як Історія Русовъ, Самовидецъ, Ригельман та ин., і нові дослідники української старовини щедро використовують багатий матеріал, пущений в науковий обіг Бодянським.

Про Бодянського найбільш вичерпуюча праця: *Н. Василенко*. І. М. Бодянскій и его учено-литературная дѣятельность. „Кіев. Старина“, 1903 і окремо. *Листування Бодянського з Кулішем (1846—1877)* надруковано в „Кіев. Стар.“ 1898, II. *А. Пыпинъ*. Малорусская этнографія, СПб. 1891.

Микола Костомаров (1817—1885) родився в Острогжському повіті на Вороніжчині, в с. Юрасовці, від батька-поміщика й матери-кріпачки. Вчивсь у Вороніжській гімназії й Харківським університеті, який скінчив 1838 р. Якийсь час служив був юнкером в драгунському полку, але інтерес до науки взяв гору і будучий історик, покинувши полк, вернувся до Харькова де 1842 надрукував роботу „*О значеніи уніи въ Западной Россіи*“, яку мав обороняти як магістерську дисертацію. Але через заходи місцевої духовної влади дисертацію було одкинута і саму книгу знищено.*) Костомаров мусів засісти за иншу тему і оборонив р. 1844 нову дисертацію „*Объ историческомъ значеніи русской народной поэзии.*“ Потому дістав учительську посаду в Рівному на Волині, звідки перейшов до Києва і тут 1846 р. дістав в університеті катедру „русской исторіи“.

Харків з його університетом, заснованим 1804 р. з ініціативи й на кошти місцевого дворянства — синів та унуків козацької старшини — зробився в перших десятиліттях ХІХ в. головним культурним осередком для всієї Лівобережної України. Тут дуже рано пустили коріння ідеї славянського відродження, романтичне захоплення народністю, інтерес до етнографії, а разом із тим прокинувся й живий український літературний рух. У Харкові видавалися журнали „Українскій Вѣстникъ“ 1816—1819, „Українскій Журналь“ 1824—1825, потім „Українскій Альманахъ“ 1831, котрі містили на своїх сторінках статті про українську старовину; тут-же друкувались поетичні твори українською мовою професора й якийсь час ректора університета П. Артемовського-Гулака; словесність в ун-ті викладав український поет-етнограф А. Метлинський; професор статистики Срезневський видавав свою „Запорожську Старину“; в 1834 р. вийшов у Харькові перший чисто-український літературний альманах „Утренняя Звѣзда“, за котрим пішли „Сніп“ і „Молодик“. Університетські

*) Пізніше цю працю в поширеному й переробленому вигляді надрукував Костомаров під назвою „Отрывки изъ исторіи южнорусскаго казачества до Богдана Хмельницкаго“ въ „Библиот. для Чтенія“, 1865, I-III; в збірнім виданні творів Костомарова (вид. Литературного Фонда та др.) ця праця носить заголовок „Южная Русь въ концѣ ХVІ в.“.

роки Костомарова припали саме на розвиток славянських симпатій і українського літературного руху в Харькові; не диво, що й він захопився тим і другим і сам почав писати українською мовою, записувати народні пісні, знайомитись з славянськими мовами й поезією. В 1838 р. він друкує свою історичну драму „Сава Чалий“, в 1839 р. „Українські балади“, а в 1840 р. збірник „Вітка.“ В „Молодику“ надрукував Костомаров перший огляд укр. літератури в звязку з славянським рухом.

Перебуваючи на Волині, Костомаров записав тут багато пісень і познайомився з місцями великих історичних подій нашого минулого, якими так багата Волинь. На Волині, а ще більше в Києві Костомаров познайомився з ідеями польської революційної пропаганди на Україні; певно під її впливом склалась у нього думка засновання української організації, що скоро потому й здійснилась у формі т. зв. Кирило-Мефодіївського братства, до котрого увійшли крім самого Костомарова Микола Гулак, Василь Білозерський та ин., і до котрого дуже близько стояли Шевченко і Куліш. Політичним ідеалом братства була вільна федерація всіх славянських народів, а практичною метою — українська національна робота на ґрунті емансипації селянства. Найбільшим проявом думок і настроїв Костомарова в цім часі явився написаний ним в наслідування Міцкевичевому твору „Księgi narodu polskiego i pielgrzymstwa polskiego“ український твір „Книги битія українського народу“: огляд української історії, зложений в дусі республіканського демократизму, панславистичної тенденції й українського месіянізму, котрий у Костомарова заступає місце польського месіянізму Міцкевича; огляд цей написано в катехизичній формі й біблейському тоні.*) Закінчується цей твір прокуванням: „Встане Україна з своєї могили і знову озветься до всіх братів своїх славян, і почують крик її, і встане Славянщина... і Україна буде непідлеглою Річчю Посполитою в Союзі Славянським. Тоді скажуть всі язики, показуючи рукою на те місто, де на карті буде намальована Україна: от камень, его же не брегоша зиждушиї, той бисть во главу угла“.

Розгром Кирило-Мефодіївського братства російською владою на провесні 1847 р. приніс Костомарову тюрму в Петропавловській фортеці, а потім заслання до глухого Саратова, де він залишався на примусовій канцелярській службі аж до 1856 року. Тоді то звернувся він до чисто-історичних студій, спеціально зупинивши свою увагу на добі Хмельниччини. Перші статті Костомарова: „Первыя войны малороссійскихъ козаковъ“ (Молодикъ,

*) Вперше надрукував його П. Зайцев у 1-ій книзі „Нашого Минулого“, Київ, 1918, додавши й свою розвідку „Книги битія як документ і твір.“ В 1920 р. перевидав цей твір М. Возняк окремою брошурою в Львові.

1842 р., в. III), „Мысли объ исторіи Малороссіи“ (Библиотека для чтенія“, 1846, N 9), „Иванъ Свирговскій, украинскій гетманъ XVI в.“ (Москвитянинъ, 1855, NN 19—20) ще не виходили понад рівень старої української історіографії, з її довір'ям до „Історіи Русовъ“, з переважним користуванням з літописів та старих історичних творів загального характеру. Видані Бодянським в „Чтеніяхъ“, а також кийвською комісією в її „Памятникахъ“ нові джерела — з одного боку, а з другого — надіслані Костомарову до Саратова його польськими знайомими видання польських памяток, ґрунтовно поширили круг джерел і послужили Костомарову основою його першої великої монографії „Богданъ Хмельницкій и возвращеніе Южной Руси къ Россіи“ (друкувалася в журналі „Отечественныя Записки“ 1857, книги 1—7), попередженої немов вступом, статтею „Борьба украинскихъ козаковъ съ Польшею въ первой половинѣ XVII в. до Б. Хмельницкаго“ (Отеч. Записки, 1856, N 9). В 1859 році монографія була випущена окремим двох-томовим виданням уже під скороченою назвою „Богданъ Хмельницкій.“ (В 1876 р. вийшло вже 3 томи).

Нове царювання й амністія дали Костомарову змогу дістати 1859 р. катедру в Петербургськiм університеті і використовувати для своїх студій архіви російські й закордонні. З заснуванням в Петербурзі українського місячника „Основа“ (1861—62) починається розцвіт наукової і взагалі письменницької діяльності Костомарова. На сторінках „Основи“ містить він свої розвідки: „Мысли о федеративномъ началѣ въ древней Руси“, „Двѣ русскія народности“, „Черты народной южно-русской исторіи“, „Гетманство Выговскаго“, „Гетманство Юрія Хмельницкаго“, а крім того статті публіцистичного змісту: „Правда полякамъ о Руси“, „Выходки газеты Czas“, „Християнство і кріпацтво“, „Суд чехів над собою“ та ин.

Свої історичні погляди склав Костомаров тоді, коли сам захоплювався етнографією і коли всі кругом його в літературних колах так-само захоплювались етнографічними дослідями і коли панувала думка, що твори народної поезії являються також історичними пам'ятками, може не менше цінними, як документи або „сухі літописи“. Погляд про велике значіння етнографічних дослідів для історіографії Костомаров практично здійснював протягом усієї своєї праці на історичному полі. Він навіть спробував виложити свої теоретичні міркування в цій справі в спеціальній лекції: „Объ отношеніи русской исторіи къ этнографіи“. Зазначивши, що історична наука поширює свій розвиток в напрямку від малювання зовнішніх подій державного життя до подробиць внутрішнього побуту, Костомаров старається з'ясувати, що головна мета історії лежить не-в тому, щоб як найдокладніше змалювати зовнішнє життя, а в тому, щоб як слід зрозуміти, збагнути

„психологію минувшини“. А цього можна досягти лиш сполучивши працю історика й етнографа.

Поставивши метою історичної науки життя людської громади, одже — народу, історик тим самим стає в тісний звязок з етнографією, яка досліджує народне життя в його сучасному стані. Історія малює, як пливе народне життя; за-для цього, певна річ, треба історикові знати той стан, до якого це життя дійшло. З другого-ж боку й етнограф не инакше може зрозуміти становище народа, як тільки простеживши прежні шляхи, якими народ прийшов до свого становища. Всі прикмети сучасного життя можуть мати смисл лиш тоді, коли їх розглядати як продукт попереднього розвитку народніх сил. В способі етнографічного досліду і в способі викладу етнографії бачимо ті самі помилки що і в сфері історичної науки. Приймають матеріал для предмета за самий предмет! Етнографією називали уваги або описи, що торкались того, які форми домашнього побуту зберігаються тут або там, які забави і розваги вживаються серед народа. Але забувалося, що головний предмет етнографії, або науки про народ, — не прикмети побуту, а сам народ, не зовнішні прояви життя, а саме життя...“ Далі Костомаров каже, що в обсяг етнографічного досліду повинно входити життя не тільки сільської маси, але всіх станів суспільства, і що в обсяг етнографії „повинно входити — вплив, який мають на процес народнього життя закони і права, які вживаються в краю; формування поглядів і понять в усіх станах народу, адміністративні й юридичні вжитки, засвоєння результатів сучасного виховання і науки, політичні погляди й тенденції, взаємовідносини зовнішніх явищ і політичних подій з народніми поглядами“. Одним словом, робить висновок Костомаров: „етнограф повинен бути сучасним істориком, а історик в своїх працях повинен викладати стару етнографію“.

В розвідках і статтях в „Основі“ найбільш яскраво позначилася історіософія Костомарова, його погляди на український історичний процес. В розправі „*Мысли о федеративномъ началѣ въ древней Руси*“ (Основа, 1861, кн. I) Костомаров розвиває теорію, що в першій половині нашої історії, в період удільно-вічевого укладу руська держава обіймала собою шість зєднаних між собою в федеративній спілці народностей: української, сіверської, великоруської, білоруської, псковської й новгородської. Основами, що служили звязком для цих народностей, що давали їм спільну назву руської землі, були: родові мова й побут, єдиний княжий рід, християнська віра й єдина Церква. Ці народности відповідали системі земель, обєднаних в одну федерацію на основі трьох, згаданих чинників. Половину XII віка можна вважати добою, коли княжі змагання пішли в парі з стремлінням окремих етнографічних одиниць-земель до автономного життя в загальній си-

стемі державної федерації, що носила назву Руси, Руської Землі:

„І природа, й історичні обставини, все те вело руський народ до такої самостійности земель, щоб усеж-таки між всіми землями був взаємний звязок. Так Русь прямим шляхом ішла до федеративного укладу; федерація була формою, в яку потроху й укладалося життя, коли зненацька татарська хуртовина геть чисто перевернула весь устрій нашого громадського й державного життя“.

Стаття „*Двѣ русскихъ народности*“ (Основа, 1861, кн. III) обговорює взаємини між українським і великоруським народом і зазначає великі різниці у побуті й вдачі, які витворились історично між обома народами:

„В характері українського народу самим відмінним способом позначилася перевага особистої волі, а у великорусів переважає спільність... В політичній сфері українці здібні були витворити поміж себе добровільні товариства, звязані не більше того, скільки вимагала потреба, і міцні на стільки, на скільки існування їх не шкодить правам особистої свободи. Великоруси старались утворити на міцних основах спільну будівлю, перейняту єдиним духом. Стремління українців вело до федерації, стремління великорусів повело до єдинодержавства й міцної монархії.

Великоруський елемент має в собі щось величне, будуюче; дух суцільности, свідомість єдності, панування практичного розуму. Великорус вмів перебути тяжкі обставини, вибрати годину, коли буде гаразд діяти й покористуватися з обставин, скільки можна. Нічого цього не виявив народ український. Його вільна стихія приводила або до зруйнування громадських звязків, або до виру стремлінняв, котрі немов те криве колесо крутили на всі боки народне життя. Оттакими показує нам минувшина дві руські народности.

В своїм змаганні створити за-для ідеї, визначеної собі раз на завжди, міцне, показне тіло, великоруський народ усе виявляв і тепер виявляє нахил до матеріялізму і одстає від українського народу в духовному житті, в поезії... як в громадському, так і в сімейному житті великорусів здебільшого помітно брак того, що в українців становить поезію... великорус мало любить природу. У селян-великорусів хіба де-не-де здибавш на городі квітки; на Україні квітками пишається майже кожен селянський двір. Цього мало: великорус відзначається всюди якимсь ворогуванням до рослин. Я зустрічав господарів, які вирубували дерева біля своїх домів, препогано збудованих, думаючи, що через дерева бунинок не має вигляду. Навіть люде освічені, як доводилось мені помічати, байдужі до краси природи...

Фантазія у великорусів занадто вбога, у них мало забобонів, за те надзвичайно багато передсудів. В українців навпаки: на перший погляд здається, що вони мають силу забобонів, особливо на

заході України-Руси. Трохи чи не в кожному селі почуєте там поетичне оповідання, як мерці приходять з того світу, приймаючи ріжноманітну подобу... Чари з своїми чудними звичаями, світ духів у найрізноманітніших постатях і страховищах, од яких часом волосся стає дуба, або розбірає сміх аж до гикавки, все це зведено в граціозні оповідання, в прегарні малюнки. Іноді й сам народ не йме віри у дійсність того, про що оповідає, але не забуде того оповідання, не покине його, доки в ньому не згасне почуття краси, або доки старе не обновиць свого поетичного змісту в новій формі.

Цілком не те на Великорусі: там самі лишень передсуди. Великорус вірить в чортів, в домовиків, у відьом, бо він з діда-прадіда перейнявся вірою в них, і вірить через те, що не має сумніву в їх існуванні. Фантастичних оповідань мало у великорусів: навіть чорти і домовики у них великі матеріялісти... За те відповідно духу своєї нетерпимости великорус уперто стоїть за свої передсуди.

В громадських поглядах історія наложила на дві руські народности свої сліди і прищепила їм стремління цілком супротивні. Стремління до тісної злуки окремих частин, знищення особистих змаганнів в ім'я громадських інтересів, непорушна законність громадської волі — як раз виявляються у великорусів у спільности родинного життя і в нехтуванні особистими інтересами на користь ідеї громади („міра“). Семья у великорусів не ділиться, власність у них спільна... для українців-же нема нічого важчого і огиднішого, як оттака спільність... Спільний обов'язок, заснований не з добровільної згоди, а через неминучу потребу — для українців велике ярмо, а у великоруса такі обов'язки найбільше заспокоюють і втихомирюють змагання до особистої свободи.

Примусова спільність землі і одвічальність одного за всіх здаються українцеві за найтяжчу неволю, найгіршу несправедливість. Не посміти нічого вважати за своє, бути за наймита в якоїсь абстрактної істоти-громади, одповідати за другого, не маючи на це жадної охоти, до цього історія не привчила український народ...

Цілком инакші відносини української народности до польської. Коли укр. народ стоїть далі від польського, ніж від великоруського мовою, за те він стоїть ближче вдачаю і основами народнього характеру. Супротивности такої, яку ми показали між українцями й великорусами, або хоч похолої на неї, нема ні в чім між українцями й поляками... Але не вважаючи на це, єсть безодня, що розділяє поляків і українців, безодня, що ледве чи вдасться коли збудувати через неї міст. Поляки й українці це ніби дві галузі, котрі вирости супротивно; на одній зрощено і виховано панство, на другій — хлопство, мужицтво, або говорячи простіше: поляки народ глибоко аристократичний, українці — народ глибоко

демократичний. Але ці назви не зовсім добре приходяться до обставин нашої історії й нашого побуту: польська аристократія вельми демократична, українська демократія — вельми аристократична. У поляків шляхта силкується зрівнятися в межах свого стану; на Україні з народу, рівного правами й становищем, виходять спанілі особи, а маса виділивши їх зпоміж себе, старається знову їх проковтнути... І тут і там ця боротьба валить громадську будівлю і віддає її на здобич народові більш спокійному, котрий розуміє потребу міцної громади...“ Ця стаття здобула собі широку популярність, і її довгий час уважали за „євангеліє українського націоналізма“.

В „*Чертахъ народной южнорусской исторіи*“ (Основа, 1861) Костомаров, як каже Драгоманов, „звів до купи нитки історії Київської Русі до-татарської і України козацької“, стараючись вказати тяглість народніх ідеалів і улюблених форм громадської організації в усі періоди української історії...

Свої погляди на суть українського історичного процесу висловлює Костомаров і в статтях публіцистичного змісту, де він полемізує на два фронти, проти заборчих апетитів як Москви, так і Польщі. В статті „*Правда Москвичамъ о Руси*“ він, спростовуючи закиди московських публіцистів з приводу „Двухъ русскихъ народностей“, обвинувачує їх самих в московській виключности й партикуляризмі. Стаття „*Правда полякамъ о Руси*“ звертається проти теорії Духінського про туранське походження великорусів і проти польських претензій до українських земель, заснованих на „історичних правах“ та на стародавніх політичних трактатах: „шлюб Ягайла, Люблинська і Берестейська унії, всякі старі договори, Андрусовські, Московські та інші, якими польські патріоти силкуються довести історичні права на Україну, не мають жадної ваги. Про все це можна писати історичні книги, учені дисертації, читати лекції, багато з цього може придатися для картини, драми, повісти, опери, але це абсолютно не придатне для практичного установлення наших міжнародніх відносин.“ Ці відносини можуть унормувати лиш нові основи суспільного ладу, оперті на національній свободі й демократизмі.

Ще в яскравішій формі позначились погляди Костомарова на історичну долю укр. народу й його відносини до двох найближчих сусідів — поляків та росіян, в статті „*Україна*“, надрукованій ним анонімно в ч. 61 лондонського „Колокола“ 1860 р., видаваного Герценом.*) Тут Костомаров дає загальний огляд української історії, котра виглядає у нього дійсно, як „поема вільного народу“, кажучи словами Шевченка; український народ був завжди перейнятій вільнолюбивим демократичним духом; Костомаров вважає

*) Видано в укр. перекладі: М. Костомарів. Письмо до видавців „Колокола“ з передмовою М. Драгоманова, Львів, 1902.

за честь української церкви, що од неї одривалося усе, що мало ознаки шляхетства і привілеїї. Те, що українці не зуміли в XVII ст. відбудувати своєї держави, Костомаров поясняє тим, що „люди, які кермували народними рухами і стояли вище від народніх мас своєю освітою, переймали разом із тою освітою й ті передсуди, що були так противні українцям“, — себ-то „отруту польського аристократизма“. Він рішуче одкидає претензії поляків і росіян до українських земель: „спірні землі не належать ні до одних, ні до других; вони належать до того народу, що їх здавна заселяв, заселяв і обробляв. Будучність України Костомаров бачить у все-славянській федерації: „в будучім славянськiм союзі, в який віримо і якого сподіваємось, наша південна Русь повинна становити окрему державну цілість на всьому просторі, де народ говорить українською мовою, з збереженням єдності, основаної не на згубній мертвій централізації, але на ясній свідомості рівноправства і своєї власної користи.“ Стаття кінчиться енергійним закликком: „Нехай же ні росіяне ні поляки не називають своїми земель, заселених нашим народом!“

Виклади Костомарова в університеті припинилися в 1861 році, і з того часу він більше не вертався до професорської діяльності, а діставши посаду члена Археографічної Комісії в Петербурзі, віддався виключно науковій роботі, видаючи „Акты Южной и Западной России“ і засновані здебільшого на цих актах свої монографії, иноді відгукуючись на ріжні питання українського життя.

Продовжуючи роботу по історії України XVII в., Костомаров пише монографію „Руина“ — гетьманування Бруховецького, Многогрішного й Самойловича, (друковано первісно в журналі „Вѣстн. Европы“, 1879—1880), а трохи згодом „Мазепа и Мазепинцы“ (Русская Мысль, 1882—1884); крім того кілька менших розправ (про Павла Полуботка, про Б. Хмельницького — данника Турецької Порти); в останніх роках своєї праці заходився Костомаров писати „Русскую историю въ жизнеописаніяхъ ея важнѣйшихъ дѣятелей“ (1873—76), де подав біографії переважно українських історичних діячів: Володимира Великого, Ярослава Мудрого, Мстислава Удатного, короля Данила, Петра Могили, Б. Хмельницького, Галятовського, Радивилівського, Барановича, Дмитра Ростовського й Мазепи.*)

Додержуючись своєї давньої думки про велику вагу етнографічних матеріалів для історика, Костомаров раз-у-раз вертається по питань етнографії; повторюючи в головному ідеї своєї дисертації 1843 року, він пише розправу „Объ историческомъ значеніи южнорусского гѣсотворчества“ (Бесѣда, 1872) і навіть пробує виложити історію козаччини на основі пісень: „Исторія

*) Вийшло 1918 р. в укр. пер. у Львові під навою „Історія України в життєписах головніших її діячів“.

козачества в южнорусских народных пѣснях“ (Русская Мысль, 1880—1883). Не вважаючи на те, що в цій праці використано величезний пісенний матеріал, вона не має великої ваги, раз те, що Костомаров не досить критично поставивсь до свого матеріалу, а подруге — він не додержувався як слід установленого вже в ті часи в науці фольклору порівнюючого методу і вважав за національні українські — деякі мандрівні сюжети й мотиви. Немало пошкодила його праці цензура, викинувши дещо з пісень.

Костомаров далеко не обмежувався історією України; він написав ряд розвідок з історії Московщини й навіть Польщі, при чому й тут найбільше інтересували його періоди народніх рухів і взагалі великих переворотів і потрясень. В 1859 р. видав він розвідку „*Бунтъ Стеньки Разина*“, в котрій малює боротьбу московської козаччини з державою; в 1863 р. виходять „*Сѣверно-русскія народоправства*“ — історія великоруських республік Новгороду, Пскова й Вятки, в котрих Костомаров добачав повну аналогію з вічовим укладом до-татарської України — Русі та з пізнішою козаччиною. В розправах „*Начало единой державія в древней Руси*“, „*Куликовская битва*“ і „*Иванъ Сусанинъ*“ Костомаров піддає критичному аналізу деякі моменти історії північної, московської Русі і розвіює легенди, що укріпились в російській історіографії про таких героїв, як Дмитро Донський або Сусанін; це викликало навіть певне обурення в російських письменських кругах. Не менш темними фарбами змалював Костомаров внутрішнє життя Московщини в монографії „*Очеркъ домашней жизни и нравов великорусскаго народа в XVI и XVII стол.*“ (1860) та в „*Смутномъ Времени в Московскомъ Государствѣ*“ (1866). Спеціально історії Польщі присвячено монографію „*Послѣдніе годы Рѣчи Посполитой*“ (1869—1870), де наш історик добачає причину упадку Польщі в її шляхетсько-аристократичному устрою, котрий він уважає за витвір спеціально польського національного духа.

Досліджуючи з найбільшою уподобою й оцінюючи історію великих народніх рухів на Україні, котрі мали під собою соціальною основу (иноді й релігійну), і часто звертались проти держави, Костомаров виходив із загальних засад свого республікансько-демократичного світогляду.*) Йому однаково були не до

*) Свої погляди на монархічний і республіканський устрій висловив Костомаров між иншим у „Богдані Хмельницькому“: „монархічний устрій, каже він, при всіх випадкових проявах рабства, безправства, сваволі і темноти, має ту важну перевагу, що коли верховна влада попаде до рук розумній людині, то одкривається змога корисних змін і реформ. Для поганой республіки нема порятунку. Республіканський устрій, безперечно, є найкращий, найбільше бажаний устрій людської громади, але він має бути вкупі з тим, що є найкращого в людськості: з рівноправством, громадською енергією, чесністю і стремлінням до просвіти. Коли цього нема,

вподоби як монархічно-абсолютистичні нахили старих князів, так і пізніші змагання козацьких гетьманів утворити оперту на привілейованому козацькому стані українську державу. Маючи сам досить туманний ідеал федеративної спілки усіх славянських народів (хоча-б і під берлом імператора всеросійського), Костомаров не бачив в історії козацького періода на Україні ніякого державного стремління, і всі змагання Богдана Хмельницького, Виговського, Дорошенка, Мазепи поясняв або особистими мотивами честолюбства, або вузько-егоїстичною політикою старшини, чиї, мовляв, інтереси заступали ці гетьмани. Через те симпатіями у Костомарова тішаться запорожці, котрі не мали ніякого ясного політичного ідеалу, але готові були бунтувати проти кожного гетьмана, який здавався їм не досить демократичним у своїй політиці; зате дуже чорними фарбами малюються Виговський, Дорошенко, а особливо Мазепа. З монографій Костомарова випливає, що український народ не міг і не умів створити собі власної державної організації кращої як Запорозьська Січ, а що така організація могла існувати лиш часово, то не було іншого виходу, як піддатися Москві, хоч сам-же Костомаров дуже підкреслює деспотичність і некультурність її ладу.

Костомаров не доглянув колосальної організаційної й державної роботи Б. Хмельницького, і сама постать великого гетьмана вийшла в його знаменитій монографії дуже слабо й неясно окресленою; її зовсім закривають стихійні народні рухи. Пізніше, діставши до рук документи, які зясували характер дипломатичних зносин Б. Хмельницького з Туреччиною, Костомаров змінив навіть погляд на свого героя (в статті „Б. Хм. — данник: Оттоманської Порти“): тепер „історичне значіння особи Богдана повинно уявлятися в іншому світлі. Його наступники — Бруховецькі, Дорошенки, Орлики та інші другорядні діячі, маючи на меті самостійність України під верховною владою Оттоманської Порти, не чинили незгідно з політикою Богдана Хмельницького, а тільки йшли показаною ним кривою стежкою, а Юрко Хмельницький, котрого султан пожалував князем Малоросійської України не був син, недостойний славного батька, але вповні був достойний його, та й Богдан залишив Україні достойного себе сина“.

З погляду ясности державної національної традиції історіософія Костомарова була кроком назад в порівнанні хоча-б з „Історією Русовь“, автора котрої так осуджував він за анти-демократичність. Монографії Костомарова дуже припали до смаку як української

то республіканський устрій веде державу до загиби, і раніше чи пізніше держава ця або перестане бути республікою, або дістанеться чужинцям. Для неї нема іншого виходу, бо нема ніякої сили, що змогла-б уберегти погану республіку від розкладу“ (Богданъ Хмельницькій, т. I-й, ст. 200—201, вид. 1884 р., СПб.).

так і російської публіки 60—70 років своїм народництвом, симпатіями до бунтарських рухів та їх провідників. Але з погляду розвитку української національної свідомости вони принесли певну шкоду, затемнивши ту ясну традицію державної відрубности, яка держалась ще в представників української історіографії початку XIX в. За авторитет Костомарова, а особливо за його статті поч. 80-х років у „В'єстнику Європи“, котрими він хотів помирити російський уряд з українським рухом, доводячи його нешкідливість, — ховались ті, що й самі бажали звести українство до антикварних студій і літератури „для домашнього вжитку“.

Характерною прикметою Костомарова як історика була художність викладу, що також придбала йому широку славу серед читачів. Історичні погляди Костомарова складались в добу загального захоплення романтизмом, коли думали, що історик повинен не тільки „навчати“, але й художньо „малювати“ минуле життя, щоб захопити почуття й фантазію читача. Сам Костомаров у високій мірі був обдарований творчою уявою. Він не задовольнявся „сухим“ викладом подій, він старався малювати події й образи минулого в живих художніх картинах. Його історичні монографії скидаються часто на драматизовану хроніку. Не задовольняючись інтерпретацією старовини в формі наукових розвідок, Костомаров звертався до поезії, до історичної повісти. Серед них має найбільший інтерес „Черниговка“ (1881), де сюжет узято з часів Дорошенка.

Не вважаючи на зазначені вище хиби Костомарова, як українського історика, його праці мали величезне значіння в розвитку нашої історіографії. „Перед Костомаровим, каже В. Антонович, спеціальна українська історія була майже зовсім не розроблена, перебувала, можна сказати, в хаотичному стані, була затулена силою вигадок, передвзятих, фіктивних гіпотез, фантастичних вигаданих тверджень, цілу масу котрих містила в собі улюблена свого часу „Історія Русов“, що ходила довгий час в рукописах і на решті була надрукована“; означаючи типові риси Костомарова як історика, Антонович дає таку його характеристику: „перш за все наш історик брав матеріал для своїх дослідів з перших джерел, з перших рук. Він ніколи не звертався до тем розроблених, не користувався з чужих праць. Архіви і ріжні інші сховища древніх памяток, — ось звідки добував він свій сировий матеріал; він розробляв його пильно, піддавав суворій критиці, в рівень з наукою. Тільки обробивши матеріал критично, Костомаров виводив з нього історію тієї або іншої історичної події, біографію того чи іншого історичного діяча, іноді цілу епоху. В змалюванні історичних подій пануючою рисою Костомарова була художність, якою всі, хто читав його твори, захоплювались. Сполученя в таланті Костомарова зазначених рис було тим щасливим випадком,

який рідко можна здібати в ученому історичному світі. Серед представників європейської історичної науки тип найбільше близький до того, який уявляє собою наш історик, можна, здається, бачити в Augustin Thierry“.

Велику наукову вартість має археографічна діяльність Костомарова, яка виявилась у виданні ним 10 томів „Актвъ, относящихся къ исторіи Южной и Западной Россіи, собранныхъ и изданныхъ Археографическою Комиссією“, СПб. 1861—1878. Для цього видання використав Костомаров найбільше „Дѣла Малороссійскаго Приказа“, що переховуються в архівах Міністерства Юстиції та Міністерства Закордонних справ у Москві.

Крім того під редакцією Костомарова видано 3-й, 4-й і 5-й томи „Трудовъ“ етнографічно-статистичної експедиції П. Чубинського на Правобережну Україну (1872, 1874, 1877 року).*)

Важніша література про Костомарова: *М. Драгоманов*, Мик. Ів. Костомаров, Львів, 1901 (друковано первісно в журналі „Світ“ 1881, NN 1—2); *В. Антонович*, *В. Науменко*: „Памяти Н. И. Костомарова“, Київская Старина, 1885, кн. V. *М. Грушевський*, Микола Костомаров, „Літературно-Науковий Вістник“, 1910 кн. V. *Ів. Крип'якевич*. Історіографічні праці Костомарова, Записки Наукового Тов. ім. Шевченка, т. 126—127. *Д. Дорошенко*, Микола Костомаров, його наукова і громадська діяльність, Київ, 1920. Див. також *М. Возняк*, Кирило-Методієвське брацтво, Львів, 1921. Загальні відомости також у *Н. Петрова*, Очерки исторіи укр. литературы XIX ст. К., 1884, і *А. Пыпина*, Малорусская этнографія, СПб. 1891. *Н. Василенко*, Памяти Костомарова, какъ историка „Киевск. Мысль“, 1910, чч. 97 і 98. *Д. Д(орошенко)*, М. Костомаров, „Світло“, 1910, N 4. *Автобіографія Н. И. Костомарова*. Подъ ред. В. Котельникова. Изд. „Задруга“, Москва, 1922.

Пантелеймон Куліш (1819—1897) родився в містечку Вороніжі Глухівського повіту на Чернігівщині в семьї середньої руки панка з козаків. Середню освіту добув в Новгород-Сіверській гімназії, вищу — в Київському університеті, якого, одначе, не докінчив. В Києві познайомився Куліш з проф. М. Максимовичем і під його впливом став писати; перші праці Куліша, записи народніх легенд, чутих в ріднім Вороніжі, в літературній обробці, надрукував Максимович в своїм „Кіевлянинъ“ 1840 року. Максимовичу завдячує Куліш пробудження інтересу до етнографії й історії української, хоч взагалі любов до рідного слова й поезії прокинулись в ньому ще в Новгород-Сіверську на гімназичній лаві. Не докінчивши університетської науки через матеріальні обставини, пішов Куліш учителювати, спочатку в Луцьку на Волині (1842), а потім в Києві. 1846 р. Куліш за допомогою ректора Петер-

*) Останній раз повний збір історичних монографій і статтів Костомарова видав „Літературний Фондъ“ у 8 томах, СПб., 1903—1906.

бургського університета Плетньова дістав посаду вчителя в Петербурзі. На початку 1847 р. одружився Куліш під Борзною з дочкою місцевого поміщика Олександром Білозерською, сестрою видавця укр. літописів М. Білозерського і пізнішого редактора „Основи“ В. Білозерського. Він дістав наукову командировку за кордон для підготовки до катедри славянознавства, але по дорозі у Варшаві його арештовано, привезено до Петербурга, де й суджено за приналежність до Кирило-Мефодіївського братства. Виселівши кілька місяців у кріпости, Куліш був засланий до Тули, і тільки в 1850 р. дістав дозвіл виїхати звідти, але заборона друкувати щось під своїм імям тяжила на ньому до 1856 р. Кінець 50-х років, а особливо часи „Основи“ — це доба розцвіту літературної діяльності Куліша. На початку 60-х років Куліш помалу переносить свою діяльність до Галичини, але перелом в його поглядах на українське минуле, на роль козаччини, що зробив його непопулярним в кругах української інтелігенції, привів його до розриву і з галичанами. З початком 80-х років Куліш, після невдалої спроби помирити поляків і українців в Галичині підчас свого побуту 1881—82 р. у Львові, залишає зовсім громадську діяльність і оселяється на хуторі своєї жінки під Борзною, де й доживає віку, працюючи найбільше над перекладом Біблії й класиків на українську мову.

Не маючи спеціальної підготовки і властиво не пройшовши жадної наукової школи — як і більшість українських історіографів старого часу — Куліш почав від романтичного захоплення народною поезією й оспіваною в цій поезії козаччиною. В перших роках своєї літературної діяльності він носить з думкою утворити „Українську Іліяду“ і з таким наміром укладає свій перший твір-поему „Україна. Од початку Вкраїни аж до батька Хмельницького“ (Київ, 1843), в котрій почасти уривками з народніх дум, почасти віршами власної композиції переказує історію України од Бативого погрому до Хмельнищини. Увесь твір зложено цілком в дусі „Запорожскої Старины“ Срезневського і певно під її впливом. В ці часи Куліш в своїх історичних поглядах перебував цілком під вражінням „Історії Русовъ“ й ідеалізував козаччину, про котру багато наслухався пісень та оповіданнів з уст народу підчас своїх етнографічних мандрівок 1844—45 років по Київщині. В тому-ж 1843 р. що й „Україна“ виходить Кулішів історичний роман „*Михайло Чарнышенко или Малороссія восемьдесятъ лѣтъ назадъ*“ — з останніх часів Гетьманщини, де дія відбувається в околицях Глухівщини, відомої авторові змалечку і де знаходимо багацько побутових рис і деталей, знайомих Кулішеві особисто в його молоді роки або з переказу старших людей.

Короткий побут на Волині а потім знайомства з польськими письменниками Грабовським та Свідзинським (обидва дідичі на

Київщині), завязані підчас етнографічних екскурсій, відкрили перед Кулішем новий світ польської історіографії і великого багатства польських джерел до української історії. Певно вже в ті часи закрадаються в його голову думки, що польський елемент на Україні виступав в історії не стільки в ролі гнобителя й експлуататора, скільки в ролі колонізатора українських пустинь і насадителя культури, що козаччина не мала в собі творчих сил і тільки вміла руйнувати. В своїм прекраснім романі „*Чорна Рада*“, писаним ще в 40-х роках, Куліш малює темними фарбами Запорожжя з його демагогією й демократичною грубістю, ідеалізуючи натомість представника культурного старшинського класу наказного гетьмана Сомка. Та ще в ті часи старі погляди української історіографії мали над Кулішем свою силу, і його популярна „*Повість обь украинскомь народѣ*“ (СПБ., 1846), писана „для дѣтей старшаго возраста“, ще трактує історію України як героїчну поему.

Знайдений Кулішем і переданий ним Бодянському для друку літопис „*Самовидця*“ відіграв не малу ролю в ослабленні колишнього некритичного козакофільства. Перебуваючи на засланні в Тулі, засів Куліш до серйозніших історичних студій, а Бодянський надсилав йому як свої видання, так і багато інших матеріалів до історії України. Коли в другій половині 50-х років Куліш дістав змогу отвертої літературної діяльності, ми бачимо в його виданнях уже певне критичне відношення, до козацького періоду нашої історії. В 1856—57 роках при матеріальній допомозі чернігівських панів Гр. Галагана і Василя Тарновського видає Куліш свої славнозвісні „*Записки о Южной Руси*“, де поруч надзвичайно цінного етнографічного матеріалу, містяться матеріали історичні, наприклад записка Григорія Теплова „*О непорядкахъ въ Малороссіи*“, стаття М. Грабовського „*О причинахъ взаимнаго ожесточенія поляковъ и малороссіянъ въ XVII столѣтіи*“, ріжні документи й примітки до них, котрі виставляють далеко не в принадному світлі Гетьманщину XVIII в. і таких її прославлених діячів, як наприклад Павло Полуботок. Надрукований 1857 р. „*Эпилогъ*“ до російського перекладу „*Чорної Ради*“ дає загальний погляд на російсько-українські відносини в минулому і висловлює думку про недозрілість та нездібність українців до утворення власної державної організації, так що поєднання України з Москвою виглядає як неминучий і оправданий історією акт.

Як і в Костомарова (з котрим Куліш приятелював з половини 40-х років), у Куліша найбільший росвіт письменницької праці припадає на часи „*Основи*“, якої він був одним з діяльніших співробітників, як що не душею цілого видання. На сторінках „*Основи*“ надрукував Куліш перший розділ своєї „*Історії України од найдавніших часів*“ (1861, IX). Це мав бути початок великої

наукової праці, розрахованої не тільки на звичайну публіку, але й на тих, „що історичнім живописанням не вдовольняються і всякої речі сами по джерелам історичним доходять“. Він подає замітки й приписки, з котрих видно добре знання відомих у той час джерел найдавнішої нашої історії. Та діло на першому розділі й стало — на вступному огляді нашої історії до початку XI віку. В своїм „Переднім слові“ Куліш робить застереження, що його історія може не всім землякам припасти до вподоби, спеціально тим, що кохаються в козаччині: „що-ж як не ту вони в мене старовину побачать, котору звикли собі по книжках виображати? Звикли в нас на історію України крізь наше козацтво споглядати і круг козацтва все рідне дійописання обертати. Тимчасом саме козацтво було тільки буйним цвітом, а иноді й колючим боячком серед нашого дикого степу. Росло в нас багато дечого й опріч козаччини, і все те, що росло, цвіло, умірало і наново в иншому виді родилося, все те історію нашої України становить“.

Опріч цього початку наукової праці умістив ще Куліш в „Основі“ дві популяризації: „Хмельницину“ (1861, III) і „Виговщину“ (1861, XI-XII). Був це також лиш початок наміреної серії нарисів („Бруховеччина“, „Дорошенківщина“, „Поповичівщина“, „атам і про Мазепині порядки, і про шведчину, і про безпутну Розумівщину“, як стоїть в Передньому Слові до „Хмельницини“). Одначе загальні погляди на українську минувшину роскидано в багатьох инших писаннях Куліша у тій-же „Основі“, в творах прозових, віршованих і в примітках до цих віршів. Вже можна ясно спостерегти два моменти в цих поглядах: 1. дуже неприхильне відношення до Гетьманщини XVIII в. і в звязку з цим виправдання її скасування російським урядом; 2. шукання в укр. історії XVII в. елементів культурницьких, яко противвагу дикій та темній козаччині. В одній з Кулішевих повістей російською мовою („Українськія Незабудки“) знаходимо цілий акт обвинувачення проти Гетьманщини XVIII віку; котра малюється, як гниле, струхляле дерево, яке мусіло завалитись само, як би не повалив його російський уряд, завалитись серед байдужости народніх мас, котрі відчували на собі лиш гніт егоїстичної класової політики старшини — й більш нічого. Коли не помічає Куліш ніяких світлих рис в українській аристократії XVIII в., що вийшла з козаччини, то за те виступав він проти традиційного малювання польських і спольщених панів на Україні: „у нас, в українській, та й і у великоруській літературі, каже він в одній з приміток до поеми „Великі проводи“, вийшло сливе у звичай малювати старинних польсько-українських панів якимись недолюдками. Тимчасом багато з цих панів являють собою найкращі зразки людськости, як що дивитись на них аристократичним і правовірним оком. Тому-то такі особи, як наприклад, Я. Вишневецький до цього ще часу

являються гордощами найповажніших поляків, перейнятих консервативними ідеями. Це були справжні герої своїх переконань“ (Основа, 1861, I. ст. 65—66). Та не знаходячи в дійсності серед українського громадянства XVII віку людей які б відповідали його виміряним представленням про „героїв духа“ і „подвижників культури“, утворює Куліш постать козака-Голки (поема „Великі проводи“, сєб-то проводи Яреми Вишневецького з України літом 1648 року), що виступає на початку повстання Хмельницького. Куліш переносить на свого Голку деякі риси Юрія Немірича, але ідеали й змагання свого героя малює в таких загальних і неясних рисах, що фігура його тратить всякий реально-історичний ґрунт.

Історичні студії Куліша в половині 60-х років, відбуті ним в Петербургській Публичній Бібліотеці та у Варшавських архівах і бібліотеках, ще більше укріпили його в негативному погляді на козаччину, а його пристрастна вдача, підогріта полемічним запалом, вела до того, що свої погляди, котрі для широкого загалу здавались попросту зрадою „національним ідеалам“, висловлював Куліш в дуже різкій формі, нетерпимій що до тих, хто йому опонував або хоч з ним не погожувався. Одначе в двох фрагментах історії України (видко він усе носився з думкою дати систематичний науковий огляд української історії), опублікованих ним в галицьких виданнях: „Руїна“ (Мета, 1863, N 2 і 1864, N 5) та „Почини лихоліття козацького і перві козацькі бучи“ (Нива, 1865), — Куліш стоїть на ґрунті наукової безсторонности й почасти старих традицій української історіографії. „Руїною“ зве Куліш „історію шляхетського панування і упадку по обох дніпрових берегах“. Він сподівається, що з його праці „вбачить розумний, що то за мізерна була цивілізація, коли вона осягала тільки саме панство, коли вона давала одному стану волю, силу і достатки, однімаючи в інших, а з католицтва зробила таку западню, що хто в неї вскочив, той уже на віки вічні одрізнявсь од свого рідного люду“. Хоча Кулішеві й „гірко вбачати перевагу варварства над освітою“, одже, як зміркує він „про ту монополію панську, що ради багатих, письменних і вбезпечених тисяч шляхти оддавала на віки в злидні, в темноту і в безправя мільони простолюддя, то й байдуже йому, що повалилась Річ-Посполита, що обернулась в нівець ляцька цивілізація на Вкраїні.“ З цього погляду козаччина являється позитивним явищем нашої історії: „під козацькими карогвами наша, зневажена сусідьми, Русь явила всьому світові, що вміла ще в XVII в. знести з рідної землі хижих недолюдків і поставити народне право вище політичного... Козацька велика війна закріпила за нами нашу старосвітську історію, що сусідські академісти примезовують до своєї, ледве згадуючи, хто ми такі і що ми вчинили... Тим то годиться нам, людям книжнім, шанувати козацьку славу історичними оповіданнями. Як прсотий люд

наш виспівав козацькі подвиги і звичаї в піснях, так ми виявимо забуті діла їх що-найпильнішими ученими розвідками“ Та проте Куліш вважає потрібною як найбільшу об'єктивність і безсторонність викладу: „нам треба писати щиру правду про своїх предків-козаків і про вельможних їх напасників, — нехай люде судять, як розуміють. Не вмовчимо ми ні про яке жорстоке діло козацьке, не заслонимо ж від людського ока й жадної доблести шляхетської“.

„Руїна“ має всього два розділи: короткий огляд історичної долі української землі, від початків державности за князів до Стефана Баторія, і огляд політичних та соціально-економічних відносин на Наддніпрянщині в другій полов. XVI віку. Провідним ідеалом українського життя уявляється Кулішеві „громадське право“, се-то вічовий устрій. З сього погляду він готовий уважати за добре те, що татари побили наших князів, „бо вже почала була княжа воля брати гору над громадською правдою“. Одже збувшись княжої влади, „громадське право... піднялось у гору і вже аж до нашого злиденного часу не дало себе збити ніякій хижій і лукавій силі. На сьому то праві держиться вся історія нашого вбогого люду; на сьому праві мусить стояти і його будучина, бо люд наш не втеряв свого споконвічного ідеалу, дарма що змізернів до посліду духу у невольничій долі“. Через татарське лихоліття навіть церква „сталась у нашої старосвітської Русі вже не зряддям до нахилиння людської шиї під княжу кормигу, а святим союзом братів-земляків і спільним добром народнім“.

„Громадське право“ знайшло своє здійснення і свій найкращий вираз у козаччині, до котрої приставали найбільш активні елементи з усіх станів українського громадянства. Козаччина зробилась обороною політичної, соціальної й національної свободи, і такою уявляв її собі весь український народ аж по Карпати. Одже, як бачимо, в цій розвідці стоїть Куліш іще цілком на ґрунті того „народництва“, найбільш яскравим виявом котрого являлись писання Костомарова, саме перед тим публіковані в „Основі“. Тим самим духом перейнятий і другий історичний фрагмент Кулішів „Почини лихоліття ляцького і перві козацькі бучи“, хоч автор і каже в одній своїй примітці, що тому що „наші українські хронічки понавидумували незнати чого про перших козацьких гетьманів“, то він „знехтувавши всі такі видумки, держався самих ляцких джерел сучасних“. Та вже нема тут і славлення козаччини. В цім фрагменті Куліш дуже неприхильно освітлює постать князя Костянтина Острожського, що „однією рукою друкував Біблію та мурував церкви, а другою покривав криваве розбишацтво“, та не щадить і Наливайка, розвінчуючи його з авреолі „заступника благочестивої віри, як чинили хронікарі-ченці і їх заморочені учні“.

Прошло три роки і в львівській „Правді“ (1868, М. 1—17, 25—35) появляється більша розвідка Куліша „Первий період

козачтва од його початку до ворогування з ляхами". Ця розвідка ще не має пізнішого різкого ворогування до козаччини, але в ній Куліш приходиться до дуже песимістичного висновку що-до історичної ролі козаччини: „обернувши в нівець, могуте королівство, що постало силою польського права, не воздвиг руський народний дух на великих пожарищах і гробовищах хвалебної волі, а тільки дав новим хижакам, замість хижаків давніх, темне панування своє розпростерти". Для своєї розвідки використав Куліш великий матеріал і виявив добре критичне розуміння як певних джерел, так і самого процесу формування козаччини. Тим-то проф. М. Грушевський високо ставить цю розвідку, кажучи: „Первий період“ був цінний широким соціальним тлом, на яким Куліш виводив історію козаччини, й значною свободою своєю від легендарної традиції; можна назвати його може найціннішим з усієї цієї літератури [новіщої літератури української історіографії], й треба пожалувати, що видрукований в мало розповсюдженій в Росії часописі, не виданий осібно, він проминув без впливу в літературі.“*)

„Первий період“ був немов прототипом, прообразом більшої праці, котру задумав Куліш по історії України і котрої перший том появилася в 1873 р. в Петербурзі, під характерною назвою „*Історія возсоединенія Руси*“. В 1874 р. появилася II-й том, в 1877 — III-й (доведений до 1620 р.), того-ж року вийшов том „*Матеріаловъ для історіи возсоединенія Руси*“ і на тому видання припинилось. В „*Ист. возс. Руси*“ Куліш робить немов переоцінку цінностей сучасної йому української історіографії, останнім словом котрої були тоді писання Костомарова. Спираючись головним робом на польських джерелах, і маловажаючи джерела українські, Куліш старається довести, що козаччина зовсім не була творчим елементом в історії України, — навпаки, вона тільки руйнувала ту культуру, яку вносило в життя краю освічене польсько-українське панство, колонізуючи українські „дикі поля“ й заводячи там основи громадського порядку. Куліш підносить вагу міщанського стану на старій Україні й підкреслює заслуги міщан в ділі оборони віри й національності проти латино-польського натиску. Разом із тим обстоює Куліш думку, висловлену ним ще в епілозі до „Чорної Ради“, про нездібність українського народу до самостійної державності й про історичну неминучість зілляння „північної“ й „південної“ Руси. Місце прежньої ідеалізації українського народу в його минулому й сучасному (яке видно в „*Запискахъ о Южной Руси*“ та ин. виданнях) заступає зневажливий, погірдливий погляд: життя українського люду здається йому картиною „мало чим відраднішою, ніж та, яку являє собою свій зоологичний“. Історія України

*) Історія України-Руси, т. VII, Київ, 1909, ст. 567-ма.

мас „багато антипатичного для розума“, тоді як Польща „часто чарує наш розум своїми діями“.*) Одначе при всій своїй культурності Польща не мала здорових основ громадського життя: в її історії з початку до кінця йде боротьба панства з ідеєю рівноправности, а крім того заплямувала вона себе бажанням насильно сполонізувати й златинцити нашу Русь. Тому-то праведно вчинила історична Немезида, „зрівнявши права всього народу в розірваній на-трое Польщі на перекір закоренілій шляхетчині“.**)) Не обмежуючись різким осудом того розуміння української історії, яке панувало серед українського громадянства, Куліш в різкій формі виступив проти Костомарова, як представника української козако-фільської ідеології, і проти Шевченка, як поета козацької України: музу його він назвав „па-півпьяною“, „ропущеною“, казав, що найбільша частина з того, що написав Шевченко, „не лучше сору, его же взметаеть вѣтеръ отъ лица земли“.***) Через оці крайности почасті подражненого самолюбія, через надмірну реторичність викладу і многословність, залишилися в тіні й певні позитивні сторони „Ист. возс. Руси“ — вірне представлення процесу формування козащини й її перших кроків на політичному полі, змалювання соціальних відносин на Україні в XVI ст., зазначення культурної ролі міщанства з його братствами; безумовно цінним добутком нашої історіографії явився том „Матеріялів“.

В ще більш пристрасному й різкому тоні осуду козащини й гайдамаччини виступив Куліш у своїх статтях „Мальована Гайдамаччина“ (Правда, 1876, NN 9—12) і „Козаки въ отношеніи къ обществу и государству“ (Рус. Архивъ, 1877). Остання стаття викликала відповідь Костомарова „О козакахъ“ (Русская Старина, 1878).

З часу появи „Исторіи возсоединенія Руси“, котра посварила Куліша з цілим українським громадянством, ворогування до козащини й її оборонців в історіографії стає в Куліша немов *idée-fixe*, і він розробляє її на всі лади в своїй поетичній творчості, в поемах, драмах, поезіях, котрі нераз являються немов поетичним коментарем до тих думок, що висловлює він у писаннях своїх наукового типу. Це видко найбільше в його збірках поезій: „Хуторна поезія“ (1882), „Дзвін“ (1893); в поемах: „Маруся Богуславка“, „Куліш у пеклі“, „Грицько Сковорода“; в драмах: „Байда“, „Царь Наливай“, „Петро Сагайдачний“. В своїй брошурі „Крашанка русинам і полякам на великдень 1882 року“ (Львів, 1882), якою хотів Куліш досягти примирення українців з поляками в Галичині, порушив він питання про причини історичного ворогування обох народів; виновниками цього ворогування

*) Ист. возс. Руси, т. I, ст. 1—2 передмови.

**) Ист. возс. Руси, I, ст. 13-та.

***) Ист. возс. Руси, т. II, ст. 24-та.

признав він духовенство — і латинське, і православне; це воно посварило нас із ляхами, і через його цькування почалась взаїмна національна ненависть; і ось „з обох боків накоїли ми стільки ехидного й кривавого, стільки дурного і пагубного, що нема вже на землі й трибуналу, котрий здолів-би нас розсудити...“ Ініціативи для примирення сподівався Куліш від поляків, як від противника „багатшого, потужнішого, вищого в просвіті, свідомого в давній і новій політиці“. Як звісно, з заходів Куліша нічого не вийшло, бо причини польсько-українського антагонізму в Галичині лежали глибше і в більш реальних умовах, ніж думав Куліш.

Вже під кінець віку задумав Куліш довершити свою працю по історії України, розпочату „Історією возс. Руси“ і надрукував у московських „Чтеніяхъ“ трьох-томове „Отпаденіє Малороссіи отъ Польши, 1340—1654“ (1888—1889, Москва), — та вже тут він не дав нічого нового й оригінального і повторювався у своїх виступах проти козаччини та її історіографів. Ціла праця вийшла позбавленою наукової ваги і явилась просто історичним памфлетом: історія козаччини зясовується тут як історія грабунку, розбишацтва і руїни; Хмельницький був розбійник, предатель, зрадник; праця Костомарова про Хмельницину, це — „здичавіла в нашій українщині Клію“ і т. д. Та „Отпаденіє Малороссіи“ пройшло майже непоміченим в українській історіографії, і лиш московський історик Г. Карпов вступивсь за Б. Хмельницького, як за діяча „возсоединенія“ і надрукував у тих-же „Чтеніяхъ“ статтю „Въ защиту Б. Хмельничаго“ (1889).

В тім дусі, що й „Отпаденіє“, написана остання робота Куліша по історії, — стаття „Украинскіе козаки и паны въ двадцатилѣтіе передъ бунтомъ Хмельничаго“ (Русское Обозрѣніе, 1895).

У своїх пристрастних, різких поривах, безперечно кермувався Куліш духом шукання історичної правди, але йому не вистарчило ні ширшого погляду на історичні явища, ні тих методів і засобів досліду, які виробила історична наука в нові часи; знов-же таки, дивлячись на життя занадто теоретично й по книжному, не виробив собі Куліш і ясного національно-державного ідеалу, ступивши назад навіть від тої концепції яку давала стара наша історіографія з „Історією Русовъ“ на чолі. Він плутовав між ідеями „громадського права“, цивілізаторської місії аристократичної Польщі й державницької місії Москви і не зумів доглянути ні фактів, ні сил в нашій історії, котрі старались вирішити питання української національної державности на рівні з вимогами й поняттями свого часу. І це зробило його трагічною фігурою в діях українського національного руху і не дало йому зайняти в українській історіографії місця, якеб йому належало відповідно до його талану й бистрого критичного розуму.

Про Куліша важніша література:

В. Шенрокъ. П. А. Кулишъ. „Кіевская Старина“ 1901, II—X і окремо Київ, 1901. *Б. Гринченко.* П. А. Кулишъ. Черниговъ, 1899. *О. Маковей.* Панько Куліш. „Літературно-Науковий Вістник,“ 1900, кн. III—XII. *А. Пыпинъ.* Малорусская этнографія. СПб. 1891. *Н. Петровъ.* Очерки ист. укр. литературы XIX ст., Київ, 1884. *Д. Дорошенко.* П. О. Куліш, його життя й літературно-громадська діяльність. Київ, 1918. *Д. Дорошенко.* П. Куліш. Огляд його життя й літературної та наукової праці, Берлін, 1923.

ВИДАВЦІ МАТЕРІЯЛІВ І ДОСЛІДНИКИ МІСЦЕВОЇ ІСТОРІЇ.

Як уже було вище згадано, 40-ві й 50-ті роки XIX століття видвигнули на полі української історіографії не тільки таких великих діячів, як Бодяньський, Костомаров, Куліш, але й ще цілий ряд більш скромних діячів, котрі одначе принесли свою користь: одні — як видавці історичного матеріялу, другі — як дослідники місцевої старовини або популяризатори історичних відомостей про Україну. Осередок, звідки виходили ці діячі — усе те-ж саме українське панство, серед котрого зберегалось традиційне привязання до старих форм національного життя, до минулого, привязання, котре ми бачили і в попередніх поколіннях. Можна думати, що тільки вже 60—70 роки, коли на Україну насунули широкою хвилею радикально-космополітичні ідеї з Московщини, тоді лиш в масах українського дворянства, потімків колишньої козацької старшини став затиратись і зникати старий український патріотизм і своєрідна національна свідомість. Український рух з цього часу все більше починають репрезентувати представники інших громадських класів, а головно міської інтелігенції, і цим, на мою думку, пояснюється той занепад історично-національної традиції при кінці XIX в., коли справу державної самостійности України довелось ставити цілком на-ново, а молоде покоління, котре піднесло гасло самостійної України, не зустріло ні зрозуміння, ні піддержки з боку старшого громадянства, вихованого в дусі недержавного народництва. І молоде покоління, не чуючи під собою ґрунту в традиції, дуже скоро само перейшло над питанням української самостійности до інших справ, які висувались знов-же таки російськими поступовими кругами, в цілковитій ідейній залежности від котрих перебувала українська інтелігенція.

Серед старших діячів української історіографії на полі видавництва найбільш визначились М. Судібенко, Ол. Маркович і М. Білозерський.

Михайло Судієнко (помер 1871 р.), заможний поміщик Новгород-Сіверського повіту, де в його був звісний красою свого положення над Десною маєток Очкино, один час голова Київської Археографічної Комісії (1848—57), найбільше прислужився укр. історіографії виданням „Описанія Черниговскаго намѣстничества А. Шафонскаго“ (Київ, 1851); трохи згодом він видав „Матеріали для отечественной исторіи“, 2 томи (Київ, 1853), де видруковано журнал подорожи гетьмана Апостола до Москви 1728 р., його універсали, опис маєтків і господарства гетьм. Апостола та переписка гетьмана І. Скоропадського.

Олександр Маркович (1790—1865), молодший брат Якова Михайловича Марковича, один з найбільш освічених і культурних людей свого часу, був губерніяльним чернігівським маршалком і проживав у своєму історичному маєткові с. Сваркові Глухівського пов., що впорядковував колись його прадід, автор „Дневних Записок“. Він збирав документи до історії України і р. 1824 друкував матеріали з своєї колекції в „Украинскому Журналі“. Він склав „Историческую и статистическую записку о дворянскомъ сословіи и дворянскихъ имуществахъ въ Черниговской губ.“, надруковану в „Матеріалахъ для статистики Россійской Имперіи, издаваемыхъ М-вомъ Вн. Дѣлъ“, 1841, т. II, отд. IV. Пізніше її перевидано р. 1894 в Чернігові коштом графа Гр. Милорадовича. В 1859 р. Маркович видав записки свого прадіда під назвою „Дневныя Записки малороссійскаго генеральнаго подскарбія Якова Марковича“ (Москва, 2 томи). Хоч видання обіймає весь час 1717—1770 ведення дневника, але, на жаль, подає його в скороченні і з трохи виправленою мовою, що, розуміється, не позбавило це одиоке повне видання такої важної пам'ятки його великої ваги для нашої історіографії.

Про нього див. *А. Лазаревскій*. Прежніе изыскатели малорусской старины. Київ. Ст. 1897, кн. II, а також *Очерки, замѣтки и документы по исторіи Малороссіи*, в. IV, К. 1898.

До видавців матеріялів по укр. старовині треба зарахувати київського губернатора *Івана Фундуклея*, якого заходами видано „Обозрѣніе Кіева въ отношеніи къ древностямъ“, К. 1847 (текст зложено С. Крижановським і проредаговано М. Максимовичем), „Обозрѣніе могиль, валовъ и городищъ Кіевской губерніи“, К. 1848 (текст написав М. Грабовський) і „Статистическое описаніе Кіевской губерніи“, 3 томи, СПб. 1852.

Микола Білозерський (1833—1896), брат Василя Б-го, редактора „Основи“ і Олександри Кулішевої, був поміщиком з Борзенщини і за молодих літ перебував під впливом свого шурина Куліша. Він цікавивсь укр. етнографією і брав участь у виданні „Сборника малорусскихъ пѣсенъ“ А. Метлинського (1854). В 1856 р. Білозерський видав у Київі „Южнорусскія лѣтописи, открытыя

и изданн्या Н. Бѣлозерскимъ. Томъ I^о. Тут уміщено: 1. Черниговская лѣтопись 1587—1750; 2. Краткое лѣтоизобразительное описаніе 1506—1783; 3. Хронологія высокославныхъ и ясновельможныхъ гетмановъ 1506—1765; 4. Имянная роспись малор. гетмановъ 1505—1782; 5. Слово во время бездождія; 6. Лементъ людей побожныхъ, що ся стало въ Литовской земли. Видання це у свій час було помітною появою і звернуло на себе увагу спеціалістів (Максимовича, Костомарова, Лазаревського). В кінці свого життя умістив Б-ий дві статейки в „Кіев. Старині“: Про Шевченка (1882, кн. 10) і Орывки и замѣтки о малорусской старинѣ (1884, N 5). Про Б-кого див. А. Л(азаревскій), Памяти Н. М. Бѣлозерскаго, Кіев. Старина, 1897, кн. I.

Серед дослідників місцевої старовини заслуговує спеціальної уваги киянин *Микола Закревський* (1805—1871), найбільш заслужений історик міста Києва: ще в 1836 р. видав він у Ревелі „Очеркъ історіи г. Києва“. Пізніше видав він поширену працю „Лѣтопись и описаніе г. Києва (Москва, 1858), нарешті в 1868 р. московське Археологическое Общество видало його 2-х — томове „Описаніе Києва“ — найважливіша праця, яка тільки досі існує по історії й археології Києва. Закревському-ж належить етнографічний збірник „Старосвѣтскій бандуриста“ (Москва 1860—61).

Про Закревського див. *Д. Эварницкій*. Малороссійскій етнографъ Н. В. Закревскій. Лѣтопись Екатеринослав. Архивной Комиссії, т. VI, 1913 і його-ж в „Историч. Вѣстникъ“, 1913, кн. 10. А. *Пыпинъ*, Малорусская этнографія, СПб. 1891.

Для історії Харьківщини й Чернігівщини, головно для історії церковних відносин, адміністраційного ладу й заселення краю, багато зробив архієп. *Філарет Гумілевський*, неукраїнець родом; він пильно досліджував місцеві архіви, перебуваючи на єпископській катедрі в Харькові й у Чернігові, і наслідком його дослідів явилось „Историко-статистическое описаніе Харьковской епархіи“ (1859) і таке-ж „Описаніе Черниговской епархіи“ (1871—72).

По історії Слобідської України писав батько української повісти *Григорій Квітка* (1778—1843); йому належать: 1. Краткое описаніе жизни Юсафа Горленка (Київ, 1836), 2. Историко-статистическое описаніе Слобожанщины (Харьк. Губ. Вѣдом. 1838), 3. Головатый, Матеріали для історії Малороссіи, „Отеч. Записки“ 1838, N 11, 4. О Слободскихъ полкахъ, „Современникъ“ 1840, 5. Украинцы, „Современникъ“, 1841, 6. Городъ Харьковъ, „Современникъ“, 1840. Пізніше про харьківську старовину писав *Григорій Данилевський* (1829—1890), автор збірника „Украинская Старина“ (1863). Тій-же Харьківщині присвятив значну частину своїх праць *Вадим Пассек* (1807—1842), котрий взагалі немало прислужився справі популяризації відомостей про українську старовину, особливо своїм виданням „Очерки Россіи“ (5 т., 1838—

1842), де співробітничав між иншим і Срезневський. Пасеку належить „Историко-статистическое описаніе Харьковской губерні“, друковане в І т. Матеріаловъ для статистики Россійской Имперіи, 1839 і там-же „Города Харьковской губерні“.

Спеціально по історії Запорожжа почав працювати в 40-х роках *Аполон Скальковський* (1808—1898), котрому дістався до рук архів останньої Запорожської Січи. В 1840 р. умістив він в Журн. М-ва Народн. Просв. „Очерки Запорожья“ (NN 3—4) і в тому-ж році видав в Одесі працю „Исторія Новой Сѣчи или послѣдняго коша Запорожскаго“, котра, завдяки багатому архівному матеріалу, використаному в їй і досі не втратила свого значіння; в 1846 р. вийшло 2-ге видання, а в 1885—86 — третє (3 томи, Одеса). Потому йдуть його статті й розвідки: Сношенія Запорожья съ Крымомъ въ 1749 г., Одесскій Вѣстникъ 1841, NN 72—73; Наѣзды гайдамакъ на Западную Украину въ XVIII. ст. (1738—1768), Одесса, 1845; Поѣздка по запорожскимъ урочищамъ, Журн. Мин. Вн. Дѣлъ, 1846, N 1; Похороны козака, Рус. Инвалидъ, 1847, N 32; Дунайцы. Эпизодъ изъ турецкой кампаніи 1769—1777 гг., Временникъ, 1854, кн. 19. Вже геть пізніше, коли почала виходити „Кіевская Старина“, Скальковський умістив в їй статті й замітки: Нѣсколько документовъ изъ исторіи гайдамачества (1885, кн. 10), Филиппъ Орликъ и запорожцы (1882, кн. 4) і Астрономъ Эйлеръ въ Сѣчи Запорожской въ 1770 г. (1891, кн. 10).

Про Скальковського див. Кіев. Старина, 1898, I. і *М. Грушевський*, „Записки“ (львівські) 1899, I.

Для історії Запорожжа прислужився немало Катеринославський архієпископ *Гаврііл Розанов* (помер 1856 р.); йому належить розвідка про Запорожський Самарський монастир (1838), „Отрывокъ изъ повѣствованія о Новороссійскомъ краѣ 1751—1786“ (Записки Одеського О-ва ист. и древн., 1853, т. III—V). „Очеркъ повѣствованія о Новороссійскомъ краѣ изъ оригинальныхъ источниковъ почерпнутый“ (1857), а також видання споминок запорожця Микити Коржа (1842).*) Праці арх. Гаврііла, засновані на архівних матеріалах, зберігають певне значіння й досі.

*) Спомини Микити Коржа видав в українській редакції Олекса Стороженко в 2-му томі своїх „Українських Оповіданнів“ (СПБ. 1863). Півніще вони передруковувалися в збірних виданнях творів Сторожнеца (1897 р. та ин.)

ОФІЦІЯЛЬНІ ЗАХОДИ КОЛО ОРГАНІЗАЦІЇ АРХЕОГРАФІЧНОЇ РОБОТИ НА УКРАЇНІ. СПРОБИ ВИДАННЯ ОРГАНУ ДЛЯ ДОСЛІДІВ УКРАЇНСЬКОЇ СТАРОВИНИ.

Як було вище згадано, М. Максимович на початку 40-х років подав думку про заснування в Києві наукового товариства, яке б занялось дослідом багатой місцевої старовини і розробленням не менш багатих архівних матеріалів. Ця думка була здійснена урядом, хоч у трохи іншій формі, а саме: 1843 року було засновано при канцелярії Київського, Волинського й Подільського генерал-губернатора „*Временную Комиссію для разбора древнихъ актовъ*“. Уряд мав свою мету: зосередити в своїх руках архівні збірки з цілої правобережної України і почати видавництво тих документів і памяток, які свідчили-б, що цей край є „искони рускій“, та що політика обрусіння, до якої вперше приступлено тут по втихомирненню польського повстання 1832 року, має своє історичне оправдання і в суті річи являється нічим іншим, як тільки заходом надати краєві його старе обличчя, стерте, мовляв, польським пануванням. Одначе справа опинилась від початку фактично в руках людей, котрі в своїй діяльности кермувались або виключно інтересами науковими, або-ж своїм українським патріотизмом, котрий сходивсь з намірами уряду хіба лиш що-до ослаблення панування польського елемента в краї. „Временная“ Комісія обернула в інституцію постійну і віддала українській історіографії неоцінені послуги виданням великої сили памяток і документів української старовини, як тако-ж організацією в Києві „Центрального архіва“, куди зведено велику силу актового матеріалу не тільки з правого берегу Дніпра, але також і з Лівобережжя.

Першим головою Комісії був управитель канцелярії генерал-губернатора Н. Писарев, а його помішником барон Шюдуар. Але скоро Писарев уступився і його місце зайняв Михайло Судієнко, новгород-сіверський поміщик і великий прихильник української старовини (був головою 1848—1857). Членами комісії й редакторами її видань призначено проф. М. Максимовича, проф. Іванишева*) й проф. В. Домбровського; співробітниками, які мали робити екскурсії по краю й збирати та занотувувати старовину:

*) *Микола Іванишев* (1811-1874), з старого шляхетського українського роду був професором Київського ун-та і з самого початку Комісії став одним з найдіяльніших її членів; головню його працею й заходами положено початок Центральному Архіву в Києві й вироблено програму видавництва Комісії, в котрому він сам брав живу участь. Найбільший розголос придбала стаття Іванишева „О древнихъ сельскихъ общинахъ въ Юго-Западной Россіи“ (Русская Бесѣда 1857, II, передруковано в Києві

П. Куліш, Т. Шевченко, Н. Рігельман. Протягом 1846—48 років Комісія збрала багатий архівний та археологічний матеріал (між іншим з розкопок, ведених Іванишевим на Переяславці) і приступила до видання серії видань, названої „Памятники“. Цих Памятників усього було випущено 4 томи:

1-й том, Київ, 1845, друге видання 1848, третє 1898 р. Містить в собі:

a) пам'ятки Луцького Кресто-Воздвиженського Брацтва 1617—1713 років (статут брацтва, привілеї, грамоти, постанови і т. ин.)

b) акти про стосунки селян та дідичів 1490—1596 р.

c) акти „до історії України“ 1648—49 років — переписка офіційна і приватна, універсали й грамоти, реляції, звідомлення, звістки з часів Хмельнищини.

II-й том, Київ 1846, друге вид. 1898:

a) пам'ятки Київського Богоявленського Братства 1615—1787 років.

b) Устав о волоках короля і вел. кн. Жигимонта-Августа 1557 р.

c) акти до історії України 1650—1651 (Хмельнищина).

III-й том, Київ, 1852, друге видання 1898:

a) пам'ятки Львівського Братства 1586—1637.

b) акти про поміщицьке землеволодіння XVI в.

c) акти до історії України 1652—1660.

IV-й том, Київ, 1859:

a) пам'ятки менших братств і монастирів.

b) опис волинських замків 1545 р.

c) акти до історії України 1660—1664.

Одночасно з „Памятниками“ видано 3 зшитки „Древностей“ (1846) з текстом проф. Іванишева про археологічні пам'ятки, з малюнками Т. Шевченка.

Окремо розпочато видання козацьких літописів і видано:

1) Лїтопись событїй въ Юго-Западной Россїи въ XVII ст., составленная въ 1720 г. б. канцеляристом малороссійской генеральной канцелярїи Самоиломъ Величкомъ. 4 тома, 1848, 1851, 1855 і 1864.

2) Лїтопись гадячскаго полковника Гр. Грабянки съ приложенїемъ отрывковъ изъ лїтописнаго сборника, писаннаго въ 1699 г. іеромонахомъ Л. Боболинскимъ и реестра черниговскихъ князей, погребенныхъ въ Черниговѣ, составленнаго 1792 г. прот. І. Левицкимъ, 1853.

Видано було також книгу „Жизнь князя А. Курбскаго на Воляни. Подъ редакціей М. Иванишева“ (акти). 2 т., 1849.

Діяльність Комісії, що трохи затихла була в 50-х роках, оживилась знову з початком 60-х років, після другого польського

1863 р. і ще в „Собранїи Сочиненїй“ 1876; український переклад видано в додатку до XV тому „Руської Історичної Бібліотеки“, Львів, 1893), — про громадські т. зв. копні суди на Правобережжю.

повстання 1863 року, коли збільшились урядові заходи в справі боротьби з польським елементом на Правобережжю і визнано було потрібним піддержати видавничу діяльність Комісії. Головою Комісії від 1857 до 1889 р. був відомий творець указу 1876 р. Михайло Юзефович. Але заслуга коло організації наукового видавництва Комісії по певному систематичному плану належить В. Антоновичеві, що був довголітнім секретарем і редактором її видань. Комісія придбала собі цілий ряд учених співробітників: в 70—80-х роках приступили до неї проф. С. Терновський, Т. Лебединцев, проф. М. Владимирський-Буданов, І. Новицький, Орест Левицький, Мик. Стороженко, проф. С. Голубев, Ів. Каманін; пізніше приступили Андрій Стороженко, Мих. Грушевський, М. Ясінський, М. Довнар-Запольський, Н. Молчановський, В. Щербина, А. Криловський, В. Кордт та інші.

Головним видавництвом Комісії зроблено „Архивъ Юго-Западной Россіи“, поділений на серії або частини, з котрих I-ша серія присвячена видавництву актів до історії церкви, II — історії шляхетського стану, III — історії козаччини й гайдамаччини, IV походженню шляхетських родів, V — міщанства, VI — селянства, VII — заселення краю і VIII — історії станової організації й внутрішнього побуту. Томи з різних серій виходили без якоїсь черги, по мірі виготовлення, і кожний том здебільшого попережувався монографією його редактора, зложеною на підставі головно публікованих в цім томі актів.

Тут можемо дати лиш коротенький перегляд змісту цієї многоважної і просто таки незамінимої в нашій історіографії публікації.

В I-ій частині досі видано на протязі 1859—1914 років 12 томів, які містять в собі акти до історії церковного життя на Україні від 1481 до 1798 р., про унію, про піддання Київської митрополії під московського патріярха, про останні часи православія в Галичині, про Львівське Ставропігійське братство, пам'ятки релігійного письменства і полеміки. З вступних розправ дуже важні — Ор. Левицького „Внутреннее состояние Западно-русской церкви въ польско-литовскомъ государствѣ въ концѣ XVI в. и уніа“, (передмова до VI-го тому, 1884), розвідки Т. Лебединцева, С. Терновського, С. Голубєва, В. Антоновича.

В II-ій ч. видано 3 томи (1861—1910) актів до історії шляхетського самоврядування на Правобережжю: документи до історії провінціальних соймаків шляхти та їх постанови (від XVI ст. до 1726 р.) під редакцією Іванішева, Каманіна й М. Стороженка.

III-тя частина, особливо важна, містить матеріяли про козаччину й гайдамаччину. Тут видано 6 томів: 1-й том містить акти про козаків 1500—1648 р. і попередений розвідкою В. Антоновича „О происхожденіи козачества“ (1863). 2-й том містить акти про козаків 1679—1716 з розвідкою В. Антоновича „Послѣдніе времена

козачества на правому березу Днѣпра“ (1868). 3-й том містить акти про гайдамаків 1700—1768 років з розвідкою В. Антоновича „Изслѣдованіе о гайдамачествѣ“ (1876). 4-й том містить акти до повстання Б. Хмельницького 1648—1654 років з розвідкою Ів. Каманіна „Участіе южно-русскаго населенія въ возстаніи Б. Хмельницкаго (1916). 5-й том присвячений актам про волинську тривогу 1789 р. з розвідкою В. Антоновича „О мнимомъ крестьянскомъ возстаніи на Волини“ (1902). 6-й том, виданий під редакцією Н. Молчановського, містить акти Шведського Державного Архіва 1649—1660 про зносини з Україною (1914).

З частини IV-ої видано 1 том актів про походження шляхетських родів 1442—1760, з розвідкою В. Антоновича „Объ окolicной шляхтѣ“ (1867).

V-та частина присвячена міщанству. Видано 2 томи: 1-й містить акти про міста 1432—1798 на Волині, Київщині й Поділлі, з розвідкою В. Антоновича „Изслѣдованіе о городахъ въ Юго-Западномъ краѣ“ (1869). 2-й том (у двох частинах) містить акти про жидівське населення 1765—1791 років, з розвідкою І. Каманіна (1891).

В VI-ій частині, присвяченій селянству, видано 2 томи: 1-й з розвідкою І. Новицького „Очеркъ исторіи крестьянскаго сословія въ Юго-Западной Россіи въ XV—XVIII в.“ (1876) і 2-й том, з розвідкою В. Антоновича „О крестьянахъ Юго-Западной Россіи“ (1870).

VII частина присвячена актам про колонізацію Правобережжа (1386—1668); видано 3 томи з вступною розвідкою проф. М. Владимирського-Буданова.

VIII-ої частини було видано 6 томів: томи 1—2 містять акти Барського староства XV—XVIII вв. з розвідкою М. Грушевського „Барское староство, историческіе очерки“ (1893—94); т. 3-й: „Акты о брачномъ правѣ и семейномъ бытѣ въ Ю.-З. Россіи въ XVI—XVII вв.“, з вступною розвідкою Ор. Левицького (1909); т. 4-й: „Акты о землевладѣніи въ Ю.-З. Россіи XV—XVIII вв.“ з розвідкою М. Владимирського-Буданова „Церковныя имущества въ Ю.-З. Россіи XVI в.“ (1907); т. 5-ий „Акты объ украинской администраціи XVI—XVII в.“ з розвідкою М. Довнар-Запольського „Украинскія староства въ первой полов. XVI в.“ (1907) і т. 6-й „Акты о землевладѣніи XV—XVIII в.“ (1911), з розвідкою М. Владимирського-Буданова „Заставное владѣніе“. Були ще заповіджені тт. 7-й і 8-й „Акты о копныхъ и доминіальныхъ судахъ XVI—XVIII в.“ під ред. М. Ясінського і т. 9-й „Акты о населеніи Волынскаго воеводства XVI—XVIII в.“ під ред. М. Довнар-Запольського.

Яко необхідні підручники для кожного, хто студіює акти по історії Правобережжа, було видано „Указатель именъ личныхъ“

(1878) і „Указатель именъ географическихъ“ (1883), зложені Ів. Новицьким.

Окрім „Архива“ Комісія продовжувала видання літописів і взагалі різних матеріалів до історії України. Одже випущено нею такі видання:

1. „Лѣтопись Самовидца по новооткрытымъ спискамъ“, під редакцією Ор. Левицького і з його розвідкою, з додатком Хмельницького літопису, Краткаго Описанія Малороссіи і Лукомського, 1878.

2. Сборникъ лѣтописей, относящихся къ исторіи Южной и Западной Россіи, під редакцією В. Антоновича, 1888.

3. Сборникъ матеріаловъ для исторической топографіи г. Кіева, під ред. В. Антоновича, 1874.

4. Палеографическій Изборникъ зразки старого українського письма, впорядкував Ів. Каманін (1909).

5. Матеріали по исторіи русской картографіи, 2 томи знімків з старинних карт українських земель, впорядкував В. Кордт.

Вже в недавні часи почала була Комісія видавати „Сборникъ матеріаловъ по исторіи Юго-Западной Россіи“, якого видано 2 томи (1914 і 1916), і в якому надруковано кілька цінних розвідок та матеріалів, от як монографія А. Стороженка про Київського біскупа Й. Верещинського, „Документы эпохи Б. Хмельницкаго 1656—57“ І. Каманіна й його-ж „Договоры Б. Хмельницкаго съ Польшей, Швеціей и Россіей“ та ин.*)

Майже одночасно з Київською Комісією було засновано такі-ж самі комісії з аналогічними завданнями у Вітебську та Вільні. Видання цих комісій, особливо-ж „Акты издаваемые Виленскою Археографическою Комиссією“, мали також певне значіння для української історіографії, спеціально для тих учених, які досліджували або досліджують т. зв. литовську добу нашої історії.

В 1839 році в Одесі заснувалося „Общество исторіи и древностей“, котре почало видавати свої „Записки“; воно уділяло в своїх виданнях місце для матеріалів по історії Запорожжя і взагалі степової України; але головну увагу зверталося на досліди античних старожитностей на чорноморськім побережжю. Серед співробітників т-ва, що писали про запорожську старовину, треба згадати Н. Мурзакевича, Н. Вертіляка, арх. Гавриїла Розанова. Друковано в „Запискахъ“ і деякі матеріали, наприклад „Исторію о запорожскихъ козакахъ“ кн. С. Мишецького, опис Дніпра 1687 р. (т. III), „Статейный списокъ В. Тяпкина и Н. Зотова“ про заключення Бахчисарайського миру 1680 р. (т. II) та ин.

Потреба в спеціальному органі для дослідів української ста-

*) Про діяльність Комісії див.: О. Левицькій, Пятидесятилѣтіе Временной Комиссії для разбора древнихъ актовъ, Київ, 1893, а також І-т. „Сборника“ Комісії, К. 1914.

ровини і друкування матеріалів відчувалася серед українських кірувів давно: ще А. Чапа мріяв про видання української історичної бібліотеки-журналу, але мріям його не судилось здійснитись, і українська історична наука й на далі обходила без власного органу. Випадково український матеріал знаходив собі часово притулок по чужих виданнях, як от в „Чтеніях“ московського „О-ва історіи и древностей“, завдяки особистим заходам Бодяньського. Офіційна київська „Комісія для разбора древнихъ актовъ“ друкувала самі лишень сирі матеріали, переважно з правого берегу Дніпра та й переслідувала вона свою особливу мету. Українські літературні видання, як наприклад харківський „Українській Журналъ“ або збірники „Молодик“ І. Бецького та „Кіевлянинъ“ М. Максимовича давали чимало місця для статей і матеріалів про українську старовину, але самі існували не довго й багато зробити не могли. Кулішеві „Записки о Южной Руси“ не перетворились в періодичне видання і обмежились двома томами. Та ось в 1861 р. здійснюється думка Куліша про український журнал, і з січня цього року починає виходити в Петербурзі під редакцією Кулішевого шурина Василя Білозерського місячник „Основа“, що ставить собі завданням служити також потребам української історії. Дійсно, за майже двохлітнє своє існування „Основа“ (вийшло 12 книжок за 1861 рік і 10 книжок за 1862) дуже прислужилась українській історіографії: тут друкувалися монографії й розправи Костомарова, серед них такі важні з принципального погляду як „Двѣ русскія народности“ або „Федеративное начало въ древней Руси“, праці Куліша, — серед них „Хмельницина“ й „Історія України од найдавніших часів“, розвідки Ол. Лазаревського (про промову Полуботка перед Петром, про укр. школи й шпиталі в XVIII ст. та ин.), П. Ефименка та ин. Крім розвідок та статей „Основа“ друкувала й матеріали, серед котрих такої великої ваги, як „Журналъ“ подорожи в 1745 р. українських депутатів до Петербурга в справі вибору нового гетьмана (1862, II), Записка сучасника про Уманську різню 1768 року (1862, III), Лист гетьмана Орлика до Стефана Яворського 1729 р. — надзвичайної ваги документ до історії Мазепиногу задуму (1862, X) та ин. У відділі „Акты“ друковано грамоти, універсали, листування (Мазепи з Петром I) та ин. Систематична бібліографія усієї біжучої літератури по українській історії, етнографії і т. д. доповняла велике значіння „Основи“ для науки українознавства. Загальний напрям її історіософії зазначався провідними статтями Костомарова в дусі ідей „народоправства“ й автономізма, а статті Куліша здійснювали той „критичний погляд на самих себе в минулому й сучасному“, що його було зазначено в програмі місячника. З упадком „Основи“ наука української історії знов на довгий час залишилась без свого спеціального органу.

УКРАЇНСЬКЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ВІДРОДЖЕННЯ НА ПРАВОБЕРЕЖЖУ. „УКРАЇНСЬКА ШКОЛА“ В ПОЛЬСЬКІМ ПИСЬМЕНСТВІ. ХЛОПОМАНІ. ВОЛ. АНТОНОВИЧ.

Українські національні традиції збереглися на Лівобережній Україні, в Гетьманщині й Слобожанщині, тому що тут найдовше проіснували форми державної української організації, встановлені ще в половині XVII віку. Тут задержалось багацько дечого з своєрідного соціального й громадського побуту аж до перших десятиліть XIX віку. Та головно тут збереглася національна аристократія — козацька старшина, котра навіть під зовнішніми формами, перейнятими від росіян (мова, одежа, обстановка життя) вдержала чимало дечого з старої історично-національної традиції. Тому-то й українське національне відродження нового часу почалось якраз тут на Лівобережжю і його першими діячами явились сини й унуки козацьких старшин. І пізніше довший час український рух держався майже виключно силами представників українського дворянства, аж поки на поміч їм почали приходити представники інших соціальних груп, — перший серед них — геніяльний селянин-кріпак Шевченко.

Інакше стояла справа на Правобережжю. Тут по знищенні козацтва на початку XVIII віку не було вже такої суспільної верстви, котра могла-б оборонити національну справу. Стіхійні народні рухи, так звана гайдамаччина, в своїх наслідках нічого крім руїни і розливу крові не принесли для краю. Українська православна шляхта, й так уже винищена у війнах і завірюхах XVII віку, тепер остаточно покатоличилась і спольщилась, а її ряди густо пересякли виходцями з корінної Польщі. Навіть духовенство, уніятське й православне, прийняло зовнішні форми польської культури. Представником української національності на одвічній, найбільш багатій історичними споминками частині нашої землі, залишилась темна неписьменна маса селян-кріпаків. Панування польщизни на Правобережній Україні найбільш скріпилось вже по упадку Річи Посполитої під російською владою, коли в перших десятиліттях XIX в. край під зручним керуванням Т. Чацького вкрився цілою сітю польських шкіл та культурних інституцій, а на чолі цього культурного польського руху став лицей у Кременці на Волині.

Одначе і серед спольщеної української шляхти на Правобережжю десь на глибині души тліла, жевріла іскра певного національного почуття — не польського, а українського. З погляду

етнічного ця шляхта ще й тепер уявляє доволі чистий український тип, котрий одрізняє її, наприклад, од польської шляхти з етнографічної польської території*). Привязання до української землі, любов до її природи виявлялись і виявляються серед цієї верстви з такою силою, яка може бути лиш у автохтонів. І коли на початку ХІХ в. романтизм докотився й на Правобережну Україну, то мов на перекір польській традиції, що звикла малювати козаків як запеклих ворогів польщизни, починається серед польських поетів України ідеалізація козацької минувшини, і в польській літературі утворюється оригінальна „українська школа“ поетів і повістарів. Починаючи з *А. Мальчевського* (1793—1826), автора поеми „Магуа“, цілий шерег представників цієї школи в поезії і в прозі малює українське життя, переважно минуле: *Б. Залеський* (1802—1886), *С. Гоцинський* (1803—1876), *А. Гроза* (1807—1875), *Т. Олізаровський* (1811—1879). Дехто з цих поетів, як от Залеський, а особливо *Т. Падура* (1801—1872) переходили просто до писання українською мовою. Напрямок, звісний під назвою української школи в польській літературі, не обмеживсь виключно сферою поезії, але повів і до більш серйозних дослідів і праць в обсягу місцевої історії й етнографії. На-пів усвідомлене почуття не тільки свого історичного звязку з місцевим краєм, але також і кровного, родового звязку з самим українським народом — служило головним джерелом щирого інтересу до минувшини української землі, що була для потомків спольщеної шляхти таки дійсно рідним краєм, і до життя українського селянина, який один тепер репрезентував в краю українську народність. Серед польських письменників з України, що працювали в обсягу історії й етнографії Правобережжя, назвати треба вже згадуваного *Михайла Грабовського* (1805—1863), що крім історичних повістей з українського життя писав також історичні розвідки, *Едварда Руліковського*, автора дуже цінної монографії „Opis powiatu warszawskiego“ (Warszawa, 1853**) *Юрія Стецького* (1838—1888), автора цілого ряду розвідок про Волинь: „Wolyn pod względem statystycznym, historycznym i archeologicznym“ (Lwów, 1864—1871, 2 томи), „Luck starożytny i dzisiejszy“ (1876) та ин.; до цієї-ж категорії письменників можна зарахувати Готфрида Оссовського, Антонія Новосельського, Ісидора Коперницького, з пізніших — Олександра Яблоновського, Маріяна Дубецького, Франтішка Равіту-Гавронського, Йосифа Третяка — про них буде мова далі. Дехто

*) Див. про це *J. Talko-Hrynciewicz, Szlachta ukraińska, Materiały antropologiczno-archeologiczne, wyd. Akad. Umiejętności w Krakowie, 1897, t. XI.*

**) Крім того розвідка „Dawne drogi i szlaki na prawym brzegu Dniepra“, *Ateneum* 1878, III і IV та книга „Opis powiatu Kijowskiego“, Київ, 1913, видана вже по смерті автора.

з них зробив цінні прислуги українській історіографії й етнографії, спеціально правого берега Дніпра. Одначе виховані в ідеях культа колишньої польської державности, яка по їх глибокому переконанню давала широке місце для українського народу й його культурно-національного розвитку, ці люде, так само як і письменники „української школи“, почували себе перш за все польськими громадянами, так само як на лівому березі Дніпра Гоголь або Данилевський почували себе громадянами російськими. Всі їхні традиції виховання, освіти, культурні взаємини й звязки тісно вязали їх з загальним життям польського громадянства. І в цім тіснім звязку з Польщею хтіли вони бачити будучність України, цілковиту національно-державну відрубність котрої вони не могли собі уявити.

Та серед спольщеного громадянства Правобережної України позначилась в кінці 50-х років ХІХ в. одна течія, котра українське національне питання поставила і розвязала для себе зовсім ясно і радикально, просто покинувши польський табір і повернувшись до народности своїх предків. Ця течія, що виникла серед освіченої шляхетської молоді Київщини й Волині, безумовно мала своїх попередників та ідейних батьків в представниках літературної „української школи“, але ще більший вплив мало на неї т. зв. балагульство а пізніше й хлопоманство, ідейні течії, що позначились серед спольщеної шляхти на Правобережжю, перша — в 20-30 роках, друга — в 50-х. Балагульство — своєрідний прояв демократичної реакції шляхти проти панської пихи магнатів, романтичний порив протесту проти умовних форм життя і пережитих поглядів; воно сполучалось з ідеалізацією козаччини, виявлялося в стремлінні наслідувати простоту відносин сільського люду, в уживанні народньої української мови, ношенні народньої одежи, співанні пісень і т. п. Балагульство при всіх своїх дивацтвах і часами потворних проявах усе таки будило думку про Україну, про якісь старі козацькі традиції. Серйозніший характер мала течія, що виникла під впливом демократичних і революційних ідей, що ширились з-за кордону емісарами революційних польських організацій, такими як Конарський (що його страчено р. 1837 у Вільні), а також взагалі під впливом нових ідей західно-європейського життя. Це були т. зв. хлопомани. Вони осуджували балагульство з його пияцтвом і розпущеністю (за що їх звано іноді „пуристами“), говорили про потребу емансипації селянської маси, про демократизацію суспільних відносин. „Хлопомани, — як каже людина, що близько стояла до цього напрямку, — відзначались демократичною вдачею; панський аристократизм та історичні традиції хлопомани осміювали... вони розуміли, що народ — не „бидло“, що треба поважати його гідність, дбати про його освіту на рідній мові. Вони розуміли необхідність релігійної толеранції і негайного визволення кріпаків“.

Хлопоманство, як певна течія, як настрої певних гуртків серед шляхетської молоді, що вчилась головним робом в Київському університеті, привело до того, що вже в кінці 50-х років зпоміж загальної студентської організації польської молоді в Києві вилучилась група, що стала виразно на українському національному ґрунті і, поєднавшись де з ким з представників українського студентства з Лівобережжя, утворила свою „Українську Громаду“. На чолі цієї групи стояли Володимир Антонович, Кость Михальчук, Борис Познанський, Тадеуш Рильський. Не легко далось їм це їхнє діло: свій вихід з польської організації довелося зробити їм тоді, коли вся польська молодь готувалась до повстання і в її очах вчинок Антоновича й його товаришів був „зрадою“, „одступництвом“. Ці докори Антоновичу, як головному привідцеві, кидались публічно і, як ми далі побачимо, йому довелося публічно на їх і відповідати. Цей поворот до українства потомків спольщеної нашої шляхти не прийняв ширшого розміру і обмеживсь окремими одиницями, але ці одиниці усі як один були багато обдарованими натурами і кожен з них вніс значну вкладку в скарбницю культурного українського життя. Спеціально Антонович став одною з найбільших фігур нової української історіографії, справжнім її Нестором, як його справедливо називають. Не придбавши, кажемо, ширших розмірів, цей поворотний рух потомків української шляхти мав і має досі своїх представників серед усіх дальших поколінь, раз-у-раз даючи українській національній справі талановитих і глибоко відданих робітників. Безперечно найзамітнішою постатю серед покоління, яке започаткувало самий рух, його ідеологом, являється Володимир Антонович.

Володимир Антонович (1834—1909) родився в Махнівці на Київщині в дрібній шляхетській родині, вчився в Одеському ліцеї, а потім в Київському університеті, де скінчив два відділи: медичний (1855) і історично-філологічний (1860). Якийсь час був учителем середніх шкіл, р. 1870 склав магістерський іспит і дістав катедру російської історії в Київському ун-ті, р. 1878 дістав ступінь доктора і ординатуру. В 1863 р. дістав також посаду при „Временной Комиссії для розбора древнихъ актовъ“, в якій працював потім довгі роки. З 1881 р. був головою т-ва Нестора-Літописця в Києві. В останні роки життя вже не читав лекцій. Помер весною 1909 р. в Києві.

Антонович приймав дуже близьку, хоч на зверх і малозамітну участь в українському житті протягом мало не пів-сотні літ, часами відіграючи провідну роль, як голова київської „Старої Громади“. Його вплив і авторитет простягався й на Галичину, де головню за його намовою відбулася в 1890 р. т. зв. угода між українцями й поляками в соймі, і яко орган цієї угодової політики, що принесла українцям ряд концесій на культурно-національному полі (нові катедри в університеті й гімназії), почав виходити

у Львові з 1888 р. місячник „Правда“, в якому брав участь і Антонович. Коли в 1888 р. в німецьких урядових кругах виникло заінтересовання Україною й виринули проекти „Київського королівства“, то до Антоновича зверталися в цій справі, яко до признаного провідника українців наддніпрянських. Але Антонович не був прихильником широкої й активної політики в українській справі.

Своє національне і громадське profession de foi Антоновичеві довелося висловити на самім початку його наукової й громадської діяльності, коли один з польських публіцистів зпоміж правобережної шляхти Зенон Фіш (1820—1870), відомий під псевдонімом Падалиці,*¹) публічно назвав його „перевертнем“. Антоновичу довелося виступити на сторінках „Основи“ (1862) з відповіддю, котру він назвав „Моя исповѣдь.“

Він торкається в цій сповіді історичних взаємин польського й українського народів і зупиняється на думці, котру прихильники історичної Польщі, в тім числі й Падалиця, раз-у-раз підносили: про високий рівень державного й соціального устрою старої Річи-Посполитої. Антонович цю думку рішуче заперечує: „ми маємо підставу не вірити, що шляхетський лад був ідеалом громадського й політичного устрою, що український народ уявляв собою по закону природи якесь збіговище розбишак, чернь, достойну палі й різок... Я ніколи й не думав твердити, ніби польська минувшина не має своїх світлих боків; я певен в тому, що дійсно в Польщі існувала золота законна вільність, — але тільки для шляхтичів; це правда, що мова й голос шляхтича, чи то польського, чи то руського або литовського — однаково — не зазнавали ніколи утиску. Це правда, що шляхту українську й литовську польська шляхта не тільки закликала до спілки, але й поділилася з нею своїми правами: але яка-ж користь від цього народові, який не мав голосу не тільки в правлінні державою, не тільки в сеймі, але й у суді, куди його не пускали ані в ролі істця, ані в ролі одповітника обороняти своє право? Яка користь народові від того, що хтось куртуазно поведився з його шляхтою, коли саме ця куртуазія і вбила його власне життя? Адже шляхетство було формою, яку виробило польське громадське життя. Громадська самоуправа — ось та постійна мета, до якої прямував український народ.

... Ви хочете утвердити на Україні шляхетство, ви хочете задавити українську народність — і за-для цього не гидуєте ніякими способами. Народ хоче земельної власности, і ось завдяки вам не може її дістати. Ви не можете одмовити йому в земельному наділі, але не забули подбати про казково високу ціну випука. Ви не тільки самі не сприяєте просвіті народа, але ще

*¹) Йому належить кілька розвідок по укр. етнографії й опису края; найбільш відомі його „Opowiadania i krajobrazy“ (2 т., Wilno, 1856).

стараєтесь перекопати дорогу й для тих, хто її бажає, сплітками, вигадками, брехливими доносами.“

Падалиця дорікав Антоновичеві „гайдамацтвом“. Той на це відповідає:

„Що стосується історичного значіння Гонти й Залізняка, то правда, ми пишаємось ними, як народними представниками свого часу, бо вони такими були в дійсності. Не наша вина в тому, що шляхта держала народ у темряві, зневажала й кривдила його щодня морально й матеріально і потім дорого за це заплатила. Од вас залежить усунути причини, що пережили, на жаль, реакцію; а ми саме через те, що не хочемо її повторення, і думавмо дбати про поширення просвіти серед народа.“

Нарешті Антонович переходить до своєї особистої справи, до докорів в перекінचितві: „так, пане Падалице! ви маєте рацію! я справді — перевертень, але ви не взяли на увагу однієї річи, а саме того, що слово „відступник“ не має само по собі глуду; щоб скласти уяву про особу, до якої прикладається ця назва, треба знати, від якої власне справи людина відступилась і до якої пристала. Инакше це слово позбавлене змісту, це порожній згук. Справді, ви маєте рацію. Доля судила так, що я родився на Україні шляхтичем; в дитинстві мав усі звички паничів і довго поділяв усі станові й національні передсуди людей, в гурті котрих я виховувався. Але коли настав для мене час свідомости, я спокійно зважив своє становище в краю, зважив усі його недостачи, всі стремління суспільности, серед котрої поставила мене доля, — і побачив, що її становище морально безвихідне, як що вона не одмовиться від свого виключного погляду, від своїх претензій на край та його народність. Я побачив, що поляки шляхтичі, які живуть на Україні, мають перед судом власного сумління тільки два виходи: або полюбити народ, серед якого вони живуть, перейняти його інтересами, повернутись до народности, колись покинутої їх предками, і невсипущою працею та любовію, по мірі сил спокутувати все зло, яке вони зробили народові, що вигодував багато поколінь вельможних колоністів, і котрому ці останні за п'ят і кров платили призириством, лайкою, зневагою його релігії, звичаїв, моралі, гідности, — або-ж, коли на це не стане моральної сили, переселитись в польську землю, заселену польським народом, за-для того, щоб не збільшувати собою ще на одну паразитну особу; за-для того, щоб нарешті визволитися самому перед собою од сумного докору в тому, що, мовляв, і я також колоніст, також плантатор, що і я посередно чи безпосередно годуюсь чужою працею, заступаю шлях розвитку народові, до якого в хату я заліз непроханий, з чужими для нього стремліннями, що й я належу до табору, який старається загальмувати народній розвиток тубільців і що без вини

поділяю відповідальність за їхні вчинки. Розуміється, що я звживсь на перше, тому що скільки не був зіпсований шляхетським вихованням, звичками й примхами, мені лехче було розлучитись з ними, ніж з народом, серед якого я виріс, який я знав, якого гірку долю бачив в кожному селі, де тільки володів ним шляхтич, із уст якого я чув не одну сумну пісню, що роздирає серце, не одне чесне дружнє слово (хоч я й був панич), не одне зворушливе оповідання про загублене в смутку й безплідній праці життя... який, одним словом, я полюбив більше од своїх шляхетських звичок і своїх мрій.“

Антонович оповідав далі про свої спроби дійти якось до порозуміння з своїм шляхетським оточенням, переконати його в згубности його політики на українській землі, — але все було даремне. Тому для нього не було іншого виходу, як відступити, відкинутись від цього оточення, від цього упривілейованого шляхетського осередку і стати в ряди тих, хто хоче працювати для добра українського люду. Антонович каже наприкінці, що він пишається своїм „відступництвом“, як пишався-б, коли-б з власника рабів став аболіціоністом.

Ту саму еволюцію пережили й усі інші товариші Антоновича, й їх світогляд був такий самий і так-само дивились вони на своє становище й свої обовязки супроти українського народу, з яким вони тепер навіки звязали свою долю.*) Іхня ідеологія зовсім сходиться з ідеологією тих українських народолюбців на Лівобережжю, які так-само думали спокутувати свій „гріх“ перед народом, ідучи йому на службу культурною й громадською роботою, — явище те саме, що звісне і серед російського громадянства під характерною назвою „кающагося дворянина“.

Одначе ні в правобережних хлопоманів, ні в лівобережних народників, які тепер злились і обєднались в одній київській громаді, не було ясного політичного ідеалу, ні навіть якоїсь певної програми. На практиці народолюбство молодих ентузіястів зводилось до дрібної культурно-просвітної праці, до заходів коло т. зв. недільних шкіл, до складання й видавання популярних книжок, або до того, що деякі з них кидали науку і йшли в сільські писарі. Брак якогось суцільного національного світогляду, брак почуття свого звязку з якоюсь певною традицією відбивсь, як зараз побачимо, й на історичній діяльності Антоновича, де він положив найбільші заслуги для української справи.

Головна робота Антоновича як історіографа була зосереджена в Київській Археографічній Комісії. Беручи участь у виконанні загальної програми видавництва, Антонович розробив, зредагував

*) Див. автобіографію В. Антоновича в „Літер.-Наук. Вістнику“ 1908 р., спомини Б. Познанського в „Украин. Жизни“ 1913 р. і спомини К. Михальчука в тій же „Укр. Жизни“ 1914 р.

і видав сім великих томів актового матеріалу, котрий охоплював різні сторони минулого життя Правобережної України. В цих територіальних рямцях він був обмежений вже самим змістом і обсягом актового матеріалу, але взагалі Антонович не задавався думкою охопити цілий простір історії України і дати загальний курс української історії. Він завжди немов уникав узагальнюючих висновків і ширшого синтетизму, — це йому не раз ставилось навіть у докір, наприклад М. Драгомановим,^{*)} за те всю свою увагу, весь свій надзвичайний критичний талан звернув він на аналіз окремих історичних явищ українського минулого, окреслених певним часом і місцем. І в цьому аналітичному обробленні окремих партій української історії, переведеному з усією строгістю наукового досліджу, головна вага праць Антоновича. Звичайно на підставі видаваного в котрімсь томі „Архива Юго-Западної Росії“ актового матеріалу Антонович складав монографічну розвідку, яка попережувала той матеріал, наче вступ до нього.

Вже на склоні віку, в своїх викладах, виголошених в приватнім гурті в 1895—96 роках і виданих р. 1897 під назвою „Бесіди про часи козацькі на Україні“ (в Чернівцях, друге видання вийшло вже під властивою назвою „Викладів про часи козацькі на Україні“ в Коломиї 1912 року) Антонович дав загальний огляд української історії від часів сформування козащини, немов підводячи цим оглядом підсумок своєї багаторічної роботи. З цього погляду ці виклади мають для нас особливий інтерес для характеристики історіософії Антоновича. В своїм переднім слові Антонович поясняє, що він вибрав для своїх викладів період козащини через те, що „в йому найвиразніше і яскравіше за все визначилася та провідна ідея, що виявила собою жадання народу“. Він бачить, що кожен народ в своїй політичній житті має свою провідну ідею, яка залежить почасти від різних умовин та впливу територіальних обставин, від культурного розвитку і т. д. У великорусів він добачає провідну ідею в принципі авторитету державної влади, яку народ так шанує, що завжди зрікався на користь її всіх особистих вольностей. За допомогою абсолютизма великоруський народ спромігся організувати міцну державу і під-

^{*)} Цю рису творчості Антоновича підкреслює й проф. Грушевський: „Зрідка, лехким малозамітним штрихом зазначав він (Антонович) часом в спеціальній науковій праці ширші висновки соціально-політичного або національного характеру, які давали вони йому — скорше натякав на них для уважливих, созвучних читачів, або й зовсім обходився без усякого ключа до ідейного підкладу своєї наукової роботи... Історик-філософ, з великим, навіть надмірним нахилом до синтеза й схематизації, він не любив вводити публіку в лабораторію своєї мисли, становлячи перед її очима готовий, можливо спрощений рисунок певної доби, певного складного історичного або соціального процесу“ (Записки Укр. Наук. Тов. в Києві, т. III.)

бити інші нації. У поляків А. бачить панування принципу аристократизму, але аристократизму демократичного. Український-же народ має своєю провідною ідеєю принцип вічовий, принцип широкого демократизму й признання рівного політичного права за-для кожної одиниці суспільства.

Цей третій принцип впровадити в життя найважче. Треба, щоб „громадська маса досягла високого ступня культурного розвитку та щиро переконалася в правдивості ідеї: треба ще й зпоміж усіх громадських станів великих особистих жертв на користь ідеї. При низькому ступні культури, коли над громадськими інтересами панує переважно особиста вигода окремих людей та станів, демократія не має способу розвинути та взяти гору. Доказ на це подає нам найяскравіший момент в історії козаччини — Хмельницина, коли історичні обставини сприяли найліпше, однак-ж увести в життя провідну ідею українського народу не довелося, бо на те не стало культурного розвитку, переконань та витривалості... Трагічна розв'язка історії України викликана тим, що український народ ніколи не міг виробити ані ґрунтовної цивілізації, ані міцної власної дисципліни; бо ті, що ставали на чолі його та бралися піклуватися народньою долею, мали в собі вельми не достатній запас культури“.

Під цим кутом погляду на культуру, а в зв'язку з цим і політичну незрілість українського народу розглядає Антонович його історію. Дуже суворо оцінюючи діяльність Хмельницького („коли ми придивимось тому, яку силу дав Хмельницькому народ, і як він скористувався своїм становищем, мусимо признати повну недотепність його в політичних справах“), відмовляючи йому політичного хисту, Антонович не ставить йому в провину невдалість його політики: „він підніс прапор повстання того нещасного часу, коли народ мав змогу скинути з себе пута, але не знав, що робити далі“. Тому-то весь великий рух Хмельщини закінчився руїною: „скинувши те, що було для нього погане, народ не знає, як збудувати собі те, що для нього потрібне, не уміє навіть висловити, чого власне бажає. У нього де-не-де про-свічують іноді інстинкти, але зовсім бракує ясного ідеалу“.

Антонович дуже прихильно освітлює постать Мазепи: „це єдиний зпоміж діячів XVII віку справжній політик... він був дуже щирим і гарячим патріотом“, але він помилився у виборі шляху: „він не вважав на демократичні ідеали народньої маси, не дбав про прихильність її, а силкувався привабити до себе старшину, щоб утворити міцний привілейований стан, який підпер би його в боротьбі з московським урядом. Він думає zorganizувати Україну на зразок сусідніх держав, а там скрізь він бачив монарха і аристократію, що підперав того монарха... Одже й Мазепа поставив собі за найголовнішу мету свої діяльності витворити таку ари-

стократію на Україні. Він був переконаний, що тільки тоді Україна здолає досягнути автономію, коли така аристократія витвориться“. Але якраз це й була помилка Мазепи: „все лихо Мазепи, залежало від того, що він ігнорував народні інтереси, а може не розумів їх, і мріяв тільки про установа на Україні аристократичної держави. Коли-б Мазепа не був засліплений цією ідеєю, народ був би підпер його“.

Загальні висновки Антоновича доволі песимістичні: в своїх кінцевих увагах він говорить про національне відродження, маючи на увазі лиш „етнографічну національність“, про яку одну тільки й можна, мовляв, говорити що-до українства, та потішає слухачів або читачів прикладом ірландців, які навіть втративши свою мову, не втратили свого національного типу.*)

Та не в загальних поглядах і висновках, повторюємо, вага і значіння Антоновича в українській історіографії: він обробляв лиш частини, приготував лиш цеглини для будучої будівлі української історії. В 1863 році вийшов під його редакцією I-й том 3-ої частини „Архива Юго-Западної Росії“, присвячений актам про козаччину 1500—1648 років, з розвідкою „О происхождении козачества“. Перебуваючи під впливом теорій про староруське громадське життя, висловлюваних Костомаровим в його статтях в „Основи“, Антонович бачить у козаччині нову форму старого громадсько-вічового ладу. В XV-XVI віках він бачить „органически образованный, укрьпившийся и выросший изъ туземныхъ элементовъ общинный порядокъ устройства, — встрѣчаемъ его только подъ чужимъ, заимствованнымъ отъ татаръ именемъ козаковъ. Князья, предводительствующіе ими, носятъ особенное названіе — гетмановъ... во внутреннемъ своемъ устройствѣ козаки представляютъ сохранившееся вполнѣ начало общинъ славянскихъ и подчиняются, какъ высшей власти, приговору вѣча, которое теперь называется радою“. Цей свій погляд, котрий проф. М. Грушевський називає фантастичним, сам Антонович пізніше змінив і в своїх „Бесідах про часи козацькі“ добачав у козаччині військово-службові громади,

*) В записці про потребу скасування обмежень над укр. літературою, писаній з доручення Київського Ун-та в 1905 р., Антонович висловлює, між иншим, такі погляди на політичний бік української справи: „Малорусская народность... совершенно лишена государственнаго инстинкта: она не только не составляла отдѣльнаго государства, но добровольно отклонила образование такового даже въ тотъ моментъ, когда историческія обстоятельства давали на то возможность (въ полов. XVII в.). Малороссія вошла въ составъ русскаго государства добровольно, безъ завоеванія и борьбы и, вслѣдствіе этого, привнеся въ новое государство лишь чувство любви и единенія, безъ тѣни всякаго раздраженія или озлобленія. Малорусская литература никогда не подымала даже намека о политическомъ сепаратизмѣ и всегда считала этотъ мотивъ для себя чуждымъ...“ („Записки Укр. Наук. Тов. в Київі,“ т. III, ст. 38-ма).

закликані цілими своїми корпораціями на військову службу і зорганізовані на основах громадсько-вічового ладу.

Дальші томи „Архива“ були: „О происхождении шляхетскихъ родовъ въ Юго-Западной Россіи“ (1867), „Послѣдніе времена козачества на правомъ берегу Днѣпра по актамъ 1679—1716 г.“ (1868) — прекрасна монографія про рух Палія, Абазіна й інших козацьких ватажків на Правобережжю;*), „О городахъ въ Юго-Западной Россіи по актамъ 1432—1798 г.“ (1870); „О крестьянахъ въ Юго-Западной Россіи по актамъ 1700—1798 г.“ (1870); „Объ униі и состояніи православной церкви съ пол. XVII до конца XVIII в.“ (1871); „О гайдамачествѣ“ (1876)**) і „О мнимо́мъ крестьянскомъ возстаніи на Волыни въ 1789 г.“ (1902).

Крім цих вступних монографій Антоновичу належать ще такі розвідки:

1. Очерки исторіи великаго княжества Литовскаго до половини XV в. (в Київ. Унив. Изв. 1877—78).

2. О колдовствѣ въ Ю.-З. Руси по актамъ XVI—XVIII вв. (в „Трудахъ“ П. Чубинського, т. I, в. 2, 1877, вийшла в укр. перекладі „Чари на Україні“, Львів, 1905).

3. Київъ, его судьба и значеніе въ XIV—XVI стол. (в Київ. Стар., 1882).

4. Уманскій сотникъ Иванъ Гонта (Київ. Ст., 1882).***)

5. Ходьки, вѣртели кievскаго самоуправленія в XVI—XVII вв. (Київ. Стар., 1883).

Всі ці розвідки (окрім Гонти) надруковані в збірнім виданні „Монографіи по исторіи западной і юго-западной Россіи“ (Київ, 1885).

Під редакцією Антоновича видано „Сборникъ матеріаловъ для исторической топографіи Кіева и его окрестностей“ (К. 1874), „Сборникъ лѣтописей, относящихся къ исторіи Южной и Западной Россіи“ (К. 1888), „Мемуары, относящіеся къ исторіи Южной Руси“, 2 т., К. 1890—1896 (раніше друкувалося на сторінках „Київ. Ст.“ від 1889 р.), „Дневникъ Станислава Освѣцима“ (К. Ст. 1882), „Записки Карла Хоецкаго“ (К. Ст. 1883); йому-ж належала історична частина — замітки і уваги — у виданні „Историческихъ пѣсенъ малорусскаго народа“ (К., 1874—75).

По-за чисто науковими розвідками й виданнями Антонович не раз звертався до наукової популяризації; до цієї категорії його писаннів належать передовсім біографії гетьманів П. Конашевича, Юрія Хмельницького, Виговського, Тетері, Бруховецького, Ханенка й П. Дорошенка у виданні „Историческіе дѣятели Юго-Западной Россіи“ (К. 1884) — альбом портретів гетьманів з життєписами,

*) Укр. переклад в „Рус. Іст. Бібліотеці“, т. XVIII, Львів, 1896.

**) Перекл. *ibid.*, т. XIX, Львів, 1897.

***) Перекл. *ibid.*, т. XIX.

виданий коштом Василя Тарновського (біографія Б. Хмельницького в цій книзі належить перу Ор. Левицького).

Зразком блискучої наукової популяризації Антоновича слугують його „Лекції по геології и археології Києва“ (К. 1897), читані разом з проф. П. Армашевським (геологом).

Антонович не раз забирав голос в справах національно-громадського життя, але завжди трактуючи справу спокійно і високо об'єктивно, що надавало голосу славного ученого особливої ваги. Така, наприклад, його стаття в обороні української мови (К. Ст. 1899) підчас відомої полеміки в цій справі з приводу заборони української мови на київському археологічному з'їзді 1899 року. Великий інтерес виявляє також його знаменита стаття з приводу тенденційного представлення українського життя в романі „Ogniem i mieczem“ Г. Сенкевича: „Польско-русскія отношенія XVII в. въ современной польской призмѣ“ (Київ. Стар. 1885, V, укр. переклад видано у Львові, 1902 і у Відні, 1915).

Вже з 1870 р., коли він виступив в київськiм т-ві Нестора-Літописця з докладом про українські могили, почав працювати Антонович в обсягу передісторичної археології української землі. З того часу він усе більше й більше віддавався археологічним студіям, робив розкопки й екскурсії, досліджував здобутий матеріал, писав на його основі розвідки. Його можна вважати одним з творців української археології яко науки. В останні роки життя Антонович немов знаходив собі духовий відпочинок серед німих могил і городищ од сумних вражінь і настроїв біжучого життя, котрі настроювали його доволі песимістично, як це можна бачити хоча-б з його „викладів про козацькі часи“. З праць Антоновича по археології важніші: 1. Археологіческія находки и раскопки въ Києвъ и Киев. губерніи въ 1876 г., Чтенія О-ва Нестора, 1877 т. I, 2. Раскопки въ землѣ древлянъ, СПб. 1893, 3. Археологіческая карта Киевской губерніи, М. 1895, 4. Археологіческая карта Волынской губерніи, К. 1902, 5. Описаніе монетъ и медалей, хранящ. въ нумизм. музею ун-та св. Владиміра, К. 1896.

В університеті зпоміж своїх учнів витворив Антонович цілу школу вчених, що взялися до монографічного оброблення історії окремих областей України й Білорусі або окремих моментів української історії. З цієї „школи“ Антоновича вийшли: проф. Д. Багалій, проф. П. Голубовський, Н. Молчановський, проф. М. Грушевський, проф. Ів. Линниченко, проф. М. Довнар-Запольський, проф. В. Ляскоронський, П. Іванов, проф. Ол. Грушевський і цілий ряд інших дослідників, котрі в своїх працях широко посунули межі наукового розроблення української історії.

Про Антоновича: В. Доманицький. Вол. Антонович. „Нова Громада“, 1906, IX. Ст. Томашівський. Вол. Антонович, „Літ.-Наук. Вістник“, 1906 і окремо Львів, 1907, М. Довнар-Запольський. Исто-

ричеськіє взгляды В. Б. Антоновича, К. 1909. *Ів. Стешенко*. Українські шестидесятники. Записки Українського Наукового Товариства в Київі, 1909, т. II. *М. Грушевський*. Вол. Антонович. Основні ідеї його творчости і діяльности. Записки Укр. Наук. Тов., т. III, Київ, 1909. *Г. Павлуцький*. Антонович як археолог, *ibidem*. *А. Лобода* — Праці Антоновича по етнографії та літературі, *ibidem*. *А. Ефименко*. Літературныя силы провинції (В. Б. Антонович), „Южная Русь“, т. II, СПб. 1905. *Матушевський* Ф. В. Б. Антонович при світлі автобіографії та даних історії. Київ, 1909.

ЮГО-ЗАПАДНИЙ ОДДІЛ ГЕОГРАФІЧНОГО ТОВАРИСТВА В КИЇВІ. М. ДРАГОМАНОВ.

Після того як закрилась „Основа“, той осередок українського життя, що купчився біля неї в Петербурзі, потроху замирає і центр українського національного руху пересувається, як це й натурально, до значніших міст на Україні, передовсім до Києва. На початку 70-х років тут збирається вже значний гурт людей, котрі працюють на різних полях українознавства і заходами котрих виникає в Київі наукова організація, що за короткий час своїй праці встигла розвинути надзвичайно інтенсивну діяльність. Це був т. зв. „Юго-Западный Отдѣль Императорскаго Русскаго Географическаго Общества“, заснований на початку 1873 року. Російське Географічне Товариство було науковою інституцією, яка не поділяла націоналістично-реакційного напрямку більшости російських наукових інституцій, не мало їхньої казенної заскорузлости і спеціально до питань українознавства ставилось прихильно і з інтересом. Його коштом і заходами відбулась 1869-70 т. зв. „етнографічно-статистична експедиція“ на Правобережну Україну *Павла Чубинського* (1839—1884), яка дала своїм наслідком 7 томів першорядної ваги матеріалів по українській етнографії и фольклору (СПБ., 1871—1878). Одже для українського наукового товариства в Київі по умовам того часу виявилось найбільш зручним прийняти форму філії Російського Географічного Т-ва під назвою: „Юго-Западный Отдѣль Имп. Рус. Геогр. О-ва“. Головою було обібрано чернігівсько-полтавського поміщика *Григорія Галагана* (1819—1888),*) відомого вже й раніше, як мецената української літератури, а секретарем — П. Чубинського. Товариство скоро згуртувало в своїх рядах найкращі українські сили; в числі ближчих співробітників товариства ми бачимо таких людей, як Вол. Антонович, Хведір Вовк., Мих. Драгоманов, Павло Житецький, Ол. Лоначевський, Микола Лисенко, Кость Михальчук, Микола Зібер,

*) Некролог Галагана в „К. Стар.“, 1888, XII.

Ол. Русов, П. Чубинський, Іван Рудченко. Товариство зуміло приєднати до співробітництва й українців з Галичини та Буковини: Мелітона Бучинського, Гр. Купчанка, О. Терлецького. Товариство поставило собі головним завданням дослідження етнографії й економічно-статистичного життя України: на цьому полі воно найбільш і зробило: його заходами видано 2 томи „Записокъ“ (1873—74), де уміщено цілий ряд високо-цінних розвідок і матеріялів*), 2 томи „Историческихъ пѣсень малорусскаго народа съ объясненіями В. Антоновича и М. Драгоманова“ (К. 1874—75), „Малорусскія народныя предавія и разказы“, зібрані М. Драгомановим (К. 1876); спеціально для укр. історіографії прислужилося товариство виданням творів М. Максимовича. По ініціативі й заходами т-ва скликано в 1874 у Києві Археологічний з'їзд, який причинився до надзвичайного оживлення наукового українознавства, особливо в обсягу археології, етнографії, язикознавства. Ця роль „Юго-Запад. Отдѣла“, яко головного осередка українського наукового руху, здалась на стільки небезпечною для російського уряду, що він, видаючи 18 мая 1876 р. знаменитий указ про заборону української літератури, одночасно закрит і „Юго-Зап. Отдѣлъ“.

До учених, діяльність яких особливо тісно була звязана з „Юго-Западнимъ Отдѣломъ“, належав *Михайло Драгоманов* (1841—1895). Великий учений працював більше в обсягу фолькльора й історії письменства, але й в курсі української історіографії не можна його проминути, як з огляду на велику вагу і вплив його історіософічних поглядів, так само й на безпосереднє значіння його дослідів над історичними українськими піснями. Драгоманов, як признається він в своїй автобіографії, взагалі прийшов до українства через досліді над українською народньою словесністю, яка примусила його полюбити український народ і його справу до найменших дрібниць. Спеціально по українській історії Драгоманову майже не довелось працювати: він залишив тільки одну популярну книжечку „Про українських козаків, татар та турків“ (Київ, 1876) та розпочав огляд української історії з пол. XVII в. під назвою „Пропавший час. Українці під московським царством (1654—1876)“, котрий мав друкуватись в VI-ій книзі „Громади“. На жаль праця лишилась нескінченою: залишилось зложеними

(* В. Антоновича — про промисловість Правобер. України в XVIII ст., Хв. Вовка — про сільські ярмарки й кустарну промисловість, П. Чубинського — про село Сокиренці, М. Лисенка — характеристика кобзаря Остапа Вересая, М. Драгоманова — про відгомін лицарської поезії в укр. народніх піснях, П. Іващенко — про релігійний культ укр. народа в його приказках, П. Чубинського — про інвентарь селянського господарства; серед матеріялів уміщено: А. Роговича й Хвед. Вовка — народня термінологія рослин; думи О. Вересая; збірка пісень з Буковини, зредагована Ол. Лоначевським, з розвідкою Гр. Купчанка про Буковину; записи дум від кобзарів Ніженського повіту — П. Іващенко та ин.

всього 56 сторінок, які містять вступ і початок 1-го розділу під титулом „Вільности Війська Запорозжського“. Ця нескінчена праця надзвичайно цікава своїми провідними думками: Драгоманов, соціаліст і федераліст, котрий в своїх „Чудацьких думках“ заявив, що „ніде не бачить сили, ґрунту для державного відриву — сепаратизму України від Росії“, а навпаки добачає багато спільних інтересів між українцями й Росією, тут признає весь час спільного життя України з Росією за змарнований, пропащий час. Він признає, що в українській державній організації, т. зв. Гетьманщині, були основи доброго ладу, але зовнішні нещасливі обставини не дали добрим основам розвинутиись; він признає велику вагу державно-національної традиції і жалкує, що українці не зуміли її оцінити й зберегти: „на Україні якось не звикли дуже захвалювати усе своє старосвітське... одну недовгу хвилину, як було тільки знов почали пізнавати освічені українці свою старовину, у 30—40 роки цього століття, горстка людей попокричала про славу козацької України, але зараз-же знайшла в ній плями, і тепер, коли хто хоче пізнати ті плями, пізнає їх найскорше з учених праць українців“ (ст. 7—8).

Драгоманов не раз докоряв сучасних йому істориків українців, за те, що вони, переходючи межу в своїм демократизмі „не добачають багатьох позитивних явищ історичного життя або зневажають тих наших історичних діячів, які стягли на себе обвинувачення в „аристократизмі“: „праці істориків-демократів і хлопоманів“, каже він у своїм відомім посланні до киян, „фальшують діло найгірше, бо вони „катають в ус і в рило“ не тільки Мазеп, але й Виговського й Полуботків, а про Петрів і Катерин по меншій мірі мовчать“*).

Говорячи про рос. історика Соловйова, котрий в тих розділах своєї „Історії Росії“, де говориться за Україну, „кілька разів навіть в однім розділі переменя свій погляд на старшину козацьку і на народ по тому, як чи та чи другий держали себе проти московського царського уряду“, Драгоманов зауважає, „що українські історики мимо своєї волі підперли таке обертання московських учених з історією України. Вони показали багато хиб укр. коз. старшини, не жаліючи таких об'оронців волі козацької, як Виговський, Мазепа, Полуботок. Цими дослідями істориків українських користуються вороги козацьких порядків і прихильники царських. А показати всю шкоду для українського народу оцих царських порядків українські історики не встигли (бо докладна історія України власне в XVIII ст. ще ніким з нових українських істориків не написана). Так вся історія громадського життя на Україні, а також погляду українського народу на ті держави, під котрими

*) Листи до Франка, т. 2-й, Львів, 1908, ст. 19-га.

він був і є, — Польську й Московську й досі не показана в правдивому світлі.“*)

Та найбільше докоряв Драгоманов українських істориків (серед них Костомарова й Антоновича) за нясність національного штандпункту, за пристосовування до пануючих офіційних російських поглядів, а особливо — за недостачу ідейности і синтетизму, коли з якої небудь праці українського історика, виложеної до найбільшої міри „безсторонне“, можна зробити який хочете висновок, навіть такий, що його легко обернути і проти самої української справи. Надзвичайно цінні і влучні уваги Драгоманова по українській історіографії (наприклад про „Історію Русовъ“) розкидані по більшості його писаннів, і треба дуже пожалкувати, що він з своїм тонким розумінням української історії, великою ерудицією й хистом не взявся скласти загальний курс української історії.

Що стосується звязку етнографії з історією, то Драгоманов уже не думав, що при допомозі пісень можна пояснити історію, та ще ліпше, ніж через „черстві, сухі літописи“, хоч і гадав, що в пісенній творчості відбилась душа народа, його світогляд, його погляди на політичні й соціальні явища. Ще в початку 70-х років він вкупі з Антоновичем задумав видати корпус історичних пісень, в котрих „видко було зміни громадського життя“. В цьому виданні задумано було зібрати всі друковані вже варіанти пісень, поповнити їх з рукописів, надісланих видавцям з рос. і австрійської України, перевірити їх за допомогою літописів, грамот, актів та ин. матеріалів і таким способом осягнути неначе „історію громадського життя на Україні по пісням теперішнього її люду“. Частина цього плану була здійснена у виданні „Историческихъ пѣсень малорусскаго народа“: в 1-му томі (Київ, 1874) уміщено пісні доби дружинної і пісні про боротьбу з татарами й турками; в т. II-му (К. 1875) уміщено пісні про боротьбу з поляками за Б. Хмельницького. Видання це викликало велике вражіння серед ученого світу; з великою симпатією озвались про нього вчені західно-європейські: Рамбо, Рольстон, Морфіль, Леруа-Больє. Рамбо писав, що в Києві цим виданням „збираються тембра діїєста української національности“. Виник оживлений науковий спір, в якому взяли участь Веселовський, Ягіч, Орест Міллер, що заперечували, ніби пісні I-го тому дійсно відносяться до дружинно-княжої доби. Знов-же Костомаров виступив в обороні цього (В. Європы, 1874, XII) і висловив ті-ж думки про це, що й Драгоманов, у своїй „Історії козачества въ памятникахъ пѣсеннаго творчества“ (Р. Мысль, 1880, 1883 і кінець в „Литературномъ Наєлѣдїи“, СПб. 1890).

Свою працю продовжив Драгоманов уже за-кордоном на

*) Політичні пісні укр. народу, ч. I, Ж., 1883, ст. XVIII-га.

еміграції, видавши: 1) „Політичні пісні українського народу XVIII-XIX в. з увагами М. Драгоманова“ ч. I, розділ 1-й. Женева, 1883. Тут надруковано пісні про кінець козаччини, руйнування Січі 1709 р. і еміграцію запорожців в Туреччину 1710—1734 років. 2) „Політичні пісні“, ч. I, розділ 2-й, Женева, 1885: пісні про часи Гетьманщини й Слобідської України XVIII в. до скасування автономного ладу. До всіх пісень подано дуже цінний історичний коментарій. 3) Нові українські пісні про громадські справи (1764—1880), „Громада“ 1881 р. і окремо, Женева. 1881.*)

„КІЕВСКАЯ СТАРИНА“ ТА ЇЇ БЛИЖЧІ СПІВРОБІТНИКИ:

ОЛ. ЛАЗАРЕВСЬКИЙ, П. ЕФИМЕНКО,
ОР. ЛЕВИЦЬКИЙ, ІВ. КАМАНІН ТА ІНШІ.

Розбиті урядовими репресіями заходи київських українців коло організації наукової роботи українознавства відновились на початку 80-х років і знайшли свій орган в історичному місячнику „Кіевская Старина“. Кінець 70-х років і початок 80-х позначились в українських кругах певним упадком настрою і звуженням програми політичних завдань і заходів. Український рух 70-х років виявивсь занадто ще слабким, щоб витримати ті репресії, які випали на його в 1876 році, і не податись. Ті самі люде, члени „Старої Громади“ в Києві, які висилали М. Драгоманова за-кордон для систематичної й планової політичної роботи в радикальному дусі, скоро перестали його піддержувати, зріклись самої думки про широке ставлення політичних питань і навіть закордонну діяльність Драгоманова уважали за шкідливу, бо вона не давала змоги „помиритись з урядом“ (на мінімальних уступках літературному українству, яких зрештою уряд і не зробив), як цього, наприклад, хотів досягти старий Костомаров своїми статтями у „Вѣстн. Европы“ 1881—82 років. Замість недавніх ще широких заходів коло громадської роботи запанував напромак т. зв. „неполітичної культури“, себ-то люде звертали свою працю на досліди на полі історії, археології, мови, письменства, мистецтва, етнографії, гадаючи тим зберегти основи українського національного руху, який тим самим набирив чисто книжний, кабінетний характер. В історії розвитку національної думки це був, певна

*) За продовження подібної роботи над піснями, але з більшим науковим апаратом узявся Іван Франко в своїх „Студіях над українськими народними піснями“, Львів, 1908 (первісно друкувалось в „Записках Наукового Товариства імени Шевченка“, тт. 75, 76, 78 і 81).

річ, великий крок назад, але для науки збільшення студій і наукових видань, спеціально в обсягу історіографії, мало свою користь, хоч стремління не зачіпати дражливих моментів і тем, уникання від висновків і синтезу наклало печатку якоїсь бездіяльності на цілий обсяг усієї цієї наукової праці, на що справедливо вказував Драгоманов.

Ще в 1873 р. заснувалось у Києві при Університеті історичне „Общество Нестора-Лѣтописца“. В 1881 р. головою його стає Антонович, і діяльність товариства оживлюється. Видавані т-вом „Чтенія“ починають приносити все більше матеріалів і розвідок з поля українознавства, головну історіографії (Ол. Лазаревський, І. Каманін). Професорська діяльність Антоновича також почала відігравати свою ролу в ділі скупчення й вироблення наукових українських сил. Нарешті в 1882 р. засновується заходами Теофана Лебединцева місячник „Кіевская Старина“. Значіння цього журналу в розвитку науки українознавства таке велике, просто епохальне, що годиться присвятити „Кіевской Старинѣ“ спеціальну увагу. *Теофан Лебединцев* (1826—1888), родом з священницької родини на Київщині, співробітничав в „Основи“, по ріжних місцевих київських виданнях і видав під своєю редакцією 2-й том „Архива Юго-Западной Россіи“ (1864) з актами про боротьбу православія з унією в XVIII в. на Україні й розвідкою про відомого покровителя гайдамаччини архімандрита Мелхіседека Значка-Яворського. Лебединцеву належить заслуга організації видання „Кіев. Старини“, притягнення видатних наукових сил до неї і надання їй виразного національного характеру. Після Лебединцева якийсь час редагував і піддержував „К. Старину“ стародубський поміщик *Ол. Лашкевич*, потім коротко *Евг. Кивлицький* і нарешті з 1893 року *Володимир Науменко*, який і вів її при матеріальній допомозі *Вас. Тарновського* й *Вас. Симиренка* до 1907 р., коли на один рік перетворено було її в український місячник „Україна“. На цьому й припинилось видання, котре справедливо називають українським історично-філологічним факультетом.

В короткім огляді, розуміється, не можна подати багатого змісту „Кіев. Старини“ за її чверть-вікове існування; доволі буде сказати, що серед її співробітників, які друкували на її сторінках свої розвідки, статті й замітки, бачимо *М. Костомарова*, *В. Антоновича*, *М. Драгоманова* (друкував свої праці під псевдонімом *П. Кузьмичевського* та ин.), *П. Ефименка*, *Ол. Ефименкову*, *Ол. Лазаревського*, *М. Стороженка*, *А. Стороженка*, *М. Дашкевича*, *П. Житецького*, *К. Михальчука*, *Ол. Русова*, *Я. Шульгіна*, *Н. Молчановського*, *В. Горленка*, *М. Шугурова*, *В. Науменка*, *І. Лучицького*, *М. Петрова*, *С. Голубева*, *В. Іконнікова*, *Д. Багалія*, *М. Сумцова*, *Ів. Франка*, *А. Скальковського*, *Ф. Щербину*, *Ор. Левицького*, *М. Василенка*, *М. Грушевського*, *А. Кримського*, *М.*

Біляшевського, В. Гнатюка і цілий довгий ряд інших діячів української історіографії, етнографії й філології.

На сторінках „К. Ст.“ або в додатку до неї видруковано Діаріуш Мик. Ханенка (1884—86), Дневні Записки Якова Марковича (1893—97), мемуари Михалона Литвина (1889), Дневник Ст. Освеціма (1882), Записки Божка-Балики (1882), Записки конфедерата Карла Ховцького 1768—76 рр. (1883), Записки барона де-Тотта про татарський наїзд 1769 р. на степову Україну (1883), записки ново-оскольського шляхтича Островського-Лохвицького 1771—1846 (1886), Записки П. Селецького 1821—1846 (1884), спомини Б. Познанського про польське повстання на Україні 1863 р. (1895), обширні мемуари М. Чалого (1890—96); листування цілого ряду українських діячів з кінця XVIII в. і до наших днів, між ин. листування П. Куліша; „Любецький Архів“ графів Милорадовичів (1897); величезна сила актового матеріалу: універсалів, грамот, купчих, даровизн, заповітів і т. д.

При „К. Ст.“ в 1899, 1900 і 1901 роках друкувалася під ред. М. Біляшевського „Археологическая Лѣтопись Южной Россіи“, котра в 1902 році відокремилась в осібний місячник (виходив у 1902—1904 роках). Крім того на цілім протязі виходу „К. Ст.“ надруковано в її величезне число розвідок і матеріалів по історії української культури й спеціально мистецтва.

Від 1897 р. на сторінках „К. Ст.“ почали друкуватись белетристичні твори українською мовою (раніше російська цензура допускала тільки друк старих творів яко історично-літературного матеріалу, а в новіших творах дозволяла лишень українські розмови дієвих осіб); з того часу „К. Ст.“ стала також головним органом української літератури на Наддніпрянській Україні, містячи крім самих укр. творів ще й критику, бібліографію й хроніку літературного руху.

Припинення з кінцем 1907 року „України“, що заступила собою „Кіевскую Старину“, було болюче відчуте в кругах діячів української історіографії, неважаючи на те, що вже почали виходити інші органи наукового українознавства.

В 1911 році „Губернская Ученая Архивная Комиссія“ в Полтаві видала „Систематическій Указатель Журнала „Кіевская Старина“ (1882—1906). Составленъ членами Комиссії И. Ф. Павловскимъ, В. А. Щепотьевымъ, А. А. Явойскимъ и студентомъ Кіев. ун-та Б. Д. Чигринцевымъ, П., 1911. Поправки і доповнення до цього покажчика дав Вол. Дорошенко: „Систематичний покажчик до „Кіївської Старини“ і „України“. Критична оцінка, поправки і доповнення, Львів, 1912 (Відбитка з СІХ тому львівс. „Записок“).

Про „Кіевскую Старину“ більших статтів не було крім В. Данилова „Литературныя поминки“ в „Истор. Вѣстникъ“, 1907 р. кн. VII.

Переглядаючи, що дала „Кіевская Старина“ українській історіографії, можна відразу спостерегти, що найбільша частина друкованих в її розвідок та матеріалів стосується як раз історії Гетьманщини XVII—XVIII віків, або взагалі історії Лівобережжя. Головною науковою силою на цьому полі був *Олександр Лазаревський* (1834—1902). Родом з старої козацько-дворянської сім'ї Конотопського повіту, вихованець Петербургського університету і юрист по фаху, Лазаревський, разом з кількома своїми братами стояв близько до Шевченка в останні роки життя великого поета, а потім і до гуртка редакції „Основи“. Цим до певної міри зясується його світогляд і народницькі симпатії. Писати почав Лазаревський в пол. 50-х років, друкуючи на сторінках „Черниговскихъ Губернскихъ Вѣдомостей“ 1856—57 років дуже докладну „Лѣтопись украинской литературы“ — замітки і рецензії на всі важніші появи українського письменства й історіографії. На сторінках „Основи“ уміщено, між иншим, дві його невеликі розвідки: „Говориль ли П. Полуботокъ рѣчь передъ Петромъ I?“ та „Статистическія свѣдѣнія объ украинскихъ народныхъ школахъ и госпиталяхъ въ XVIII в.“ (1862, V).

В полов. 60-х років, працюючи в Чернігові, Лазаревський натрапив тут на частину т. зв. Румянцевського Опису 1767 р.*) і на підставі його багатих матеріалів надрукував в „Сборникъ Черниговскаго Статистическаго Комитета“ 1866, кн. I свою знамениту монографію: „Малороссійскіе посполитые крестьяне (1648—1783), очеркъ по архивнымъ источникамъ“, де вперше на основі документів довів, що кріпаччина на Лівобережжю була заведена не декретом Катерини II, але явилась як завершення й результат

*) Румянцевський Опис обіймає 10 полків старої Гетьманщини і подає докладні відомості про земельне володіння козацьке, поміщицьке, міське, про рангові маєтності і т. д. Більша частина фоліантів цього опису згоріла в архіві Казенної Палати у Полтаві, меншу відкрив Лазаревський в архіві Губернського Статистичного Комітету — 148 фоліантів по 1000 аркушів кожен; тут збереглися описи полків Чернігівського, Ніжинського, Стародубського і малі частини Київського, Прилуцького і Лубенського. Півніще знайдено в Києві ще решту Київського полку і весь Переяславський; в Полтаві, в архіві губернського правління збереглося 18 звязок (частини Миргородського і Полтавського полків); нарешті в Харькові, в архіві при університеті, серед документів Архіва Малороссійської Колегії знайдено саме „Діло“ про Опис. Тепер більша частина матеріалу передана до бібліотеки Київського університету.

Виймки з документів Рум. Опису видав Ол. Лазаревський в „Черн. Губ. Вѣдом.“ 1866 р. і окремо. Частину видав Н. Константинович в „Запискахъ Статистическаго Комитета“ в Чернігові, 1866 р., де надруковано й його „Обозрѣніе Румянцевской описи Малороссіи“. Невеличку частину (що-до Золотоноського повіту) опублікував проф. Ів. Лучицький в 1883 р., де-що надруковано недавно в „Трудахъ Полтавской Архивной Комиссіи“. Про „Рум. Опис“ див. статтю Д. Багалія „Генеральная Опись Малороссіи в „К. Ст.“ 1883, XI.

соціально-економічного процесу, котрий відбувався на протязі майже півтора століть.*) Крім того надрукував Лазаревський „Обозрінє Румянцевской описи Малороссіи (1765)“ в Чернигов. Губ. Вѣдомостяхъ“ 1866—67 і 1873—75 років і окремою відбиткою.

З того часу Лазаревський зосередив свою увагу на дослідях внутрішньої історії Гетьманщини, на історії старих родів, землеволодіння, історії заселення. Більшу частину своїх розвідок містив Лазаревський в 70-х рр. в „Рус. Архиві“, а коли почала виходити „Кіев. Старина“, він став одним з головних її співробітників, друкуючи в її свої розвідки, матеріяли, замітки, рецензії. Чимало друкував він і в „Чтеніяхъ“ Нестора-Літописця. Важніші праці Лазаревського:

1. Конотопская старина, Чернігів, 1862.
2. Очерки старѣйшихъ родовъ Чернигов. губ. „Записки Черн. Статистич. Комитета“, 1868 (8 родів, А—В).
3. Очерки изъ быта Малороссіи въ XVIII в., „Рус. Арх.“, 1871, N 11, 1873, N 3, 1876, N 3.
4. Очерки малороссійскихъ фамилій, „Р. Арх.“, 1875—76.
5. Павелъ Полуботокъ, *ibid.*, 1880, N 1.
6. Люди старой Малороссіи (нарис з історії старих укр. родів), „Кіев. Старина“, 1882, I, III, VIII; 1884, I; 1885, V, 1886, I, VII; 1887, VI, VIII; 1888, XI.
7. Описаніє Старой Малороссіи. Матеріялы для історії заселенія, землевладѣнія, управління. Т. I. Полкъ Стародубскій, Київ, 1888, Т. II, Полкъ Нѣжинскій, К. 1893, Т. III. Полкъ Прилуцкій, К. 1901. Це — головна праця Л-го, яка містить в собі цілий архів історично-статистичних відомостей, нарисів історії міст, сел, монастирів, біографії полковників та сотників, усе — засноване на документальних даних і на всій друкованій уже літературі.***) Як каже пр. Грушевський — „Описаніє“ на довго лишиться підручною книжкою для кожного, хто буде приходити в якусь стичність з історією Гетьманщини.
8. Изъ історіи сель і селянь лѣвобережной Малороссіи, К. 1891.
9. Историческіє очерки полтавской Лубенщины XVII—XVIII в., „Чтенія О-ва Нестора-Лѣтописца“, кн. XI, К. 1896.
10. Малороссійскія переписныя книги 1666 г., *ibid.* кн. XIII.
11. Лубенщина и князья Вишневецкіє, „К. Ст.“ 1896, III і окремо, Київ, 1896.***))

*) Перевидано 1911 р. в Києві з передмовою Мик. Василенка. Український переклад в т. XI—XII „Руської Іст. Бібліотеки“.

**) Про цю працю див. Ів. Лучицький, „Кіев. Унив. Изв.“, 1889, кн. XII, і Дм. Багалій „Новый историкъ Малороссіи“ в Отчетѣ о 32-мъ присужденіи наградъ Уварова. СПб. 1891.

***)) Рецензія в „Запискахъ Наук. Тов. ім. Шевч.“, т. XVII.

12. Прегніе изыскатели малорусской старины, (Полетики, Ол. Маркович, Ол. Мартос, О. М. Маркович.) *ibid.*, 1891—1897. Ці статті, як і цілий ряд інших, в тім числі замітки про Полетик, Чепу, М. Білозерського та ин. передруковано в „Очеркахъ, замѣткахъ и документахъ по исторіи Малороссіи“, які виходили випусками, всього 5 випусків, Київ, 1891—1898.

13. Суды въ Старой Малороссіи, *ibid.*, 1898, VII- -VIII.

14. Замѣчанія на историческія монографіи Д. П. Миллера о малорусскомъ дворянствѣ и статутowychъ судахъ. Харькѣв. 1898.

15. Замѣтки о Мазепѣ (з приводу книги Ф. Уманця). Кіев. Стар. 1898, III—VI.

16. Изъ семейной хроники Берловъ, *ibid.*, 1899, I.

Під редакцією Лазаревського надруковано в Кіев. Стар. записки Я. Марковича, дневник Ханенка і цілий ряд інших важних памяток. Так-само під його редакцією видано збірки з родинних архівів: Сулимовскій Архивъ. Фамилныя бумаги Сулимъ, Скорупъ и Войцеховичей XVII—XVIII в., Київ, 1884; Мотыжинскій Архивъ. Акты Переяславскаго полка XVII—XVIII в. Изданіе Андрея и Александра Савицкихъ. Київ 1890, і Любецкій Архивъ Милорадовичей, Київ, 1897 (при „Кіев. Ст.“).

Безперечно найкращий у нас знавець старої Гетьманщини, Лазаревський дуже багато зробив для дослідження важніших сторін її внутрішнього життя та для вияснення багатьох спірних питань і моментів. Загальний погляд історика на Гетьманщину XVII—XVIII віків, як на своєрідну форму державної й громадської організації українського народу, був дуже негативний. Він мов навмисне вишукував темні боки її життя, так що заходи російського уряду коло знищення цієї форми знаходили неначе своє історичне оправдання. Одначе, беручи окремі явища української історії без необхідного звязку з цілим загальним ходом історичного процесу, Лазаревський давав у своїх працях досить одностороннє освітлення гетьманського періода нашої історії, особливо що стосується окремих його діячів і взагалі козацької старшини. Цю рису в працях Лазаревського вірно зазначив проф. Грушевський: „в своїй острій критиці козацької старшини Лазаревський і його школа були децго й односторонні й несправедливі до сеї старшини, складаючи на неї всю вину (яка мусить бути добре поділена між нею й тодішнім російським правительством і його політикою на Україні), а з другого боку — переочуючи за економічною експлоатацією й більше ідеальні чинники в діяльності козацьких патріотів. Вони безперечно були. Змагання до ширшої європейської освіти, до культури взагалі не можна пояснити лиш амбіцією доробкевичів. Ідею української автономії у козацької старшини не можна звести до самих лиш змагань до свободного використовування української людности, і сій ідеї вміли українські карієровичі й доробкевичі з старшини жертвувати

при нагоді й свою кар'єру й маєтки. А тимчасом школа Лазаревського, слідячи гріхи української старшини супроти козацтва й народніх мас на полі економічним і суспільним, забувала зазначити сю другу сторону медалі, й результатом не раз бувала односторонність" (Записки, т. 47, ст. 4—5).

Про Лазаревського див. „Кіевская Старина“, 1902, V, де подано його біографію і спис творів. Крім того: М. Грушевський, Памяти Ол. Лазаревського, „Записки Наукового Т-ва ім. Шевченка“, т. 47, Львів, 1902, і Д. Багалій, А. М. Лазаревській, „Журн. Мин. Нар. Просв.“, 1902.

На скільки Лазаревський присвятив себе історії Лівобережжя, на стільки другий близький співробітник „Кіевской Старини“ Орест Левицький (1849—1922) присвятив себе історії Правобережжя, головно Волині, досліджуючи переважно внутрішнє життя XVI—XVIII віків. Левицький належав до дворянської фамілії на Полтавщині, хоч батько його й був священником. Вихованець Київського університета Левицький з 1874 р. зробивсь секретарем Київської Археографічної Комісії. Він належав пізніше до тіснішого гурту співробітників „Кіевской Старини“, а потім Українського Наукового Товариства в Києві.

Головні праці Ор. Левицького:

1. Очеркъ внутренней исторіи Малороссіи во 2-й половинѣ XVII в. „Кіевск. Универс. Изв.“ 1874—75 і окремо.

2. Афанасій Филипповичъ, игуменъ брестъ-литовскій и его дѣятельность въ защиту православія отъ Уніи. „Кіев. Унив. Изв.“, 1878.

3. Опытъ изслѣдованія о лѣтописи Самовидца (при виданні самого тексту літопису Київс. Арх. Комісії) К. 1878.

4. О семейныхъ отношеніяхъ въ Юго-Западн. Руси XVI—XVII в. „Русская Старина“, 1880, т. XXIX, N 11.

5. О социніанствѣ въ Польшѣ и Юго-Западной Руси. „Кіев. Стар.“, 1882.

6. Внутреннее состояніе западно-русской церкви въ польско-литовскомъ государствѣ въ концѣ XVI стол. и Унія (передмова до т. 6 ч. I-ої Архива Юго-Западной Россіи), К. 1884. Український переклад в VIII т. Руської Історичної Бібліотеки.

7. Основныя черты внутренняго строя западно-русской церкви „Кіев. Ст.“ 1884, кн. VIII.

8. Южнорусскіе архієреи въ XVI—XVII в. „К. Ст.“ 1882, I.

9. Іпатій Потій, кієвскій уніатскій митрополитъ, СПб. 1885 (попередня стаття — біографія Кирила Терлецького і ця — біографія Потія — надруковані також в VIII т. „Памятниковъ старины въ западныхъ губерніяхъ изд. П. Батюшковымъ“, 1885)

10. Отголоски польско-русской борьбы XVII в. въ мелочахъ будничной жизни. „К. Ст.“ 1887, III.

11. Про шлюб на Україні-Руси XVI—XVII в. (під псевдонімом Левко Маячанець) „Зоря“, 1885. Нове видання в „Літерат.-Наук. Бібліотеці“ ч. 130, Львів, 1906.*)

12. Очерки старинного быта на Волини и Украинѣ, „Кіев. Ст.“ 1889, IV, XI і 1891, I.

13. Афанасій Заруцкій, малорусскій панегиристъ конца XVII и нач. XVIII вѣка, *ibid.*, 1896, II.**)

14. Очерки народной жизни въ Малороссіи XVII в., *ibid.* 1901 і окремо (практика полкових судів на Полтавщині — на підставі судових актових книг).

15. Обычныя формы заключенія браковъ въ Южной Руси въ XVI—XVII ст., *ibid.*, 1906, I.

16. Сговоръ малолѣтнихъ, страница изъ исторіи брачнаго права на Украинѣ XVI в., *ibid.* 1906, I.

17. Черты семейнаго быта въ Юго-Западной Руси въ XVI—XVII вв., вступна розвідка до т. 3, ч. VIII-ої Архива, К. 1909***).

18. Невінчані шлюби на Україні в XVI—XVIII в., Записки Українського Наук. Т-ва в Київі, т. III, к. 1909.

19. Церковні справи на Запорожю, *ibid.*, т. IX, К. 1912.

20. С. Величко і його „Космографія“, „Україна“, 1914, III.

21. Объ актовыхъ книгахъ, относящихся къ исторіи Юго-Западнаго края и Малороссіи, Труды XI Археологическаго съѣзда въ Кіевѣ, т. II.

Всі розвідки Ор. Левицького засновані майже виключно на основі актового матеріалу з архівів. Він володів надзвичайним таланом схоплювати характерні, типові риси якоїсь доби та її діячів і давати яскравий образ, часами немов драматизовану хроніку. Ця риса хисту Левицького особливо позначилася в його історичних нарисах-оповіданнях, де він на підставі актового матеріалу реставрує старинне життя в живих побутових малюнках. Такі, наприклад, його нариси: Ганна Монтовтѣ, изъ жизни волинскаго дворянства XVI в., „К. Ст.“ 1888, I—III, Анна Елоиза, княжна Острожская, „К. Ст.“ 1883, XI. Пізніше кілька таких нарисів умістив Левицький на сторінках „Літературно-Наукового Вістника“ і видав їх окремою книгою: „Волинські оповідання“, Київ, 1913.

Коротка біографія Ор. Левицького надрукована в львівській „Зорі“ 1897 р. Див. також його брошуру „Пятидесятилѣтіе Кіевской Временной Комиссії для разбора древнихъ актовъ“, К. 1893.

*) Першим друкованим твором Ор. Левицького, скільки знаємо була його передмова „Дещо про козацтво та про Україну“ (під криптонімом Л. Б.) в книжці: Евг. Гребінка, Ніженський полковник Іван Золотаренко, Київ, 1874.

***) Рец. П. Р. в „Записках“ т. XV.

***). Рец. М. Грушевського в „Записках Наук. Тов. ім. Шевч.“, т. 115. Л., 1913.

ДОСЛІДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІЇ В РОСІЙСЬКІЙ ТА ПОЛЬСЬКІЙ ІСТОРІОГРАФІЇ.

Огляд розвитку досліджень української історії в працях чужих, головню російських та польських учених, не входить в завдання мого викладу, але по скільки ці праці, особливо з половини минулого століття мали вплив на розвиток української історіографії, подаючи нові матеріали, вносили нове освітлення, ставлячи нові питання, по стільки треба хоч в загальних рисах доторкнутись важніших дослідів нашого минулого в російській та польській історіографії.

Вище вже було згадувано, що початковий період української історії, ще по традиції XVIII століття уважаний за початковий і для історії „Російского государства“, „Росії“ або „русского народа“, знайшов своє місце в усіх загальних оглядах і курсах російської історії, починаючи з Карамзіна. Такий погляд держиться в російській історіографії й донині, і російські історики, трактуючи про сформовання великоруської народности в XIII стол., усе-ж таки починають з „Київського періода“, яко початку „русской государственности“ (В. Ключевський, С. Платонов та ин.). Цей київський період знайшов собі широке розроблення в російській історіографії протягом XIX й поч. XX століття, й багатьма даними цього розроблення користується й українська історична наука (праці Сергеевича, Шахматова, Присьолкова, Преснякова), так само як і працями по історії литовсько-руської держави Любавського, Владимирського-Буданова та ин. учених-росіян.

Порівнюючи значно менше місця в російській історіографії знайшло собі розроблення української історії XVI—XVIII віків, доби козацької й гетьманської, особливо ті періоди або моменти, що не мають тіснішого звязку з московською історією. І тут майже ніхто з російських учених не досліджував українську історію инакше, як під кутом погляду на неї, як на складну, інтегральну частину історії „общерусской“, і саме поняття української історії покриваючи історією козаччини. Так відомий російський учений *Сергій Соловійов*, (1820—1879) автор „Истории России“, дивився на українську козаччину, як на варіант обще-русской козаччини, котра боролася з „державою“. Одже всі заходи московського правительства проти української автономії Соловійов розглядає як боротьбу „держави“ з „анти-державними“ елементами. Соловійову належать праці: „Очеркъ истории Малороссии до подчинения ея царю Алексѣю Михайловичу“ (Отечественныя Записки, 1848, NN 11 і 12, і 1849, N 2), „О нѣкоторыхъ руко-

писяхъ и рѣдкихъ печатныхъ сочиненіяхъ XVI и XVII ст., относящихся къ історіі Малороссіи“, (Библ. Записки, 1858) і Малороссійское козачество до Б. Хмельницкаго (Рус. Вѣстникъ, 1859). Його велика „Історія Россіи съ древнѣйшихъ временъ“ (29 томів, 1851—1879, містить дуже важні причинки до історії України гетьманського періода, взяті з московських архівів.

Учень С. Соловйова *Генадій Карпов* (1838—1890), що якийсь час був професором Харьківського ун-та, присвятив себе виключно українській історії, працюючи в московських архівах й беручи участь в московськiм „О-вѣ історіи и древностей“. Він дуже гостро виступав проти української історіографії в особі Костомарова й Куліша, з погляду своїх московських централістичних тенденцій. Праці Карпова: Історія боротьби московскаго государства съ польско-литовскимъ, „Чтенія“ 1866; Критическій обзоръ источниковъ до історіі Малороссіи относящихся за время 1654—1672, М. 1870; Костомаровъ, какъ историкъ Малороссіи, М. 1871; Кіевская митрополія и московское правительство въ 1654 г., „Православное Обзорѣіе“, 1871, NN 8—9; Переговоры о соединеніи Малороссіи съ Великороссіей, „Ж. М. Н. Пр.“, 1871, NN 11—12, Начало историческихъ дѣяній Б. Хмельницкаго, М. 1873; Діонисій Балабанъ, митрополитъ Кіевскій, „Правосл. Обзор.“, 1874, N 1; Мефодій Филимоновичъ, епископъ Мстиславскій и Оршанскій, блюститель кіевской митрополіи (1661—1668), „Прав. Об.“, 1875, NN 1, 2, 4, 6, 11—12; Малороссійскіе города въ эпоху присоединенія Малороссіи, „Лѣтопись занятій Археографической Комиссіи“, 1877, в. VI; Въ защиту Б. Хмельницкаго „Чтенія“, 1889, I (з приводу „Отпаденія Малороссіи отъ Польши“ Куліша). Карпов зредагував X, XI і XIV тт. Актвъ Южной и Западной Россіи.

Пізніше зпоміж учених-росіян працювали по історії України Востоков, В. Ейнгорн, В. Мякотин, котрі співробітничали в „Кіев. Старинѣ“, про їх праці див. низче. Праці С. Голубева, Ф. Титова та ин. росіян по історії української церкви також зазначені далі.

Розробка української історії велась і в польській історіографії. Українські теми по старій традиції тут розробляли переважно поляки з України, в значній мірі під впливом того місцевого патріотизму, який в першій половині ХХ-го століття знайшов собі вислів у т. зв. українській школі в польському письменстві. Одначе по своєму люблячи Україну й вважаючи її своєю батьківщиною, ці українські поляки ставились і ставляться майже без виїмку неприхильно до самостійного національного розвитку українського народа і в цілім історичнім процесі польсько-української боротьби добавають не що инше, як боротьбу „степової дичи“ з польським культурництвом і державністю.

З старших польських учених доторкнувся польсько-українських відносин *Карл Шайноха* в своїй знаменитій монографії

„Dwa lata dziejów naszych 1646 i 1648“. (Lwów, 2 томи, 1865—69).

Нестором дослідження української минувшини в польській історіографії являється *Олександр Яблоновський* (1829—1911), сам родом з Київщини. В серії „Zródła dziejowe“, видаваній ним від 1876 до 1899 разом з проф. А. Павінським, в томах під загальною назвою „Ziemia ruskie“ подано багатий збір матеріалів до історії заселення, адміністративного устрою й господарського життя України під польським пануванням. До цих томів Яблоновський подавав кілька своїх розвідок, передрукованих пізніше в збірному виданні своїх праць „Pisma“, 5 тт. (1910). Засновані на використанні величезного актового матеріалу, так само як і розвідки „Handel Ukrainy w XVI w.“ (Ateneum, 1895, II) та „Kozaczyzna a legitymizm, dwie legendy polit.-historyczne Ukrainy — batoryńska i baturinska“ (Ateneum, 1896, VIII), „Zadnieprze“ (переклад в „Кіев. Ст.“ 1896), ці праці Яблоновського являються дуже цінним вкладом до наукової історії України. Не вичисляючи тут дрібніших писань Яблоновського, зупинимось лиш на двох, котрі являються до певної міри синтезом багатолітньої наукової праці Яблоновського і разом найбільш яскраво виявляють його загальні погляди на український історичний процес. Це — „Historya Rusi południowej do upadku Rzeczy Pospolitej polskiej“, Краків, 1912 і Akademia Kijowsko-Mohylańska, Краків, 1899—1900. В першій праці, написаній з доручення Краківської Академії Наук, яко курс історії України, з котрого, як каже в своїй передмові до праці Яблоновського проф. Ст. Смолька, „польський читач міг би знайти все, що поляк повинен знати про історію України“, Яблоновський подає історію українських земель Річи-Посполитої. На його думку, „краї, які обіймала ця назва Русі, ніколи не становили ні з погляду політичного, ні з погляду етнографічного, ні навіть з погляду географічного чогось суцільного, заокругленого, відрубного... вони ніколи не творили навіть за найдавніших часів одної окремої держави; не охоплювали також в своїх границях усього етнографічного елемента, що творив там основу населення“. Одже тільки в межах Річи — Посполитої українське населення могло сконсолідуватися й здобути собі більш певні географічні границі. Тим ферментом, який вносив основи громадського й державного ладу в невиразні й неорганізовані маси української людности, був елемент польський, і властиво організоване громадське життя в культурних формах на Україні існувало по стільки і доти, по скільки й доки тут мала вплив і силу польськість. Одже не диво, що при такому загальному погляді на характер і суть українського історичного процесу, виклад історії у Яблоновського являється фактично історією польськості на українських землях. Викладаючи історію, Яблоновський, як каже український рецензент його праці — „не фальшує фактів, але односторонно добирає їх, а ще

односторонніше освітлює“.*) Він дуже стримано переказує історію козацьких війн, хоч і не надає якоїсь ваги національно-політичному рухові і державницьким змаганням за часів Хмельницького. На роль спольщеної української шляхти в діях польської державности XVIII в. Яблоновський дивиться дуже негативно, підкреслюючи її деморалізацію й консерватизм, котрі давали опору всім тим реакційним змаганням в нутрі самого польського громадянства, які не дали більш поступовим елементам реформувати й врятувати Річ-Посполиту од загину. З упадком цієї Річи — Посполитої кінчиться у Яблоновського й історія „Rusi południowej“.

Так само і в своїй історії Київсько-Могилянської Академії Яблоновський властиво дає історію польської освіти й культури на Україні; сама академія малюється у його як витвір виключно польської культури, як огнище польської просвіти, що почала занепадати й гаснути з ослабленням свого звязку з Польщею.

Ровесник Яблоновського подолянин *Михайло Ролле* (1830—1894) писав багато нарисів з історії Правобережжя в на-пів белетристичній формі, видаючи їх серіями „Sylwetki i szkice historyczne“ під псевдонімом Dr. Antoni I. Писані на основі архівних матеріалів з різних провінціальних, здебільшого приватних фамілійних збірок, ці нариси (написав їх Ролле по-над 30), окрім надзвичайно цікавої, захоплючої форми, мають ще й певний науковий інтерес. Деякі з цих нарисів (про Саву Чалого, Жінки при Чигиринському дворі, та ин.) були перекладені на рос. мову в „Кіев. Старині“.

Маріян Дубецький (род. 1838 р. в Заславі на Волині), вихованець Київського ун-ту і учасник повстання 1863 р., написав доволі цінну монографію *Kudak twierdza kresowa i jej okolice, Kraków, 1879* (нове видання 1900 р.), а в своїй книзі „Obrazy i studia historyczne“ W. 1899 дав нариси початків Запорожжя й історії інституцій запорожських. Дубецький перейнятий поглядами на українську казаччину, як на некультурну дич; укр. народ, на його думку — „ніколи, не вважаючи на всяку можливість, не витворював власної інтелігенції, ні своєї культури“, і все, що тільки було на Україні позитивного в громадському житті, „виросло з польської культури“.

Найбільш характерним представником цієї своєрідної української школи в польській історіографії являється *Францішек Равіта-Гавронський* (родився 1846 р. на Київщині). Він писав чимало про укр. письменство, про Шевченка, про Т. Падуру, і в кінці спеціалізувався в українській історії; почавши з огляду старої України-Руси: *Ustrój państwowo-zpołeczny Rusi w XI i XII w. w zarysie, Lwów, 1896*, Рав.-Гавр. зосередив свою увагу на казаччині. Окремі його статті зібрані в серіях „Studia i szkice historyczne“, 1—2, Lw.

*) М. Залізник, „Записки Наук. Тов. ім. Ш.“, т. 116.

1899—1900, Rzeczy i sprawy ukraińskie, K. 1913, але головні його праці, в яких найбільше позначився його негативний погляд на українську козаччину, це *Historya ruchów gajdamackich w XVIII w.*, 2 т., Льв., 1899—1901 і *Bohdan Chmielnicki*, 2 т. Lw. 1905—1909. Обидві ці праці справляють вражіння історичного памфлета, перейнятого якоюсь особливою ненавистю до укр. козаччини та її діячів. З такоюж самою непримиренною ненавистю ставиться Рав.-Гавр. й до представників української історіографії, таких як В. Антонович, що в його освітленні виступає як зрадник, перевертень і фальсифікатор історії, — див. книжку „*Wl. Antonowicz, zarys jego działalności społeczno-politycznej i historycznej*“, Льв. 1912.

Далеко більш об'єктивно трактують українську історію *Каз. Пулаский* в своїй книзі „*Szkice i poszukiwania historyczne*“, Warszawa, 1887, де цілий ряд нарисів з початкової історії козаччини (*Ostafi Daszkiewicz, Dzike pola* та ин.), і проф. *Йосиф Третьак*, автор дуже гарної монографії *Historya wojny chocimskiej (1621)*, Lwów 1889 (1921 р. вийшло в Кракові нове видання).*

Так само на певній висоті наукової об'єктивности і безсторонності стояв найбільш заслужений дослідник української історії часів Хмельнищини в польській історіографії *Людвик Кубаля* (1838—1918). Він вибрав предметом свого досліду історію Польщі, спеціально її зовнішніх обставин за часів Володислава IV (останніх його років) і Яна-Казимира, — одже як раз часів Хмельнищини й викликаних нею великих війн на сході Європи. В 1883 р. появилася його монографія „*Ierzy Ossolinski*“, 2 томи, далі пішли „*Szkice historyczne*“ (I—II, Kraków, 1880—1893, 2-де вид. 1896), які обіймають 1648—1654 роки, далі „*Wojna Moskiewska r. 1654—1655*“ (Warszawa, 1910), „*Wojna Szwedzka r. 1655—1656*“, Львів 1913, „*Wojna brandenburska i najazd Rakoczego w r. 1556 i 1657*“, Lw. 1917 і „*Wojny duńskie i pokoj oliwski 1657—1660*“, Lw. 1918. В цьому 1923 р. почало виходити у Варшаві збірне видання творів історика „*Dzieła L. Kubali*“, у 8 томах. Оперті на надзвичайно багатім матеріалі архівних і літературних джерел, виложені в спокійному науковому тоні і в дуже займаючій формі, монографії Кубалі користно відрізняються від більшости польських праць на таку вражливу тему, як польсько-українські відносини в половині XVII віку. Зразком об'єктивности Кубалі може служити блискуча характеристика Б. Хмельницького (в мон. „*Wojna Moskiewska*“), де не вважаючи на негативний погляд автора на історичного воєрда Польщі, котрий „ще й тепер грозить нам з домовини“, віддається дань його генію, його великому організаційному, військовому й політичному хистові.

*) Реценція Н. М. у „*Кіев. Старині*“ 1890, V.

РОЗВИТОК НАУКОВИХ ДОСЛІДІВ УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІЇ В 80—90 РОКАХ ХІХ СТОЛІТТЯ.

Закриття „Юго-Западного Отдѣла Географическаго Общества“ не припинило української наукової праці в Києві й не розпорошило українських наукових сил, хоч де-хто з діячів „Юго-Зап. Отдѣла“ і емігрував за-кордон (Драгоманов, Вовк, Зібер). Робота помалу налажується знову і гуртується коло нових осередків. Такими осередками стають „О-во Нестора-Лѣтописца“ і „Кіевская Старина“. Велике значіння спеціально для розвитку української історіографії мало те, що основна кафедра „русской“ історії в Київському університеті була занята Антоновичем. Він не тільки підготував цілий кадр своїх учнів, які взялися до розроблення історії окремих областей старої України й Білоруси, але взагалі своєю працею вніс оживлення наукових інтересів, підніс рівень критичних розслідувань і викликав появу нових праць на полі української історіографії. Де-хто з учнів Антоновича, занявши кафедри історії по університетах, як от Багалій у Харькові, Линниченко в Одесі, Грушевський у Львові, — утворив на новому місці осередок наукової праці з обсягу історії України. Така важна для української науки інституція як Київська Археографічна Комісія, маючи своїми секретарями спочатку Антоновича, а потім Ор. Левицького, достарчала все нові матеріали для наукових дослідів.

80—90-ті роки — доба не тільки видання великої сили нового матеріалу, але й детального розроблення окремих частин і періодів української історії, що уможливило спроби наукового синтезу цілого історичного процесу, які припадають вже на початок нового століття.

Особливо докладна робота почалася над дослідом князівської доби нашої історії. В цій області дуже замітні праці Миколи Дашкевича. Учень професора Антоновича й професор по кафедрі історії всесвітньої літератури, *Микола Дашкевич* (1852—1906) заслужив собі почесне ім'я в діях історії української літератури своїми високоцінними розвідками про Котляревського („Кіев. Ст.“, 1894 і 1898), а особливо своїм нарисом історії української літератури ХІХ в., написаним в формі наукового розбору книги проф. М. Петрова (в „Отчетъ о 29 присужденіи премій гр. Уварова“, вид Академії Наук. СПб. 1888); йому-ж належить і розвідка з обсягу дослідів старинної укр. поезії: „Олексій Поповичъ та дума Буря на Чорному морі“, відбитка з ювілейного збірника в честь Антоновича, Київ, 1905. Та поруч праць з історії українського й чужого письменства, які утворили йому голосне ім'я, працював Дашкевич і над історією. Сюди належать його праці: 1. Княженіе

Данила Галицького по рускимъ и иностраннымъ извѣстіямъ „Кіев. Унив. Изв.“, 1883 і окремо (український переклад в т. V. „Руської Историчної Бібліотеки“); 2. Болоховская земля и ея значеніе въ русской исторіи. „Труды Археологическаго Съѣзда 1874 г.“ т. II і окремо, Москва, 1878. В цій праці Дашкевич торкається походження козащини й висловлює думку, що колискою козащини треба вважати територію, на яких наш старий літопис уміщує т. зв. Болоховців. Ця теорія звязує козацькі громади з проти-князівським рухом XIII століття, коли окремі громади віддавались під татарську зверхність, повстаючи проти своїх князів. 3. Первая унія Юго-Западной Руси съ католичествомъ, „Кіев. Унив. Изв.“ 1884, і окремо; 4. Борьба культуръ и народностей въ Литовско-Русскомъ государствѣ въ періодъ династической унии Литвы съ Польшей, „Кіев. Унив. Изв.“, 1884; 5. Новѣйшіе домысли о Болоховѣ и Болоховцахъ, „Кіев. Унив. Изв.“ 1884, IV і окремо; 6. Замѣтки по исторіи Литовско-Русскаго государства, Київ 1885; 7. Еще разысканія и вопросы о Болоховѣ и Болоховцахъ, „Кіев. Ун. Изв.“, 1899; 8. Рыцарство на Руси въ жизни и поэзии, „Чтенія о-ва Нестора“, XV, XVI, 1903.

Загальні питання історії князівської доби порушувались в писаннях: *Д. Багалія* „Удѣльный періодъ и его изученія“ (Кіев. Стар., 1883), *Ів. Линниченка* „Кіевское вѣче“ (Кіев. Унив. Изв., 1881 і окремо). Питанню про зміну народностей в південній степовій Україні і про її кочове населення присвячені розвідки: *Іродіона Житецького* „Смѣна народностей въ Южной Россіи“ (Кіев. Стар., 1883, V, VII; 1884, VIII, IX, XI) і *П. Голубовського* „Печенѣги, торки и половцы до нашествія татаръ. Исторія южно-русскихъ степей IX—XIII вв.“, Київ, 1884.

Исторія окремих областей старої України-Руси й Білоруси розроблена в цілому ряді монографій. Исторія Сіверщини оброблена в двох монографіях, що вийшли одночасово: „Исторія Сѣверской земли до половины XIV столѣтія“, Київ, 1882, *П. Голубовського**) і „Исторія сѣверской земли до половины XIV ст.“ Київ, 1882 (з Унив. Изв.), *Дм. Багалія*. Пізніше вийшла праця *Р. Зотова* „О черниговскихъ князяхъ по Любецкому синодику и о Черниговскомъ княжествѣ въ татарское время, СПБ. 1893. *П. Іванова* „Историческія судьбы Волынской земли съ древнѣйшихъ времемъ до конца XIV в.“, Одесса 1895**) і *А. Андрияшева*: „Очерки исторіи Волынской земли до конца XIV в.“, Кіевъ, 1887. Далі йдуть: „Очеркъ извѣстій о подольской землѣ до 1434 г.“, Київ, 1885 — *Нікандра Молчановського*; „Червенскіе города“, Варшава, 1885 — *А. Лонгинова*; „Забужная Русь“, СПБ. 1885, — *Л. Крижановського*; „Волынь“, „Подолія“ і „Холмская

*) Рец. А. Куніка в отчетѣ о 29 присудд. наградъ Уварова, СПБ. 1888.

**) Рец. М. Грушевського в „Записках“, т. IX.

Русь“, ілюстровані монографії, зложені проф. М. Петровим та пр. І. Малишевським і видані П. Батюшковим (СПБ., 1885); „Очеркъ исторіи кривичской й дреговичской земель до конца XII стол.“ (Кіев. Унив. Изв. 1890—1891 і окремо) — М. Довнар-Запольського; „Очеркъ исторіи Кіевской земли отъ смерти Ярослава до конца XIV в.“ (Кіев. Унив. Изв. і окремо Київ, 1891) — М. Грушевського; „Исторія Смоленской земли до нач. XV ст.“, Київ, 1895 — П. Голубовського;*); „Очеркъ исторіи Полоцкой земли до конца XIV ст.“, Київ, 1897, — В. Данилевича;***) „Исторія Переяславской земли съ древнѣйшихъ временъ до половины XIII стол.“, Київ, 1897, — В. Ляскоронського***); „Очерки исторіи Туровскаго княжества“, Київ, 1902 і „Пинское Полѣсье“, К. 1901 — Ол. Грушевського; „Прошлое Холмской Руси по архивнымъ документамъ XV—XVIII в.“ Вільна, 1899, — В. Площанського.

Головно історії Галичини†) присвятив свої праці учень Антоновича, професор Одеського університета Іван Линиченко: 1. Архивы въ Галиціи, „Кіев. Стар.“, 1888, VII, X; 2. Критическій обзоръ новѣйшей литературы по исторіи Галицкой Руси, „Журн. Мин. Нар. Просв.“, 1891, VII; 3. Юридическія формы шляхетскаго землевладѣнія и судьба древнерусскаго боярства въ Юго-Западной Руси въ XIV—XV в., „Юридическій Вѣстникъ“, 1892, VII—VIII; 4. Черты изъ исторіи сословій Юго-Западной (Галицкой) Руси XIV—XV в., „Ученыя Записки Москов. Университета“, 1894 і окремо (український переклад в т. VII „Руської Історичної Бібліотеки“††).

Історії Галичини стосуються і праці проф. варшавського ун-та І. Філевича: Борьба Польши и Литвы-Руси за галицко-владимірское наслѣдіе. Истор. очеркъ, СПБ 1890 і Очеркъ карпатской территоріи и населенія, „Журн. М. Н. Пр.“, 1895, IV—V. Тому ж Філевичу належить і дуже претенціозна, але мало наукова „Исторія древней Руси, т. I, територія и населеніе“, Варшава, 1896†††).

Історія литовсько-руської держави і життя українських земель в межах цієї держави, а пізніше під Польщею, знайшла численних дослідників головним робом серед професорів російських університетів. Над загальною історією литовського князівства та його

*) Рец. М. Грушевського, в „Записках“, т. XVIII.

**) Рец. М. Грушевського *ibid.*, т. XXII.

***) Рец. М. Грушевського, *ibid.*, т. XVIII, і Ів. Линиченка в т. I „Изв. Одес. Библиограф. О-ва при Новорос. Ун-тѣ“, Од., 1913.

†) По історії Галичини ще давніше виїшла праця М. Смірнова „Судьба Червоной или Галицкой Руси до соединенія ея съ Польшей“, СПБ. 1860 (укр. переклад в т. V „Руської Історичної Бібліотеки“).

††) Рецензія А. Д. в „Записках Наук. Тов. М. Ш.“, т. VI.

†††) Рецензії М. Грушевського в „Записках“, т. XVIII і П. М(олчановського) в „Кіев. Стар.“, 1896, XII.

організацією найбільше працював професор Московського університета *Матвій Любавський*, якому належать розвідки: *Областное дѣленіе и самоуправленіе Литовско-русскаго государства, Москва, 1893;*)* Къ вопросу объ удѣльныхъ князьяхъ и мѣстномъ самоуправленіи въ Литовско-Русскомъ государствѣ, СПб. 1894;**) Литовско-Русскій сеймъ. Опытъ по исторіи учрежденія въ связи съ внутреннимъ строемъ и внѣшней исторіей государства, Москва, 1901;***) Очерки исторіи Литовско-Русскаго государства до Люблинской Уніи включительно, Москва, 1910†) (пізніше вийшло друге видання). В цій праці подається переважно внутрішня історія литов.-рус. князівства, політична історія зостається на другому плані. Організації державного правління присвятили свої розвідки проф. Харківського університета *Михайло Максимейко*: *Сеймы литовско-русскаго государства до Люблинской Уніи 1569 г., Харьков, 1902*, і проф. Томського університета *І. Малиновський*: *Рада великаго княжества литовскаго, I—II, 1903—4*. Крім того: проф. *І. Ланно* „Великое кн. Литовское за время отъ заключенія Люблинской уніи до смерти Ст. Баторія; СПб. 1901. По історії права Литовсько-руського князівства й історії суспільних верств багато працював професор Київського університета, співробітник Археографічної Комісії й „Київской Старини“ *Михайло Владимірський-Буданов*, учнями котрого явились проф. М. Ясінський (в Київському ун-ті) і проф. М. Максимейко (в Харківському ун-ті). Окрім видання памяток (відома „Хрестоматія по історії русскаго права“, 1874 і цілий ряд пізніщих виданнів) Вл.-Буданову належать розвідки: *Нѣмецкое право въ Литвѣ и Польшѣ, СПб. 1868*, з „Журнала М. Н. Пр., „кн. 8, 9, 11, 12 (укр. пер. в т. XXIII—XXIV „Руськ. Іст. Бібл.“). Населеніе Юго-Западной Россіи отъ 2-й пол. XIII в. до пол. XIV в. Київ, 1886 (вступна розвідка до т. 1, ч. VII Арх. Ю.-З. Р.); *Очерки изъ исторіи литовско-рус. права, К. 1882*; *Помѣстья литовско-русскаго государства, К. 1889;††)* *Населеніе Юго-Зап. Россіи отъ пол. XV в. до 1569 г., К. 1890* (при т. 2, ч. VII Архива); *Передвиженіе южно-русскаго населенія въ эпоху Б. Хмельницкаго, „К. Ст.“, 1888* і окремо; *Черты семейнаго права зап. Россіи въ пол. XVI в., „Чтенія“, т. IV, 1890*; *Формы крестьянскаго землевладѣнія Зап. Россіи XVI в., „Київскій Сборникъ“, 1892;†††)* *Крестьянское землевладѣніе въ Зап. Россіи до пол. XVI в., „Чтенія“, т. VII* (обидві останні статті переложено на укр. мову в т. XXII „Рус. Іст. Бібл.“); *Очерки изъ исторіи*

*) Рецензія М. Грушевського в т. IV „Записок Науков. тов. ім. Шевченка“, Л. 1894.

**) Рец. М. Грушевського *ibid.*, т. IX.

***) Рец. М. Грушевського, т. IX *Записок*, Л. 1896.

†) Рец. Б. Барвінського, *ibid.*, т. 115, Л. 1913.

††) Рецензія М. Грушевського в „Записках Наук. Тов. ім. Ш.“, т. IX.

†††) Рецензія М. Грушевського *ibid.*, т. IX.

литовско-русского права, К. 1893; Кому принадлежит главная роль въ дѣлѣ заселенія Украины въ концѣ XIV и нач. XVII в., К. 1905 (вступна розвідка до т. 3, ч. VII Архива Ю.-З. Россіи).

Тим самим питанням правного устрою й суспільних відносин литовсько-руської держави присвятив свої численні розвідки професор Одеського, а потім Варшавського університета *Федір Леонтович*: Крестьяне Юго-Западной Россіи по литовскому праву XV и XVI в., Київ 1863; Историческое изслѣдованіе о правахъ литовско-русскихъ евреевъ, Кіев. Ун. Изв. 1864, III—IV і окремо; Русская Правда и Литовскій Статутъ, Одеса, 1865; Очерки исторіи литовско-русского права. Образование территории литовско-русского государства. СПб. 1894;*) Источники литовско-русского права, Варшава, 1894.***) Сословный типъ територіально-административнаго состава литовского государства и его причины, „Ж. М. Н. Пр.“, 1895, VI, VII;***) Панскій дворъ въ литовско-русскомъ государствѣ, „Варшав. Универс. Извѣстія“, 1895, V; †) Крестьянскій дворъ въ Литовско-русскомъ государствѣ. — „Журн. М. Н. Пр.“, 1896, II—IV, V, XII; 1897, IV—V; Сельскіе промышленники въ литовско-русскомъ государствѣ, „Варшав. Ун. Изв.“, 1897, IV—VII; Сельскіе ремесленники въ литовско-русскомъ государствѣ, „Варшав. Унив. Изв.“, 1898, II—III, і цілий ряд статей по різних наукових виданнях. Ученеві проф. Антоновича, чернігівцю *Аркадію Верзилову* належить розвідка „Очеркъ торговли Южной Руси съ 1480—1569 г.“, друкована в „Земскомъ Сборникѣ Черниговской губ.“ 1898, I—VI і окремо, Чернігів, 1899.

Також учень проф. Антоновича і його наступник по кафедрі в Київському університеті, проф. *М. Довнар-Запольський* працював над історією державного господарства в литовсько-руській державі. Йому належить розвідка „Государственное хозяйство в кн. Литовского при Ягеллонахъ, т. I, Київ, 1900. Крім того ще розправи: Изъ исторіи литовско-польской борьбы за Волинь (договоры 1366 г.), Київ, 1896; Западно-русская сельская община въ XVI вѣкѣ, „Журн. М. Н. Пр.“, 1897, VII; Крестьянская реформа въ Литовско-русскомъ государствѣ въ половинѣ XVI вѣка (ibid., 1905, III—IV); Украинскія староства въ XVI вѣкѣ, Київ, 1908 (вступна розвідка до т. 5, VIII-ої частини, Арх. Ю.-З. Рос.

Проф. Довнар-Запольським видані дуже важні збірки актового матеріалу: Документи Московскаго Архива Министерства Юстиціи, т. I, Москва 1897 (документи з Литовської Метрики); Акты литовско-русского государства, т. I, до 1529 г., Москва 1899 (відбитка з „Чтеній“ О-ва Исторіи).

*) Рецензія М. Грушевського в „Записках“, т. IX.

***) Рец. М. Грушевського, ibid., т. X.

***) Рец. М. Грушевського, ibid., т. IX.

†) Рец. М. Грушевського, ibid., т. XIV.

Спеціально історії селянства в литовсько-польській державі присвятив свою розвідку *Іван Новицький* (1844—1890): очерк історії крест'янського сословія въ Юго-Западной Россіи въ XV—VIII вѣкѣ, Київ, 1877 (вступна розвідка до матеріалів по історії селянства, виданих Археографічною Комісією т. I, ч. VI, український переклад в т. XXI Руської Історичної Бібліотеки). Йому-ж належать „Указатели“ до видань київської Археографічної Комісії — іменний (1878) і географічний (1883), котрий являється першою спробою історичної географії правобережної України.

Форм селянського землеволодіння торкається розвідка *Ол. Ефименкової* „Дворищное землевладѣніе въ Южной Руси“, Русская Мысль, 1892, кн. 4—5, почасти також її ж „Архаическія формы землевладѣнія у германцевъ и словянъ“ Вѣстн. Европы, 1896, кн. 12 і пізніща її розправа „Литовско-русскіе данники и ихъ дани“, Ж. М. Н. Пр., 1903, I. (Всі три розправи передруковані були потім в збірці „Южная Русь“, т. I, СПб. 1905).

В 1880—90-х роках бачимо розвиток наукового дослідження старого українського права, звичайно трактованого, як „русское право“. Що торкається київської доби нашої історії, то пам'ятки її права, такі як „Руська Правда“, знайшли собі вже давніше пильне дослідження й розроблення в працях російських учених.*) Тепер-же почалось дослідження спеціально литовсько-руського права, його походження, змісту й практики. Окрім загальних оглядів в курсах історії „руссаго права“ (проф. М. Владимірській-Будановъ, Обзоръ исторіи руссаго права, Київ 1900 або проф. Н. Загоскинъ, Исторія права руссаго народа. Лекціи и слѣдованія по исторіи руссаго права, т. I, Казань, 1899; проф. М. Ясінського Лекціи по внѣшней ист. рус. права, К. 1898 та ин.) появились „Очерки исторіи литовско-руссаго права“ проф. *Ф. Леонтовича* (СПБ. 1894) і спеціальні монографії та розправи: проф. *С. Бершадського* „Литовскій Статутъ и польскія конституціи“, СПБ. 1893.***) Баршевського „Краткая исторія Литовскаго Статута“, Київ, 1882 (з Київ. Унив. Изв., 1882, VI), проф. *М. Ясінського* „Уставныя грамоты Литовско-Руссаго государства, Київ, 1889 (з Київ. Ун. Изв.), — текст привилеїв окремих земель і розвідка; *Ф. Леонтовича* „спорные вопросы по исторіи литовско-руссаго права, СПБ. 1893;***) проф. *М. Максимейка* „Источники уголовныхъ законовъ Литовскаго Статута“, Київ, 1894;†) проф.

*) На цім полі 90-ті роки принесли дуже цінні студії проф. петербургського ун-та В. Сергеевича (автора голосної розправи „Князь и вѣче“, СПБ. 1867): „Русская Правда“ СПБ. 1899; його-ж Лекціи изслѣдованія по исторіи руссаго права, СПБ. 1883, Рус. юридическія древности, 2 т. СПБ. 1895—96 та ин.

***) Рецензія М. Грушевського в „Записках“, т. IV.

**) Рецензія М. Грушевського в „Записках“, т. IV.

†) Рец. К. Левицького в „Записках“, т. V.

І. Малиновського Ученіе о преступленіи по Литовскому Статуту, Київ, 1894;*) проф. *Ф. Тарановського* Обзоръ памятниковъ магдебургскаго права западно-русскихъ городовъ литовской эпохи, Варшава, 1897; проф. *І. Лаппо* Земскій судъ въ в. кн. Литовскомъ при концѣ XVI в., Ж. М. Н. Пр. 1897, VI;**) проф. *М. Ясінського* Очерки по исторіи судоустройства въ Литовско-русскомъ государствѣ. Главный Литовскій Трибуналь, Київ, 1901 і його-ж Луцкій трибуналь какъ высшая судебная инстанція для Вольнскаго, Брацлавскаго и Кіевскаго воеводствъ въ послѣдней четверти XVI в., Чтенія О-ва Нестора-Лѣтописца, т. XIV, К. 1900. Праці проф. *Ф. Леонтовича* і *М. Владимирського-Буданова* були вже згадані вище. Про копні суди появилася розвідка *Олександри Ефименкової* „Народный судъ въ Южной Руси“ (Русская Мысль, 1893, IX—X).

Історія української церкви і спеціально великої релігійної боротьби XVI—XVII віків та зязаного з нею культурно-національного руху знайшли собі багато дослідників, що поясняється, в значній мірі тим, що офіційні наукові інституції російські на Україні й Білорусі виявляли завжди особливий інтерес до історичних відносин між православієм і католицизмом і підперали видання матеріалів і розвідок, котрі трактували ці відносини з штандпункту офіційного православія. Як на типового представника войовничого, так би мовити, напряму в історіографії релігійних відносин старої України й Білорусі за польських часів можна вказати на професора петербургської Духовної Академії *Михайла Кояловича* (1828—1891) й його тенденційні праці,***) а як на зразок офіційного видання в дусі спростування за допомогою науки латино-польських претензій на українські й білоруські землі, можна вказати на „Памятники русской старины въ западныхъ губерніяхъ, издаваемые съ Высочайшаго соизволенія П. Н. Батюшковымъ“. Випуски I—IV цього видання (1868) уявляли собою альбом знімків з пам'яток старовини на Волині (Володимир-Волинський, Луцьк, Острог, Овруч), вв. V—VI (1870—74) містили окрім знімків ще історичну розвідку *В. Васильєвського* „Очеркъ исторіи города Вильны“, випуски ж VII—VIII (1885) під загальним заголовком „Холмская Русь“ містили ряд статей і розправ переважно по історії релігійних відности і церковного

*) *ibid.*

**) Рец. *ibid.*, т. XXIX.

***) Литовская церковная унія, 1859—62; Лекція о западно-русскихъ братствахъ, 1862; Лекціи по исторіи Западной Россіи, 1864; Документы, объясняющіе исторію Западной Россіи и ея отношеніе къ восточной Россіи и Польши, 1865; Дневникъ Люблинскаго Сейма 1569 г., 1869; Исторія возсоединенія западно-русскихъ уніатовъ старыхъ временъ, 1873; Исторія русскаго самосознанія по историческимъ памятникамъ и научнымъ сочиненіямъ, 1884.

устрою. (Як. Головацького. Ор. Левицького, А. Лонгінова, І. Малишевського, проф. М. Петрова, Н. Страшкевича і С. Шолковича).

По-за цією офіційною історіографією в душі російського православ'я й державного патріотизма, з наукових праць по історії церковних відносин на Україні й звязаного з ними культурно-національного руху треба зазначити окрім згаданих уже раніше праць С. Терновського (О подчиненіи Кіев. митрополіи моск. патріарху), Антоновича й Ор. Левицького ще такі: пр. С. Терновського: *Петръ Могила*, біогр. очеркъ „К. Ст.“, 1882, VI; „Очерки западно-русской церкви“ проф. С. Чистовича, 2 т., СПб. 1882—1884; статті Ф. Кудринського (в „К. Старині“) і проф. П. Жуковича (в „Христіанскомъ Чтеніи“ — про сеймову боротьбу православних в перших десятиліттях XVII в.); проф. Мик. Петрова „Кіевская Академія во 2-й полов. XVII в.“, Київ, 1895 (і цілий ряд його статей про Академію пізніших часів); велика монографія київського проф. С. Голубева „Петръ Могила и его сподвижники“, 2 томи, Київ 1883—1888,*) його-ж „Історія Кіевской Академіи“, К. 1886;***) Очерки изъ історіи Кіев. Дух. Акад. за XVIII ст., „К. Ст.“, 1888, т. XXV; „Западно-русская церковь въ эпоху Петра Могилы“, „Кіев. Старина“, 1898, I—VI; К. Харламповича: *Острожская школа*, „К. Ст.“ 1897, V—VI***) і Западно-русскія православныя школы XVI и нач. XVII вв., Казань, 1898;†) А. Папкова: *Братства. Очеркъ історіи западно-русскихъ братствъ*, Москва, 1900;††) А. Якушевича „Ревнитель православія кн. К. И. Острожскій (1461—1530) и православная Литовская Русь въ его время“, Смоленск, 1897†††): Д. Вишневскій, *Кіевская Академія въ перв. полов. XVIII в.*, К. 1903; численні розвідки по історії церковно-громадського життя на правоб. Україні XVIII в. св'ящ. П. Орловського, друковані в „Кіев. Старині.“

По історії міста Києва треба зазначити праці проф. Мик. Петрова „Історико-топографіческіе очерки древняго Києва“, Київ, 1897*†) і пр. В. Іконнікова *Києвъ 1654—1855*, історическій очеркъ, „К. Ст.“, 1904 і окремо.

По історії козацького періоду нашої історії найбільше матеріалу принесла „Кіевская Старина“. Окрім праць Лазаревського

*) Розбір пр. Е. Голубінського: I-го тому в отчетъ о 27 присужденіи наградъ Уварова, СПб. 1885, II-го в „Чтеніяхъ о-ва історіи и древн. рос.“, М, 1900; рецензія на I-й том проф. М. Петрова в „Журн. М. Н. Пр.“, 1884, I.

***) Рецензія Ів. Каманіна в „К. Ст.“ 1386, т. XVIII.

†††) Рец. Ів. Франка в „Запискахъ Наук. Тов. ім. Ш.“, т. XXII.

†) Рец. С. Голубева в „Чтеніяхъ О-ва історіи и древн. рос.“, 1906, IV.

††) Рец. М. Грушевського в „Запискахъ Нвук. Тов. ім. Ш.“, т. XLIX, 1902. і В. Дурдуковського в „К. Ст.“, 1900, т. LXIX.

†††) Рец. М. Любавського в „Ж. М. Н. Пр.“, 1898, VII.

*†) Рец. В. І. в „Запискахъ Наук. Тов. ім. Ш. 29, л. 1899.

вона дала велику силу розвідок, статей, заміток, актового матеріалу, особливо по історії Гетьманщини. — До початкової історії козаччини дуже важна була стаття Івана Каманіна „Къ вопросу о козачествѣ до Богдана Хмельницкаго“ в „Чтеніяхъ“ О-ва Нестора-Літописця т. VIII і окремо, Київ, 1894. В цій статті, що викликала значний інтерес в наукових кругах,*) автор спробував відновити стару теорію про початки козаччини „з окремих громад, на чолі кожної з котрих стояв свій ватажок — князь“. Про козаччину перед Хмельничиною писав Андрій Стороженко: „Сводъ данныхъ о Янѣ Орышевскомъ, запорожскомъ гетманѣ временъ короля Стефана Баторія“, „Кіев. Ст.“ 1897, I**) і „Князь Д. И. Вишневецкій“, *ibid.*, 1897, III. Відомому приятелю козаків, київському біскупу Йосифу Верещинському, що пропагував в кінці XVI в. ідею боротьби з турецько-татарським світом за допомогою козаччини, присвятив Стороженко розвідки: „Кіевъ триста лѣтъ назадъ“, К. Ст. 1894, II і „Старинный проектъ заселенія Украины“, *ibid.* 1895, III. Пізніше Стороженко видав спеціальну монографію „Стефанъ Баторій и днѣпровскіе козаки. Изслѣдованія, памятники, документы, замѣтки“. Київ, 1904, писану, як і інші праці цього автора, під сильним впливом польської історіографії, з її спеціальними поглядами на особливу державно-культурницьку місію Польщи на українських землях в другій половині XVI віку.***) Тому-ж самому авторові належать розвідки з пізніщих часів козаччини: „Родіонъ Дмитрашко, полковникъ переяславскій“, Київ. Ст.“ 1893, IV; „Сербинъ Вукъ, полковникъ переяславскій“, *ibid.*, 1894, I і „Очерки Переяславской старины“, Київ, 1900, де передруковано попередні та інші статті з „Кіев. Старини“.†)

Першим часам козаччини присвячені також розправи Ів. Новицького „Князья Ружинскіе“, Київ. Ст. 1882, IV, Ф. Николайчика „Первыя козацкія движенія въ Рѣчи Посполитой“, К. Ст. 1884, III—IV, „Новый источникъ о козацкомъ возстаніи 1625 г.“ *ibid.*, 1889, X. Николайчикові належить також розвідка „З другого кінця, короткий огляд Сіверської України“, надрукована під криптонімом „Н. і Р.“ в львівській „Зорі“ 1886 року.

Добі Сагайдачного й Б. Хмельницького присвятив свої студії

*) З приводу її написав статтю проф. М. Любавський „Начальная история малорусскаго козачества“ (Жур. Мин. Нар. Просв., 1896, VII), де сам вступив з теорією походження козаків з останків татарської колонізації київської землі за часів Вітовта. Погляди Любавського піддержав Ол. Яблоновський в „Zródłach dziejowych“, т. XXII, 1897. Крім того див. В. Коцовський в „Записках Наук. Тов. ім. Шевченка“, т. VII.

**) Рецензія М. Грушевського в „Записках Наук. Тов. ім. Ш.“, т. XIX.

***) Критичну оцінку її подав проф. М. Любавський в „Запискахъ Импер. Академіи Наукъ“, т. VIII, СПб. 1908.

†) Рецензія М. К. в „Записках Наук. Тов. ім. Шевченка“, т. 49 Львів, 1902.

вже згадуваний вище дослідник *Іван Каманін* (1859—1921). Вихованець Київського університету і довголітній директор київського Центрального Архіву, Каманін належав до найкращих у нас архівістів. Його увагу притягали різні моменти нашої історії XVII—XVIII віків, але найбільше працював він над добою Хмельнищини, для котрої зібрав і видав багато дуже важного актового матеріалу. Каманін був дуже діяльним співробітником „Кіевской Старини“ і „Чтеній О-ва Нестора-Лѣтописца“. Важніші його праці: 1. Новые истор. матеріялы о Б. Хмельницкомъ, „К. Ст.“, 1888, VII; 2. Последние годы самоуправления Кіева по магдебургскому праву, „К. Ст.“, 1888, V, VIII—IX і окремо; 3. Мазепа и его прекрасная Елена, *ibid.*, 1886, XI; 4. Матеріялы для исторіи козацкаго землевладѣнія 1494—1668, „Чтенія“, т. VIII, 1894; 5. Къ вопросу о козацествѣ до Б. Хмельницкаго, *ibid.*; 6. Статистическія данныя о евреяхъ въ Юго-Западномъ краѣ во второй половинѣ XVIII в. К. 1889 (вступна розвідка до т. 2, ч. V, Архива Ю.-З. Россіи); 7. Еще о древнемъ братствѣ и школахъ въ Кіевѣ, „Чтенія“, т. IX, 1895; 8. Очеркъ гетманства П. Сагайдачнаго, *ibid.*, т. XV, 1901 (і окремо);* 9. Пісня про Сагайдачнаго і Дорошенка, „Записки Укр. Наук. Тов.“, т. III, Київ, 1909; 10. Походження Б. Хмельницькаго, *ibid.* т. XII, К. 1913; 11. Участвіе южнорусскаго населенія въ возстаніи Б. Хмельницкаго, — передмова до т. 3, ч. III Архива; 12. Документы эпохи Б. Хмельницкаго 1656—1657, „Сборникъ Кіевской Комиссіи“, т. I, 1911;**) 13. Договори Б. Хмельницкаго съ Польшей, Швеціей и Россіей, „Сборникъ“, т. II, К. 1916.

До часів Хмельнищини стосуються розвідки *П. Буцінського* „О Богданѣ Хмельницкомъ“ (Харьків, 1882 ***) і *Івана Новицького* „Адамъ Кисель, воевода кіевскій (1580—1653)“, Київ 1885 (відбитка з „Кіев. Ст.“). Загально боротьбу козащини з Польщею обговорює розвідка чернігівця, вихованця Київського університета *Василя Вовка-Карачевського* „Борьба козачества съ Польшей во второй половинѣ XVII вѣка“, Кіев. Унив. Изв., 1898—99 і окремо.

Спеціально історії Гетьманщини присвячений цілий ряд статей у Кіев. Старині *А. Востокова*:†) Козелецкая рада, 1887, II; Нѣжинская рада, 1888, V; Первые сношенія Б. Хмельницкаго съ Москвой, 1887, VIII; Судъ и казнь Гр. Самойловича, 1889, I; Полтавскій полковникъ Иванъ Чернякъ, 1889, IX; Судьба Выгов-

*) Рецензія О. Ч. в „Записках Наук. Тов. ім. Ш.“, т. 48, Л., 1902.

**) Рец. в „Записках Наук. Тов. ім. Ш.“, т. 113, Львів. 1913.

***) Критична оцінка цієї претенціозної книги, яка одначе не принесла нічого нового що-до матеріалу або поглядів на Хмельнищину, зроблена В. Антоновичем в „Кіев. Ст.“, 1883, кн. II.

†) *Олександр Востоков*, родом великорус з Москов. губ., (1857—1891) служив в Архиві Міністерства Юстиції у Москві і писав свої розвідки на підставі актового матеріалу, друкуючи їх в „К. Ст.“ Некролог його див. „К. Ст.“ 1892, II (Ів. Каманіна).

ських і полковника Івана Нечая, 1890, I; Посольство Шакловитяго кь гетману Мазепѣ, 1890, V. Тієї-ж доби стосуються праці *С. Венгрженевського* Свадьба Тимоша Хмельницького, „К. Ст.“ 1887, III—V і *С. Е.* „Гетманство Брюховецького“, *ibid.*, 1885, VIII.

Дипломатичних відносин українців з Москвою в другій половині XVIII в. стосуються розвідки також московського дослідника *Віталія Ейнгорна*: О сношеніяхъ малороссійскаго духовенства съ Московскимъ правительствомъ при Алексѣѣ Михайловичѣ, Москва, 1894; Дипломатическія сношенія московскаго правительства съ правобережной Украиной въ 1673 г., „Журн. М. Н. Пр.“, 1898, V; Отставка А. Л. Ордынъ-Нащокина и его отношеніе кь малороссійскому вопросу, *ibid.*, 1897, XI; Москва и Малороссія въ управленіи А. Ордынъ-Нащокинымъ Малороссійскимъ Приказомъ, „Рус. Архивъ“, 1901, I; Кіевскій воевода П. Шереметьевъ и нѣжинскій магистратъ 1666—1669 г., „Кіев. Стар.“ 1891, XI; П. Шматковскій, протопопъ Глуховской, и его сношенія съ московскимъ правительствомъ 1658—1673 г., „К. Ст.“ 1892, № 10; Сношенія малороссійскаго духовенства съ московскимъ правительствомъ въ царствованіе Алексѣя Михайловича, Москва, 1899.

Над політичною історією Гетьманщини другої половини XVII й поч. XVIII в. працював *Нікаандр Молчановський* (пом. 1906 р.), учень проф. Антоновича. Позбавлений через переслідування з боку правительства змоги докінчити своє підготовлення до наукової кар'єри, початої монографією по історії Поділля, пішовши на службу до адміністрації, Молчановський міг тільки уривками працювати в улюблений ним області української історіографії.*) Проте він зїздив до Будапешту й Стокгольму, де працював у державних архівах, і зібрані ним памятки дипломатичних зносин України другої пол. XVII в. видав у т. VI-му 3-ої част. „Архива Юго-Зап. Р.“ Молчановський брав постійну участь в „Кіев. Стар.“, друкуючи здебільшого свої дуже гарні рецензії на новинки з обсягу української історіографії. З його статтів треба зазначити: Англійское извѣстіе о запорожцахъ 1736 г., 1889, XI; Донесеніе венеціанскаго посла Альберта Вимино о Богданѣ Хмельницкомъ и о козакахъ, 1900, II; Нѣсколько данныхъ о смерти и наслѣдствѣ гетмана Мазепы, 1903, I.

В 1897 р. вийшла в Петербурзі книга *Федора Уманця* „Гетманъ Мазепа“. Автор її, дрібний поміщик Глухівського повіту і земський діяч на Чернігівщині, не був фаховим ученим, хоч писав де-що по історії Польщі й польсько-українських відносин*).

*) Див. *М. Грушевський*, Памяти Н. Молчановського, „Записки Наук. тов. ім. Шевченка“, т. 87, Л. 1906, також *В. Доманицький*, Л.-Н. В., 1907, I й „Україна“, 1907, I.

**) Пізніше була надрукована його розвідка: Князь Константинъ-Василій Острожскій, „Рус. Архивъ“, 1904, IV.

В своїй книзі про Мазепу задумав Уманець дати ревізію історичного матеріалу про особу й діяльність славного гетьмана, кажучи в своїй передмові, що той великий протяг часу, який ділить нас від часів Мазепи, дозволяє глянути на його спокійно й безсторонне і оцінити його діяльність з погляду обставин українського життя. Використовуючи переважно вже опублікований матеріал (деякі нові, незначні вправді риси дали йому документи з місцевих фамілійних збірок Марковичів і Дорошенків), Уманець приходив до висновку про великий державний розум та щирий український патріотизм Мазепи і старається спростувати всі вигадки й легенди, що сплелись біля його пам'яті під впливом ворожого до нашого гетьмана офіційної російської, а почасти й української історіографії. Думки й погляди Уманця здалися настільки сміливими й небезпечними з погляду цензурно-політичного, що ні один з солідніших і ліберальніших російських місячників не зважився надрукувати його монографії, і він мусів друкувати її власним коштом і в невеликому числі примірників, боячись конфіскації. Однак книгу не сконфісковано, і вона спокійно побачила світ. „Гетманъ Мазепа“ Уманця викликав великий інтерес в українських літературно-наукових кругах, і хоч Ол. Лазаревський в своїх спеціальних „Замѣткахъ о Мазепѣ“ з приводу книги Уманця і спростував деякі її місця що-до соціальної політики Мазепи й різні фактичні неточности, але загальне вражіння од неї було добре, і зустрінуто її дуже прихильно*).

Спеціально по історії права й судового устрою за часів Гетьманщини появилася велика розвідка київського проф. *Олександра Кістяковського* (1833—1885) ще в 1879 році: Очеркъ историческихъ свѣдѣній о сводѣ законовъ, дѣйствовавшемъ въ Малороссіи под заглавіемъ „Права, по которымъ судится малоросійскій народъ“, друкувалося въ „Кіев. Ун. Изв.“ 1875, кн. VI—XII, 1876, I—XII, 1877, I—XII і 1878, XI, XII і потім окремо. Ол. Кістяковський, співробітник „Основи“, багато працював по звичаєвому праву на Україні і брав участь в „Експедиці“ П. Чубинського, розроблюючи її юридичні матеріали.**)

З пізніших праць про суди за Гетьманщини треба зазначити розвідки Ол. Лазаревського (див. ст. 145) і Д. Мілера (див. далі), а також розвідку *Ор. Левицького* „Очерки народной жизни въ Малороссіи въ XVII“, К. 1901 (з „К. Ст.“) — про громадські суди на Полтавщині.

Спеціально що-до внутрішнього життя Лівобережної України

*) Відзиви про книгу Уманця дали: Ол. Лазаревський, *Замѣтки о Мазепѣ* (по поводу книги Ф. М. Уманца), „К. Стар.“, 1898, III—IV; Ів. Перекотиполе (Б. Грінченко), „Зоря“ львівська, 1897, ч. 20; Іван Каманін, „К. Старина“, 1898, кн. VIII; М. Грушевський, „Записки Наукового Товариства ім. Шевченка“, т. XXI, Л. 1898.

**) Про Кістяковського див. статті Ів. Лучицького, „К. Ст.“, 1885, II і В. Науменка, *ibid.*, 1895.

в XVIII столітті працювали М. Василенко, Ів. Теличенко, В. Мякотин, Ів. Лучицький, Ол. Андрієвський, використовуючи ті багаті архівні матеріали, які переховуються в Києві та Харькові і які стали доступні для користування у 80-х роках.

Микола Василенко (род. 1867 р. в Глухівському пов.) вихованець Дерптського університета, завдяки політичним умовам тільки в 1910-х роках зміг дістати доцентуру в Київському університеті; він був постійним співробітником „Кіевской Старини“, а пізніше „Записок“ львівських і київських; за часів Української Держави був міністром народної освіти і сенатором; пізніше його обібрано президентом Української Академії Наук. Більша частина праць Василенка присвячена українській історіографії й Гетьманщині XVIII століття: 1. Генеральное слѣдствие о маетностяхъ Гадыцкаго полка, Полт. 1893, 2. Къ исторіи малорусской исторіографіи и малорусскаго общественнаго строя, „Кіев. Ст.“ 1894, XI-XII; 3. Генеральное слѣдствие о маетностяхъ Кіевскаго полка 1729-31 г., „Чтенія“, т. VII; 4. Матеріали для исторіи економическаго, юридическаго и общественнаго быта старой Малороссіи: т. I. Генеральное слѣдствие о маетностяхъ Нѣжинскаго полка 1729-30 г. „Черниговскій Земскій Сборникъ“ і окремо, Чернігів 1901; т. II. Экстрактъ изъ указовъ, инструкцій, учреждений и пр. 1756 г., Чернігів, 1902 т. III. Генеральное слѣдствие о маетностяхъ Черниговскаго полка, Чернігів, 1908. 5. Первые шаги по введенію положеній 19 февраля въ Черниговской губ., „К. Ст.“ 1901 і окремо. 6. О. М. Бодянкій и его заслуги по изученію Малороссіи, „Кіев. Стар.“, 1903 і окремо; 7. Теплов і його записка „О непорядкахъ въ Малороссіи“, „Записки Укр. Наук. Тов.“ в Києві, т. IX, р. 1911, 8. З исторіи адміністраційного ладу на Україні за часів Гетьманщини, „Записки“ (львівські) т. 108. 9. Нові причинки до исторіи Гетьманщини XVII—XVIII в., *ibid.* т. 116.

В 1916 році Василенко видав у Києві „Очерки по исторіи Западной Руси и Украины“, — курс української історії за литовсько-польської доби до Хмельнищини, цінний оглядом важнішої літератури предмету.

Майже одночасно з Василенком почав працювати в обсягу соціально-економічної історії Гетьманщини *Венедикт Мякотин*, що використовував документи Київського Центрального Архіва і Харьківського Історичного Архіва. Його розправа „Прикрѣпощеніе крестьянъ въ лѣвобережной Малороссіи“ (Русское Богатство, 1894, II), де він став на ґрунті поглядів Лазаревського, викликала, між иншим, появу зазначеної вище статті М. Василенка „Къ исторіи малор. исторіографіи“. Огляд матеріалу до історії селянського стану на Лівобережю Мякотин дав іще раніше в статті „Дѣла по исторіи крестьянства лѣвобережной Малороссіи въ XVIII в. въ Кіевскомъ Центральномъ Архивѣ“, „К. Ст.“, 1891, II. Рівно

через 20 років Мякотин вернувся до своєї первісної теми, тільки поширивши її, в своїй праці „Очерки соціальної історії Малороссіи. I. Возстаніе Б. Хмельницкаго и его послѣдствія“ (Рус. Богатство, 1912, кн. VIII, IX, X, XII*) і друга частина „Формы землевладѣнія въ Лѣвобережной Малороссіи XVII—XVIII вв.“ (Рус. Богатство, 1913, IX—XII і дальші роки).

Історію форм землеволодіння на Лівобережю розробляв у своїх статистично-економічних розвідках професор Київського університету, полтавець *Іван Лучицький* (1845—1918): Общинное землевладѣніе въ Малороссіи, „Устой“, 1882, N 7; Слѣды общиннаго землевладѣнія въ лѣвобережной Украинѣ въ XVIII вѣкѣ, „Отечествен. Записки“. 1882, N 11; Малороссійская сельская община и сельское духовенство въ XVIII вѣкѣ, „Земскій обзор“, 1883, N 6; Матеріялы для історії землевладѣнія въ Полтавской губ. въ XVIII в. Отд. I. Козачьи владѣнія Золотоношскаго уѣзда; в. 1. Статистическія таблицы землевладѣнія въ Полтавской губ., составленныя по „Описи малороссійскихъ полковъ“ 1767 г., Київ. 1883; Сборникъ матеріаловъ для історії общины и общественныхъ земель въ лѣвобережной Украинѣ въ XVIII в., Київ, 1884; Сябры и сябринное землевладѣніе въ Малороссіи, СПБ. 1889;** Крестыянская поземельная собственность, Київ, 1896. В пізнічих своїх працях Лучицький звернувся до історії скасування панщини на українських землях в Росії та Австрії: Изъ недавняго прошлаго (про останні часи кріпаччини на Україні), „К. Ст.“ 1901, IV і Крестыянская реформа въ восточной Австрії (въ Буковинѣ), *ibid.*, 1901, III—V.

Спеціально добі скасування автономного устрою на Лівобережю і участи українців в Катерининській Комісії 1767 року присвятив свої праці *Іван Теличенко*: Сословныя нужды и желанія малороссіянъ въ эпоху Катерининской комиссіи, „К. Ст.“, 1890, VIII—XII, 1891, I—II і окремо; Къ історії финансовъ въ Малороссіи и Слободской Украинѣ, *ibid.*, 1888, III. Протестъ Слободской старшины противъ реформъ 1765 г., *ibid.*, 1888, IX—X.

Внутрішнє життя Гетьманщини другої полов. XVIII в. досліджував на підставі провінціальных архівів *Олексій Андрієвський* (пом. 1901): він видав 10 випусків „Историческихъ матеріаловъ изъ Архива Киевскаго Губернскаго Правленія“, Київ, 1882—1886; далі йому належать: „Матеріялы для історії южнорусского края XVIII столѣтія (1715—1794), извлеченные изъ старыхъ дѣлъ Киевскаго губернскаго архива“, видані Одеським „Обществомъ історії,

*) Рецензія М. Грушевського в „Запискахъ Наук. Тов. III“ т. 116, Львів, 1913.

***) Розгляд цієї праці зробив Ів. Новицький в „К. Ст.“ 1889, VII. На цю-ж тему написана розвідка М. Ковалевського „Общинное землевладѣніе въ Малороссіи въ XVIII в.“ в „Юридич. Вѣстникъ“, 1885, I.

и древностей“; „Матеріали для історії Запорозжя“, видані тим-же О-вом, 1893; „Акты Воронежскіе“, видані 1887 р. Воронежським Губ. Статистичним Комітетом; розвідка Послѣдніє кіевскіе сотники, „Кіев. Ст.“, 1896 і окремо, і „Комиссія 1749 г. для разбора взаимныхъ претензій татаръ и запорожцевъ“, *ibid.*, 1895.

Микола Стороженко (брат згаданого вище Андрія Стороженка), співробітник Київської Археографічної Комісії і редактор томів Архива, присвячених шляхетським сеймикам на Правобережжю, працював також і по історії Гетьманщини: *Иванъ Новицкій, охочеконный полковникъ*, „Кіев. Ст.“, 1885, VII, 1886, IX; *Реформы въ Малороссіи при графѣ П. Румянцевѣ*, *ibid.*, 1891. III, IX; *А. Шафонскій, „Кіевскіе Унив. Изв.“*, 1886, N 10; *Къ історіи малороссійскихъ козаковъ въ концѣ XVIII и нач. XIX в.*, „Кіев. Ст.“, 1897, IV, VI, X, XI, XII. Заходами Миколи й Андрія Стороженків почало виходити видання „Стороженки. Фамильный Архив“ (Київ, 6 томів 1902—1912), в якому надруковано багато цінних матеріалів до історії внутрішніх відносин Гетьманщини XVIII віку.

Слобідська Україна знайшла спеціального свого історіографа в особі професора Харківського університета *Дмитра Багалія*. Учень проф. Антоновича, Багалій (род. 1857 р. в міщанській родині у Києві) заняв на початку 80-х років катедру в Харківському університеті. Почавши від студій над князівською добою (див. вище ст. 154), Багалій перейшов до дослідів над історією Гетьманщини, використовуючи багатий архівний матеріал, що переховувався у Харкові: *Генеральная Опись Малороссіи*, „К. Ст.“, 1883; *Займанщина въ Лѣвобережной Украинѣ въ XVII и XVIII стол.*, *ibid.*, 1883, XII; *О работахъ козаковъ на Ладожскомъ каналѣ*, *ibid.*, 1884, IV, XI; *Магдебургское право въ лѣвобережной Малороссіи*, *Журн. М. Н. Пр.*, 1892, III, український переклад видано в т. XXIV „Руської Історичної Бібліотеки“. Та більшість праць проф. Багалія, починаючи з половини 80-х років, присвячена майже виключно дослідженню історії Слобідської і взагалі степової України. Цими працями пр. Багалій утворив наукову історію Слобожанщини. Важніші його праці на сім полі: *Очерки изъ історіи колонизації степной окраины Московскаго государства* — „Чтенія О-ва ист. и древн.“ 1886 і окремо, Москва, 1887; ця розвідка, заснована на ґрунті актового матеріалу з московського Архива Міністерства Юстиції та з харківських архівів, дає огляд колонізації українськими пересельцями в XVI—XVII вв. степових просторів сучасних Харківщини й частки Курщини та Вороніжчини; *Колонизація Новороссійскаго края и его первые шаги по пути культуры*, „Кіев. Ст.“, 1889 — історія колонізації запорожських земель після зруйнування Січі; архівні матеріали для історії заселення від 1599 до кінця XVIII в. видав Багалій в „Сборникѣ Харьков. Ист.-фил. о-ва“, т. I—II, під назвою „Матеріали для історії колонизації и быта харьковской

и отчасти курской и воронежской губерній“. Свої окремі статті по історії громадського устрою й культурно-економічного побуту зібрав пр. Багалій в збірниках: „Украинская Старина“, Харків, 1896 і „Очерки изъ русской истории (монографіи и статьи по истории Слободской Украины)“, Харків, 1913;*) „Опытъ Истории Харьковскаго Университета“, Харків, 2 т., 1893—1904; „Исторія города Харькова“, 2 томи, писана вкупі з Дм. Міллером, Харків 1905—1906; спеціальну увагу присвятив проф. Багалій Григорію Сковороді, якого діяльність звязана найбільше з Харківщиною; під його редакцією харківське „Историко-филол. О-во“ видало в ювілейнім 1894 році збірник творів славного українського філософа, де уміщена велика розправа пр. Багалія про життя і творчість Сковороди; крім того надрукував пр. Багалій в „К. Ст.“ статтю „Украинскій философъ Гр. С. Сковорода“ (1895, I—II). Вже в недавні часи вийшла загальна праця пр. Багалія по історії Слобожанщини, немов підсумок усієї його попередньої діяльності на сім полі: „Исторія Слободської України“, з 72 малюнками и 2 картами, Харків, 1918. Ця книга являється по плану автора частиною (3-ю) задуманої ним 4-х томової „Исторії українського народу“, де першим томом має бути „Исторія Українського народу з старих часів до полов. XVII віку“, другою — „Исторія лівобережної України“ і четвертою — „Исторія Запорожжя“. Історії старої київської України-Руси торкається пр. Багалій і в своїм курсі „Русская Исторія, т. I, княжеская Русь“, Москва, 1914.**)

В значній мірі при допомозі й співучасті проф. Багалія в Харкові витворився науковий осередок, в якому велося розроблення питань українознавства: історії, археології, етнографії, мистецтва, філології; це — „Историко-Филологическое общество при Харьковскомъ Университетѣ“, засноване в 1876 р. заходами великого українського вченого проф. Олександра Потебні. Товариство почало видавати свій „Сборникъ“ (досі вийшло по-над 20 томів), в котрому містилися розвідки й матеріали також і з обсягу історіографії. Окрім пр. Багалія тут брали живу участь його учні, покійні вже Михайло Плохинський і Дмитро Міллер,***) обидва дуже гарні архівісти. Плохинському належать, між иншим, праці: Матеріали для історії внутрешней жизни лѣвобережной Украины, „Сборникъ“ т. III; Гетманъ Мазепа в роли великорусскаго поміщика, ibid., т. IV; О цыганахъ въ Гетманщинѣ и Слободской

*) Рец. В. Дорошенка в „Записках Наук. Тов. ім. Ш.“ т. 115, Львів, 1913.

***) Біографія й бібліографія Багалія уміщена в 20-му т. Збірника Харків. Іст.-Філол. Т-ва „Просвіта“, X. 1912, а також в 1 кн. Записок Исторично-Філологічного Відділу Української Академії Наук, Київ, 1919, де уміщено бібліографію його писаннів до 1918 року, й коротку біографію.

***) Про Міллера див. в. V „Вѣстника Харьков. Ист.-фил. О-ва“, X. 1914, де статті: Д. Багалій, Памяти Д. П. Миллера; В. А. Барвинскій, Д. П. Миллеръ; М. Слабченко, Д. П. Миллеръ, какъ историкъ украинскаго права.

Украинъ, „Харьковскій Календарь“ X. 1890; Цыгане въ Старой Малороссіи, „Этнограф. Обзоръніе“, 1890, т. VII. Міллерові належать, між иншим, дуже цінні розвідки: Очерки изъ исторіи и юридическаго быта Старой Малороссіи. Суды земскіе, гродскіе и подкоморскіе въ XVIII в., „Сборникъ Ист.-Филол. О-ва“ т. VIII, Харькѣ, 1896; Превращеніе малорусской старшины въ дворянство, „Кіев. Стар.“ 1897, I—IV; Пикинерія, *ibid.* 1899, XII. *) З молодших діячів харьківського гурту треба назвати *Виктора Барвінського*, що працює переважно в обсягу історії Гетьманщини XVII—XVIII в.; йому належить розвідка „Крестьяне въ лѣвобережной Малороссіи“, **) в „Сборн. Харьк. Ист.-Фил. О-ва“ і окремо, Харькѣ, 1909, кілька статтів в „Кіев. Старині“, харьківським „Сборнику“, „Записках Наук. Тов. ім. Шевченка“ і розправа „Изъ исторіи козачества лѣвобережной Украины“ в Ж. М. Н. Пр., 1910, I.

Спеціально по історії слобідських полків існують праці: *Н. Гербеля* „Изюмскій Слободской козацій полкъ“, СПБ. 1852; *П. Головинського* „О козачьихъ слободскихъ полкахъ“, СПБ. 1864; *П. Голодолинського* „Исторія Сумского полка“, М. 1902 і *Е. Альбовського*. „Харьковскіе козаки. Вторая половина XVII ст. (по архивнимъ источникамъ) I кн. I-го тома Исторіи Харьковского полка“, СПБ. 1914 ***) та „Исторія Харьковского Слободского козачьего полка. Первая половина XVIII ст., II ч. I-го тома, СПБ. 1915“. До історії культурного життя, окрім старої праці *Гр. Данилевського* „Украинская старина“, X. 1866 та розвідок *Д. Багалія*, належить праця проф. Харківського університета *А. Лебедева* „Харьковскій коллегіумъ, какъ просвѣтительный центръ Слободской Украины до учрежденія въ Харьковѣ университета“, М. 1886. В останні часи вийшла розвідка проф. *М. Сумцова*: „Слобожане. Исторично-етнографічна розвідка“, Харькѣ, 1919.

З Харьковом звязана діяльність Петра Ефименка, що разом з Багалієм немало попрацював коло організації Историчного Архіва при харьківському Исторично-Філологічному Товаристві, де зібрано багато цінного матеріалу до історії Гетьманщини і взагалі Лівобережжя. *Петро Ефименко* (пом. 1906) почав писати ще в „Основі“. В 1862 році його заслано за „український сепаратизм“ до Архангельщини. По повороті на Україну, він осівся в Харькові і з заснуванням „Кіевской Старини“ брав у ній живу участь. Його статті стосуються переважно історії часів Гетьманщини: Архивъ Малороссійской Коллегіи при Харьковскомъ Университетѣ, „Кіев. Стар.“, 1882, I; Послѣдній писарь Войска Запорожскаго Глоба, *ibid.*, 1882, VIII; Ссылные малороссіяне въ Архангельской губ.

*) Ці праці Міллера викликали „Замѣчанія“ *Ол. Лазаревського*, Харькѣ, 1898.

**) Рец. *Д. Багалія* в „Записк. Харьков. Унив.“, 1908, кн. I.

***) Рец. *В. Пичети* в „Укр. Наук. Збірнику“, т. II, М. 1916.

1708—1802, *ibid.*, 1882, IX; Шпитали въ Малороссіи, *ibid.*, 1883, IV; Могили гетманцевъ въ Лебединѣ, *ibid.* 1884, IV; Экономическіе замѣтки и матеріали, 1888, IV і цілий ряд дрібніших статей і заміток переважно по побутовій історії.

Ширше значіння мають праці дружини П. Ефименка, *Олександри Ефименкової* (1848—1918). Родом московка з Вологодщини, вона вийшла за-між за Петра Ефименка підчас його заслання і оселившись з ним 1879 року в Харькові, присвятила себе історії України. Вже вище були названі її праці про землеволодіння за литовських часів. На основі архівного матеріалу з архіва Малор. Колегії Еф-ва написала цілий ряд спеціальних розвідок. Питанню про громадські (копні) суди присвятила вона розвідки: Копные суды въ лѣвобережной Украинѣ; „Кіев. Ст.“, 1885, X і Народный судъ въ Западной Руси, „Рус. Мысль“, 1893, кн. VIII—IX. В розвідці: Южно-русскія братства, „Слово“, 1880, X—XII, Ефименкова старається звязати українські братства XVI в. з аналогічними організаціями в інших славянських народів і стежить за їх еволюцією до новіших часів. В надзвичайно живих, майстерних рисах змалювала Ефименкова долю Правобережної України від пол. XVII до кінця XVIII в. (властиво переробивши і звівши до купи окремі розвідки польського історика І. Ролле) в „Очеркахъ історії правобережної України“ (Кіев. Ст., 1895 і окремо). До історії XVII в. на Правобережжю відносяться статті „Изъ історії боротьбы малорусскаго народа съ поляками“ (1872) — нарис історії Гайдамаччини і „Бѣдствія євреєвъ въ Южной Руси въ XVII ст.“ (К. Ст., 1890, VI). До історії Гетьманщини належать: монографія Малорусское дворянство и его судьбы, „Вѣстн. Европы“ 1891, IV і статті: Двѣнадцать пунктовъ Вельяминова, „К. Ст.“, 1888, X (там-ж видруковано і самі „пункти“, знайдені дослідницею в Архіві Малоросійської Колегії) і Турбаевская катастрофа, *ibid.* 1891, III (український переклад надруковано в XIX т. „Руської Історичної Бібліотеки“). Всі ці розвідки і статті зібрано було в 2-х-томовім виданні „Южная Русь“ СПб. 1905. За свої праці Еф-ва здобула від харківського ун-та ступінь доктора honoris causa.

Коли в 1896 р. редакція „Кіевской Старини“ оголосила була конкурс на „Історію Малороссіи“, Ефименкова виготовила свій курс історії, але він не був прийнятий „К. Стариною“ і його видруковано аж в 1906 році в Петербурзі під назвою „Історія українскаго народа“ в серії „Історія Европы по странамъ и народамъ“ Брокгауза та Ефрона. Ця праця Ефименкової, являючись одною з перших в нові часи спроб популярно-наукового синтезу української історії, відзначається живим, яскравим викладом, взагалі властивим автєрці, і звертає головну увагу на освітлення внутрішнього життя українського народа, особливо соціального процеса. В 1907 р. Ефименкова видала ще більш скорочену

й спопуляризовану „Історію України и ея народа“ (СПБ., в-во „Общественная Польза“). Останньою працею Ефименкової був „Початковий підручник українсько-московської історії для шкіл народніх“, Харків, 1919, який вийшов уже по смерті авторки, замордованої в кінці 1918 року підчас руйнування Української Держави. Як каже проф. Багалій, Ол. Ефименкова, „працюючи над історією України здобула собі почесну славу своїми таланими дослідями, які, завдяки блискучій формі, звернули на себе увагу широких громадських кол і тим сприяли розповсюдженню серед них здорових історичних уяв і науково-обгрунтованих фактів.“*)

Історія Запорожжа крім А. Скальковського довгий час не мала своїх спеціальних дослідників. Деякі причинки до історії останніх часів Нової Січі дав катеринославець *Григорій Надхін* в своїх нарисах: „Память о Запорожьи и послѣднихъ дняхъ Запорожской Сѣчи“, друковано у московських „Чтеніяхъ“ 1876, N 3 і „Паденіє Сѣчи и запорожская церковь въ Новомосковскѣ“, Рус. Вѣстн. 1873, N 8. Він доволі різко і сміливо виступив проти політики рос. уряду що-до скасування Запорожжа і підкреслив великі заслуги запорожців у ділі колонізації й оборони наших степів. Спеціально присвятив себе дослідженню історії Запорожжа *Дмитро Еварницький* (род. 1855), родом харківлянин і вихованець Харківського університету. Скінчивши університет р. 1881, він був залишений для підготовки до професури, але з „незалежних причин“ мусів покинути Харків і тільки між 1896—1902 роками читав яко доцент в Московському ун-ті спеціальні курси історії України та Запорожжа. В 1902 р. Еварницького обібрано директором катеринославського музею імені А. Поля і з того часу він оселяється в Катеринославі, продовжуючи тут свої студії по історії Запорожжа, які почав був ще в 80-х роках. Еварницький обіздив усі музеї й архіви кол. Росії, де тільки збереглися документи й пам'ятки по Запорожжу, робив нечисленні екскурсії по землям колишніх „Вольностей Війська Запорожського“ і зібрав багатий топографічний, археологічний і етнографічний матеріал до історії внутрішнього життя й побуту Запорожжа XVIII століття. Весь цей матеріал він опубліковував по ріжних виданнях і окремими книжками, а пізніше взявся до писання загального курсу історії запорожської козаччини, якого видав три томи: Історія Запорожскихъ козаковъ, т. I (загальний огляд території Запорожжа, устрою війська й побуту), СПБ. 1892; друге видання, СПБ. 1900; т. II (історія до 1686 р.), СПБ. 1895, і т. III (історія

*) Некролог і оцінку творів Ол. Ефименкової дав Дм. Багалій в т. I „Записок Української Академії“ Наук, Київ, 1919. Крім того стаття Ів. Джиджори: З новішої української історіографії в „Записках Наук. Тов. ім. Шевченка“, т. 71.

до 1734 р.), СПБ. 1897. Не маючи наукової методи й не дуже критично розбіраючись в джерелах, Еварницький не зміг дати історії Запорожжя, яка-б відповідала вимогам новішої історичної науки, і його курс має значіння хіба як звід ріжного матеріялу про запорожців (спеціально 1-й том).*) Брак критичної методи та ясного представлення загального процесу української історії особливо яскраво позначився в статті Еварницького „Главнѣйшіе моменты изъ исторіи запорожскаго козачества“ (Рус. Мысль, 1897, I), що була його вступним викладом в Москов. університеті.***) Та вага і значіння праці Еварницького не в цих загальних курсах і статтях, а в зібранні величезного топографічного й етнографічного та археологічного матеріялу, що мусить служити підставою для студій майбутнього історика Запорожжя. Зібрання й упорядкування цього матеріялу — то найбільша заслуга Еварницького в історіографії Запорожжя. Першою працею Еварницького на сім полі була стаття: Жизнь запорожскихъ козаковъ по разсказу современника-очевидца, „Кіев. Ст.“, 1883, XI; потому йдуть: Топографическій очеркъ Запорожья, *ibid.* 1883, V—VII; Число и порядокъ Запорожскихъ Сѣчей, *ibid.* 1884; Островъ Хортица на Днѣпрѣ, *ibid.* 1886, I; Запорожье въ остаткахъ старины и преданіяхъ малорусскаго народа, 2 т. СПБ. 1888, — огляд топографії та побутової археології Запорожжя в формі опису наукових екскурсій автора, ілюстрований численними знімками, картами й планами; Сборникъ матеріаловъ для історії запорожскихъ козаковъ, СПБ. 1889; Очерки по історії запорожскихъ козаковъ, СПБ. 1889; Вольности запорожскихъ козаковъ, СПБ. 1890, — дуже цінна історично-топографічна монографія; Кошевой атаманъ И. Д. Сирко, СПБ. 1894 (рецензія в „Записках Н. Тов. ім. Ш.“, т. V), спеціальна монографія про славного кошового, про яку можна сказати те саме, що й про „Ист. зап. козаковъ“; По слѣдамъ запорожцевъ, СПБ. 1898, подорожні нариси в напів белетристичній формі; Изъ украинской старины, текст російською й французькою мовами до відомого альбому малюнків С. Васильківського й Н. Самокиша, СПБ. 1900; Источники для історії запорожскихъ козаковъ, 2 т. Владимиръ-Губернскій, 1903, — архівні матеріяли з архівів Мін. Юстиції у Москві й Головного Штабу за час від 1681 до 1788 р.; Гетманъ Петръ Сагайдачный, Катеринослав, 1913 (відбитка з „Лѣтописи Архивн. Комисіи“); Двѣ поѣздки въ Запорожскую Сѣчь Яценка-Зеленскаго, монаха Полт. мон., въ 1750—1751 г., Катеринослав, 1915; Україн-

*) Розгляд його дав Ол. Лазаревський в т. X. „Чтеній“ О-ва Нестора-Літописця, також М. Кордуба (про II-й том) в „Записках Наук. тов. ім. Ш.“, т. VIII, і П. (на III-й т.) *ibid.*, т. XVIII.

**) Дуже суворо оцінив її той-же Лазаревський в „Кіев. Стар.“, 1897, XII. Див. також: М. Грушевський, Записки, т. 26.

ськоруське козацтво перед судом історії, Катеринослав, 1919.)*

Деяких мементів з історії Запорожжя стосуються розправи: *Льва Падалки* — Была ли на островѣ Томаковѣ Запорожская Сѣчь, „Кіев. Ст.“, 1893, IV і 1894, IV; По вопросу о существовании Запорожской Сѣчи въ первыя времена козачества, *ibid.*, 1894, V, VI; Надъ Великимъ Лугомъ, *ibid.*, 1897, VI; *Андрія Шиманова* — Предсмертная поземельная борьба Запорожья, „Кіев. Ст.“, 1883, XII; *П. Іванова* — Къ історіи Запорожскихъ козаковъ послѣ уничтоженія Сѣчи, „Записки Одесскаго общества історіи и древностей“, т. XXV; *Миколи Біляшевського* — Взятіе и разореніе Запорожской Сѣчи въ 1709 г., *ibid.*, 1896, — і згадані вище статті *А. Стороженка* й *Ол. Андрієвського*. Останніми часами появились праці по історії Запорожжя другої пол. XVIII в. *Якова Новицького* й *Василя Біднова* (див. далі). В 1916 р. в Катеринославі вийшла популярна ілюстрована історія Запорожжя *Адріана Кащенка* — „Оповідання про славне Військо Запорожське Низове“ (2-ге видання Катеринослав, 1919 і 3-тє Катеринослав-Липськ, 1923).

Гайдамаччина XVIII в. знайшла своїх спеціальних дослідників; окрім старих розвідок *А. Скальковського*, *В. Антоновича* й *Т. Лебединцева*, та маловартної з наукового погляду монографії *Данила Мордовця* „Гайдамаччина“ СПб. 1870 (2-ге вид. СПб. 1884), появилася заснована на архівальних студіях розвідка *Якова Шульгина* — Очеркъ Колієвщини по изданнымъ и неизданнымъ документамъ, „Кіев. Ст.“ 1890 II—VII і окремо (український переклад в т. XX „Руської Історичної Бібліотеки“). *Яків Шульгин* (1851—1909) належав до „Старої Громади“ в Києві й був близьким співробітником „Кіевської Старины“ (***) де між иншим уміщена його розвідка „Павель Полуботокъ, полковникъ черниговській (1890, XII), „Нѣсколько словъ о правобережной Украинѣ в пол. XVIII в.“ (1891, VII), а під криптонімом *Л. Ч.* роскидано багато заміток і рецензій. Йому-ж належить розправа „Україна після 1654 р.“ у львівських „Записках“, тт. XXIX—XXXI. До історії Колієвщини було опубліковано кілька мемуарів сучасників: *Вероніки Кребс* „Уманская рѣзня“ в перекладі *Іллі Реви*, Київ, 1879; *М. Костомаров* надрукував в „К. Ст.“ 1882, VIII „Матеріали для історії Колієвщини или рѣзни 1768 г.“; *Т. Рильський* — „Разсказъ современника о приключеніяхъ его во время Колієвщини“ в „К. Ст.“,

*) Про *Еварницького* див.: *Д. Дорошенко*, Дм. Ів. *Еварницький*, „Літерат.-Науковий Вістник“, 1913, XII; його-ж „Запорожський батько“ і бібліографія писань *Еварницького* в „Дніпрових Хвилях“ 1913, N 8. Крім того: *А. Авчинниковъ*, Проф. Дм. Ів. *Еварницький*, Катеринослав, 1913.

*) Некролог *В. Шербини*: „Памяти Я. Шульгина“ в „Записках Укр. Науков. Тов.“ Київ, т. X, 1912 і *М. Грушевського* „Памяти Я. Шульгина“ в „Записках Наук. Тов. ім. Шевченка“, 1912, кн. I.

1887, I. До причинків до історії Коліївщини треба зарахувати й деякі замітки *Вол. Щербини* в „К. Старині.“

В перших річниках „Кіев. Старини“ було уміщено й кілька статтів та заміток про запорожців, що вимандрували по зруйнованні Січі до Туреччини, серед них важніша була розвідка *Ф. Кондратовича* (Хв. Вовка) *Задунайская Сѣчь по мѣстнымъ воспоминаніямъ и разсказамъ*, „Кіев. Ст.“ 1883, I і окремо; крім того: „Русскія колоніи въ Добруджѣ“ *ibid* 1889, I—III; *Лупулеску*, „Поселенія запорожцевъ въ Банатѣ“, *ibid.*, 1882, VI та ин.

Свою спеціальну літературу має Кубань. З старих авторів, що писали про кубанських козаків, нащадків запорожців, треба згадати *Івана Понка* з його книгами: „Черноморскіе козаки въ ихъ гражданскомъ и военномъ быту“, СПБ. 1858 і „Терскіе козаки съ стародавнихъ временъ“ СПБ., 1880. Пізніше появились праці *П. Короленка* й *Ф. Щербини*. *Прокіп Короленко* (1834—1913), родом козак з переселців з Полтавщини, склав книгу „Черноморцы“, СПБ. 1874, де виложив історію чорноморського війська з 1775 до 1842 року; крім того написав пізніше популярні розправи: *Предки кубанскихъ козаковъ на Днѣпрѣ и на Днѣстрѣ*, Катеринодар 1901 і *Кошевые атаманы черноморскаго козацьяго войска*, СПБ. 1902. *Федору Щербині* (род. 1849 р., козак з Кубані) окрім цілого ряду розвідок про земельний устрій кубанських козаків належить „Историческій очеркъ кубанскаго козацьяго войска“, в збірнику „Кубанское войско“, 1888. Нарешті йому належить велика „Исторія кубанскаго козацьяго войска“, т. I, Катеринодар, 1910, т. II, 1913. Тепер *Ф. Щербина* є професором Українського Університета в Празі. В 1896—98 роках *П. Дмитренко* видав у Катеринодарі „Сборникъ матеріаловъ для історіи Кубанскаго Козацьяго войска“.

Поруч зазначених вище праць із історії окремих періодів українського минулого та історії ріжних областей треба сказати ще про розвиток дослідження місцевої історії, про статті а то й цілі монографії про окремі повіти, повітові міста, іноді й про значніші містечки або села, про монастирі й церкви. Ці праці місцевих дослідників старовини містилися здебільшого на сторінках „Епархіальныхъ“ або „Губернскихъ Вѣдомостей“, де появлялися часом дуже цінні праці, як наприклад „Историко-географическіе и этнографическіе очерки Подоліи“ *М. Сімашкевича*, друковані в „Под. Епархіальныхъ Вѣдомостяхъ“ 1875—1875, численні праці *Н. Теодоровича* по історії Волині та ин. По історії Чернігівщини слід зазначити праці *Мих. Олександровича* (Остерській уѣздъ, К. 1881), *Гр. Милорадовича*, *Ол. Ханенка* (Городъ Погаръ, ист. очеркъ, „Черн. Губ. Вѣд.“ 1871).

МИХАЙЛО ГРУШЕВСЬКИЙ І НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ.

Урядові репресії половини 70-х років проти українського руху в Росії не тільки загальмували нормальний розвиток українського письменства, але відбилися також і на розвитку науки українознавства, спеціально історіографії. Правда, друкування старих пам'яток і матеріалів не було заборонене, і навіть в самому царському наказі від 18 мая 1876 року, яким проскрибовано українську літературу, зроблено спеціально для них виїмок. Не обмежувано, розуміється, і студій над українським минулим — на російській мові і в границях загально-цензурних правил. Але далеко шкідливішою, ніж царські заборони, виявилась внутрішня реакція серед самого українського громадянства, що наступила на довгий час наслідком заборон та репресій, яка задержала поступ українського національного руху, понизила рівень національно-політичної думки і самий розвиток дослідів над українським минулим позбавила ясної провідної ідеї, ослабивши почуття національно-історичної свідомости.

Український національний рух до початку 60-х років держався майже виключно на тісно звязаному з краєм дворянстві — потомках козацької старшини — одинокій економічно-сильній клясі, що мала за собою якісь національно-державні традиції, яка в формі Кирило-Мефодієвського брацтва витворила політичну організацію з певною політичною програмою державного характеру. З початком 60-х років характер руху міняється. Хоч головними його діячими й керманичами зостаються і надалі представники все тієї-ж дворянської кляси (вони-ж попрежньому дають і кошти для видавництва та різних національно-культурних підприємств), але в його ряди все більше стають представники інших соціальних верств, а головне — під впливом поширюваних через російську журналістику й літературу нових ідей космополітизму й соціального радикалізму, український рух набуває прикмети й риси інтелігентського, демократичного руху. Та поставившись критично й негативно до своїх власних національно-історичних традицій, визнавши своїх історичних діячів за „Варшавське сміття, рабів, підніжків, грязь Москви“, новий український рух, що черпав своє натхнення поруч поезій Шевченка в загально-російських ідеях радикального народництва, не виробив собі ясної й виразної політичної програми, пристосованої до всіх потреб спеціально українського життя.*) „Основа“ в своїй громадсько-політичній програмі була лиш „южно-русским“ варіантом загально-російського

*) Ось як формулує світогляд покоління українських „шестидесятників“ Павло Житецький, один з видніших діячів українських другої пол. XIX віку: „Ми дістали в спадщину від старшого покоління українофілів романтичний

демократичного лібералізма, а українські „хлопомани“ чи „хохло-мани“, з їх народньою одежою, недільними школами, ширенням „метеликів“ по ярмарках, службою в учителях та волосних писарях, здійснювали на свій кшталт те-ж саме російське „ходження въ народъ“. Трохи згодом активніші й послідовніші українські демократи-народники (такі як Дм. Лизогуб, Д. Кибальчич, Дебагорій-Мокрієвич, Я. Стефанович — все родовиті українці) просто пішли в ряди російських соціал-революційних борців, вважаючи національні інтереси українські за щось другорядне й маловартне і в кожному разі таке, що може знайти собі повне заспокоєння по вирішенні загальної соціал-революційної проблеми у всеросійському масштабі. Етнографічні одміни українського життя, якісь місцеві традиції,*^{*)} мова, — все це були в їх очах річи занадто поверхові й малоцінні; надавання цим річам якоїсь ваги було в очах революціонерів або певним недомислом, або шкідливим, реакційним націоналізмом. У людей, що не були так радикальні в своїх поглядах і так рішучі в своїх вчинках, народництво звелось на записування пісень, уживання народньої мови й одежи, і взагалі відзначалось поверховим, формальним характером.**^{*)}

погляд на народ і народність. Ми поклонялись народові, як животворящій стихії, котра мусить залічити всі рани „офіційно-культурного бытія“ нашого, котра мусить одвіти дати на всі наші питання про індивідуальну і общеську свободу, про індивідуальне і людське щастя... Тільки-ж мушу до сього додати, що ця містична віра в народ не була вже така наївна, як попереду в сорокові, або й п'ятдесяті роки. Ми добре вже знали, що одної свободи мало — без науки, без європейської освіти. Знали ми й те, що націоналізм в його чистому виді наvertsає духовний настрої чоловіка до консервативної доктрини. В питаннях національних ми не йшли далше тої границі, котра визначалась потребою самооборони. Дуже гидкий нам був так польський як і московський націоналізм з інстинктами державного насильства... Учителем нашим в національно-політичних питаннях був Костомаров... Велике вражіння на нас робили його науки розправи, а надто дві з них: „Мысли о федеративномъ началѣ древней Руси“ і „Двѣ русскія народности“. В основу розправ сих, як і у всіх інших роботах Костомарова, положена була демократична ідея народоправства, котру почував колись народ український в своїому власному життю, і котру мусимо ми знову викресати з душі народньої, щоб поставити ідею сю осередком політичного і соціального життя нашого. Не була розроблена ідея ця в деталях, але-ж вона була путеводною звїздою нашого працювання. Такий був світогляд наш і так стояло діло наше в 60-х роках...“ (З промови Житецького на Шевченкових роковинах 1887 або 1888 року, див. „Записки Наук. Тов. ім. Шевченка“, т. 116, Льв. 1913, ст. 178—181).

^{)} Українські соціал-революціонери общерусского напрямку помічали, наприклад, традиції козаччини серед селянства, навіть любов до української книжки (див. спомини Дебагорія-Мокрієвича), але використовували це лиш на те, щоб підступом і обманом спровокувати селян на розрухи, граючи при тому ще й на традиційних монархічних почуттях українського селянина, як це робив Я. Стефанович в Чигиринському повіті своїми „царськими грамотами“.

**^{*)} Тип такого „народника“ 60-х років дуже добре змальовано в романі Ів. Нечуя-Левицького „Хмари“ в особі Радюка.

Одже часи „Основи“ не витворили ніякої виразної національно-політичної програми, яка охоплювала-б реальне життя нації в усій її цілості і ставила-б певні практичні завдання супроти нових умовин життя (міське самоврядування, земство на лівому березі Дніпра й на степовій Україні, нові суди, загальна військова служба, розвиток залізниць і промислової діяльності), і більшість „українофілів“ — ся назва власне тепер входить в ужиток — хоч і вихована на поезії Шевченка та на монографіях Костомарова, сама дивилась на свій український рух, як на місцеву відміну загально-російського поступового руху, таку, що може укластися в форми „літератури для домашнього вжитку“, народньої мови в школі, свободи вистав і концертів і т. под. Зведення українства до таких вузьких і формальних меж, відлучення його від звязку з насущними потребами політичного й соціально-економічного життя вело до того, що коли в значній частині України заведено було земське і міське самоврядування, в якому брали участь до певної міри представники всіх верств населення, то українські національні інтереси не відогравали ні в земському, ні в муніципальному житті ніякої ролі, за виїмком рідких платонічних заяв про потребу навчання в народній школі українською мовою, та й то з чисто педагогічних мотивів облегчення дітям початкової науки. Такими виїмками були й окремі факти, наприклад, вшанування ювілею Квітки харківським земством, або опоряження могили Шевченка полтавським.

При такому стані річей, коли український рух не був звязаний в очах широких кругів нашого громадянства з найбільш реальними потребами життя, коли одній групі громадянства він уявлявся звязаним з революційним бунтарством (на правім березі Дніпра — з „гайдамацтвом“), а другій — ретроградним „націоналізмом“, або небезпечним, інспірованим чужою інтригою сепаратизмом, не диво, що цей український рух не знайшов у собі внутрішньої відпорної сили супроти репресій правительства, котре одне дивилось глибоко в корінь річей і все мало на думці безпеку державного українського сепаратизму, хоч і як старались його переконати такі провідники українства як Костомаров в лояльності і невинности українських домагань.

Після заборон половини 70-років, навіть у самім Києві, в „Старій Громаді“, яка вже більш десятка років грала роль головного осередку національного українського руху, значно понизивсь активний настрій. „Громада“, яка вирядила в 1876 році Драгоманова на еміграцію, щоб він там заложив вільну українську трибуну, скоро знайшла діяльність Драгоманова шкідливою, намагалась, щоб він її припинив і вкінці одцуралась його. Намовляння Драгоманова цілком перенести українське видавництво закордон не мали успіху, бо вже в Києві замість ідеї відпору й

активної боротьби запанувала думка про безвиглядність всякої боротьби взагалі, про потребу компромісів, і нарешті — ідея „неполітичної культури“. Залишений на свою власну долю, піддержуваний спорадично лиш окремими одиницями зпоміж своїх прихильників (С. Подолинський, Яків Шульгин, пізніше Мик. Ковалевський), Драгоманов спробував вести в Женеві і політичне („Громада“), і літературне (твори Шевченка й Мирного), і наукове видавництво („Політичні пісні“), але все те не зустрічало майже ніякого відгуку на Україні, бо сливе туди й не доходило. Драгоманов робив спробу спертись на ліберальних земців (головно чернігівських, що мали й українофільський відтінок), видавав ліберальний орган „Вольное Слово“, склав свою програму всеросійської федерації „Вільна Спілка“ і нарешті зосередив свою увагу на Галичині, де існував ґрунт і одкривалася змога для реальної політичної роботи в українському дусі.

На Україні-ж наддніпрянській наступив з 80-х років свого роду антракт, в тиші котрого велася лиш пильна кабінетна праця на полі дослідів української етнографії, історії, археології, мови й письменства, праця, яка не гналася за якимись узагальнюваннями, за синтезом, яка ставила собі завдання „не мудрствуючи лукаво“ розробити й нагромадити як найбільше матеріялу — в тій надії, що він колись на щось придасться. Ця робота часами зовсім затрачувала всяку ознаку якогось українофільства і просто приймала характер тих „мѣстныхъ изученій“, які велися і на Кавказі, і в „Юго-Западномъ“, і в „Сѣверо-Западномъ“ і в усіх інших краях імперії, заслужуючи навіть офіційну піддержку, по скільки вона зверталась, наприклад, на правім березі проти польського елемента. І коли з цієї роботи хто й пробував робити синтез, то або в дусі „возсоединенія Руси“ як Куліш, або цілком в дусі тієї казенної російської історіософії, під знаком якої працювали офіційльні наукові інституції, такі як київська Археографічна Комісія, котрої голова Михайло Юзефович, вдохновитель указу 18 мая 1876 року, ставив у Києві в 1888 році пам'ятник Богдану Хмельницькому, як ніби-то поборнику „єдиної-неділимої Росії“.

Тишу і спокій антракту, який грозив перейти в повний і остаточний занепад української національної справи, переривали лиш героїчні зусилля окремих одиниць, таких як Ол. Кониський, Борис Грінченко, Трохим Зіньківський, котрі кожен зокрема, ріжними стежками, приходили властиво до тієї думки, яку вже раніше пропагував Драгоманов:*) про потребу тимчасового перенесення бази українського літературного і взагалі національного руху до Галичини. Ці люде, як уміли і могли, цю думку і здійснювали

*) До цього прийшов був і Куліш у своїм „Заявнім листі до української інтелігенції“ (Хуторна поезія, Львів, 1882), та тільки його порад мало хто готовий був на той час слухати.

в своїй практичній роботі. Справді, це була здорова і доцільна думка, вона властиво й не дала українським змаганням 80-х років ідейно занидіти й перевести українство на свого рода „провансальство“, в яке воно тоді вже й поверталось у формі найбільш яскравого свого прояву — українського театру, що збірив у Москві та Петербурзі блискучі тріумфи.

Спочатку українські автори посилають свої писання до галицьких видань („Світ“, „Зоря“, „Діло“). Згодом організовуються чисто українські органи, якими стають „Зоря“ і особливо „Правда“ (1888—1894). Співробітництво в галицьких виданнях, вільних од російської цензури, звязки з Галичиною, де будь-що-будь існувало якесь громадське українське життя і велася національно-політична українська робота, навязання за допомогою галицьких видань ідейних стосунків і з Драгомановим та його діяльністю, все це сприяло тому, що на Україні зпоміж молодшого покоління витворилися вже в кінці 80-х років групи людей,*) які старалися зсунути українську справу з мертвої точки українофільства і „неполітичної культури“. Властиво з цих груп, які згодом поєдналися і злилися в одну все-українську організацію, й пішов увесь пізніший український рух; заслугою цих груп було те, що вони знову поставили українську справу на політичний ґрунт, хоч і звязували її (принаймні де-хто з них) знову з ширенням соціал-революційних ідей по російських зрассах.

Люде, які не мирились з українством в ролі южно-руського партикуляризма й силкувались вивести слабеньку українську течію на ширший шлях національного руху з політичним характером, певна річ, мусіли звертатись до історії й старатись воскресити старі традиції, навязати якийсь звязок між своїми змаганнями й давно-минулим життям, у ньому шукати певної опори для своїх стремлінь. Їх не міг задовольнити стан і характер української історіографії 80-х і початку 90-х років, коли вона при всьому багатстві нагромадженого матеріалу й деталізації студій не давала ніякого синтезу, не робила висновків, була позбавлена зовсім національного характеру і здебільшого навіть в цінних з наукового боку своїх здобутках мало причинювалась до скріплення ідейних основ національного руху. Одже починаються спершу спроби поширення здобутків новішої історіографії української в формі перекладів важніщих розвідок і монографій на українську мову („Руська Історична Бібліотека“, видавана Ол. Барвінським в Тернополі, для якої українці з Київа та ин. міст

*) Головно два напрямки: один більш космополітично-радикальний розвивався під впливом Драгомановських ідей і тягнув до видаваного під ідейним проводом Драгоманова „Народа“; другий гуртувався біля Кониського й Антоновича і при поміркованости в питаннях соціально-економічних відзначавсь більш національним настроєм.

перекладають монографії Костомаров: та др. авторів) або популяризації на сторінках різних часописів і збірників, видаваних у Галичині. Потребу — мати певні синтетичні висновки про цілий історичний процес українського життя в світлі новіших результатів наукового дослідження бачимо в оголошенні „Кіевскою Стариною“ конкурсу на історію України, у виданні Антоновичевих „Бесід про часи козацькі на Україні“, але ще перед тим, на самім початку 90-х років, виникла в Києві думка заснувати в Галичині наукову українську організацію, яка-б в умовах свободи від заборон та утисків могла служити цілям науки українознавства, головно історії, історії мови та письменства. Думку було зреалізовано в 1892—93 роках через перетворення давнього „Товариства імени Шевченка“ (заснованого за ініціативою гуртка полтавських українців на кошти поміщиці Еліс. Милорадовички у 1873 році) у Львові в наукову інституцію.

Українська історіографія на галицькім ґрунті не досягла скільки-небудь широкого розвитку, хоч були й тут спроби організації наукової роботи по дослідженню місцевої старовини. Діячі національного відродження в Галичині, такі як *Іван Вагилевич* (1811—1866) або *Яків Головацький* (1814—1888), хоча й мали інтерес до історичних студій, але працювали більше на полі філології й етнографії. Яків Головацький, що 1867 р. емігрував до Росії й зробивсь там головою Археографічної Комісії у Вільні, полишив кілька статтів по історії Ставропігіяльного Братства у Львові, „Матеріали къ історіи Галичини съ 1772 года“ (1886) та ин.

Першим фаховим істориком у Галичині був *Денис Зубрицький* (1777—1862), родом з шляхетської родини Сяницького повіту. Вихований в старосвітських літературних і громадських поглядах Зубрицький, під впливом знайомства з московським професором М. Погодіним, став прихильником ідеї про „єдинство русского народу“ і на народню українську мову дивився з призиством, як на „язык пастухів“. Свої твори писав він мовами німецькою, польською або т. зв. „язичієм“, яке уважав за російську літературну мову. Його писання: *Die griechisch-katolische Stauropigialkirche in Lemberg und das mit ihr vereinigte Institut, Lemberg, 1830*; *Historyczne badania o drukarniach rusko-sławianskich w Galicyi, Lwów 1836* (перекладено на рос. мову в „Журн. Мин. Просв.“, 1838); *Rys historyi narodu ruskiego, Lw. 1836*, — Бодянский видав цей твір в рос. перекладі в „Чтеніях“ під назвою „Критико-историческая повѣсть временныхъ лѣтъ Червонной или Галицкой Руси“, М. 1845; *Kronika miasta Lwowa, Lw. 1844*; *Исторія Галичко-русского княжества*, 3 т., Львів, 1052—55; *Галицкая Русь въ XVI вѣкѣ*, „Чтенія“, Москва, 1862. Праці Зубрицького засновані в більшости на архівних джерелах і тільки з того погляду вони й зберігають певне значіння.

Таким-ж автодидактом на полі історії й археології, як і Зубрицький, був другий галицький історик о. *Антін Петрушевич* (1821—1910), що написав величезне число розвідок, розправ і заміток по різних питанням старо-руської, спеціально галицької історії, котрі здебільшого мають характер збірки сирового матеріалу, хоч сам Петрушевич відзначався не аби якими критичними здібностями. Як каже Франко, Петрушевич „обік величезної начитаности і нераз критичної бистроумности виявляв брак наукової методи, повний брак логичної композиції, якій шкодила особливо субективна вдача автора, на кожному кроці всякого „разсужденія“ зупинятися на найдрібніших дрібних деталях і вдаватися в полеміку за найдрібніші річі“. Головна праця Петрушевича на полі історіографії — це „Сводная галицко-русская лѣтопись 1500—1772“, Львів, 1872—74, і 1772—1840, Львів, 1889, в якій він доволі механічно зводить до купи величезний матеріал по історії Галичини, немов продовжуючи працю Зубрицького. Інші праці Петрушевича присвячені переважно історично-археологічним студіям про окремі міста й церкви Галичини, при чім подають багато різних відомостей загальнішого характеру. З цих праць треба зазначити: Житіє Іова Княгинецкого, основателя скита Манявского („Зоря галицкая яко альбумъ“, Львів 1860); Кто были болоховские князья, Л. 1871; Историческое извѣстіе о церкви св. Пантелеймона близъ Галича, Л. 1881; Бывшая Радовецкая епископія на Буковинѣ, Л. 1885; Краткое историческое извѣстіе христіанства въ Прикарпатскихъ странахъ, Л. 1882. Петрушевич відіграв чималу роль в справі доказу неавтентичности чеськихъ памяток: „Суд Любуши“ та ин. — його статті в „Слові“ 1877—78 років.*)

Ше в 1848 р. по знаменитім зїзді „руських учених“ у Львові засновано „Галицко-руську Матицю“, яка ставила своїм завданням також розвиток науки про Галичину, зокрема — історичних дослідів. Матиця видала кілька томів „Галицкаго Историческаго Сборника“, де містилися переважно документальні матеріали й розвідки Петрушевича. В 1865—66 роках „Матиця“ видала 2 томи „Наукового Сборника“ під редакцією Я. Головацького, а в 1869—74 роках видавала „Литературный Сборникъ“, де містилися зрідка також і матеріали історичні. В 1885—86 роках „Литер. Сборникъ“ відновився, вийшло два томи, і в першому з них уміщено археологічні й історичні розвідки А. Петрушевича та Шараневича. „Научн.-Литер. Сборникъ“ відновлявся ще в 1896—1897, 1901—1908 роках, але крім деяких статтів і матеріалів Петрушевича не дав нічого замітного на полі історіографії. Накладом „Матиці“ видано було окремо деякі праці А. Петрушевича (див. вище).

*) Про А. Петрушевича див. стаття Ів. Франка „Стара Русь“ в Літ.-Наук. Вістнику 1901 р.

Львівський *Ставропігійський Інститут*, спадкоємець славного Ставропігійського Братства, що веде свій початок від другої половини XV віку, також був інституцією, що ставила своїм завданням між іншим піддержувати письменство й наукову працю на Галицькій Україні. Але, опинившись від половини XIX ст. в руках людей т. зв. москвофільського напрямку, які мали в своїх руках і „Матицю“, — а також і третю національну інституцію „Народный Домъ“, Ставр. Інститут не виявив скільки-небудь живої й широкої діяльності, а все, що він видавав, було писане язичієм і носило на собі своєрідну печатку схоластичної мертвечини. Від 1863 р. Ставр. Інст. почав видавати „Временникъ“, де містилися статті Петрушевича, Головацького та ин. діячів старого напрямку, переважно на церковно-археологічні теми. З нагоди свого 300-літнього ювілею Ставропігія видала р. 1887 „Юбилейное издание въ память 300-лѣтняго основанія Львовскаго Ставропігійскаго Братства“, розкішне видання, де крім просторої розвідки проф. Іс. Шараневича надруковано акти й старе листування, що стосувалися до історії Братства. Публікація актового матеріалу продовжена в двох виданнях: *Diplomata statutaria a Patriarchis Orientalibus confraternitati Stauropigianae Leopoliensi ab a. 1586 ad a. 1593 data*, Львів, 1894, під редакцією Ів. Кристиняцького і *Monumenta confraternitatis Stauropigianae Leopoliensis (1518—1600)*, Львів, 1895, під ред. проф. Вол. Мільковича. Вже в наші часи, р. 1920 видано у Львові під редакцією проф. К. Студинського „Збірник Львівської Ставропігії. Минуле і сучасне, т. I.“

„Народный Домъ“, заснований 1848 р. у Львові, як національно-культурна інституція, від 1883 р. почав видавати невеличкий часопис „Вѣстникъ Народнаго Дома“, котрий перші два десятки років майже цілком заповнювався розвідками А. Петрушевича, серед яких найбільш цінні ті, що стосуються історії міста Галича й археологічних дослідів в його околиці. Пізніше містив у „В. Нар. Д.“ свої статті й замітки по історії Галичини Пилип Свистун. В 1914 р. видання „В. Н. Д.“ було припинилося і в 1921 р. відновилося під ред. Юл. Яворського; 1-ше число відновленого „Вѣстника“ вийшло цілком на російській мові.

Справжнім ученим в більш новочаснім розумінні слова був серед представників старшого покоління *Ісидор Шараневич* (1829—1901), родом з-під Галича. Він скінчив Львівський університет і з р. 1871 став його професором по катедрі „історії території Галицької й князівства Володимирського“, а пізніше професором австрійської історії. По своїм поглядам належав проф. Шараневич до москвофільського напрямку, хоч ставився терпимо й до культурної праці на національнім українським ґрунті. Викладав він польською мовою і більшу частину своїх наукових праць друкував польською або німецькою мовами. Ці праці присвячені майже

виключно історії Галичини. Важніші з них: Стародавний Львовъ, Л. 1860; Стародавныя галицькіє города, Л. 1861—62; Історія Галицько-Володимірської Русі, Л. 1863, яка — по словам проф. Грушевського — „довго зіставалася одиноким і цінним підручником історії краю“;*) *Rys węwnętrznych stosunków Galicyi Wschodniej w drugiej połowie XV w.*, Lw. 1869; *Die Kritische Blicke in die Geschichte der Karpathenvölker im Alterthume und im Mittelalter*, Л. 1871; *Die Hypatios-Chronik als Quellen-Beitrag zur österreichischen Geschichte*, Л. 1872; *Rzut oka na beneficia kościoła ruskiego za czasów Rzeczypospolitej Polskiej*, Л. 1875; *Patryarchat wschodni w obec kościoła ruskiego i Rzeczypospolitej Polskiej*, Л. 1879; *O latopisach i kronikach ruskich i rusko-litewskich XV i XVI w.*, Л. 1882; *Ставропигійская церковь Успенія въ Львовѣ*, Л. 1888, Николай Красовскій, старѣйшина Ставропигійскаго Братства во Львовѣ, Л. 1895; Іосифъ Шумлянскій, еп. Львовскій отъ 1667 до 1708 г., Льв. 1896;**) *Церковная Унія на Русі и вліяніе ей на зміѣну общественнаго положенія мірскаго русскаго духовенства*, Л. 1897. Крім того йому належала ціла серія розвідок по археології Галичини.

Опріч Шараневича треба назвати ще кілька імен дослідників, що властиво були популяризаторами історичних відомостей: *Василь Ільницький* (1823—1895), автор цілого ряду популярно-наукових розвідок по історії Галицько-Володимірського князівства; *Юліян Целевич*, автор „Історії скита Манявського“ й кількох розвідок про галицьких опришків; *Омельян Партицький*, автор „Старинної історії Галичини. I. (від VII в. перед Христом до р. 110 по Христі“, Льв. 1894,***) яка не мала властиво наукового значіння; рано померший *Корнило Заклинський*, талановитий історик, автор розвідок: „Рускі літописи й літописці XVII ст.“, „Літопись Хмельницька“, „Зносини цисаря Рудольфа II з козаками“ (в львів. „Зорі“ 1880 р.) і „Зносини козаків з шведами і з князем Юрієм Ракочі“, Л. 1883;†) *Пилип Свистун* (1844—1916), автор праці „Прикарпатская Русь подъ владѣніемъ Австріи“. Часть I. 1772—1848, ч. II, 1850—1895, Львів, 1895—96 і цілого ряду дрібних статей у „Вѣстн. Нар. Дома“, що виходив якийсь час під його редакцією; *Володимир Мількович*, професор Черновецького університета. і *Ф. Лабенський*.

По історії церковної унії вийшли праці: *Ант. Добрянського* „Історія єпископовъ соединенныхъ епархій Перемышльської, Самборської и Саноцької отъ найдавнішихъ временъ до 1794 г., по источникамъ сочиненная, Львів, 1894 і *Юліяна Пелеша*, професора

*) Див. некролог Шараневича, „Записки Наук. Тов. ім. Ш.“, т. 45.

**) Рецензія Ів. Франка в „Записках“ т. XXII.

***) Рецензія М. Грушевського *ibid.*, т. V.

†) Біографія К. Заклинського в „Зорі“ 1897 р.

Львів. ун-та й пізніше єпископа: *Geschichte der Union der ruthenischen Kirche mit Rom von der ältesten Zeiten bis auf die Gegenwart*, Wien, 2 т. 1878—1881.*)

Один з діячів „народовецького“ напрямку, *Олександр Барвінський*, що ще в 70-х роках на сторінках львівської „Правди“ містив переклади деяких розвідок Костомарова, головню його „життєписів“ видатніших історичних діячів,**) розпочав з 1886 р. в Тернополі видавання „*Рускої Історичної Бібліотеки*“, яка мала подати переклади важніших праць по історії України. Першим томом видано „Коротку історію Руси“ С. Качали, далі пішли: т. II, М. Костомарова „Дві руські народности“, „Федеративні основи“ й „Риси народньої укр. історії“; т. III — „Княжий період історії України-Руси“ Д. Ловайського (з його історії Росії); в т. V. подано переклад розвідок про Галичину М. Смірнова, М. Дашкевича й І. Шараневича; в т. VII переклад Ів. Линниченка „Суспільні верстви Галицької Руси XIV—XV в.“; т. VIII — про церковні відносини на Україні XVI—XVIII віків (Антоновича й Ор. Левицького); тт. IX—XII — переклад „Богдана Хмельницького“ Костомарова, т. XIII його „Гетьманування Виговського і Юрія Хмельницького“, тт. XIV—XVI — „Руїна“, тт. XVII—XVIII — „Мазепа і Мазепинці“ (в скороченні) і В. Антоновича. „Останні часи козаччини на правім березі Дніпра“, т. XIX — розвідки про народні духи на Україні в XVIII в. (Ю. Целевича про опришків, Антоновича про Гонту й Ефименкової „Турбаївська катастрофа“; т. XXI—XXII — розвідки про селянство на Україні (Новицького, Вл. Буданова, Антоновича) і тт. XXIII—XXIV — про міста і міщанство (Багалія й Антоновича). Від т. XVI видавництво перебрало на себе Наукове Товариство ім. Шевченка. По виході в 1904 р. останнього тому видання було припинено. Переклади виготовлялись майже виключно українцями наддніпрянськими; перші томи виходили в досить доброму перекладі, але монографії Костомарова „Руїна“ і особливо „Мазепа“ переложені препогано. Пропущення приміток і покликувань на джерела позбавило перші півтора десятки томів „Рус. Іст. Б-ки“ наукового значіння.

„Товариство імени Шевченка“, засноване ще в 1873 р. з метою піддержувати українське письменство й науку, протягом усього 20-літнього існування виявляло свою діяльність лиш у піддержці

*) З угорської історіографії треба зазначити: *І. Дулішкевича* „Историческія черты угро-русскаго народа“, 3 томи, Унгар, 1875—77 і *А. Духновича* „Исторія Пряшевской епархії (въ Угорской Руси), перев. прот. К. Кустодієва, 1877. Див. *Е. Перфецькій*, *Обзоръ угорусской историографіи*, „Изв. Отд. рус. яз. и словесн. И. Академіи Наук“, т. XIX. в. 1, Петроградъ, 1914, а також його „*Nejdůležitější studie o dějinách Podkarpatské Rusi*“, „Sbornik filozofické fakulty univ. Komenského v Bratislavě, č. 1—8, 1922.

**) В 1918 р. вийшов у Львові переклад: „Українська історія в життєписах її найзнаменитших діячів“.

деяких літературних видавництв, і аж тільки зреформоване 1892 р. в „Наукове Товариство“ почало розвивати діяльність спеціально на науковому полі. Від 1892 р. почали виходити „Записки“, як головний орган товариства. Своє співробітництво в „Записках“ приобіцяв цілий ряд письменників з Наддніпрянщини, і справді, в перших книжках „Записок“ (виданих в 1892—93 р.) бачимо ймення українців наддніпрянських: М. Грушевського,*) Ол. Кониського, Паначовного,**) Ол. Черняхівського, Т. Рильського, П. Іванова,***) як авторів наукових розвідок поруч галичан: Ол. Барвинського, Ол. Колесси; одначе надії на протягнення більшого гурту співробітників з російської України не дуже оправдалися, і в перших роках діяльності реформованого товариства в його органі „Записках“ ми зустрічаємо праці українців наддніпрянських лиш спорадично: товариству на перших порах довелось спіратись головним робом на сили місцеві, галицькі. За те з України прийшов діяч, котрому судилося не тільки на ново зорганізувати Наукове Товариство імени Шевченка й зробити його на цілих чверть століття головним огнищем української науки (а особливо історіографії) на цілім просторі українських земель, але й взагалі стати на чолі цілої сучасної історіографії України. Це був молодий магістр Київського університету Михайло Грушевський, покликаний в 1894 р. на катедру професора історії східної Європи „з особливою увагою до історії України“ до Львівського університету.

Михайло Грушевський (род. в 1866 році в семьї урядовця з священницького роду на Київщині), вихованець Київського університету й учень Антоновича, мав дуже добру наукову підготовку і вже в Києві визначився кількома солідними роботами: Южно-руські господарські замки въ половинѣ XVI вѣка, „Києвск. Унив. Изв.“, 1890, N 2; Волинській вопрсь 1077 — 1102 г., „Києв. Стар.“, 1891, т. XXXIII; Очеркъ історіи Київской землі отъ смерти Ярослава до конца XIV., К. 1891; Барское староство, К. 1894. Антонович сам порекомендував Грушевського на львівську катедру, запропоновану спочатку йому самому. У Львові пр. Грушевський дуже скоро став на чолі Наукового Товариства імени Шевченка яко його голова і виявив надзвичайний організаційний талан, зумівши за короткий час зробити з Наукового Т-ва дійсно головне огнище науки українознавства на всю Україну. Товариство поділилося на секції, при чому „Записки“ зроблено органом спеціально Історично-Філософичної секції; крім того пізніше засновано Археографічну комісію й заведено кілька серій наукових публі-

*) „Громадський рух на Україні-Руси в XIII віці“, в т. I.

**) „Стародавні грецькі колонії боспорські в межах теперішньої Кубанської області“, в т. II.

***) „Картка з історії Волині на початку XIV віку“, т. II.

кацій, присвячених різним галузям української історіографії. Двадцять років (1894—1914) стояв Грушевський на чолі Наукового Товариства ім. Шевченка, і за цей час воно стало науковою інституцією з високим авторитетом в ученому світі, видало сотні томів наукових праць і матеріалів українською мовою, організувало велику національну бібліотеку й музей, згуртувало цілі кадри наукових робітників, взагалі, кажучи словами самого проф. Грушевського, „створило українську науку в очах і поняттях культурного світа“.

Викладаючи у Львівському університеті, пр. Грушевський створив цілу школу своїх учнів-істориків, котрі своїми працями, друкованими у виданнях Наукового Товариства, детально розробили цілий ряд важніших моментів нашої історії. Дех-то з цих учнів проф. Грушевського, як наприк. Ст. Томашівський або Ів. Крип'якевич, встигли придбати собі дуже поважне ім'я в українській історіографії.

Коли після першої революції в Росії наступила змога отвертої культурно-національної роботи й на Україні наддніпрянській, Грушевський переносить видання „Літературно-Наукового Вістника“, що під його редакцією виходив від 1898 року в Львові, — до Києва, раз-у-раз наїздить туди сам, читає тут публичні лекції з української історії, бере живу участь у громадській роботі й нарешті стає головою заснованого в Києві 1908 р. „Українського Наукового Товариства“, в котрому сам організує наукову роботу і пускає в рух видання „Записок“ товариства. З того часу пр. Грушевський усе більше й більше переносить свою діяльність на Україну наддніпрянську. В 1913 р. він під вражінням внутрішніх непорозумінь залишає фактичну діяльність у львівським Науковім Товаристві й цілком зосереджує свою роботу в київським Українським Науковім Товаристві, де від 1914 р. організує видання історичного квартальника „Україна“. Та надходить Велика Світова Війна. Вона застає проф. Грушевського в Галичині, він виїздить з Австрії до Італії, вертається в осени 1914 р. до Києва, та тут його арештують російські влади і після трьох місяців тюрми висилають спочатку в Сімбірськ, а потім у Казань. Тут перебуває він до 1916 р., коли йому дозволено було переїхати до Москви. Революція 1917 р. несе йому визволення, він вертається на Україну, стає на чолі Центральної Ради, прилучається до крайнього соціал-революційного напрямку, пориває з своїми прежніми політичними співробітникам й однодумцями, але й сам падає жертвою своєї крайньої політики; по упадку в кінці квітня 1918 р. Центральної Ради він сходить з широкої політичної арени, а по руїні Української Держави в кінці 1918 року опиняється на еміграції. Наукова праця пр. Грушевського урвалася властиво з початком революції, і те, що виходить тепер з-під його пера, має мало спільного

з колишньою його науковою діяльністю, що утворила йому широку славу й цілком заслужену повагу.

Головна праця проф. Грушевського, діло цілої його дореволюційної наукової роботи, є восьми-томово „Історія України-Руси“ доведена до 1650 року. Всі інші численні розвідки, статті й замітки мають характер або підготовчих студій або розроблення окремих частин і питань української історії, результати чого також мали ввійти до „Історії“. Паралельно до великої „Історії“ проф. Грушевський видав загальний курс, де подано вже синтетичний виклад цілого процесу українського історичного життя: „Очеркъ історіи украинскаго народа“ (СПБ. 1904, 2-ге вид. СПБ. 1907, 3-тє 1911) і в дещо спопуляризованій формі в енциклопедії „Український народ“, т. I, СПБ. 1914 та в „Ілюстрованій Історії України“, Київ 1912 (рос. видання СПБ. 1912).

Першою й основною заслугою проф. Грушевського перед українською історіографією є те, що він угрунтував і впровадив в учений вжиток схему історії українського народу на цілім просторі його історичного життя на заселеній ним території, як один суцільний і нерозривний процес. Практично перевів це він у своїх курсах і в „Історії України-Руси“, теоретично-ж обгрунтував у статті „Звичайна схема „руської історії“ й справа раціонального укладу історії східнього словянства“, друкованій у „Сборнику статей по славяновѣдѣнію“, видаваному Академією Наук в Петербурзі, в. I, СПБ. 1904.

Ця „звичайна схема“, як каже проф. Грушевський, веде свій початок з історіографічної схеми московських книжників і в її основі лежить ідея генеологічна — генеології московської династії. З початком наукової історіографії в Росії її положено в основу історії „Россійскаго государства“. Таку-ж схему прийняла і наука „історії русскаго права“ (право київської держави, московське й імперське). До цієї схеми через довге уживання звикли, а шкільна традиція її скріпила. Та ця схема зовсім нераціональна: київська держава була утвором одної народности — української, а пізнішу володимирсько-московську утворила народність великоруська. Київський період перейшов не у володимирсько-московський, а в галицько-волинський XIII в., а пізніше литовсько-польський XIV—XVI віків. Уживанням цієї звичайної схеми вноситься баламутство в питання про походження великоруської народности, що зостається без свого початку; знов-же таки без початку зостається й історія українського народу: „Малороссійская історія“ починається доперва в XIV—XV віках. Взагалі українська історія виглядає як якісь *membra disjecta*, не звязані між собою органічно. При тім пропадає зовсім історія білоруської народности; спроба завести до руської історії велике князівство Литовське не рішає справи: Литовське князівство було тілом гетерогенним, неоднор-

стайним. В йому відігравав певну роль чужий слав'янам елемент литовський, що звичайно ігнорується російськими істориками. Далі: Литовське князівство зв'язане більше з білоруською народністю, що мала на нього великий вплив, а українські землі були зв'язані з ним механічно, і цього впливу вони не мали.

Те, що звичайно зветься „русскою історією“, є комбінацією чи конкуренцією кількох ріжних понять: а) історія російської держави; б) історія Росії, себ-то того, що відбувалось на її території; с) історія „руських народностей“; d) історія великоруського народу (його державного й культурного життя). Кожне з цих понять може бути вповні оправданим предметом наукового представлення, але послідовного переведення не дістає жадне з них. „Общерусскої“ історії не може бути, як нема „общерусскої“ народности. Може бути або історія всіх „руських народностей“, або історія східного слав'янства. „Найбільш раціональне представлення історії кожної народности зокрема, в її генетичнім зв'язку від початків аж до нині“.

Сам Грушевський укладає історію української народности по такій схемі, вважаючи, що історія великоруської народности майже готова, треба тільки обробити її початок, замість пришитого до неї київського початку, та очистити її від ріжних епізодів з історії України та Білорусі. Так само треба уложити й історію білоруської народности.

В другій своїй розвідці, уміщеній в тім самім „Сборнику статей по слав'яновѣдѣнію“, — „Спірні питання старо-руської етнографії“, проф. Грушевський торкається иншого, не менш важного по своїму принципіальному значінню питання української історіографії — про встановлення групи східно-слав'янських племен, які витворили українську народність. Опреділення племінного типу етнографічного складу старої Русі на підставі археологічних студій — дослідів похоронних типів — вів уже з кінця 70-х років В. Антонович. Він і його наступники старались за допомогою цих студій в'яснити території поодиноких племен та їх угруповання. Одначе спроба російського археолога А. Спіцина (Розселеніє древнерусскихъ племень по археологическимъ даннымъ, Журн. М. Н. Пр., 1899, VIII) звести археологічний матеріал в один образ етнографічних відносин, виявила величезні прогалини, неповноту і неясність в цих питаннях.

Олексій Шахматов узявся за працю — розв'язати ту-ж саму проблему на підставі діалектичного матеріалу (Къ вопросу объ образованіи русскихъ нарѣчій, Рус. Филол. Вѣстникъ, 1894 і дальші студії). Він ділить східно-слав'янські племена на три групи: 1. південну між Дніпром і Прип'ятю, 2. середню, — племена задніпр'янські, лівобічні, а з правобічних — Дреговичі; 3. північну, — Кривичі й Новгородські слав'яне. Українська народність, на думку Шах-

матова, сформувалась з племен південної групи, що колонізували й спустошені задніпрянські землі з XIV в. Білоруська народність — це західня частина середньої групи, відокремлена приналежністю до вел. кн. Литовського. Великоруська народність уявляє собою східну частину середньої групи і групу північну, об'єднані в московській державі.

Приймаючи в загальних рисах схему Шахматова, Грушевський бачить головну спірність в питанні про приналежність Сіверян. На підставі культурної й політичної звязи, на підставі спільності етнографічних прикмет (наприклад похоронного типу), Грушевський доводить, що Сіверяне належали до південної групи, складаючи її правобережну частину.

Студії й розвідки проф. Грушевського над найдавнішим періодом нашої історії й над часами литовськими, розкидані в перших річниках „Записок Наукового Товариства імени Шевченка“*) послужили немов вступом, підготовкою до великої праці, задуманої Грушевським в кінці 90-х років — до систематичної наукової історії України на всім протязі її історичного існування. Тогочасний стан історичної науки, багаті результати наукової праці Антоновича та його учнів, давали вже змогу приступити до наукового синтезу, до підрахунку всієї попередньої праці поколінь учених, а інтереси національного життя, відповідно тому оживленню настроїв серед українців, що позначилося як раз при кінці століття, вимагали також створення наукового синтезу історії цілого попереднього життя українського народу. Властиво кажучи, з часів Бантиш-Каменського й Маркевича українське громадянство не мало таких синтетичних оглядів свого минулого, а праця перших наукових дослідників української історії, таких як Максимович, Костомаров, Куліш, довела, що й не можна братися до наукової історії України, доки не будуть досліджені, критично перевірені й розроблені джерела, доки не будуть розроблені окремі частини й періоди укр. історії, яко складові частини для загальної будівлі. Завдяки перестарілим методам і поглядам на завдання історії, найвидатніщі праці Костомарова або Куліша значно втратили свою вагу й являються в очах сучасного історика не більше як талановитими й вірними історичними романами (або історичними памфлетами). В початку 80-х років зложено було загальний курс укр. історії Стефаном Качалою, галицьким політичним діячем, і видано по польськи, українськи („Історія Руси“, яко I-й том „Руської Історичної Бібліотеки“, Тернопіль, 1886) й по російськи

*) Вони зібрані також у двох томах „Розвідок і матеріалів до історії України—Руси“, Львів, 1896 і 1897; крім того розвідки про економічний стан селян в Галичині в пол. XVI в. на основі описів королівщин (при тт. I—II „Жерел до іст. України—Руси“, Л. 1895—97), „Виймки з жерел до історії України—Руси“, Л. 1895 та інші праці.

(в „К. Старині“), що свідчить про інтерес і потребу такої праці. Але це була лиш популяризація, а не наукова праця.

Проф. Грушевський, котрий явивсь до Галичини як уособлення київської науки з школи Антоновича, з своєю надзвичайно великою ерудицією, солідною науковою підготовкою і на становищі першого професора української історії, немов відчував, що на йому лежить національний обов'язок — дати своєму громадянству національну історію. І він узявся до виконання цього обов'язку в всеоружжі своєї науки і своїх великих здібностей. В 1898 році появився у Львові перший том „Історії України-Руси“ — немов привіт (як це й зазначив автор у передмові) столітньому ювілею відродження українського письменства, що саме тоді святковано по всіх важніщих осередках культурного життя на Україні. Девізом для своєї праці поставив Грушевський стремління до наукової правди, той благородний девіз, що його взяли славні кирило-мефодієвські братчики. В передмові до I-го тому, кидаючи погляд на сумну історію України, повну трагічної боротьби за здійснення свого права на вільне й рівнорядне життя в семі народів, каже Грушевський: „невеселий переважно образ дає нам наша історія, сумніший може часом ніж інші, але суспільність, що має віру в себе, мусить мати і відеагу глянути на неприкрашену правду свого минулого, щоб зачерпнути в ній не зневіру а силу. Ув'істе истину, и истина освободить Вы!“

По заміру автора, його праця мала звести до купи й проаналізувати всі звісні нам звістки про життя й побут українського народу на цілім просторі його історичного існування, простежити й з'ясувати всі умови й обставини його політичного, соціально-економічного й культурно-національного розвитку й дати строго-науковий образ всього його історичного процесу, на всім просторі заселеної ним землі. Огляд історії українського народу попереджує огляд історії його території — на підставі добутоків археологічної науки. В історичній концепції Грушевського змагання до витворення власної держави, й взагалі державницькі стремління, стоять на другому плані супроти стремлінь народніх мас досягти максимуму задоволення своїх соціально-економічних інтересів. Стоючи на ґрунті українського народництва, що перечеркнувши історичну традицію української державности, не витворило ніякого власного політичного ідеалу, вважаючи, що соціально-економічну й національну емансипацію українського народу можна осягти і в межах чужої державности (російської й австрійської) при відповідній перебудові чужих держав, до яких належать тепер українські землі, Грушевський в своїй „Історії України-Руси“ мало цинить державні змагання українських князів та гетьманів і осуджує їх, по скільки ці змагання відбувались коштом соціально-економічного приборкання народньої (сільської) маси й вимагали від неї

жертв. Ключ до розуміння історіософії проф. Грушевського дає одна його пізніша стаття, в котрій він силкується виправдати своє власне вже „творення“, а не писання тільки історії, виправдати ексцеси соціальної революції, „неминучу варваризацію життя“ і навіть руйнування своєї-ж власної держави, як що вона не відповідає вимогам максимального забезпечення соціально-економічних інтересів народних мас в дусі соціалізації землі й „радянського“ устрою. „Я був вихований, каже проф. Грушевський, в строгих традиціях радикального українського народництва, яке вело свою ідеологію від кирило-мефодіївських братчиків і твердо стояло на тім, що в конфліктах народу і влади вина лежить по стороні влади, бо інтерес трудового народу — се найвищий закон всякої громадської організації, і коли в державі сьому трудовому народові не добре, се його право обрахуватися з нею.“*) Одже з цих принципів виходить проф. Грушевський не тільки в оцінці рухів укр. народних мас проти Польщі, але й проти власних князів — як от рух „татарських людей“ XIII ст. проти короля Данила, та гетьманів, як це було за Б. Хмельницького в 1649—50 роках. Проф. Грушевський що-до цього справді стоїть на ґрунті поглядів нової української історіографії з часів Костомарова: „нова українська історіографія і всі, хто мав до діла з минувиною народу, під впливом сих ідей жадібно ловили прояви народньої активності і з особливою увагою та симпатією спинялись на таких виступах народних мас, однаково, чи в рамках української державности, чи в боротьбі з державністю чужою. Конфлікти віча з князями в XI—XII вв., отсей рух громад в XIII і життя в XIV, повстання селянства в Зах. Україні (як от повстання Мухи) в XV, початки масових рухів у східній Україні в XVI та їх продовження в XVII, опозиція Запорожжя гетьманському режиму в XVII і XVIII, повстання Петрика й інші рухи в Гетьманщині, гайдамаччина й подібні прояви протесту в Західній Україні, проби відзискання свободи серед селянства в тім роді як київська козаччина 1855 р., — все це були улюблені теми для української історіографії... були це саме ті нитки, що стерчали з уривків українського життя, перехованих для нас мачухою-письменністю, і просились, аби звязати їх з аналогічними, тільки свідоміщими своєї мети й краще обставленими історичною традицією фактами прямої акції західно-європейського соціального революціонерства.“

Розуміється, до думки звязувати давні рухи народних укр. мас з фактами прямої акції західно-європейського соціального революціонерства прайшов проф. Грушевський уже значно пізніше, вже по революції 1917—18 років, але брак державно-на-

*) М. Грушевський, Укр. партія соціалістів — революціонерів та її завдання, „Борітеся — поборете“, Відень, 1920, N 1, ст. 12-та.

ціональної провідної ідеї в його великій „Історії України-Руси“ і в загальних курсах укр. історії мусимо виразно зазначити.

1-й том „Іст. Укр.-Руси“ (2-ге видання у Львові 1904 р., 3-тє в Києві 1912 р.) містить огляд слідів людського життя на укр. території від самої першої появи тут людини, розбір питання про славянську правітчину й неславянську колонізацію нашої землі, огляд славянської колонізації укр. території, культуру й побут укр. племен, сформовання українсько-руської держави й її життя до пол. XI віку. Окрім великої сили критичних приміток, наприкінці подано як екскурс розвідки про найдавніший літопис і норманську теорію. Уже цей перший том звернув на себе увагу надзвичайним багатством використаного наукового матеріалу й строгістю критичного методу автора. Коли в 1906 р. вийшов у Липську німецький переклад цього I-го тому (*Geschichte des Ukrainischen Volkes I. Band*), польський учений проф. Брікнер писав про його: „праця проф. Грушевського являється похвальним свідоцтвом учености й всесторонности українського автора. Він цілком опанував незмірну літературу предмета, — археологічну, історичну, філологічну, перш за все російську, до цього часу запечатану для Європи семью печатями. Автор просто дивує нас своєю начитаністю, знанням найбільш спеціальних, дрібних, нераз забутих праць російських і німецьких. А з тією казковою начитаністю іде поруч бистрота ума, самостійний суд, вироблена метода, — це все в мірі цілком незвичайній“.*)

В 1899 р. вийшов другий том, (в 1905 р. друге видання), який містить огляд історії Київської держави й окремих земель до полов. XIII в. В 1900 році вийшов третій том (в 1905 році друге видання), присвячений Галицько-Волинській державі, подніпрянщині до поч. XIV в. під татарською зверхністю, й огляду побуту й культури на укр. землях до татарських часів (дуже цінний огляд письменства).**)

В 1902 р. появилвся четвертий том (1907 р. у Києві вийшло друге видання) — українські землі під литовсько-польською окупацією до 1569 року. Том пятий вийшов 1905 року і містить огляд соціально-політичного й церковного устрою та відносин на українських землях XIV—XVII в. Шостий том (1907 р.) присвячений огляду економічного життя укр. земель XIV—XVII в., відносинам культурно-національним і релігійним. Починаючи з VII тому „Історія“ (що почала тепер ви-

*) *Kwartalnik Historyczny*, т. XX, ст. 665-та. Деякі критичні уваги до перших томів Історії Укр.-Руси подав *Ів. Франко* в своїй книзі „Причинки до історії України-Руси, ч. I, Львів, 1912.

**) В російському перекладі вийшло під назвою „Кіевская Русь“, Київ, 1912. Так само в російському виданні вийшли частини VII й VIII томів „Іст. України-Руси“ під назвою „Історія українскаго козацества до соединенія съ Московскимъ государствомъ“, т. I, Київ 1913 і т. II, К. 1914.

ходити в Київ) носить ще підзаголовок „Історія української козаччини“. VII-й том містить історію козаччини до 1625 р.; 1-та частина VIII-го т. (Київ, 1913) містить історію козаччини 1626—1638 років; 2-га частина VIII тому (Москва, 1916) містить часи 1638—1648 років, 3-тя частина (Москва, 1918) — часи 1648—1650 років. Тепер за-кордоном проф. Грушевський перевидав 2-гу частину VIII-го тому (Відень, 1922), додавши надзвичайно цінний огляд історіографії Хмельнищини, й 3-тю частину під окремим підзаголовком „Хмельницина в росцвіті“ (Відень, 1922). На цім поки й урвалася „Історія України-Руси.“

Українська наукова критика зійшлася на однодушній оцінці „Історії України-Руси“ як праці монументальної, що містить в собі невичерпане джерело наукових відомостей про старе життя України до пол. XVII ст., без якого не може обійтись ні один дослідник цього життя. Оцінюючи капітальну працю пр. Грушевського, новітній критик каже: „Історія України М. Грушевського це безсумнівно найсильніший дотепер вираз всієї нашої наукової творчості. Вона повстала сама як вислів високорозвиненої свідомости, вона не тільки посунула далеко вперед культурну свідомість нашого народу, але також кристалізувала і кристалізує напрямові форми в нашому життю й політиці, пояснюючи і виворюючи почуття спільности і матеріяльних та ідейних інтересів на всіх просторах України як колись, так і тепер. Своєю історією подав автор свому народові найсильнішу зброю, яку тільки можна було подати.“*)

Ми вже зазначили вище, що в приложенні до напрямкових ідей української національної політики „Історія України-Руси“ як раз і не могла відограти скільки-небудь провідної ролі власне через брак у їй визнання ваги своєї державности, але не в тім значіння капітальної праці проф. Грушевського: головна вага її полягає в систематичному зводі науково-провірених і проаналізованих відомостей по історії України, обєднаних провідною думкою про тяглість і непереривність історичного процеса українського народу на заселеній ним ще на світанку історії землі. Це наче велика історична енциклопедія, де зведено до купи й систематично впорядковано здобутки наукової праці цілого попереднього розвитку української історіографії.

Відгукуючись на гостро відчувану українським громадянством потребу в загальному систематичному курсі української історії, проф. Грушевський випустив „Очеркь истории украинскаго народа“ (СПБ. 1904, друге видання 1906, третє 1911 р.)* які склались

*) *Василь Герасимчук*, Михайло Грушевський як історіограф України, „Записки Наукового Товариства ім. Шевченка“, т. 133, Львів, 1922, ст. 9-та.

**) Рецензії *Б. Чечуліна* в Журн. Мін. Нар. Пр., 1905, IV, *Д. Корсакова* в „Запискахъ Имп. Академіи Наукъ“, т. X, ч. 1, 1909, *Д. Дорошенка*

з викладів, читаних ним в 1903 році в „Російській вищій школі суспільних наук“ у Парижі. Книга ця, подаючи в стислім науковім викладі огляд історії українського народу на всім просторі його життя й на цілій заселеній ним території аж до останніх часів національного відродження, була першою такого рода появою в нашій історіографії і викликала загальний і дуже живий інтерес. Самий факт виходу в Росії такої книги, де всупереч офіційній й неофіційній російській історіографії трактовано українську історію як один непереривний історичний процес, що розпочався в Києві в IX ст. і одбувався на протязі тисячи років, не вважаючи на упадок первісної держави й на поділ української території між сусідніми державами, — був певною подією в розвитку національного руху, що саме тоді на початку нового століття набірав усе ширшого й ширшого розмаху. Кілька років пізніше курс вийшов у трохи спопуляризованій формі, оздоблений кількома сотнями знімків з портретів історичних діячів і ріжних історичних та культурно-побутових памяток: „Ілюстрована історія України“ (Київ, 1912, дальші видання: Київ 1913, 1917, 1918 і Відень 1921), одночасно вийшло російське видання: „Иллюстрированная история Украины“, СПб. 1913. У значно скороченій та спопуляризованій формі нарис української історії появилвся ще під назвою „Про старі часи на Україні“, СПб. 1907 (були й дальші видання.*) В I-му томі Енциклопедії „Украинскій народъ въ его прошломъ и настоящимъ“ (СПБ. 1914) уміщено обширний нарис історії українського народу, написаний проф. Грушевським, особливо цікавий своїм нарисом української історіографії під назвою „Развитіе украинскихъ изученій“**).

Уже сама ця велика праця по такій широкій популяризації української історії являється безперечною заслугою проф. Грушевського. До такого-ж роду популяризацій треба зарахувати ілюстроване видання „Культурно-національний рух на Україні в XVI—XVII в.“ Київ, 1912, друге видання Відень, 1920.

Як уже було вище зазначено, з моменту, коли проф. Грушевський став на чолі Наукового Товариства імени Шевченка, починається інтенсивний і широкий розвиток наукової роботи, зосередженої в самім товаристві й побіля його. Особливо успішно

у „Вѣстн. Воспитанія“, 1905, I.

Деякі розділи книги появилсь у „Вѣстникъ и Библиотекъ самообразования“, СПб. 1904, чч. 29, 33, 35 і 36.

*) Популярні огляди української історії видані ще французькою мовою „Abrégé de l'histoire de l'Ukraine“, 1920, по болгарськи „Прѣгледъ на украинската история“, София, 1914 і по німецьки „Die Ukrainische Frage in ihrer historischen Entwicklung“, Wien 1915 та „Ein Überblick der Geschichte der Ukraine“, Wien, 1914.

**) Рецензії С. Волоха в „Основі“, Одеса, 1915, N 1 і П. С (тебницького) в „Україн. Науков. Збірнику“, т. I, Москва, 1915.

пішло розроблення української історіографії. Вже в перших роках своєї професорської діяльності у Львові проф. Грушевський виховав школу своїх учнів, котрі під його проводом і кермуванням узялися розроблювати різні періоди й питання української історії, містячи свої праці або матеріяли в різних публікаціях Наукового Тов. ім. Шевченка. Досліди учнів і співробітників проф. Грушевського були звернуті головню на часи литовсько-польські й козацькі.

Богдан Барвінський (род. 1880 р.), син відомого галицького діяча Олександра Барвінського, присвятив свої праці головню часам галицько-волинської держави й литовсько-руського князівства. Важніші його праці: Зїзд галицького князя Данила з угорським королем Белою IV в Прешбурзі 1250 р., історично-критична аналіза, Львів, 1901*); Прешбурський зїзд в справі спадщини по Бабенбергах, „Записки“, т. 52; Жигимонт Кейстutowич великий князь литовсько-руський (1432—1440), історична монографія, Жовква, 1905; Історичні причинки, розвідки, замітки і матеріяли до історії України-Руси, т. I—II, Жовква, 1908 (дрібніші статті про литовські часи); Кілька документів і заміток до часів вел. князів Свидригайла і Жигимонта Кейстutowича, „Записки“, т. 115.

Початковій історії козаччини присвячені розвідки *Евгена Барвінського*: Набїг козаків на Очаків 1534 р., „Записки“ т. 18, і Причинки до історії зносин цїсаря Рудольфа II і папи Климента VIII з козаками в 1593—1594 роках, „Записки“, т. 10. Проф. *Ст. Рудницького*: Козацько-польська війна р. 1625, „Записки“, т. 17; Українські козаки в 1630—35 роках, „Записки“, т. 31; Нове джерело до історії Хмельниччини, *ibid.*, т. 23—24. *Ом. Терлецькому* належать розвідки: Політичні події на Галицькій Русі в р. 1340 по смерті Болеслава-Юрія II, „Записки“, т. XII і Козаки на Білій Русі в р. 1654—1656, *ibid.*, XIV. *Ол. Целевичу* належать розвідки: Участь козаків в Смоленській війні 1633—34 р. „Записки“, т. 28 і Причинки до зносин Петра Дорошенка з Польшею в 1670—72 р., *ibid.*, т. 25.

Стефан Томашівський (род. 1875 р.), один з ближчих учнів і співробітників пр. Грушевського, доцент Львівського університета по кафедрі австрійської історії, присвятив свої досліди переважно добі Хмельниччини, звертаючи особливо свою увагу на її відгуки в Галичині. Важніші його праці: Матеріяли до історії Хмельниччини, „Записки“, т. 14; Податкові ухвали за Казимира Ягайловича в Польщі, *ibid.*, т. 19; Самуїл Кушевич, райця львівський, і його записна книга, *ibid.*, т. 15; Народні рухи в Галицькій Русі 1684 р. *ibid.*, т. 23—24 і окремо, Львів, 1898; Перший зазивний лист Хмельницького, *ibid.*; З історії галицько-руських соймиків, Львів,

*) Рецензія М. Грушевського, „Записки“ т. 50.

1898; Погляд на стан людности львівської землі в середині XVII в., Львів, 1901; Словацький висланник на Україні (1708—1709), „Науковий Збірник, присвячений проф. М. Грушевському“, Львів, 1906; Володимир Антонович, „Літ.-Наук. Вістник“ 1906 і окремо; Із записок Каролінців про 1708—1709 р., „Записки“, т. 92 і окремо; Причинки до історії Мазепинщини, Львів, 1909; Угорщина і Польща на поч. XVIII в., „Записки“, тт. 83—86 і окремо, Львів 1909; Перший похід Б. Хмельницького в Галичину (два місяці української політики 1648 р.), Львів, 1914. В цій розвідці проф. Томашівський дає огляд подій 1648 р. після Пилявського погрому аж до відвороту Хмельницького з-під Замостя і приходить до висновку, що після знищення польської армії під Пилявцями весь дальший його поход мав значіння лиш демонстраційне і мав також забезпечити оплату татарських спільників коштом земель, які виходили по-за межі козацької території; Хмельницький, на думку автора, вважав за головну мету в тім часі нагнати побільше страху на Польщу, зробити її податливою для уступок, а відступ з-під Замостя, по осягненні головної задачі, наступив наслідком небезпеки зимової кампанії і потреби зайнятися організацією величезного краю, що після перемог літа 1648 р. опинився під козацькою управою. До історії 1649 р. сто-сується нарис „Один момент під Зборовом 1649 р.“ в „Збірнику в честь Ів. Франка“ (т. 117—118 „Записок“), Львів, 1914. В 1919 р. вийшла у Львові книга проф. Томашівського „Українська історія, I. Старинні і середні віки“, в якій він поставив собі метою „дати короткий огляд політичного розвитку України“. Провідними ідеями української історії — яко „синтези ділання цілої низки матеріальних й ідеальних сил, до пізнання яких доходимо шляхом емпіричного наукового методу“ — вважає він такі три ідеї: перша — що впливає з відвічного контрасту між культурно-лісовою і степово-луговою полозою нашої землі, — має на меті охорону від степових хижаків і здобування землі; боротьба з степом проходить ріжні стадії, і в низовім козацтві бачимо переходовий метод цієї боротьби; друга ідея, яка впливає із політично-культурної суперечности Заходу і Сходу, — має свій політичний вислів у національній боротьбі між народністю польською й українською; в основі третьої історичної ідеї України лежить, на думку пр. Томашівського, політично-господарський контраст Півночі і Півдня, скріплений окремішністю расовою і культурною. „Степ, Польща, Московщина — отсе трикутник історично-політичного розвитку України... у зрозумінню згаданих вище провідних ідей лежить і відкриття мірила вартости в укр. історії. Все те, що ішло по лінії сих ідей — було позитивне, творче, корисне; все супротивне — негативне, деструктивне і шкідне. Здобування землі, відокремлення від „руськости“, витворення окремої національно-

культурної індивідуальності і здобуття політичної самостійності — отсе орієнтаційні пункти для історика у розміщенню світла й тіні на його малюнку“. Під кутом цих ідей розглядає проф. Томашівський історичний процес українського життя до кінця XV століття.

Переважно історії часів Хмельнищини присвятив свої студії *Мирон Кордуба*, автор праць: Перша держава славянська, „Записки“, т. 13; Суспільні верстви та політичні партії в Галицькім князівстві до пол. XIII ст., *ibid.*, т. 31—32; Проба австрійського посередництва між Хмельницьким і Польшею, *ibid.*, т. 84; Венеційське посольство до Хмельницького (1650 р.), *ibid.*, т. 78; Боротьба за польський престол по смерті Володислава IV, вступна розвідка до т. XII „Жерел до історії України-Руси“, Львів, 1912; Молдавсько-польська границя на Покутю по смерті Стефана Великого, „Наук. Збірник“, Львів, 1906; Між Замостем та Зборовом (сторінка зносин Семигороду з Україною і Польшею), „Записки“, т. 133.

Спеціально над історією перших років по Хмельнищині працював *Василь Герасимчук*, якому належать розвідки: Виговський і Юрій Хмельницький, „Записки“, т. 59—60; Перед Чуднівською кампанією, „Наук. Збірник“, Л. 1906; Виговський і Гадяцька унія, „Записки“, т. 86, 87, 88, 89; Чуднівська кампанія 1660 р., *ibid.*, т. 110, 111, 112, 113, 114 і 116.

Спеціально добі Виговського присвячені також розвідки *Дениса Коренця*: Зносини Ів. Виговського з Польшею в рр. 1657—58, „Записки“, т. 38 і Повстання Мартина Пушкаря, „Науковий Збірник“, Л. 1906.

Іван Джиджора (1880—1919)*) працював майже виключно по історії Гетьманщини XVIII віку, використовуючи головно харківські архіви: З новішої української історіографії (огляд праць Ол. Ефименкової), „Записки“, т. 71; Матеріяли московського Архіва Міністерства Юстиції до історії Гетьманщини, *ibid.*, т. 76. Нові причинки до історії відносин російського правительства до України в 1720—30 рр., *ibid.*, т. 61; Україна в першій половині 1738 р., *ibid.*, т. 69; До історії генеральної військової канцелярії, *ibid.*, т. 107; Економічна політика російського правительства супроти України в 1720—1730 рр., *ibid.*, тт. 98, 101, 103 і 105; Реформи Малоросійської Колегії на Україні в 1722—23 роках, „Науковий Збірник“, Л. 1906.

Ріжним питанням старої й новішої укр. історії (переважно Галичини) присвячують свої розвідки молодші учні Грушевського — *Ів. Кривецький*: Руська сільська міліція на угорській границі в Галичині в 1848—49 р., „Записки“, тт. 63 і 64; Галичина в другій полов. XVIII в., перегляд нових публікацій, *ibid.*, т. 91; Справа поділу Галичини в 1846—50 рр., *ibid.*, т. 96 і 97; Цуцилівська

*) Некролог Ів. Джиджори в ч. 63—64 „Хроніки Наук. тов. ім. Ш.“, Львів, 1920.

тривога в 1848 р. (причинки до історії останніх днів нанщини в Галичині), „Науковий Збірник“, л. 1906; Баталіон руських гірських стрільців 1849—50, „Записки“, т. 107; Спроби організації руської національної гвардії в Галичині 1848—1849, „Записки“, т. 113; Під протекцію великого курфюрста (до політики П. Дорошенка), *ibid.*, т. 117—118; *Іван Крип'якевич*: Матеріяли до історії львівської торгівлі, „Записки“, т. 65; Русини властители у Львові в першій полов. XVI в., „Наук. Збірник“, 1906; Русини у Львові в першій пол. XVI в., „Записки“, тт. 77, 78, 79; З діяльності Посевіна, *ibid.*, т. 112; Козаччина і Баторієві вольности, вступна розвідка до т. VIII „Жерел“, Л. 1908; Нові матеріяли до історії Синоду 1629 р., „Записки“, т. 116; Українські козаки в європейських політичних планах 1620—1630 років, *ibid.*, т. 117—118; До характеристики Іляша Караїмовича, *ibid.*, т. 122; З козацької сфрагістики, *ibid.*, 123—124; Археографічна діяльність М. Костомарова, *ibid.*, т. 126—127; Серби в українським війську (1650—60), *ibid.*, т. 129; Український державний скарб за Богдана Хмельницького, *ibid.*, т. 130; Учитель Богдана Хмельницького (Андрій Гонцель Мокрський), *ibid.*, т. 133.

Історії церковної унії й взагалі церковних відносин стосуються праці *Ол. Сушка*: Предтеча церковної унії 1596 р. (Бенедикт Гербест), „Записки“, тт. 53, 55, 61 і Єзуїти в Польщі, *ibid.*, тт. 57 і 58; *Богдана Бучинського*: Студії до історії церковної Унії, „Записки“, тт. 85, 86, 88 і 100; *Федора Срібного*: Студії над організацією львівської Ставропігії від кінця XVI до полов. XVIII ст., „Записки“, тт. 108, 111, 112, 114 і 115; *Миколи Чубатого*: Західна Україна й Рим в XIII в. у їх змаганнях до церковної унії, *ibid.*, т. 123—124.

Майже всі згадані праці, що вийшли або з історичного семінара проф. Грушевського, або взагалі з його наукової школи, засновані здебільшого на архівних джерелах, за-для дослідження котрих переводились їх авторами досліди й студії по різних архівах Львова, Кракова, Відня, Варшави, Харькова, Москви, Петербурга, і через те майже всі вони подають новий і науково оброблений матеріял, а часом і дуже важні з наукового погляду висновки.

Окрім безпосереднього гурту учнів проф. Грушевського і взагалі галицької громадки учених, в „Записках“ містили свої праці й деякі робітники на полі української історіографії і з Наддніпрянщини, при чому їх співробітництво ширшає з того часу, як „Записки“ по 1905 році дістають вільний доступ до Росії (до того часу всі взагалі видання наукового Товариства імені Шевченка належали до категорії „абсолютно заборонених“ в Росії.) Окрім згаданих вище авторів, що взяли участь у „Записках“ при самому їх заложенні, містили свої праці ще: *Олена Радакова*

Українські козаки на Лодожським каналі, т. 12; *Олександр Лотоцький*, відомий український громадський і літературний діяч, (родивсь 1870 р. на Поділлі) — Соборні крилоси на Україні та Білій Русі в XV—XVI вв., т. 9 і Суспільне становище білого (світського) духовенства на Україні і Росії в XVIII в., т. 21; один з молодших учнів В. Антоновича, *Василь Доманицький* (пом. 1911 р.) містив свої розвідки по історії козаччини: Козаччина на переломі XVII в. (1591—1603), тт. 60—64; Причинки до історії повстання Наливайка, т. 40 і цілий ряд дрібніших заміток; крім того йому належить розвідка: Чи була реформа Баторія? в „Наук. Збірнику“, Л. 1906. Пізніше містили в „Записках“ свої статті, розвідки й замітки *Олександр Грушевський*, *Вячеслав Липинський*, *Микола Василенко*, *Вадим Модзалевський*, *Мих. Слабченко*, *Віктор Барвінський*, *Михайло Тишкевич*.

Спеціально для видання матеріалів до історії Археографічна Комісія при Наук. Т-ві розпочала серію „*Джерел до історії України-Руси*“. Їх вийшло досі 16 томів. Томи I—III (1895—1900) містять т. зв. Люстрації королівщин в старостах Галицькому, Перемишльському, Сяноцькому, Холмському, Белзьському й Львівському 1564—1566 років, видані під ред. М. Грушевського з його передмовама: „Економічний стан селян на Подністровю галицьким в пол. XVI в. на основі описей королівщин“, „Економічний стан селян в Перемишльським старостві в пол. XVI в.“ і „Екон. стан селян в Сяніцьким старостві в серед. XVI в.“; тт IV—VI (1898—1901) містять галицькі акти й літописи 1648—1657 років з вступними розвідками Ст. Томашівського „З історії галицько-руських соймаків“ і „Погляд на стан людности львівської землі в середині XVI в.“; т. VII (1903) містить люстрації 1570 р. з передмовою М. Грушевського „Економ. становище львівських селян в серед. XVI в.“; т. VIII (1908) — Матеріяли до історії козаччини до р. 1630, під ред. Ів. Крип'якевича; т. XII. — Матеріяли до іст. козаччини акти дипломатичні з часів Хмельниччини, під ред. М. Кордуби; т. XIII. (видано в Києві 1913 р.) Дневник Якова Марковича 1735—1740 рр., під ред. Вад. Модзалевського, і т. XVI (1919) — „Ватиканські матеріяли до історії України, донесення римських нунцій про Україну 1648—1657, під ред. Ст. Томашівського.“

Окрасою й гордощами „Записок“ служив відділ бібліографії, де подавано систематично рецензії й реферати про всі новинки української історіографії (також і етнографії, археології, філології). На жаль, цей відділ перестали друкувати з кінцем 1914 року.

Оцінюючи вагу і значіння Наукового Товариства імені Шевченка з його публікаціями — спеціально для української історіографії, можна прирівняти його тільки до видання „Кіевської Старини“, після припинення якої „Записки“ зробились головним

органом наукового дослідження і розробки української історії. Безперечно головна заслуга в ділі організації цієї роботи, що справді таки „створила українську науку в очах і поняттях ученого світу“, належить безперечно пр. М. Грушевському, що протягом майже 20 років був головою Товариства й редактором його „Записок“.

Про наукову діяльність пр. Грушевського див. статтю *Вас. Герасимчука*: Михайло Грушевський як історіограф України, „Записки“, т. 133. Оцінка першого десятиліття діяльності пр. Грушевського в Галичині, а також бібліографія його праць за час 1888—1904 подана в „Науковому Збірнику, присвяченому проф. М. Грушевському учениками й прихильниками“, Львів, 1906. Про Наукове Тов. ім Шевченка: *М. Грушевський* — Дотеперішній розвій Наукового Тов. ім. Шевченка, „Хроніка Наук. Тов. ім. Ш.“, ч. 1, Львів, 1900; його-ж — Наукове Товариство імени Шевченка, „Літературно-Науков. Вістник“, 1900, т. XII, кн. 3; його-ж — Львовское Ученое Общество имени Шевченка и его вклады въ изученіе южной Руси, „Журн. Мин. Нар. Просв.“ 1904, кн. 3. *Д. Дорошенко*, Наукове Тов. імени Шевченка, „Українській Вѣстникъ“, 1906, N 4, його-ж — Наукове Товариство імени Шевченка у Львові, „Україна“, 1907, III. *Ал. Грушевскій* — Наукове Товариство імени Т. Шевченка и его издания, „Извѣстія Отдѣл. рус. яз. и словесности Имп. Акад. Наукъ“, 1911, III. *Вол. Дорошенко*, Наукове Товариство імени Шевченка у Львові (1873—1892—1912), Київ-Львів, 1914. Про М. Грушевського див. також: *В. Чепелянський*, Великий учений діяч соборної України, „Світло“, 1910, кн. 4.

ПЕРШІ ДЕСЯТИЛІТТЯ ХХ ВІКУ. ОРГАНІЗАЦІЯ НАУКОВОЇ ПРАЦІ НА УКРАЇНІ НАДДНІПРЯНСЬКІЙ.

Полекши, які настали на Україні наддніпрянській для культурно-національної роботи після 1905 року, дали змогу взятися й до організації тут наукової роботи вже в чисто українській національній формі. Вже в 1906 році „Кіевская Старина“ починає містити наукові праці українською мовою, а в 1907 р. вона перетворюється вже в чисто-український орган і приймає назву „Україна“. З гурту старих співробітників „К. Старини“ вийшла ініціатива й до заснування українського наукового товариства в Києві. Фундаторами його явились В. Антонович, П. Житецький,

Ів. Лучицький і В. Науменко. Вони добули дозвіл від уряду, і в 1908 році почало існувати „Українське Наукове Товариство“. Головою його обібрано проф. М. Грушевського, який уже перед тим переніс був головний осередок своєї роботи до Києва. Товариство почало видавати від 1908 р. свої „Записки“, а пізніше ще й „Збірники“ своїх лікарської, технічної й етнографічної секцій. Усього „Записок“ вийшло 14 томів. Товариство зуміло згуртувати біля себе не тільки

```


```

прежніх співробітників „К. Старины“, таких як Ор. Левицький, Ів. Каманін, Мик. Василенко, М. Біляшевський, М. Петров, але й тих київських учених, що досі стояли осторонь від національної української роботи, таких як проф. Гр. Павлуцький або проф. В. Данилевич, і навіть декого з російських учених, що ставились прихильно до українства, як, наприклад, славний російський філолог Ол. Шахматов або проф. Г. Ільїн. Головною силою „Записок“ був проф. В. Перетц (пізніше петербургський академик) з школою своїх учнів.*)

В 1914 році „Укр. Наукове Товариство“ почало поруч своїх

```


```

прежніх публікацій видавати ще історичний кварталник „Україна“. З вибухом війни настали тяжкі часи для товариства. Голову його, проф. М. Грушевського заарештовано й вислано. Дехто з членів, як наприклад проф. Гр. Павлуцький, подав заяву про вихід з товариства... Головою вибрано Вол. Науменка, і товариство продовжувало свою діяльність весь час війни. „Україну“ вдалось довести до кінця 1914 р. і видати всі 4 книги, але далі друкувати в Києві через цензурні вимоги стало неможливим (цензор проф. Т. Флоринський вимагав, наприклад, російського, т. зв. „аризного“ правопису), і товариство перенесло друк свого „Наукового Збірника“ (замість „України“) аж у Москву. В 1915 р. вийшов I-й том „Укр. Наук. Збірника“, в 1916 році II-й. З обсягу історіографії в I т. уміщено: М. Грушевського — Нові гіпотези з істо-

*) З обсягу історіографії в перших 14 томах уміщено праці: Б. Бучинського „Змагання до унії руської церкви в Римом в 1498—1506 р. (IV, V і VI); його-ж „Грамота Місаїла“ і „Грамота Ніфонта“ (XIII); М. Василенка „Г. Н. Теплов і його Записки о непорядках въ Малороссии“ (IX); М. Грушевського: „Господарство польського магната на Задніпріві перед Хмельниччиною“ (I); „В. Антонович, основні ідеї його творчости“ (II); „Байда-Вишневецький в поезії й історії“ (III); До історії Остриянинової еміграції (XIII); Ол. Грушевського „З життя укр. старшини XVIII в. Земельні маєтки Л. Свічки“ (III); Б. Грінченка „Пісня про Сагайдачного і Дорошенка“ (I); Л. Добровольського „Зобуті межі давньої Київщини“ (III); В. Данилевича „Нові дані для біографії Івана Сірка“ (III); Ор. Левицького „Невінчані шлюби на Україні в XVI—XVII“ (III), „Листи игумена Лебединського мон. Філотія Контаровського (1765—1767)“, (IX) і „Церковні справи на Запорозжжю“ (X); В. Модзалевського „До історії млинського права Гетьманщини“ (XIII); Гр. Павлуцького „В. Антонович як археолог“ (III); М. Стадника „Гадяцька Унія“ (VII і VIII); Ол. Шахматова „До питання про північні перекази про княгиню Ольгу“ (II) і В. Щербини „Пам'яті Я. Шульгина“ (XIII).

рїї староруського права; С. Розанова — „Кройника“ 1636 року; Л. Добровольського — З київської „козаччини“ 1855 року; В. Г. (В. Модзалевського) — Лист Мазепи до свого старости; в II т.: М. Грушевського — Новїйша література по історїї в. кн. Литовського, Л. Орленка (Ор. Левицького) — Справа Ксенїї Розлач; В. Науменка — „Жалованная грамота“ полтавському полковнику Івану Черняку 1718 р.; В. Г. (Модзалевського) — З родинних відносин на Гетьманщині в другій пол. XIX столїття. Крім того в 1915 р. випущено було в Києві раніше вже зложений „Збірник пам'яті Тараса Шевченка (1814—1914“), де уміщено дуже цінні матеріали до історїї Кирило-Мефодїєвського брацтва.

Після революції Українське Наукове Товариство видало ще одну книжку „України“ і вже в 1921 р. вийшов „Збірник Секції Мистецтва“, в якому уміщено ряд дуже цінних студій до історїї української культури (В. Модзалевського про людвісарське і конвісарське мистецтво XVII—XVIII в. на Україні, розвідки О. Гуцала, Т. Ернста, Ф. Шміта, Д. Щербаківського). В 1922 році „Українське Наукове Товариство“ з наказу радянської влади злилось з Українською Академією Наук.

В перших роках XX стол. в кількох губерніяльних містах на Україні засновано офіційальні „Архівні Комісії“, а саме: в Полтаві, Катеринославі й Чернігові. Ці комісії, що головним своїм завданням мали охорону архівних збірок та взагалі памяток старовини в своїх губерніях, розпочали також видавництво розвідок і матеріалів переважно по місцевій історїї. Ці архівні комісії згуртували біля себе місцевих дослідників історїї і їх видання чимало прислужилися для української історіографії розробленням історїї окремих українських земель.

Полтавська Архівна Комісія видавала свої „Труди“ (15 томів), в котрих головними співробітниками з обсягу історіографії були Ів. Павловський, Л. Падалка, В. Щепотьєв, М. Астряб, В. Милорадович, М. Заріцький. Крім того Полтавська Архівна Комісія видавала ще й інші наукові публікації, як от: „Актовыя книги Полтавскаго городского уряда XVII в.“. З випуска, Полтава-Чернігів, 1911—1914, Показчик до „Кіевской Старины“, окремі праці Павловського й Падалки та інше. Ів. Павловський присвятив себе головню праці по історїї міста Полтави. Йому належить розвідка про Полтаву в „Кіев. Старинъ“, 1902, „Очеркъ дѣятельности малороссійскаго генераль-губернатора кн. А. Б. Куракина“ (1802—1808), Полтава, 1914, „Полтавцы іерархи, государственные и общественные дѣятели, краткій біографическій словарь ученыхъ и писателей Полтавской губернии съ половины XVIII вѣка“, Изданіе Полтав. Уч. Арх. Комиссії, Полтава, 1912; *) „Первое дополненіе

*) Реценція В. Дорошенка в „Записках Наук. Тов. ім Ш.“, т. 115, Львів, 1913.

къ краткому біогр. Словарю“, Полтава, 1913 (вийшло пізніше і друге доповнення),*) численні праці по історії міста Полтави та інші статті.

Лев Падалка, давній співробітник „Кіев. Стар.“, де уміщено кілька його розвідок по історії Запорожжя (див. вище), за останні роки видав накладом Архівної Комісії нові свої праці: „Русь“, Полтава, 1912; „Прошлое Полтавской території и ея заселение“, „Исслѣдованія и матеріялы съ картами, Полтава“, 1914; „Карта козацкихъ полковъ на полтавской території“, П. 1914; „Карта Боплана о заселеніи Полтавской території во второй четверти XVII в.“, Пол. 1914; „Къ історіи Полтавской епархіи. Историческіе и бытовые очерки, замѣтки и переписка по архивнымъ даннымъ“, П., 1916.

Чернігівська Архівна Комісія видала 11 томів своїх „Трудовъ“. Головними співробітниками її були: Аркадій Верзилов, Петро Дорошенко (його нарис історії кріпацтва на Україні в X вип. „Трудовъ“, про Дмитра Ростовського та ин.), Вадим Модзалевський, П. Добровольський. Зпоміж цих дослідників найбільше зробив і взагалі придбав собі ширше значіння *Вадим Модзалевський* (помер 1920 р.), талановитий архівіст, геральдист, історик мистецтва. Коло 1910 р. оселився він у Чернігові й працював тут яко директор музею В. Тарновського й секретарь Архівної Комісії. Він досліджував головно історію внутрішніх відносин Гетьманщини кінця XVII й першої пол. XVIII в., звертаючи особливу увагу на історію старих родів. На сторінках „Кіевской Старины“, львівських „Записок“ і чернігівських „Трудовъ“ видруковано цілий ряд його статтів, розвідок, заміток, а також матеріалів; всі праці здебільшого засновані на пильних архівальних студіях. З цих праць годиться зазначити: „Слухи о назначеніи Кантакузина гетманомъ Малороссіи въ 1718 г.“, „К. Ст.“, 1904, VI, „Генералный судья Иванъ Чарнышъ и его родъ“, *ibid.*, 1904, III—V; „Полтавская интрига 1714 г.“, *ibid.*, 1905, XI—XII; „Замітки до історії розділу вільних козацкихъ ґрунтів в XVII в.“, львівські „Записки“, т. 112; „Матеріялы для історії Полтавскаго полка“, „Труды Полтав. Ученой Архивн. Ком.“, т. I—II; „Романъ Ракушка, одинъ изъ дѣятелей Руины“, „Труды Чернигов. Уч. Арх. Ком.“, т. X, і окремо Чернігів, 1913 (пізніше ця розвідка в переробленій формі під назвою „Перший військовий підскарбій Роман Ракушка“ надрукована в т. I „Записок Академії Наук“ у Києві, 1919); „Судьба малороссійскихъ пушкарей“, „Труды Черн. губ. Уч. Арх. Ком.“, т. XI і окремо, Ч. 1915; „Матеріалы и замѣтки“, *ibid.*, і окремо, Черн. 1915. З 1908 р. почала виходити велика праця М-го „Малороссійскій Родословникъ“ (коштом Миколи й Андрія

*) Його-ж рец. *ibid.*, т. 116, Л. 1913.

Стороженків); останній — 4-й том вийшов у Києві 1914 (містить нариси фамалій з літерами П.—С.). Видання багато ілюстроване портретами і знімками. Разом з В. Лукомським видав Модзалевський „Малоросійській гербовникъ съ рисунками Егора Нарбута“, Петроградъ, 1914 — основне досі видання по українській геральдиці (видано коштом чернігівського дворянства.)* Під редакцією Модзалевскаго видано „Дневник Якова Марковича, т. IV, роки 1735—1740“ (Київ, 1913), „Актовья книги Полтав. городского уряда“, 3 вв., Черн. 1911—1914, „Актовую книгу Стародубскаго городского уряда 1693 г.“, Чернігів 1914 (вид. Черн. Арх. Ком.). Останні праці Модз. — про людвісарство і конвисарство друковані, як вище згадано, в „Збірнику Секції Мистецтв“ Укр. Наук. Товариства. Свої останні роки Модзалевський провів у Києві, працюючи над організацією Центрального Українського Архіву (1918 року).

Катеринославська Архівна Комісія, заснована 1905 року, видала 10 томів своєї „*Лѣтописи*“. Свої досліди вона присвятила головно історії Запорожжя й колонізації запорожських земель по упадку Січі, їх адміністраційного й церковного устрою та культурного розвитку. Головними співробітниками Комісії були: В. Біднов, О. Богуміл, Д. Дорошенко, Д. Еварницький, Я. Новицький, В. Пічета й А. Сінявський. *Василь Біднов* (род. 1874 р. на Хорсонщині), магістр Духовної Академії в Києві, працював найбільше над розробленням внутрішньої історії Запорожжя, використовуючи місцеві катеринославські архіви. Головні його праці: „Матеріялы по історії церковнаго устроїства на Запорожьи“, „Лѣтопись Екатер. Уч. Арх. Комиссии“, т. IV, К-в, 1907; „Матеріялы по історії колонізації бывшихъ запорожскихъ владѣній“, *ibid.*, т. X, К. 1916; „Запорожський зімовник“, К-в, 1915; „Матеріялы до історії Задунайської Січі, „Україна“, 1914, III; „Що читати по історії України (коротенька історіографія України)“, Камянець-Подільський, 1919. З заснуванням Укр. Державного У-та в Камянці Біднов заняв там катедру історії укр. церкви, а тепер є професором Українського Університета в Празі. *Яків Новицький* (род. 1848 р. на Катеринославщині) працював, найбільше по дослідженню топографії Запорожжя й його побуту. Він зібрав багато історичних пісень, опублікованих частиною в Харьків. Сборнику Істор.-Філ. Т-ва („Малорусскія пѣсни“), т. VI, X. 1894, частиною в „Лѣтописи“ Катер. Арх. Комісії. Йому належать, між иншим, праці: Історія г. Александровска“, (т. III „Лѣтописи“), Катеринослав, 1907 і „Описание границъ и городовъ бывшей Азовской губернии“, Александровск, 1910.

З инших наукових організацій на українській території, що розроблювали й досліджували місцеву старовину, треба тут на-

*) Рецензія С. В. (В. Прокоповича) в „Україні“ 1914, кн. IV.

звати „Общество изслѣдователей Волыни“ в Житомирі й „Волынское Церковно-Археологическое Общество“, що видало „Волынскій историко-археологическій сборникъ“ (т. I вийшов у 1896 році, т. II в 1900-му); серед співробітників обох сих товариств згадати треба *О. Фотинського*, автора праці „Обыкновенные люди старой Волыни“. Изъ семейной хроники дворянъ Загоровскихъ во второй пол. XVI в., Житомир, 1900. В Катеринодарі існувало „Общество любителей изучения Кубанской Области“, а в Кам'янці-Подільській „Церковное Историко-Археологическое Общество“, де головною науковою силою являється о. Юхим Сіциньський. Учасник археологічних дослідів на Поділлі В. Антоновича, вихованець Київської Духовної Академії, о. Ю. Сіциньський (род. 1859 р. в Лeticивському пов. на Поділлі) поклав великі заслуги в ділі розроблення історії Поділля. Важніші його праці: Бакота — древня столиця Пониззя, Кам.-Под. 1889; Матеріали для історії монастирей Подільської єпархії, К.-П., 1891; Семейная жизнь въ Подоліи въ первой полов. прошлаго вѣка, „К. Стар.“, 1891, IV. Городъ Каменецъ-Подольскій, Историческое описаніе, Київ, 1895;*) нарешті велика праця: „Историческія свѣдѣнія о приходахъ и церквахъ Подольской епархії“, 7 томів, К.-П. 1895—1911. Крім того о. Сіциньському належить ряд розвідок по археології й історії старого укр. мистецтва. На початку 1919 р. його було обрано приват-доцентом Кам'янецького ун-та по кафедрі історії Поділля.

Велике оживлення національного українського життя в перших роках нового століття дало себе особливо відчутти у збільшенні інтересу до національної історії, викликало потребу в синтетичному курсі української історії та взагалі в популяризації відомостей про минуле рідного краю. Зростав круг українських читачів, українська книжка вже промочувала собі шлях до ширших народніх мас. Навіть така застаріла річ, як „Історія Малої Росії“ Бантиш Каменського була перевидана одним видавництвом (в Київі 1903 р.) і знайшла для себе великий попит. Та тільки нові змінені умови (полекши цензури і потім її скасування) одкрили можливість появи загальних курсів української історії, — російською й українською мовами — які-б трактували нашу історію, як окрему цілість, з погляду самостійного розвитку українського народу. Першим таким курсом явився „Очеркъ історії українскаго народа“ проф. М. Грушевського (СПБ. 1904), за ним появилася „Історія українскаго народа“ Ол. Ефименкової (СПБ. 1906), котра хоч не мала такої ясної концепції процесу національного розвитку, як книга Грушевського, але відзначалась

*) Рецензія М. Грушевського в „Записках“, т. VIII.

надзвичайною живістю й інтересом викладу. В 1907 р. вийшла коротенька „Історія України и ея народа“ Ол. Ефименкової, ще більш спопуляризована; обидві книги оздоблені гарними ілюстраціями („Ист. Укр. народа“ — подає репродукції відомих малюнків з книги Рігельмана). Ще за рік появилась „Історія України-Руси“ *Миколи Аркаса*, розкішне ілюстроване видання. Сам Аркас не був спеціалістом-істориком, але він зумів дати дуже цікавий і популярний виклад, а з наукового погляду книгу зрєдагував Вас. Доманицький. Історія Аркаса, видана у великому накладі, розійшлася по найглухіших кутках України, несучи з собою зерна національної свідомости. В 1912 році (вже по смерті автора, що помер 1909 р.) вийшло друге видання Історії Аркаса (а в 1922 р. вийшло у Берліні 3-тє видання). В 1911 р. появилась „Ілюстрована Історія України“ М. Грушевського, в котрій ілюстраційна частина поставлена згідно науковим вимогам і складається виключно із знімків з старих портретів, рукописів і ріжних памяток старовини.

З розкріпощенням українського слова в Росії, з облегченням звязків з Галичиною та її науковим осередком, із заложенням власного „Українського Наукового Товариства“ в Київі, українська історіографія на наддніпрянській Україні здобуває більш нормальні умови для свого розвитку. Українська історія подекуди стає предметом університетських викладів: проф. Ол. Грушевський читає курси з укр. історії (укр. мовою) в Одесі, пізніше в Петербурзі; Ол. Ефименкова викладає її на Вищих Жіночих Курсах в Петербурзі; проф. Е. Сташевський (учень пр. Довнар-Запольського) читає курс „Історії Малороссії“ в Київі. Але почувается брак нових свіжих сил: старі діячі помалу сходять зі сцени, а зпосеред вихованців Київського, Харьківського й Одеського університетів мало хто присвячує себе студіям на полі української історіографії, тому в першій лінії, що по всіх цих університетах (особливо в Київі!) культивується майже виключно „русская“ історія в специфічно московським характері. І хоч число знаходженого й публікованого матеріалу росте, воно не стоїть в пропорції до розробки цього матеріалу місцевими дослідниками.

Та все-таки й півтора десятки літ перед революцією 1917 р., окрім зазначених уже вище при огляді діяльності львівського й київського наукового товариств та інших інституцій, принесли ряд солідних праць з обсягу ріжних періодів української історії.

До історії князівських часів стосуються праці петербургського професора *М. Приселкова*: Митрополитъ Иларіонъ, какъ борець за независимую русскую церковь (Сборникъ статей, посвященныхъ С. Ф. Платонову), СПб. 1911*) і „Очерки по церковно-

*) Рецензія М. Грушевського в „Записках“, т. 113, Львів, 1913.

политической истории Киевской Руси X—XII вв., СПб.*) 1913. Вихованець Одеського університету, тепер професор Укр. Ун-та в Кам'янці *Павло Клепатський* видав „Очерки по истории киевской земли, т. I. Литовский период“, Одесса 1912.**) До історії перших часів християнства на Україні-Руси відносяться праці *Вол. Пархоменка*: Древне-русская княгиня Ольга (вопросъ о крещеніи ея), К. 1911***); Къ истории начального християнства на Руси, „Изв. Отд. рус. яз. и слов.“, 1914; Начало християнства на Руси, очерки изъ истории Руси IX—X в., Полтава, 1913. Тому-ж В. Пархоменкові належить праця з історії пізнішого церковного життя на Україні: Очеркъ истории Переяславско-Бориспольской епархii (1733—1785) въ связи съ общимъ ходомъ малороссійской жизни того времени, Полтава, 1910.†)

Історія церковного життя на Україні, особливо часів XVII—XVIII вв. знайшла пильних дослідників в П. Жуковичу й о. Ф. Титову. Професор Петербурської Духовної Академії (вже покійний) *Павло Жукович* в обширній праці „Сеймовая борьба православнаго западно-русскаго дворянства съ церковной уніей (съ 1609 г.)“, якої вийшло 6 випусків (СПБ. 1901—1910), дає огляд релігійної боротьби православного укр. і білор. громадянства від кінця XVI в. аж до смерті Жигимонта III. Ця праця, як каже проф. Грушевський, „стала одною з найбільш цінних вкладок в історію цієї боротьби і багатством фактичним, старанним аналізом подій і новим джереловим матеріалом без сумніву значно посунула нашу знайомість з цією добою. В цій сумлінній і запопадливій фактичності — найсильніша сторона праці“††) Важніщі матеріали до історії цієї боротьби опублікував проф. Жукович окремо: Протестація митрополита Іова Борецького и др. западно-русскихъ іерарховъ 28 апр. 1621 г., „Сборникъ статей по славяновѣдѣнію“, т. III, СПб. 1907†††) і „Матеріали для истории киевскаго и львовскаго соборовъ 1629 года“, Записки Ак. Наукъ по ист.-фил. отд., т. VIII і окремо СПб., 1911.

Професору Київської Дух. Академії о. Ф. Титову належить велика праця: Русская православная церковь въ польско-литовскомъ государствѣ въ XVII—XVIII вв. (1654—1795), тт. I—III, Київ, 1905—1916.

З окремих монографій по історії церковних відносин треба назвати: *В. Біднова* (див. вище) — Православная церковь въ Польшѣ и Литвѣ, Катеринослав, 1908; *К. Харламповича* „Мало-

*) Рец. В. Завітневича в „Трудахъ Киев. Дух. Акад.“, 1914 і окремо.

**) Рец. М. Г. в „Записках“, т. 107.

***) Рец. М. Грушевського в „Записках“, т. 111.

†) Рецензія М. Грушевського в „Записках“, т. 107.

††) Оцінка праць Жуковича, „Записки Наук. Тов. ім. Ш.“, т. 113.

†††) Рецензія М. Грушевського *ibid.*, т. 94.

російське вплив на великорусську церковну жизнь“, Казань 1914.*) Крім того вийшов цілий ряд монографій про окремих ієрархів України й Білої Руси, які належать вихованцям Київської Дух. Академії і друкувались здебільшого в її „Трудах“: *В. Чеховському* належить монографія про митр. Гавр. Банулеско-Бадоні, К. 1909; *С. Іваницькому* — про Вікт. Садковського, єпископа переяславського: *Л. Риболовському*: Варлаамъ Ванатовичъ, архієпископъ кievській, галицькій и Малья Руси, К. 1908; *Н. Шначинському*: Кіевській митрополитъ Арсеній Могилянській, К. 1907; *С. Каргановичу*: Діонисій Жабокрицькій, еп. Луцькій и Острожській, К. 1914; *А. Осинському*: Мелетій Смотрицькій, архієпископъ Полоцькій, К. 1912.**)

Історії цехового устрою на Україні присвячена праця вихованця Київського ун-та і тепер професора Укр. Ун-та в Кам'янці *Пилипа Клименка* (родом козака з Чернігівщини): Західно-руські цехи вь XVII—XVIII вв., Київ 1914 (Відбитка з „Унив. Изв.“);***) йому-ж належить розвідка: Изъ історії фінансового строя города Дубно (конецъ XVII — начало XVIII в.), Київ, 1914.

До історії Гетьманщини XVII—XVIII вв. та її внутрішнього устрою належить кілька нових праць. *І. Розенфельду* належить розвідка „Присоединеніє Малороссіи къ Россіи 1654—1793 гг., историко-юридическій очеркъ“, Петроградъ, 1915. Автор, вихованець Петербургського Політехнікума, дає перегляд наукової літератури про суть і характер т. зв. Переяславської унії і сам висловлює думку, що це була неповна інкорпорація України Московською державою.†)

Питанню внутрішнього устрою Гетьманщини XVIII століття присвятив свої розвідки вихованець Одеського університету *Михайло Слабченко*. В 1909 році появилася його монографія „Малорусскій полкъ вь административномъ отношеніи“ (Одеса, 1909). В цій праці д. Слабченко зупинився на в'ясненні характера відносин України до Москви після 1654 р. і висловив думку, що Україна переяславською унією була поставлена у васальну залежність від Москви. Потім, з'ясувавши еволюцію витворення землеволодільчеської верстви козацької старшини, д. Слабченко в'ясняє характер козацького полка, як військово-адміністраційної одиниці. Книга д. Слабченка викликали уваги з боку другого спеціаліста по історії внутрішнього устрою Гетьманщини — Ми-

*) Рецензія С. Ркліцького в „Укр. Жизни“ 1914, N 4.

***) Рецензія М. Возняка в „Записках“, т. 113.

†) Рецензія Ол. Шульгина в „Укр. Наук. Збірнику“, в. II, М. 1916.

†) Рецензія: М. Грушевського „Голосъ Минувшого“, 1916, N 7—8; І. Лебединського в „Укр. Наук. Збірн.“, в II, М. 1916; В. Пічети в „Украин. Жизни“, 1916, N 3.

коли Василенка, котрий в своїй статті „З історії устрою Гетьманщини“ (Записки Наук. Тов. ім. Ш., т. 108), в котрій він зясовує, що д. Слабченко занадто сміливо установляє такі твердження, як те, що гетьманська Україна була „демократичною республікою, з представництвом і безпосередно — демократичними інституціями“; не згожується д. Василенко і з думками д. Слабченка про роль шляхетства на Лівобережній Україні, про бунчужових товаришів, полковий суд та ще деякі питання. З цього вийшла полеміка: Слабченко відповів Василенкові на сторінках „Записок Наук. Тов. ім. Шевченка“, а той подав свої уваги з приводу цієї відповіді, і обидві статті були надруковані під спільним заголовком „Ще до історії устрою Гетьманщини XVII—XVIII ст.“ (Записки, т. 116). М. Василенко залишився при своїй думці, що праця Слабченка, не вважаючи на талановитість автора, ще не може бути визнана за твір цілком науковий, що в їй багато помилок і скороспілих, необґрунтованих висновків.

Друга праця Слабченка — „Опыты по исторіи права Малороссіи XVII и XVIII вв.“, Одесса, 1911. Це збірка окремих нарисів: про порядок ведення процесу (про т. зв. „Акцес или порядок канцелярскій“ з перш. полов. XVIII в.), про *casus notabilis* (рятування засудженого через одружіння) та ин. М. Василенко в своїй рецензії на цю книгу закидає їй також скороспілість і рішучість висновків, поспішність праці, обмеженість кругу дослідів і джерел.*) Останніми часами, як доносять часописи, Слабченко видав працю: Хозяйство Гетманщины въ XVII и XVIII столѣтіяхъ, т. I. Землевладѣніе и формы сельскаго хозяйства, т. II. Судьбы фабрики и промышленности въ Гетманщинѣ в XVII—XVIII ст. Одесса, 1922.

Доцентів Ніжинського Історично-Філологічного Інститута, учневі пр. Довнар-Запольського, *Гр. Максимовичу* належать праці по історії Гетьманщини другої половини XVIII століття: Малороссія въ управленіе Графа П. Румянцева-Задунайскаго, Ніжин, 1913; Воинскія экзерцици въ Малороссіи во второй полов. XVIII в., Ніжин, 1913; Выборы и наказы въ Малороссіи въ законодательную комиссію 1767 г. Часть I. Выборы и составленіе наказовъ. Ніжин, 1917.**)

Та безперечно найважлишою появою на полі української історіографії останніх двох десятиків років були праці Вячеслава Липинського. Можна сказати, що поруч творів Грушевського, вони являються найціннішим здобутком української історичної думки новіших часів. *Вячеслав Липинський* (род. 1882 на Волині) походить з старого шляхетського, але спольщеного роду. Учивсь він у гімназії в Києві і вже на шкільній лаві почув себе укра-

*) Записки, т. 113.

**) Рецензія В. Модзалевського в „Книгарі“, 1917, N 3.

їнцем і став з того часу брати участь в українському національному рухові. Університетську науку здобув у Кракові та Женеві. Він випустив р. 1909 в Кракові книжку „Szlachta ukraińska i jej udział w życiu narodu ukraińskiego“ в якій, нагадуючи про тісний кровний звязок української спольщеної шляхти на Правобережжю з українським народом, розвинув думку про її обовязок і неминучу потребу знов вернутись до своєї народности та стати на її чолі, як культурному, провідному класові. Липинський сам став на чолі цілої групи „Українців польської культури“ і у видаваному р. 1909 в Київі часопису „Przegląd krajowy“ розвивав свої ідеї. Він одразу станув на ґрунті відновлення української державности і був пізніше ідейним творцем „Союза визволення України“, котрий ставив собі метою відбудову самостійної української держави. І коли на якийсь час його мрії здійснилися, він р. 1918 заняв пост посла Української Держави у Відні. Тепер на еміграції він являється провідником „Союза українських хліборобів-державників“ і у видаванім Союзом збірнику „Хліборобська Україна“ містить свої „Листи до братів-хліборобів“, проповідуючи в них ідею української трудової монархії в традиційній формі гетьманства. В 1912 р. під його редакцією вийшла у Кракові велика книга „Z dziejów Ukrainy“, присвячена пам'яті В. Антоновича й його товаришів, що так само колись в пол. ХІХ століття повернулись з польського табору до своєї народности. Книга містить майже цілком праці самого Липинського, центральне місце серед котрих займає монографія про Станіслава Михайла Кричевського, знаменитого сподвижника Б. Хмельницького. В ній він доводить широку участь української шляхти в повстанні Хмельницького. Ця шляхта скоро стала на чолі закордонної політики й дипломатії Великого Гетьмана, допомогла йому зорганізувати державу й надала всій його політиці широкий державний розмах. Пізніше, коли не стало Богдана Хмельницького, ця шляхта не спромоглась вдержати державу від руїни і ще причинилась до того, поставивши свої класові інтереси вище ідеї державної незалежности. Як справедливо зауважено критикою, назва монографії вужча від її змісту, бо в дійсности Липинський подав у її історію української шляхти підчас Хмельнищини з широким оглядом цілої політики Хмельницького. „Це перша робота цього роду, каже критик, але робота переломова, опера на багатім матеріялі, з широкими перспективами; вона приносить честь авторові своїми незвичайними результатами; ніякі студії над Хмельнищиною не будуть могли перейти коло неї мовчки, а не один погляд автора мусить прийняти наша історіографія в основу своїх розслідів.“*) Окрім монографії про Кричевського в збірнику уміщено

*) Ів. Крипякевич, „Записки Наук. Тов. ім. Ш.“, т. 115. Крім того рецензія Д. Дорошенка в „Укр. Жизни“, 1913, IV.

статті проф. М. Грушевського „Українська шляхта на переломі XVI і XVII в.“ й „Шведсько-український союз 1708 р.“, розвідки В. Липинського „Відгомони минувшини“ (десять ріжних моментів з історії україн. шляхти від 1569 р. до Хмельнищини) і „Дві хвилини з історії пореволюційної України“ — про окупацію Пинського повіту Хмельницьким 1657 р. і про гадяцьку умову; крім того кілька менших статей, заміток і матеріалів.

Продовжуючи архівні студії над добою Хмельнищини, Липинський надрукував оперті на невиданих джерелах розправи; Генерал артилерії руського воеводства (з архіва Неміричів), „Записки Наук. Тов. ім. Шевченка“, т. 87 і Аріяньський соймик у Киселині на Волині в маю 1638 р. Причинки до історії Аріянів на Україні, *ibid.*, т. 96.

Вже на еміграції розпочав Липинський українське видання своїх праць (в доповненому й переробленому вигляді) й випустив р. 1920 у Відні т. III-й своїх Історичних студій та Монографій під назвою „Україна на переломі 1657—1659. Замітки до історії українського державного будівництва в XVII-ім століттю.“ В цій праці (що є властиво переробкою розправи *Dwie chwile z dziejów rogow. Ukrainy*) зупиняючись на дипломатичній діяльності укр. правительства 1656—57 років, на ролі укр. шляхти в державнім будівництві того часу й на оцінці ваги добровільного прилучення Пинського повіту до створеної Хмельницьким держави, Липинський дає загальний огляд політики Гетьмана, яка від козацького автономізму перейшла в останніх роках до будови державної самостійності; він дає блискучий аналіз переяславської умови 1654 р., в якій бачить лиш „випадковий союз, звернений проти Польщі й заключений для визволення України з-під Польщі, такий самий, якими були попередні такі-ж самі союзи з Кримом, а перш за все з Туреччиною“, або коротше — „мілітарний союз проти Польщі й татар, забезпечений формою протекторату“; „абсолютна і легальна емансипація від польської Річі Посполитої, — емансипація, як в поняттю самих українців, так і в поняттю сусідніх володарів — творила всю ідеологічну правно-державну суть Переяславської умови“. Липинський підкреслює вагу таких актів як сейм в Чигирині в жовтні 1656 р., як встановлення династичного панування роду Хмельницького, і в основних змінах структури козащини під впливом припливу шляхти і так би мовити „європеїзації“ козацтва бачить головну причину перемоги українського державного сепаратизму над прежнім козацьким автономізмом.

Ціла книга перейнята тим духом свідомости і ясности національно-державних стремлінь українських, якого так бракувало новій українській історіографії, що розвивалась від часів Костомарова й Антоновича під впливом трьох чинників: „ідеології державности російської, ідеології державности польської і національно-

культурної демократичної і недержавної ідеології української". Автор бачить завдання української історіографії у воскресенні історичної традиції, у навіязанні тягlosti тих ясних політичних ідей, що присвічували нашим предкам у важніші моменти історичного життя, за часів Б. Хмельницького й Мазепи. „Тільки основно визволившись з накинутаго нам підчас нашого занепаду поняття про себе, як про якийсь до державного життя не здатний, вічно бунтуючий і вічно покривджений полу-народець, — тільки усвідомивши собі весь розмах нашої історії, широкі державні, організаційні замисли наших предків, ми зможемо зрозуміти поодинокі діла тих предків, згідно з правдою — науково оцінити поодинокі факти нашої минувшини“.

Оцінюючи значіння „України на переломі“ Липинського, проф. С. Томашівський визнає її за дуже цінну і дуже актуальну книжку; ця книжка, каже він, „вводить читача з одного боку неначе в лабораторію державного будівництва, до якого український народ зірвався був уперше після упадку політичної самостійности княжих часів; і з другого боку, розкриває руками анатома джерело, характер і розвоєвий процес тих сил, які те будівництво підривали і до повної руїни довели.“*)

Книга Липинського безперечно є найсильніше й найважніше з усього, чим позначився в новій українській історіографії великий здвиг, який зробила в ній революція і відродження української державности. Українське громадянство, як каже д. Крип'якевич, може знайти в цій книзі не тільки цікаву, повчаючу лектуру, але й розв'язку багатьох питань нашого громадського життя.

Відродження української державности в 1917—1918 роках розкрило було широкі перспективи для розвитку української науки взагалі і спеціально історіографії. За часів Української Держави 1918 року було засновано два державних українських університета — у Києві й у Кам'янці-Подільському; в Полтаві засновано Український Історично-Філологічний факультет; по всіх трьох старих російських університетах — у Києві, Харькові й Одесі засновано в числі кафедр українознавства кафедри української історії. У Києві положено початок Центрального Державного Архіва й засновано Національну Бібліотеку Української Держави. Нарешті засновано в Києві *Українську Академію Наук*: зараз по сформуванні гетьманського уряду Міністерство Освіти занялось виробленням статута й проекта організації Академії; 14 листопада був прийнятий і затверджений гетьманом П. Скоропадським

*) „Хліборобська Україна“, Збірник V і VI, Відень 1921. Крім того рецензії: Д. Дорошенка в Станіславській „Книжці“, 1921, N 4, і Ів. Крип'якевича в „Літер.-Науков. Вістн.“, 1922, кн. I.

законопроект про Академію і в кінці 1918 року вона почала працювати. Однак скоро потому настала руйна Української Держави, і найвища наукова інституція українська опинилась в дуже тяжких умовах, моральних і матеріальних, в яких вона перебуває й досі. Першим президентом Академії був акад. В. Вернадський, в 1921 р. — акад. Ор. Левицький, а по його смерті — акад. В. Липський. Генеральним секретарем Академії від самого її початку є акад. А. Кримський. В число академиків I-го Історично-Філологічного відділу ввійшли проф. Д. Багалій, проф. В. Іконніков, проф. М. Петров, С. Ефремов, проф. М. Сумцов, проф. Ст. Смаль-Стоцький, Ф. Біляшевський, проф. Ф. Шміт, проф. К. Харлампович, проф. Ф. Міщенко, проф. М. Василенко і проф. А. Кримський.

З Академією під примусом радянської влади злився цілий ряд прежніх наукових інституцій: Київська Археографічна Комісія, Центральний Архів, де головою по смерті І. Каманіна Академія обрала молодого ученого В. Романовського, (глухівчанина родом і вихованця київського ун-та), Українське Наукове Товариство й Історичне Товариство Нестора-Літописця. Через надзвичайно тяжкі матеріальні умови Академія досі могла тільки зібрати матеріяли й приготовляти їх до друку. Видано досі тільки I-й том „Записок Історично-Філологічного Відділу Української Академії Наук“, Київ, 1919*) та II-й том „Збірника-Історично-Філологічного Відділу, який містить працю покійного проф. Т. Сушицького „Західно-руські літописи як пам'ятки літератури“, Київ, 1921. Приготовлено до друку ще кілька томів „Записок“ і „Збірника“, між иншим: „Наука української історіографії“, т. I. акад. Д. Багалія, „Давній Київ у історично-топографічному відношенні“ акад. М. Петрова та ин.**)

Археографічна Комісія Академії приладила до друку серію „Пам'ятки історії“, до котрої мають вийти: 1. Збірник матеріялів до українського руху 60-х рр. XIX ст., в. I, під ред. В. Міяковського; 2. Матеріяли до історії магдебургського права в лівобережній Україні — акад. Д. Багалія; 3. Матеріяли для історії українського козацтва 1626—1639 рр., зібрані П. Кулішем

*) Містить: Акад. М. Петров — Київська Академія; В. Мадзалевський — Пеший військовий подскарбій Роман Ракушка; І. Соколов — Українська церква та грецький Схід в XVI—XVII вв.; Ф. Сушицький — Оповідання про Михайлика й Золоті Ворота та про Батія; Акад. Д. Багалій — Олександра Ефименкова; Замітки й матеріяли (акад. М. Петрова й М. Стороженка); Критика й рецензії, бібліографія: частина офіційна (м. ин. біографії та бібліографія Д. Багалія, А. Кримського, М. Петрова і Ст. Смаль-Стоцького).

**) Є звістка, що недавно вже вийшли 2-й та 3-й томи „Записок“, Історіографія акад. Багалія, „Водяні знаки“ Ів. Каманіна та ще кілька книжок.

з його коментарями, під ред. І. Камані...; 4. Кононівська сотня по Румянцевському опису — М. Ткаченка.*)

Українське Наукове Товариство в Києві, перед тим як його злило з Академією, випустило дуже цінний „Збірник Секції Мистецтв“ (Київ, 1921) з розвідками В. Модзалевського (про українське ліярництво і біографія укр. штихаря Гр. Левицького), О. Гуцала, акад. Ф. Шміта, Д. Щербаківського, Ф. Ернста**).

Засноване в 1918 р. у Полтаві „Українське Наукове Товариство досліджування й охорони пам'яток старовини та мистецтва на Полтавщині“ спромоглося видати в 1919 році 1-й випуск своїх „Записок“, де поруч статтів по археології й етнографії уміщено статтю Н. Мірзи-Авакянц „З побуту української старшини кінця XVII віку“ (характеристика обстанови життя, головню на основі опису майна гетьмана Самойловича).***)

В кінці 1918 р. почав виходити в Києві під редакцією Павла Зайцева історичний журнал „Наше Минуле“, але в 1919 році видання припинилося на 3-ій (від початку) книзі. В цьому журналі було видруковано багато дуже важних матеріалів по історії укр. національного руху (Кирило-Мефодієвське Т-во, діяльність Драгоманова та ин.), по історії побуту й культури на Україні XVIII стол., по історії мистецтва.

Зазначеними тут виданнями вичерпується майже все, що появилось з обсягу української історіографії на Україні після того як упала Українська Держава й розвіялись ті широкі перспективи блискучого розвитку української історичної науки, які вже одкривались перед нею в памятних 1917 й 1918 роках.

Прага, березень 1923 року.

*) Про Укр. Академію Наук див. статтю Ів. Кривецького в „Літерат.-Науковім Вістнику“, 1922, кн. V—VIII і проф. Ст. Смаль-Стоцького в II томі збірника „Slavia“, Praha, 1922.

**) Рецензія Д. Антоновича в „Літ.-Н. Вістн.“, 1922, кн. II.

***) Рецензія Д. Дорошенка *ibid.*, кн. III.

ПОКАЖЧИК ІМЕН.

- Абрамович Д. 11.
 Август, імп. рим. 22.
 Август II, король польсь.
 25.
 Авраамка літ. 14.
 Авчинников А. 173.
 Айналов Д. 12.
 Альбовський Е. 169.
 Андрієвський Ол. 165—
 166, 173.
 Андріяшов А. 154.
 Антоній Печерський 10.
 Антонович Волод. 3, 6,
 20, 21, 28, 31, 34, 82,
 85, 89, 104, 105, 120—
 122, 127—137, 139, 141,
 152, 153, 160, 162, 167,
 173, 179, 180, 184, 185,
 188—190, 200, 205, 210,
 211.
 Антонович Д. 214.
 Антоновський М. 60, 64.
 Апостол Данило, геть-
 ман 37, 39, 115.
 Апостол Петро Данило-
 вич 37, 46.
 Аркас Мик. 206.
 Армашевський П. 135.
 Артемовський-Гулак П.
 94.
 Архангельський А. 12.
 Афанасій, ігумен 16.
 Астряб М. 202.
 Багалій Д. 6, 143, 144,
 146, 153, 154, 167—169,
 171, 184, 213.
 Балика Богдан 19, 34,
 142.
 Бандтке 89.
 Бантиш-Каменський Дм.
 47, 64, 75—77, 89, 90,
 93, 205.
 Бантиш-Каменський
 Мик. 75.
 Барбашев А. 15.
 Барвінський Б. 12, 195.
 Барвінський Вікт. 168,
 169, 199.
 Барвінський Евг. 195.
 Барвінський Ол. 179,
 184, 185.
 Бароній 22.
 Барсуков Н. 40.
 Баторій Стефан 22, 23,
 52, 67.
 Безбородько Андр. 31.
 Безбородько Ол. 60, 61.
 Безольді 32.
 Белей Ів. 58.
 Бережков М. 69.
 Берлінський Макс. 64,
 74.
 Бершадський С. 158.
 Вестужев-Рюмін К. 12.
 Бецький І. 123.
 Бельський Іоакім 22.
 Бельський М. 14, 19, 20,
 22, 29.
 Беляев І. 12.
 Біднов Вас. 5, 173, 204,
 207.
 Білозерський Вас. 95,
 105, 115, 123.
 Білозерський Мик. 20,
 31, 32, 83, 85, 106,
 115—116, 145.
 Білозерська Олександ-
 дра (Кулішева) 106,
 115.
 Біляшевський М. 142,
 173, 201, 213.
 Бішінг 32.
 Биховець, літ. 14.
 Боболинський Л. 21, 23.
 Богуміл О. 204.
 Бода Варвинець див.
 Бодянський О.
 Бодянський Осип 24, 32,
 33, 37, 39, 40, 42, 47,
 48, 57, 64, 77, 83, 90—
 94, 96, 107, 114, 123,
 180.
 Болховітинов Евг. 75.
 Боплан Гільом 89.
 Борецький Іов. митр. 17.
 Борзаковський П. 40.
 Борис Волод. кн. 9, 10.
 Борис, царь болг. 9.
 Ботеро 22.
 Брікнер Ол. 192.
 Броневський М. 16.
 Бруховецький Ів., гетьм.
 24, 31.
 Бублієвич Н. 75.
 Бутков І. 8, 12.
 Буцинський Б. 162.
 Бучинський Богдан 198.
 Бучинський Мел. 137.
 Вагілевич Іван 180.
 Василенко Мик. 5, 47,
 57, 58, 69, 94, 105, 141,
 144, 165, 199, 201, 208,
 209, 213.
 Васильєвський В. 159.
 Васильківський С. 172.
 Василь з Перемишля 10.
 Василько, кн. теребо-
 вельс. 10.
 Василько Романович,
 кн. 11.
 Величко Самійло 5, 23.
 24, 25—29, 33, 35.
 Венгрженовський С.
 162.
 Верзилов Арк. 157, 203.
 Вернет Ів. 75.
 Вертіляк Н. 122.
 Веселовський Ол. 139.
 Виговський Іван, гетьм.
 24, 54, 103, 138.
 Винський Григорій 40.
 Вишневецький Яр. 17,
 23, 25, 108, 109.

- Вишневський Д. 160.
 Владимирський-Буданов М. 120, 156, 157, 158, 159, 184.
 Вовк Хведір 136, 137, 153.
 Вовк-Карачевський Вас. 162.
 Возняк М. 208.
 Возняк Мих. 95, 105.
 Володимир Вел., кн. 9, 17.
 Володимир Мономах 10, 34.
 Волох С. 194.
 Востоков Ол. 149, 162.
 Галаган Гнат, полк. 44.
 Галаган Григор. 107, 136.
 Галятовський Іоан. 26.
 Гаммердорфер 42.
 Гваньїні Олекс. 22, 26, 29, 33.
 Гедеонов 8.
 Гедимін, кн. 14.
 Гендльовік 42, 66.
 Георги І. Г. 64.
 Герасимчук Вас. 193, 197, 200.
 Гербель Н. 169.
 Герцен Олекс. 100.
 Гібнер 29.
 Гізель Ін. 21, 22, 26, 29.
 Гільденштедт 68.
 Гліб Володим. 9.
 Гнатюк Вол. 142.
 Гоголь Микола 58, 83, 84, 126.
 Голийчук Ф. 39.
 Головацький Яків 93, 160, 180, 181.
 Головинський П. 169.
 Голодолинський П. 169.
 Голубев С. проф. 16, 21, 120, 141, 149, 160.
 Голубинський Е. 12, 160.
 Голубовський П. 135, 154, 155.
 Гомер 30.
 Гонта Іван 129, 184.
 Гордон Патрик 90.
 Горленко Василь 39, 49, 58, 60, 65, 69, 141.
 Гоцинський С. 125.
 Грабовський Мих. 106, 107, 115, 125.
 Грабянка Григорій 23, 29, 30, 32, 52, 85, 89.
 Гребінка Евг. 58.
 Грінченко Борис 114, 164, 178, 201.
 Григорій Іванович, літоп. 14.
 Григорович-Барський Василь 4.
 Григорович-Барський Іван 40.
 Григорович Н. 69.
 Грушевський Мих. 4—6, 8, 11, 12, 15, 42, 45, 69, 105, 111, 117, 120, 131, 133, 135, 136, 141, 145—147, 153—157, 160, 161, 163, 165, 172, 175, 183, 185—195, 198, 199—202, 205—207.
 Грушевський Ол. 4, 58, 80, 135, 155, 199, 200, 201, 206.
 Гулак Микола 95.
 Гумілевський Філарет, арх. 116.
 Гуня Дмитро 53.
 Гуцало О. 202.
 Данилевич В. 155, 201.
 Данилевський Гр. 116, 126, 169.
 Данило, ігумен 34.
 Данило, король галицький 191.
 Данилов Вол. 86, 142.
 Дашкевич Мик. 15, 86, 141, 153, 154, 184.
 Дебагорій-Мокрієвич 176.
 Джиджора Іван 40, 171, 197.
 Длугош Ян 14, 22.
 Дмитренко П. 174.
 Дмитро Іванович, кн. моск. 22.
 Добровольський Л. 201, 202.
 Добрянський Ант. 183.
 Довнар-Запольський М. 3, 14, 120, 135, 155, 157, 206, 209.
 Доманицький В. 6, 135, 163, 199, 206.
 Домбровський В. 118.
 Дорошенко Вол. 142, 168, 200, 202.
 Дорошенко Д. 6, 58, 105, 114, 173, 193, 200, 204, 210, 212, 214.
 Дорошенко Петро, гетьман 20, 24, 28, 54, 103, 104.
 Дорошенко П. Я. 203.
 Драгоманов Мих. 43, 44, 57, 58, 86, 89, 91, 100, 105, 131, 136—141, 153, 177—179, 214.
 Дубецький Мар. 125, 151.
 Дулішкевич І. 184.
 Дурдуківський В. 160.
 Духінський 100.
 Духнович А. 184.
 Еварницький Д. 116, 171—173, 204.
 Ейнгорн Віт. 149, 163.
 Енгель Йоган 42, 89.
 Ернст Т. 202, 214.
 Євцький Федір 88.
 Євлашевський Фед. 34.
 Єлизавета Петровна, цариця 36, 46.
 Єнзен Альфред 38, 39.
 Єфіменко Олександра 4, 44, 36, 141, 158, 159, 170, 171, 184, 205, 206.
 Єфіменко П. 123, 141, 169—170.
 Єфремов С. 213.
 Жигимонт III 22
 Жигимонт Кейстутович, кн. 195.
 Житецький Ір. 154.
 Житецький П. 31, 34, 43, 136, 141, 175, 176, 200.
 Жукович П., проф. 17, 160, 207.
 Заболотський П. 12.
 Завітневич В. 207.
 Загоскин Н. 158.
 Зайцев Павло 95, 214.
 Заклинський К. 183.
 Заклинський Корн. 6, 34.
 Закревський Мик. 83, 116.
 Залеський Б. 125.
 Залізняк Макс. 129.

- Залізник Микола 151.
 Залуський І. 4.
 Замисловський Е. 12.
 Заріцький М. 202.
 Зарульський Стан. 41, 93.
 Зібер Микола 136, 153.
 Зізаній Ст. 16.
 Зінківський Трох. 178.
 Значко-Яворський Мел-хиседек 141.
 Зонаро 22.
 Зорка Самійло 25, 28, 35.
 Зубрицький Ден. 91, 93, 180.
 Іафет 22.
 Іваницький С. 208.
 Іванишев Мик. 118, 119.
 Іванов П. 135, 154, 173, 185.
 Іващенко П. 137.
 Ігорь, князь 8.
 Ізяслав Мстиславович, кн. 10.
 Іконніков Вол. 6, 15, 22, 23, 33, 58, 64, 141, 160, 213.
 Іловайський Дм. 184.
 Ільїн Г. 201.
 Ільницький Вас. 183.
 Істрин В. 12.
 Калиновський Гр. 59, 81.
 Каманін Ів. 120, 122, 141, 160, 161, 162, 164, 201, 213, 214.
 Капніст Василь 44, 45.
 Карамзін М. 4, 5, 148.
 Карганович С. 208.
 Карпов Ген. 6, 57, 79, 113, 149.
 Карський Е. 15.
 Катерина II 60, 63.
 Качала Ст. 184, 189.
 Качановський М. 7, 8.
 Кащенко Адр. 173.
 Квітка Григорій 83, 116, 177.
 Квітка І. І. 74.
 Кибальчич Дм. 176.
 Кивлицький Евг. 141.
 Кирил Філософ 9.
 Кирпичников А. 12.
 Кістяковський Ол. 164.
 Клепатський П. 207.
 Клименко П. 208.
 Климент VIII, папа рим. 52.
 Ключевський Вас. 148.
 Ковалевський Мик. 166, 178.
 Колесса Ол. 185.
 Конарський С. 126.
 Кондратович Хв. див. Вовк Хв.
 Кониський Ол. 178, 179, 185.
 Кониський Юрій 48.
 Константинович Н. 143.
 Коперніцький Іс. 125.
 Копінський Ісаія 17, 23.
 Копистенський Зах. 16.
 Кордт В. 120, 122.
 Кордуба Мир. 172, 197, 199.
 Коренець Ден. 197.
 Корж Микита 117.
 Корнеліус А. 75.
 Короленко Пр. 174.
 Корсаков Д. 193.
 Костомаров Мик. 8, 12, 15, 43, 57, 58, 82, 83, 85, 89, 94—105, 107, 111—114, 123, 133, 139—141, 176, 177, 180, 184, 189, 191, 211.
 Котельников В. 105.
 Котляревський Ів. 43, 59, 68, 88.
 Кохановський П. 21.
 Коховський Весп. 29, 30.
 Коцовський В. 161.
 Кочубей Василь 24, 25.
 Коцаковський Ілля 19.
 Коялович М. 159.
 Кранцій 22.
 Кребс Вероніка 173.
 Кревецький Іван 197, 214.
 Крижановський Л. 154.
 Крижановський С. 115.
 Криловський А. 120.
 Кримський А. 141, 213.
 Крип'якевич Ів. 105, 186, 198, 199, 210, 212.
 Кристиняцький Ів. 182.
 Кричевський Ст. 210.
 Кромер Мартин 22, 26, 29.
 Кубаля Л. 4, 192.
 Кузьмичевський П. див. Драгоманов М.
 Куліш Пант. 14, 24, 43, 58, 81, 85, 89, 92—95, 105—115, 119, 123, 142, 178, 188.
 Куні А. 8, 154.
 Купчанко Гр. 137.
 Курцевич Іезек. 17.
 Кустодієв К. 184.
 Лабенський Ф. 183.
 Ладинський 40.
 Лазаревський Ол. 6, 20, 30, 32, 36, 37, 39, 40, 44, 47, 49, 58, 69, 79, 82, 83, 115, 116, 123, 140, 141, 142—146, 164, 165, 169, 172.
 Лайкевич 47.
 Ламанський В. 90.
 Лаппо І. 156, 159.
 Лашкевич Ол. 141.
 Лебедев А. 169.
 Лебединський І. 208.
 Лебединцев Т. 120, 141, 173.
 Левицький Гр. 214.
 Левицький Орест 24, 25, 33, 34, 120, 122, 135, 141, 146—147, 153, 160, 164, 201, 202, 213.
 Левицький - Нечуй Іван 176.
 Лейбович Л. 11.
 Леонтович Ф. 157, 158, 159.
 Леруа-Больє 139.
 Лизогуб Дм. 176.
 Линничепко Ів. 135, 153, 154, 155, 184.
 Липинський В. 199, 209—212.
 Липський В. 213.
 Лисенко Мик. 136, 137.
 Лисовський Фед. 44.
 Лобанов - Ростовський кн. 47.
 Лобисевич Опанас 59.
 Лобода Ол. 136.
 Ломиковський Вас. 68—69.
 Лоначевський Ол. 136, 137.
 Лонгинов А. 154, 160.
 Лосицький Мих. 19.

- Лотоцький Ол. 199.
 Лукашевич Пл. 81.
 Лукомський Стеф. 33.
 Лукулеску 174.
 Лучицький Ів. 141, 143,
 144, 164, 166, 201.
 Любавський М. 4, 156,
 161.
 Ляскоронський В. 89,
 135, 155.
 Мазепа Іван, гетьм. 24,
 25, 31, 45, 52, 54, 55,
 103, 133, 138, 164.
 Майков Л. 58.
 Маковей О. 114.
 Максимейко М. 156, 158.
 Максимович Г. 209.
 Максимович Мих. 33, 47,
 48, 49, 58, 81, 83—86,
 105, 115, 118, 123, 137.
 Малиновський І. 156, 159.
 Малишевський І. 155,
 160.
 Мальчевський А. 125.
 Мамай, хан 22.
 Маркевич Олекса 8, 12.
 Марков М. 73.
 Маркович Андрій, полк.
 36, 44.
 Маркович Мик. Андр.
 58, 79, 80.
 Маркович Олександр.
 Мих. 83, 115.
 Маркович, Яків Андріє-
 вич 30, 35, 36, 37, 142,
 145.
 Маркович Яків М. 60,
 64, 66—69.
 Мартос Олекса 77—79.
 Мастак І. див. Бодян-
 ський О.
 Матушевський Ф. 136.
 Мельник Катер. 89.
 Меньшиков Ол. 56.
 Метлинський А. 58, 94,
 115.
 Мещерський А. 75.
 Міллер Гергард-Фрид-
 рих 7, 41, 42, 75.
 Міллер Дм. 164, 168, 169.
 Міллер Орест 139.
 Мількович Вол. 182, 183.
 Мілюков П. 34.
 Мірза-Авакянц, Н. 214.
 Міцкевич Адам 88, 95.
 Микола І, царь 78.
 Милорадович В. 202.
 Милорадович Гр. 6, 115,
 174.
 Милорадовичка Елиса-
 вета 180.
 Миславський Сам. 75.
 Михалон Литвин 142.
 Михальчук Кость 127,
 130, 136, 141.
 Мишецький С. кн. 41,
 92, 122.
 Многогрішний Дем.,
 гетьм. 24, 49.
 Модзалевський Б. 69.
 Модзалевський Вад. 37,
 199, 201—203, 209, 213,
 214.
 Молчановський Н. 120,
 135, 141, 154, 163.
 Мордовець Д. 173.
 Морфіль 139.
 Мосох 22.
 Мурзакевич Н. 122.
 Мстислав Володим., кн.
 9.
 Мякотин Вен. 149, 164 -
 165.
 Н. В. 73.
 Наливайко Сєв. 52, 53.
 Нарушевич А. 89.
 Науменко Волод. 86,
 105, 141, 164, 201, 202.
 Немірич Юрій 109.
 Нестор, літописець 5, 10,
 17, 22.
 Неустроев А. 69.
 Николайчик Ф. 161.
 Никольський А. 12.
 Никон Великий 9.
 Новицький Іван 120, 122,
 158, 161, 162, 165, 184.
 Новицький Яків 173, 204.
 Новосельський А. 125.
 Олег, князь київ. 8, 17.
 Олександрович М. 174.
 Олізаровський Т. 125.
 Ольга, княгиня 9.
 Окоцький 26, 33.
 Онадський Евг. 49.
 Орлик Пилип, гетьман
 38, 39, 44, 123.
 Орловський П. 160.
 Освенцій Ст. 142.
 Осинський А. 208.
 Осовський Г. 125.
 Островський-Лохвиць-
 кий 141.
 Острожський Кост.,
 кн. 14, 110.
 Остриця 26, 53.
 Павінський А. 150.
 Павло І, царь моск. 60.
 Павловський І. 142, 202.
 Палуцький Гр. 136, 201.
 Падалиця див. Фіш.
 Падалка Лев 173, 202,
 203.
 Падуро Т. 125.
 Паначовний 85.
 Папков А. 160.
 Партицький Ом. 183.
 Пархоменко В. 12, 207.
 Пассек Вадим 116.
 Пассеки брати 83.
 Пелеш Юліян 183.
 Перетц В. 201.
 Перфецький Евг. 184.
 Петрикевич В. 29, 34.
 Петро І, царь моск. 25,
 46, 56.
 Петров А. 12.
 Петров Мик., проф. 59,
 105, 141, 155, 160, 201,
 213.
 Петрушевич Ант. 11,
 180, 182.
 Пічета Вол. 169, 204,
 208.
 Пилипович Фед., літ. 14.
 Пипін А. 80, 81, 86, 90,
 105, 114, 116.
 Писарев Н. 118.
 Платонов С. 148.
 Платонов Н. 106.
 Плохинський Мих. 168.
 Площанський В. 155.
 Погодін Мих. 8, 12, 28,
 84, 85, 180.
 Подолінський С. 178.
 Познанський Борис 127,
 130.
 Полетика Андрій 50.
 Полетика Василь 49, 59,
 60, 64, 65.
 Полетика Григор. Андр.
 28, 30, 44, 47—58, 65,
 66.
 Полетика Григор. Ів. 66.

- Полетика Іван 46.
 Полуботок Павло 30, 35,
 37, 56, 107, 138.
 Пономарьов С. 86.
 Попка Іван 174.
 Потапов П. 12.
 Потій Іпатій 16.
 Потьомкин Гр. 61.
 Прєсняков В. 148.
 Присьолков М. 5, 148,
 206.
 Прокопович В. 204.
 Прокопович Теоф. 36,
 46, 69.
 Пташицький С. 15.
 Пулаский Каз. 152.
 Пунверицький Сангойло
 39.
 Пуфендорф Сам. 25, 26,
 28, 29.
 Пушкин Ол. 48, 58, 83.
 Равіта-Гавронський Фр.
 38, 125, 151, 152.
 Радакова Олена 198.
 Разін Стенька 82.
 Разбо Альфред 139.
 Рева Ілля 173.
 Редедя 9.
 Репнін Мик., кн. 76, 77.
 Рігельман Мик. 29, 119.
 Рігельман Ол. 60, 62—
 64, 92, 94, 206.
 Риболовський Л. 208.
 Рильський Т. 127, 173,
 185.
 Ркліцький С. 208.
 Рогалевський М. 89.
 Рогатинець Юрій 16.
 Рогович Опанас 137.
 Рогозинський А. 21, 34.
 Рожков Н. 5.
 Розанов Гавриїл, арх.
 117, 122.
 Розанов С. 15.
 Розенфельд І. 208.
 Розум Грицько 46.
 Розумовський Кирило,
 гетьм. 31, 33, 56, 57,
 59, 79.
 Ролле Мик. 151.
 Рольстон 139.
 Романовський В. 213.
 Рубан Василь 31, 60, 61,
 89.
 Рудницький Степан 195.
 Рудченко Ів. 137.
 Руліковський Едв. 125.
 Румянцев Н., граф 65.
 Русов Ол. 137.
 Рюрик, кн. київський 11.
 Савицький Стефан 25.
 Сагайдачний П., геть-
 ман 17, 18, 53.
 Сакович Касіян 17.
 Самовидець 20, 23, 24,
 33, 94, 107.
 Сажойлович Ів., гетьман
 24, 214.
 Самокиш Н. 172.
 Самчевський Ів. 62.
 Сарніцький Ст. 19.
 Сафонович Т. 21.
 Сбитневич Ів. 75.
 Свідзинський 106.
 Свидригайло, князь 195.
 Свистун Пилип 182, 183.
 Святослав, кн. 9.
 Селецький П. 142.
 Семейкин Н. 74.
 Семен Одинцевич, кн.
 14.
 Сергєєвич Вол. 4, 5, 148,
 158.
 Сенкевич Г. 135.
 Сімашкевич М. 174.
 Сінявський А. 204.
 Сірко Іван 24, 32.
 Сильвестр, ігум. 10.
 Сильницький Мод. 20.
 Смиренко Вас. 141.
 Симоновський Петро 32.
 Сіцинський Ю. 205.
 Скальковський А. 117,
 141, 173.
 Сковорода Григ. 46, 168.
 Скоропадська Настя,
 гетьманша 36.
 Скоропадський Ів., геть-
 ман 29, 35, 39, 55, 115.
 Скоропадський Павло,
 гетьман 212.
 Слабченко М. 168, 199,
 208, 209.
 Смаль-Стоцький Ст.
 213, 214.
 Смірнов М. 155, 184.
 Смолька Ст. 150.
 Смотрицький Мел. 16.
 Соболевський А. 12.
 Соколов І. 213.
 Соловійов Серг. 4, 5, 57,
 138, 148, 149.
 Сомко Яким, нак. геть-
 ман 24, 32, 107.
 Спіцин А. 188.
 Срезневський Ізм. 8, 12,
 58, 81, 86—90, 94, 106,
 117.
 Срібний Федір 198.
 Судієнко Мих. 28, 40, 48,
 64, 83, 114—115, 118.
 Сумцов М. 141, 169, 213.
 Сухомлинов М. 13.
 Сушицький Ф. 15, 213.
 Сушко Ол. 198.
 Сташевський Е. 206.
 Стебницький П. 194.
 Стефанович Яків 176.
 Стецький Юрій 125.
 Шешенко Іван 136.
 Стороженко Андр. 120,
 122, 141, 161, 173.
 Стороженко Мик. 69,
 120, 141, 167, 214.
 Стороженко Ол. 117.
 Сташкевич Н. 160.
 Стрийковський М. 14,
 21, 29.
 Гарновський Вас. 107,
 135, 141, 203.
 Твардовський Сам. 25,
 28, 33.
 Титов Ф. 149, 207.
 Ткаченко М. 214.
 Теличенко Іван 165, 166.
 Теодорович Д. 174.
 Теодосій Печерськ. 10.
 Теплов Григор 107.
 Терлецький Ом. 195.
 Терлецький Остап 137.
 Терновський С. 120, 160.
 Тимковський Ілля 7, 40,
 41.
 Титов Андр. 36.
 Титловський Матв. 26,
 33.
 Тихоміров І. 15.
 Тишкевич Мих. 199.
 Томашівський Ст. 135,
 186, 195, 196, 197, 199,
 212.
 Торквато Тасо 28.
 Тотт-де, барон 142.
 Третяк Й. 125, 152.
 Трофимович Т. 70.

- Троцинський Дм. 66.
Трясило Тарас 53.
Туманський Ф. 29, 60,
61, 90.
- Уманець Федір 163-164.
Устрялов Н., проф. 78,
89.
- Філалет Христофор див.
Бронеvський М.
Філарет Гумілевський,
арх. 36.
Філевич І. 155.
Фіш Зенон 128.
Филипович Афан., ігу-
мен 34.
Флетчер Джон 93.
Флоринський Т. 201.
Фотинський О. 205.
Франко Іван 8, 13, 18,
20, 34, 140, 141, 160,
181, 183, 192.
Фундуклей Іван 115.
- Халанський М. 13.
Ханенко А. І. 47.
Ханенко Микола 35, 36,
37, 39, 93, 142, 145.
Ханенко Мих., гетьм. 35.
Ханенко Ол. 174.
Харлампович К. 160,
207, 213.
Хмельницький Богд.,
гетьм. 18, 21, 25, 26,
27, 30, 52, 53, 55, 71,
72, 103, 178, 191, 210,
211, 212.
Хмельницький Юрій
гетьман 24, 103.
Хруцов І. 13.
- Целевич Ол. 195.
Целевич Юл. 183, 184.
Цертелев Мик. 81.
- Чалий Мих. 142.
Чаплінський 30.
Чацький Т. 124.
Чепа Андр. 4, 59, 60, 64,
65, 66, 123, 145.
Чепелянський В. 200.
Черняхівський Ол. 185.
Чеховський В. 208.
Чечулін Б. 193.
Чигринцев Б. 142.
Чистович С. 160.
Чубатий Микола 198.
Чубинський П. 105, 136,
137, 164.
- Шайноха Л. 4.
Шараневич Іс. 13, 181 –
183, 184.
Шафарик П. 91.
Шафонський Опанас 41,
60, 64, 89, 90.
Шахматов Ол. 5, 7, 8,
10, 11, 12, 13, 15, 148,
188, 189, 201.
Шевальє Петро 32.
Шевченко Тарас 43, 58,
83, 95, 100, 112, 119,
143, 175, 177.
Шенрок В. 114.
Шерер І. 42, 67.
Шиманов Андр. 173.
Ширай Ст. 47, 48.
Шишацький-Іллич А. 58,
89.
Шлецер Г. 7.
Шліт Ф. 202, 213.
Шадуар, барон. 118.
- Шолкович С. 160.
Шпачинський Н. 208.
Шугуров Мик. 41, 141.
Шульгин Ол. 208.
Шульгин Яків 141, 173,
178.
- Щепотьєв В. 142, 202.
Щербаківський Д. 202,
214.
Щербина В. 16, 74, 120,
141, 173, 174.
Щербина Федір 174, 201.
Щурат Василь 42, 66.
- Юзефович Мих. 120, 178.
- Яблоновський Ол. 4, 125,
150 – 151, 161.
Явойський А. 142.
Яворницький Д. див.
Еварницький.
Яворський Стефан 123.
Яворський Юліян 182.
Ягіч В. 139.
Якушевич А. 160.
Ян-Казимир, кор. пол.
25.
Ярослав Мудрий 9.
Ясінський М. 120, 158,
159.
- Czacki T. 42.
Gretzmüllern. 42.
Janowski L. 58.
Letur K. L. 42.
Prochazka A. 15.
Smolka S. 15.
Szaraniewicz I. 15.
Talko-Hrynciewicz I. 125.
Thierry Augustin.

ЗМІСТ:

	Стор.
Вступ	3
Українські літописи. Літописи XI—XIII віків	6
Литовські або Західно-руські літописи	13
Синодики або Помянники	15
Національний рух XVI—XVII вв. і оживлення історичної традиції в письменстві	16
Українські літописи XVII століття. Хроніки. „Козацькі літописи“	19
Козацькі літописці	23
Українська мемуаристика	34
Українське минуле в чужій історіографії XVIII ст.	41
Українська історіографія початків відродження	43
„Історія Русовъ“	47
Заходи коло збирання й видавання матеріалів до української історії	59
Відгуки історичних мотивів в українській літературі XVIII віку	69
Українська історіографія перших десятиліть XIX віку. Дослідження краєвої історії; нові спроби синтезу	73
Розвиток етнографічних дослідів і їх зв'язок з історіографією. „Народ“ як об'єкт історії	80
Видавці матеріалів і дослідники місцевої історії	114
Офіційні заходи коло організації археографічної роботи на Україні. Спроби видавання органу для дослідів української старовини	118
Українське національне відродження на Правобережжю. „Українська школа“ в польськiм письменстві. Хлопомани. Вол. Антонович	124
Юго-Западний Одділ Географічного Товариства в Києві. М. Драгоманов	136
„Кіевская Старина“ та її ближчі співробітники: Ол. Лазаревський, П. Ефименко, Орест Левицький та інші	140
Дослідження української історії в російській та українській історіографії	148
Розвиток наукових дослідів української історії в 80—90 роках XIX століття	153
Михайло Грушевський і Наукове Товариство імені Шевченка у Львові	175
Перші десятиліття XX віку. Організація наукової роботи на Україні Наддніпрянській	200
Показчик імен	215

З ЕПІСТОЛЯРНОЇ СПАДЩИНИ

Д. І. ДОРОШЕНКА

Листи Д. І. Дорошенка до М. М. Грінченко

1923–1926 рр.

24 квітня 1923 р.

Дорогая Маріє Миколаєвно! Трудно в одному листі списати своє життя, та ще й за такий довгий час, як оці чотири роки: обернувся я, а почасти зі мною й Нат[алія] Мих[хайлівна]*, в якогось пекельного Марка. Товчемоь по світу, серед чужих людей – так, що я, наприклад, за цей час перемінив більше як 30 місць побуту! Обридло страшенно. Одинока втіха для мене, що є якась змога працювати літературно й навіть дещо пускати до друку. Правда, все, що тут друкується, здебільшого йде мишам на снідання, дуже мало що з того доходить до наших земель, які під Польщею, а на Україну ледве що й попадає. На великий для себе жаль, не можу працювати науково, бо нема тут джерел, нема книжок по укр[аїнській] історії, і хоч я й читаю лекції в Укр[аїнському] університеті в Празі, але вони поневолі носять поверховий, популярний характер. З такими лекціями, наприклад, у Києві, виступати я б посоромився...

З моїх книжок тимчасом вийшли тут: 1) Курс укр[аїнської] історії**, видано двічі, в 1921 р. у Відні, і 1923 р. в Берліні: “Слов’янський світ”, енциклопедія слов’янознавства, в 3-х томиках, Берлін, 1922; вийшли дрібні брошури про білорусів (ще в Кам’янці 1919 р.), коротенька історія Поділля (там же, 1919), про Угорську Україну (Прага, 1919), в Чернівцях вийшов 1920 р. “Покажчик нової укр[аїнської] літератури 1798–1897 років в Росії (помічено 1917-м роком). Тепер ось друкуються: “Огляд укр[аїнської] історіографії” (в

* Скорочення, зроблені автором, нами розшифровуються.

** Назви праць Д.І.Дорошенка в своїх листах подає у дещо скороченому вигляді.

Празі, буде 14 арк[ушів] друку), книга про Куліша – біографія її літературний коментарій до його творів (в Берліні, 13 аркушів). Під моєю редакцією вийшли оповідання Куліша, друкуються “Дві руські народності” Костомарова. Друкую свої спомини “Война и революция на Украине” в журналі “Историк и Современник” (Берлін), а у Львові, здається, вийдуть вони в україн[ському] тексті. Крім того, багато за ці 4 роки надруковано моїх статей по різних журналах та збірниках українською, сербською, чеською, німецькою та французькою мовами. Та все те – пожива лише для бібліографа.

Поза гуртком університетським (там з наших людей викладають: Д.В.Антонович, Ол.Гн.Лотоцький, Ол.Ф.Одарченко, В.Ол.Біднов, Ф.П.Швець, П.Е.Андрієвський, В.М.Щербаківський, Ол.Я.Шульгін, Р.М.Лашенко, К.Ц.Лоський, О.О.Ейхельман, Ф.А.Щербина, а з галичан: Лозинський, Колесса, Дністрянський, Смаль-Стоцький, Рудницький, Горбачевський та де хто ще) я піддержую зносини найбільше з Євгеном Семеновичем, бо у нас спільні інтереси до видавничої справи. Недавно він приїздив до Праги й до Подєбрадів. А взагалі бачимо тут немало спільних знайомих, земляків – княн, але всі здебільшого заклопотані тим, як би прожити – сьогоднішній день, бо про завтра якимось не хочеться й думати... Про Вас, дорога Маріє Миколаєвно, частенько думаємо й згадуємо з Нат[алією] Мих[айлівною] і дуже раді були, коли прийшла звісточка! Дякую дуже за звістку про могилки, це мені дуже цікаво було довідатись, хоч і сумне воно.

Євг[еній] Сем[енович] брався переслати Вам дещо з моїх видань, та не знаю, чи дійшло до Вас.

Щиро поважаючий Вас *Д. Дорошенко*

Центральна наукова бібліотека ім. В.І.Вернадського АН України. Відділ рукописів.
– Ф.170, №309

24 червня 1924 р.

Дорогая Маріє Миколаєвно!

Почуваю себе дуже винуватим перед Вами: вже рік як ми одержали Вашого листа, а я й досі не відписав: знаєте, Маріє Миколаєвно, ми так часто Вас згадуємо – щодня, духом ми завжди з Вами і думаємо про Вас: Ви ж одинока людина, з якою ми листуємося, коли од Вас хоч зрідка прийде лист, то відчувається, що ще єсть той наш рідний край і немов якась його частинка перелетіла до нас... Подумайте: я вже шостий рік на чужині і вже Україна починає мені снитись як щось дуже давнє, далеке, неначе якась згадка з дитячих літ. А ваш

лист нагадує, що вона ще єсть і ще не так може далеко! Скільки разів збирався я сісти писати Вам, але почував, що для того, щоб до Вас писати, треба особливого настрою, починаєш якось особливо хвилюватись і одкладаєш. Може Вам здається дивним, що я оце кажу, але зрозумійте мої переживання – людини, для якої Ви, дорога Марія Миколаєвна – останній реальний зв'язок з рідним краєм, бо без цього, хоч рідкого, нашого листування, я той рідний край починаю уявляти собі вже надто теоретично. Мені здається, що я рідного краю вже ніколи не побачу, і цю думку я приймаю зовсім спокійно, мені тільки хочеться, скільки можна, побільше зробити, щоб з мого перебування тут на чужині залишився якийсь корисний слід для рідного краю, щоб коли отут пропаду, то щоб хоч було чим мене згадати. Тому-то я, поки ще є змога працювати аж поспішаю щось робити, а робити тепер я можу одне: писати. От і пишу, скільки стане духу, сил і змоги.

Ми живемо так, що поки що, дякуючи допомозі чеського уряду, ситі, вдягнуті і хату маємо. Хоч в трудних обставинах, але працювати ще можна. Що буде, скажемо, за рік – не знаємо. Можливо, що стане значно гірше, і доведеться просто боротись за існування і тоді вже для духовної праці не зостанеться часу і місця.

Я читаю укр[аїнську] історію в Українському ун[іверсите]ті в Празі (5 год. на тиждень з семінаром) і в Педагогічному інституті ім. Драгоманова (6 год. на тиждень – укр[аїнська] історія і слов'янознавство). На це йде дуже багато часу й енергії. Лихо тут з книжками, – нічого нема з джерел. Якби в мене була під рукою моя київська бібліотека, то почував би себе щасливим. Але як лишенько – тут на цілу Прагу нема комплекту “Киевской старины”, єсть всього б річник 1889–1894. Це дасть Вам поняття, яка тут скрута. Отже про якісь наукові роботи не може бути мови, доводиться обмежуватись лише популяризацією науки.

За останній рік вийшли з моїх праць:

- 1) Огляд укр[аїнської] історіографії, Прага, 1929, ст.220, 8⁰.
- 2) Пантелеймон Куліш. Берлін, 1923, ст.208, 16⁰ (в серії “Літературні характеристики укр[аїнських] письменників”, вид[ання] Оренштайна.
- 3) Короткий курс історії України. Лейпциг, 1923, ст.228, 8⁰ (з малюнками). Це – друге видання.
- 4) Мої спомини про недавнє – минуле, 4 книжки, Львів, 1923–1924, ст.131+96+122+102, 8⁰.
- 5) Война и революция на Украине, “Историк и Современник”, Берлін, 1923, кн.IV, 1924 р., кн.V.

б) сими днями вийшла в Берліні моя книжка про Костомарова (передрук київського видання 1920 р.), в Оренштайна. Я ще не бачив мені лиш писали.

Крім того, вийшли в моїй редакції “Історичні оповідання” Куліша, Берлін, 1923, “Дві руські народності” Костомарова, Берлін, 1923 і ряд статей інформаційного характеру в різних чужих виданнях (між ін[шим], огляд укр[аїнської] історіографії останніх десятиліть, в лондонським журналі “Review Slavonic”, 1924, кн. VI).

Тепер друкується тут у Празі моя улюблена робота, над якою я працював ще у Києві: “Покажчик нової української літератури в Росії 1798–1897 рр.”. Вона вийшла ще в 1917 р. в Чернівцях, але в дуже поганому вигляді, без моєї корекції, та до того весь наклад загинув під румунами, я добув тільки кілька примірників. Тепер я усе переробив, доповнив і друкую наново. Мені в пригоді стала б[ібліоте]ка Національного музею в Празі, де багато наших старих видань першої половини XIX ст. Крім того, прислав мені багато доповнень Волод[имир] Вікт[орович] Дорошенко зі Львова та ще я у Відні по бібліотеках нашпорив, гадаю, що вийде доволі повний покажчик.

Ось з літа маю засісти за одну велику роботу – історія 1918 р. на Україні, та ще маю скласти історію чеської літератури, се замовлена вже робота.

Тепер у Празі головно працюють два укр[аїнських] видавництва: одне – се нашого Укр[аїнського] ун[іверсите]ту. Воно видало вже 5 томів наукових праць, а ще друкується під моєю редакцією “Наук[овий] збірник” № 2-й. Крім того, видало літографовано більш 10 книг, переважно курси лекцій, читаних в ун[іверсите]ті. Друге в[идавницт]во, се т.зв. “Громадський фонд”, видає підручники й науково-популярні книжки. Завідує в[идавницт]вом Є.С.Вировий. Восени вийде перший десяток книг. Крім того, видає дещо Укр[аїнська] сіл[ьсько]-господ[арська] академія в Подебрадах, переважно свої курси й лекції.

У Берліні видає дещо Оренштайн. Катеринославське в[идавницт]во і “Ратай” трохи замовкли. У Львові трохи оживилось останніми часами. Між іншим, вийшов т. 3-й “Іст[орії] укр[аїнської] літ[ератури]” Возняка, нові томи “Записок” та ще дещо. Видано, між ін[шим], “Соняшний промінь” Бориса Дмитровича*, не знаю, чи се за Вашим дозволом? А чи вислали Вам з Берліна “Словарь” Грінченка?

Наш ун[іверсите]т дістав майже всі видання київської Академії наук (2-й т. “Записок”, “Водяні знаки”, “Історіографія” Баглія, “Історія

* Видання книгарні Наук[ового] Т[оварист]ва ім. [Т.Г.] Ш[евченка], Льв[ів], 1924, ст.128, 80.

Туреччини” та ін.). А взагалі тут трапляються і київські, харківські видання, але в дуже малому числі примірників. В усякому разі ми маємо тут те, чого нема у Львові, і Гнатюк усе замовляє мені звідти рецензії для “Літ[ературно]-наук[ового] вісника” на укр[аїнські] видання, яких там у Львові немає.

Між ін[шим], у Львові почав виходити дуже солідний і систематичний місячник “Стара Україна” під ред[акцією] Ів.Кревецького.

Недавно відбувся у Празі великий з’їзд слов’янських етнографів і географів. Українці взяли дуже живу участь і мали успіх. Було багато наших докладів. Зі Львова приїздили Студинський і Раковський. Ждали з Києва Тутковського, а з Катеринослава Еварницького, але вони не приїхали. Був лиш Карський з Петербурга. З’їхались з усіх слов’[янських] земель. Було 400 членів.

Оце Вам трохи про нашу роботу. Може вона комусь і на щось здається. Не дурно бо сказано, що на світі не пропадає ні матеріальна, ні духовна енергія – закон “непропащої сили”.

Що ж Вам ще сказати про своє життя? Знова повторю: матеріальної нужди поки що не терпимо. Але моральне становище тяжке: я, принаймні, весь час почуваю себе пригніченим тим, що живу на чужий кошт, з чужої ласки. “Тяжекъ хлѣбъ подаяння, жестки ступени чужого крыльця”. Ой, люба Маріє Миколаєвно, як се тяжко! І ця вічна непевність того, що буде завтра...

Кругом багато наших людей, половина колишнього українського Києва! Як в Ноевім ковчезі: всі “чисті” і “нечисті” звірі збіглися до купи. Всі знервовані, всі вибиті з колії, одному живеться гірше, другому лучше. Але всі живуть як цигани по-походному. Ми тепер переїздимо жити на село, а в тому селі живуть, крім нас: Шелухини, Мирні, Лоські, Сімовичі, Сицинські та ще кілька бурлак.

Ви пишете про жахливі події в Галичині. По правді сказавши, як би галичанам одну соту долю того жаху, що ми всі пережили, то вони б з тими своїми “жахливими подіями” не носилися б так! Взагалі, експансивна натура галичан любить усе перебільшувати. Тільки тепер, поживши й попрацювавши з ними, я побачив, яка величезна різниця між нами і їми, різниця жінки, культури, світогляду, вдачі... Та шкода про се й говорити! Думаю, що й у Києві – таки дещо з цього погляду з’ясувалося для наших людей.

З людей, що Ви ближче знаєте, ми часто зустрічаємось з Лотоцькими, з Бідновими, з Шульгиними. Про інших, здається, пише Вам Нат[алія] Мих[айлівна].

Не знаю, чи можна тепер посилати д Вас книжки? Мені б дуже хотілося вислати Вам свої видання, але так, щоб Вам ні мита не платити, ні клопоту не мати жодного. Коли можна, напишіть про це! Мені було б дуже приємно вислати Вам те, що тут видано з мого писання.

Як побачите Домаху, то будьте ласкаві, скажіть їй, що й я її дуже вітаю й кланяюсь.

Спасибі Вам за Вашого останнього листа! Кріпко цілую Вашу руку! Щиро Вас поважаючий і усім серцем відданий Вам

Д.Дорошенко.

Фотографій під рукою не маємо, от знімлюсь, то слідуючий раз і вишлемо. Ми не знімались досі, на що воно було нам?

Там же. – Ф.170, №310.

1 листопада 1924 р.

Дорогая Маріє Миколаєвно!

По часті Ви вгадали: весь час і я, і Нат[алія] Мих[айлівна], думаючи про Вас, думали також і про листа до Вас, а якось не писалося... Ваш лист, який оце сьогодні прийшов, спонукає мене, не відкладаючи, сісти і писати. Не гнівайтесь, люба Маріє Миколаєвно!

Сумну звістку про долю бувшої жінки й дочки Піснячевського ми перекажемо йому. Він живе не в Празі, а у Братиславі (кол. Пресбург), де служить доцентом у новому чеському університеті. Йому буде негайно написано. На всякий випадок адреса його така: Dr. V.Pisniacevsky, Bratislava, Uherska', ul.^{2/2}.

В нашому житті не знайшло якихось особливих змін. Живемо поза містом і, як наступила осінь з дощами і грязюкою, це дається взнаки: дуже стомлює їзда до Праги. Нат[алія] Мих[айлівна] дуже рідко їздить, а я майже щодня. Я набрав багато лекцій, аж цілих 12 на тиждень, в унів[ерсите]ті і в Педаг[огічному] ін[ститу]ті; нам зменшили платню, довелось надолужити числом годин. Само по собі, якби для середньої школи, то 12 год[ин] дуже небагато, але для вищої багато, бо треба чимало працювати, щоб підготувитись. А тут біда, що нема по чому готовитись: нема книжок! Їзда туди й назад бере з усім 3^{1/2} – 4 години та ще втомлює дуже. Та ремствувати не приходиться, і то добре, що є робота, яка дає заробіток на життя.

Українські високі школи у Чехо-Словаччині покищо стоять твердо: мін[істерст]во дозволило сього року новий прийом до Педагог[ічного]

ін[ституту] та 60 чоловік і до Подебрадської сіл[ьсько]-госп[одарської] академії 100 чол., а тому що курс науки трьохлітній, то, видно, наші школи проіснують не менше трьох літ. Так, принаймні, сподіваємось. Не так певно стоїть справа з Укр[аїнським] університетом: він не має нового прийому, не має власних студентів (бо всі його студенти повинні бути записані і в Чеському ун[іверсите]ті), тому й число слухачів у нас з кожним роком меншає, хоч професорська колегія потроху комплектується і, наприклад, наш юридичний факультет має заміщені всі кафедри.

Останніми часами заходяться коло утворення Українського Наукового інституту в Берліні, яко наукової, а не шкільної установи, з шести науково-дослідчих кафедр з українознавства, з асистентами. Цей інститут хоче заснувати “Українське т[овариство]во червонохрестної допомоги біженцям”, яке само заложене недавно – влітку в Берліні. Головою цього т[овариства] є пані Ол.Скоропадська (дружина гетьмана). Здається, що цей Наук[овий] ін[ститу]т стоїть на реальнім ґрунті і, може, з початком 1925 р. вийде в життя. Інститут, між ін[шим], має метою навязати зносини з українськими науковими інституціями на Україні й допомагати їм постачанням книжок, матеріалів і т.ін. Побачимо, що з того всього вийде!

Я по-прежньому працюю над своєю більшою роботою – Історією 1918 р. на Україні, але раз-у-раз доводиться одриватись, щоб написати щось, якусь статтю для своїх або чужих видань. Так, за останні пару місяців видруковано деякі мої статейки в часописах “Стара Україна” (у Львові), “Укр[аїнський] голос” (Вінніпег, Канада), в чеськім збірнику на честь Ад.Черного, в польськім тижневику “Zycie Teatru” (Warszawa, 1924, №№ 26–30) – стаття про укр[аїнський] театр.

За пару тижнів вийде радагований мною “Науковий збірник” нашого унів[ерсите]ту, аркушів на 30, там, між ін[шим], і мій “Показчик”, він вийде ще раніше окремою відбиткою і я її вишлю Вам. Щодо висилки, то я посилаю завтра 4-ту кн[и]гу своїх споминів, за кілька день “Історіографію”, та за кілька день – “Показчик”. Коли дійдуть, то вишлю й інші речі.

Недавно вийшла у Берліні накладом Оренштайна “Іст[орія] укр[аїнського] письменства” Єфремова в двох томах, а цими днями Вировий випустив “Коротку іст[орію] укр[аїнського] письменства” його ж. Вировий живе тепер у Празі і завідує вид[авництв]ом “Троградського фонду”, яке видає підручники для вищих і середніх шкіл.

В своїм передостаннім листі Ви, Маріє Миколаєвно, написали, що де-хто дивується, чом я не згадав Сергія Ол[ександрови]ча, як

секретаря ТУПа і що з цього приводу думують, ніби я ... бойкотую Сергія Олександровича. Ця звістка мене дуже вразила. Перш за все, я як шанував Сергія Олександровича, так шаную й досі, ставлю його дуже високо як людину й діяча, не вважаючи на те, що може ми тепер на деякі справи дивимось кожен інакше, ніж було колись. Якщо і сам Сергій Олександрович думає, ніби я у відносинах до нього змінився, то я би був дуже вдячний Вам, Маріє Миколаєвно, як би Ви при нагоді переказали йому від мене, що глибоко поважаю і люблю його, і ці почуття мої до нього ніколи не зміняться. Щодо того, що я не згадав його в споминах, то це ж пуста річ – помилка, описка, може галичане, друкуючи, викинули – хіба ж це свідоме умовчання? Ні в якому разі! І що за дурниця була з мого боку таким способом “бойкотувати” Сергія Олександровича!

Дуже нас обох засмутила звістка про хворобу бідної Домахи. Наталія Михайлівна хоче їй щось переслати, отже хотіла б переслати три долари – на Ваше ім'я. Завтра я буду в Празі і спробую переслати через банк. Вибачте, що турбуємо цим Вас, яле як нам зробити інакше! Коли у банку не приймуть, то вложу один чи два долари в цей лист, може так дійде, а колись другим разом іще. Я припишу завтра в кінці листа, як саме прийшлося зробити. Якщо дійде (буває, що пропадають в листах – крадуть на пошті), то передайте, будь ласка, Домасі й перекажіть їй наш сердечний привіт.

Ми мали листа від Сергія Олексійовича (властиво, мала Наталія Михайлівна) і вже відписали йому.

В передостанньому листі п[ан] Михайлів (на жаль, не пам'ятаю, як звуть його по-батькові, знаю тільки, що на ім'я Юрій) – питав мене про українське мистецьке життя за кордоном. Я давно вже склав йому відповідь, вона може трохи й перестаріла, але одкладав, поки писатиму до Вас. Оце долучаю той лист до нього, а тут у Вашому листі попрохаю додати, що саме на днях відкрилася у Львові черг[ов]а мистецька виставка, а в Празі відкрилася теж виставка художніх праць професорів Укр[аїнської] художньої студії: тут найбільший успіх мають малюнки художника Мако.

Мистецтву українському с'як-так ведеться на чужині, а з театром нічого не виходить. М.К.Садовський повертається на Україну, може він там стане в пригоді, бо кажуть, що там відроджується реально-побутовий театр. Наталія Михайлівна дуже йому зазидує, вона б сама теж з охотою вернулася до Києва, якби знала, що матиме змогу де і як приложити свій художній хист. Вона тут страшенно нудиться без діла, без театру. Нудьгує, нервується, слабує. Якби справді була змога

їй вернутись так, щоб знайти їй працю на Україні в театрі, то і я би нічого не мав проти її повороту. Я розумію, що жити без діла, без мети – дуже тяжко.

Дуже смутить нас, що Ви, дорога Маріє Миколаєвно, не маєте змоги улаштуватись так, щоб спокійно працювати. Це лихо не тільки для Вас, бо Ваша робота дуже цінна для загального добра, і гірко стає на душі, коли подумати, що така людина як Ви, ціле життя своє працювавши для рідного народу, не має змоги – не те що спокійно собі пожити спочиваючи, – ні – працювати далі... Нема в світі правди! – Сказати б: чого й ми отут на чужині поневіряємось, та що про це говорити...

Кріпко цілую ваші руки.

Щиро Вас поважаючий і сердечно Вам відданий

Д.Дорошенко.

Вячеслав Констант[инович] недавно переїхав до Парижа. Але ми вже більш двох років як не листуємось. Якось урвалася сама собою переписка, і подробиць про його життя я не знаю. Чув тільки, що матеріальний стан його поганий, бідує. Останній раз я бачив його у Відні восени 1921 року.

Дуже мене зворушила звістка, що якийсь невідомий мені добродій врятував мій архів. Якщо Ви його знаєте, то перекажіть від мене щиро сердечну подяку. Тільки що спеціально мій приватний архів не має інтересу і значення. Кому і що там має бути цікаве? Хіба тільки листи деяких видатних діячів наших до мене: це варто зберегти.

Там же. – Ф.170, №311.

5 січня 1925 р.

Дорогая Маріє Миколаєвно!

“Словник” я одержав і дуже за нього дякую. Його в мене просто з рук рвали, і тепер він ходить по людях. Розуміється, як не спеціаліст, я не можу судити, наскільки він з наукового погляду точний, вірний, повний і т.д. Як на звичайного читача він робить на мене солідне враження. Щодо його наукових прикмет, для мене досить промовляють імена його укладачів, людей, що знають укр[аїнську] мову не тільки теоретично, що розуміють дух мови і самі хочуть, щоб словник вийшов такий, як треба. Чого ж іще бажати? Я сам особисто рідко звертаюсь до словників, коли пишу укр[аїнською] мовою: коли

трапляється яке трудне слово, то стараюсь замінити якимсь іншим (як перекладаю), або висловлююсь описово. Але я бачу, як люде накинулись на Ваш словник, значить його треба!

Нарешті можу вислати вам і свій “Показчик”: оце тільки що зробили відбитку. Хотів вислати вкупі й 1,2 та 3 випуски моїх “Споминів”, але виявилось, що в мене нема 2-го випуска; я написав до Львова, щоб вислали мені, а тоді вишлю разом усі три.

І цікаво й сумно було мені читати Вашого листа, дорога Маріє Миколаєвно, – там де Ви пишете за себе. Виходить, що й серед людей живете, а так мов би то на самоті...

Наталія Михайлівна кілька разів сідала писати до Вас: вона ж мало не щодня Вас згадує, і думає про Вас, і уві сні Вас бачить, та ось усе товчеться по нашому мізерному господарству, цілий день то варить, то шиє, то поре, то в хаті прибирає і так стомлюється, що вона й писати не може. От так дотовклась вона до того, що 5 день тому назад розболілася в неї нога, і вона злягла. Почалися страшенні болі. Ми полякались, думаємо, що це вернулась хвороба 1919 року. А вдома тут лікуватись не можна; ми живемо на селі, нема не тільки ванни, але й дечого ще потрібнішого на випадок хвороби. Та й до станції можна добратись тільки пішки. На другий день нового року вибрались ми до Праги, до лікаря. Ледве додидала Н[аталія] М[ихайлівна]. Лікар оглянуv, казав зараз же вертатись додому й лягати, а 7-го поїдемо знову, він огляне і певно покладе в клініку, бо треба гарячі ванни, електризація і т.д., чого тут нема. Три ночі не спала Н[аталія] М[ихайлівна], а тепер лікар дав наркотики, то спить. Я думаю, що все це наробила кухня; вона страшенно вогка, всі стіни почорніли (будинок новий, ми перші живемо), та ще хід у хату через холодні сіни. Н[аталія] М[ихайлівна] розігріється, розпариться в гарячій вогкій кухні, та в холодні сіни, от, мабуть, і застудила. Всі ці дні я покинув усяке писання і читання, та порядкую в хаті, варю і Н[аталію] М[ихайлівну] доглядаю. Хоч те добре, що зараз різдвяні вакації, не треба до Праги їздити та до лекцій готуватись. От такі в нас вийшли свята!

Та й в роботі моїй вийшла перешкода: я саме рахував на різдвяні вакації, щоб дещо зробити, так куди там. Крім моєї постійної роботи над історією 1918го року на Україні (це буде велика праця, аркушів на 35–40) маю написати для ювілейного збірника Львівського Наук[ового] Т[овариства] розвідку про Бантиша-Каменського, такий собі історіографічний нарис, бо досі в нашій літературі не було. Та біда, що нема тут матеріалу, з великими труднощами доводиться вишукувати.

Про Ольгу Петрівну (молодшу) читав я восени у харківських “Вістях”, що вона збирається їхати до Праги й сповіща про це знайомих. Тепер же виходить, що вона залишилась у Києві? Тут у неї живе сестра, Оксана Петрівна, але вона мало що знає про своїх.

Дуже приємно було нам обом почути про Степана, а особливо привіт од його одержати. Коли б так трапилось, що він знову до Вас зайде, то Ви будьте ласкаві привітайте його від нас обох. А щодо Домахи, то нехай та пара доларів лежить у Вас, аж доки вона не приїде, може вона появиться на весну. Добре? Знаєте, такі звістки, як про Степана або про Домаху нам дуже милі, вони так живо нагадують колишнє-минуле, те незабутнє минуле, коли людина жила в рідному краю серед любих людей... Таке воно здається все далеко!

Тут у нас виникають деякі плани щодо видавництва. Якби вдались, то в першу голову хотіли б видати книжки Бориса Дмитровича й Ваші. Але тепер справа саме обмірковується тими людьми, які б мали дати кошти. За пару тижнів вясниться; може так, як вяснилось у Ольги Петрівни з узорами, а може і в луччий бік! Взагалі, здається, останні пару місяців принесли якийсь здвиг в укр[аїнській] книжній справі от тут на чужині. Доси панував застій. Ринку не було. Книжки виходили й лягали на поляцях: Польща не пускала до себе цілий ряд видань, наприклад, видання Вирового; Румунія взагалі ніяких укр[аїнських] видань не пускає до себе: на рад[янську] Україну майже ніщо не проходить на продаж; в Америці у публіки дуже перозвищений, поганий смак; еміграція не має грошей купувати. Але, кажу, останні часи видно який здвиг, головно в Галичині й на Волині; книга потроху пішла. Це якось осмілило видавців і видавництва; задумують нові видання; може з того щось і вийде.

Академічні видання чомусь до нас останніми часами не приходять. Кажу – до нас, маючи на думці Укр[аїнський] університет. Нема досі 3-го тому “Записок іст[орично]-філол[огічного] відділу”, нема “України”; кажуть, що хтось одержав один примірник “України”, але я ніде не можу його спіймати. Ми справно висилаємо наші видання до Академії, а чому вона не шле – не розуміємо.

Ще торік восени Ярослав Ів[анович] Стешенко прислав мені запитання співробітничати в “Бібліологічних вістях”. Я зараз же відповів згодою й вислав там якусь замітку. Та ось минув рік і від Яр[ослава] Ів[ановича] – ні слуху, ні духу.

Як будете дивитись мій “Покажчик”, то там, певно, знайдете чимало пропусків щодо видань Бориса Дмитровича й Ваших. Може б Ви занотували б ці пропуски чи несправності, а там колись при нагоді

мені б надіслали? Був би Вам дуже вдячний: може вдасться зібрати різні доповнення й опублікувати.

Те, що Андрій Вас[илійович] уже в Києві, се ми вже чули. Дехто побоюється, що він буде однобічно інформувати Сергія Олександровича, а той йому вірить безапеляційно. Отже думають, що Сергій Ол[ександрович] для нас “втрачений”, як висловився один з спільних приятелів – і Сергія Ол[ександрови]ча, і мене. Олександр Гнатович навіть спеціально прохав мене переказати Сергію Олександровичу, коли трапиться, щоб він до всього, що оповідатиме Андрій Вас[илійович], ставився “з резервою”, як кажуть галичане.

З Науковим інститутом у Берліні щось діло не виходить. Як би вийшло, то вже б він організувався, а то все замовкло...

На весну думаємо шанувати 15-літні роковини смерті Бориса Дмитровича: ініціативу бере Педагогічний інститут і хоче влаштувати “академію”, як тут кажуть. Будуть промови моя, Л.Т.Білецького й ще когось одного або двох. Може вдасться щось і видати на пам’ятку, якийсь збірник, або що.

Читав і я статтю М.А.Плевака в “Черв[оному] Шляху”; на мене вона зробила точнісінько те саме враження, що й на Вас.

Вже кілька разів хотів я попитати Вашої поради, Маріє Миколаєвно: як Ви думаєте, чи зберіглися такі мої речі, як фотографії? Може вони десь там вкупі з моїм “архівом”? Бачите, у мене [немає] карточки Івана Яковлевича, а дуже хотілося б мати хоч одну. Це була б мені така втіха. Якби Ви прочули, що фотографії зберіглися, то до кого б можна було звернутись, прохаючи потурбуватись прислати мені одну – Івана Яковлевича? Розуміється, я б вислав гроші на пересилки, бо не хочу, щоб люде турбуючися, ще б і платили.

Євг[еній] Сем[енович] виїхав на місяць до Парижу. Хоче завести стосунки з тамошніми видавництвами. Там є чимала українська колонія.

Прохав мене Д-р Василь Ів[анович] Сімович: чи не можна б, щоб йому вислали I-й т. “Словника”, а він усі кошти поверне, скільки скажуть і кому скажуть. Адреса його така: D-r V.Simovuč. Všenory u Prahy, pošta DovÛichovice. Це від нас усього версти 3–4.

Чи дістали Ви мій “Огляд історіографії”, – я його вислав три тижні тому?

Оце тільки що прийшов лист від В.Гнатюка, де він, між ін[шим], запитує Вас через мене, чи дістали Ви запросини від в[идавницт]ва “Молода Україна” до співробітництва, переслані Вам через Сергія Ол[ександрови]ча? Це в[идавницт]во, між іншим, друкує другим виданням мою книжечку “По рідному краю” і заплачено за неї гонорар.

Я думаю, що з цим видавництвом можна мати діло. Видають вони доволі чепурно, друкують журнал для дітей і книжки.

Бувайте здорові, люба Маріє Миколаєвно!
Щиро Вас поважаючий і усім серцем Вам відданий
Д.Дорошенко.

Там же. – Ф.170, № 312.

10 лютого 1925 р.

Дорогая Маріє Миколаєвно!

Учора листоноша приносить великий пакунок – от радість! Книжки од Вас, “Україна” і “Словник”. Не знаю вже як вам і дякувати! Невже Ви оце купували для мене? Ой, не робіть цього, де тепер при наших обставинах робити такі подарунки! Та в усякім разі велике щире Вам спасибі: я досі бачив “Україну” лише 1–2 книгу, та й то дано мені було її всього на два дні, бо черга на неї велика охочих читати. А що з тих двох днів у мене вільний час був тільки увечорі перед самим сном, то я тільки переглянув книжку. Тепер же маю всі три і вже перечитаю “од дошки до дошки”. А Нат[алія] Мих[айлівна] як побачила, то ухопила і зараз же почала уголос читати Ваші спомини про Івана Сем[еновича] Нечуя, і так я їх прослухав. Нат[алія] Мих[айлівна] була дуже зворушена, що Ви й її там згадали. Знаєте, люба Маріє Миколаєвно, ми тепер як діти – коли хто нас там в рідній стороні згадає, то це така радість! – А “Словник” мабуть для Вас[илія] Ів[ановича] Сімовича?

Мабуть прийде од Вас лист, але я не дожидаючи листа хочу Вам писати, і от чому: 15-літні роковини смерті Бориса Дмитровича хоче відзначити Укр[аїнський] Педагогічний інститут урочистою, як тут кажуть, академією. В сей день не буде в інституті лекцій, а натомість урочисті збори й два доклади: один мій – про Бориса Дм[итровича], як про громадського й літературного діяча та як про людину, а другий – директора Ін[ститу]та Л.Т.Білецького про Бориса Дмитровича як про педагога й етнографа (може поділять ще на дві теми). Так от Білецькому дуже треба мати книжку С.О.Єфремова про Бориса Дм[итровича] і книжку самого Бориса Дм[итровича] – “Отзвєв о соч. Малинки”. ця остання дуже потрібна, бо там Б[орис] Д[митрович] висловив свої погляди на методи етнографічної науки. Отже чи не можна було б ці дві книги купити й вислати (хоча б на моє ім’я)? Вони підуть до бібліотеки ін[ститу]та по використанні їх Білецьким.

Коли нема в книгарнях (а це напевно), то може б хто з приватних людей відступив – ціна хай буде хоч як велика, це не біда. Саме за ці книги мова тому, що якраз їх нема в Празі, а інші головніші є, наприклад, “Этн[ографічні] матеріали”. Тому до Вас прохання: чи не потурбувались би Ви, Маріє Миколаєвно, добути ці книги й вислати? найкраще було б, як би Ви кому доручили, щоб самим не турбуватись, а там з лаки Вашої напишіть, скільки то буде коштувати, інститут негайно кошти поверне. Часу ще маємо, але все ж, чим краще, тим лучче.

А у нас, Маріє Миколаєвно, не Вам кажучи, справжній шпиталь: Нат[алія] Мих[айлівна] заслабла була попереду ногами, я Вам уже писав. Почала їздити до Праги брати болотні ванни: лягати в санаторії страшенно дорого, а як їздити брати двічі на тиждень (а всього тільки дві ванни й треба на тиждень), то дешевше вп’ятеро виходить. Вона й їздила, взяла 4 ванни, а далі застудилась – і не од поїздок, а вдома, злягла знову, і от два тижні лежить. Попереду дуже висока була температура, а тепер впала, і вже западто мала, великий упадок сил. Стала бліда така, зовсім біла як молоко. Але вже легше, з того тижня може знову почне їздити. А тут ось-ось весна: зими цього року тут зовсім не було, снігу і не бачили, сама грязюка і дощі. І я “віддана дані часу” – теж був застудився, і в нас у хаті вже був суцільний лазарет. А Сімович, сусіда наш, дуже слабкий на грип, чи на еспанку, горячка доходить до 40⁰. І багато наших людей слабує і навіть мре: за останні три тижні вмерло троє наших студентів, усі од “блискавичних” сухот. Кажуть, що все це гнила, тепла зима коїть. Дуже може бути.

І ще маю справу до Вас: Волод[имир] Мих[айлович] Гнатюк уже вдруге запитує в листі: що Ви маєте готового для видання для дітей – оригінального або в перекладі? Якого розміру? “Sans famille” Мальо, каже Гнатюк, дуже велике, вони хотіли б менші. Я завтра посилаю Вам свої “Спомини”, чч.1–3, то я додаю на зразок пару їхніх дитячих брошур. Ви побачите, що вони друкують (там є список на обкладинці). Ол[ександр] Гн[атович] Лотоцький вже вислав їм дещо, але вони просять дозволу змінити деякі слова, яких у Галичині не розуміє народ. От, кажуть, “Колобок” – що воно таке? Ніхто не знає. Але й самою – “галичанщиною” напихати видавництво вони також не хочуть, тим більше, що останніми часами укр[аїнська] книжка дуже пішла на Волинь (що під Польщею). Там на Волині є вже вісім укр[аїнських] книгарень, але нарікають, що книжок пугящих нема. Та воно й правда: думаю, що “За вітчизну” і волинянам вуха ріже, дарма що вони до галичан ближчі!

Знаєте, Маріє Миколаєвно, з ким я тут завів переписку? – з Мик[олою] Вол[одимировичем] Стороженком, отим колишнім чорносотенцем та україножером, а тепер завзятим українським патріотом. Сталося це випадково. Його дві замітки друковані в “Записках” Академії і одну (листування його з Кулішем) він дуже хотів би бачити. Він живе в Югославії, серед росіян, мусить з своїм українством не дуже й витикатись. Його дуже інтересує: яка доля приготовленого до друку, але не випущеного в світ V-го т. видання “Стороженки. Фамільний Архивъ”. Там мають бути повні біографії Ол.П.Стороженка і М.І.Стороженка. Чи не знає хто з Академії про це? Чи не могла б Академія вислати йому, як авторові, т. II–III “Записок” (де його стаття – листування з Кулішем) – хоча б на мое ім’я, а я вже перешлю? А може міг би він сам до Академії звернутись, але до кого саме персонально? Він міг би й тепер дечим придатись до роботи, а укр[аїнською] мовою володіє вон чудово. Подаю Вам усе це до розваги (не в розумінні “развлечения”!).

Чи і в Києві не було зими, так само як і тут? Он тут учора вже райдугу бачили і повітря зовсім весняне. Як так піде далі, то скоро зазеленіє трава і почнуть розпускатись дерева. Воно було добре – тепла зима – з того погляду, що на паливо довелось мало витратити, а погане тим, що – нездорово. Ми тепер міркуєм, куди нам влітку подітись, бо з 1-го липня треба кидати цю квартиру – така умова з господарем, він здасть її на два літні місяці дачникам і вилучить стільки, скільки ми за цілий рік платимо. Остобісло нам отак тинятись, а нічого не вдіємо. Чули ми від Зінаїди Василівни Мирної, що Ви також перемінили помешкання. Чи краще Вам на новій квартирі? Чи спокійніше порацювати?

Наталія Михайлівна сердечно Вас вітає. Як тільки вона зовсім встане – напише до Вас листа. Вона хотіла сьогодні встати й спробувати пройти коло хати, але вітер великий, то відклала до завтра.

Щиро Вас поважаючий і сердечно відданий Вам *Д.Дорошенко*.

Там же. – Ф.170, № 313.

10 березня 1925 р.

Дорогая Маріє Миколаєвно!

Одповідаю Вам зразу на обидва Ваші листи: з 14 лютого і той, що вчора прийшов – з 23 лютого. Ви мабуть і без моїх слів відчуваєте, яку велику радість справила мені присилка двох фотографій мого

батька! – особливо тої старої з 1885 р., з написом його власної руки: у мене ж нічого, таки буквально нічого не було з собою з тих пам'яток, так наче те все я залишив на тому світі, і ось разом такі цінні любі речі у мене в руках! Сердечно дякуємо ми обое за Вашу фотографію: у нас досі стояла на полиці коло книжок Ваша карточка, вирізана з листівки, колись виданої Оренштайном в Коломиї в серії портретів україн[ських] письменників, де ви в укр[аїнському] убранні, з підписом М.Загірня. Тепер поруч поставили ми оцю найновішу, де Ви такі, якою ми Вас знали. Хоч і любительська, а гарно вийшла картка, дуже-дуже за неї дякуємо.

Хочу тепер по черзі писати про всі справи, зачеплені у Ваших листах, щоб чого не проминути. Отже насамперед про Вяч[еслава] Кост. Ви можете писати на мою адресу і вкласти в лист до мене, навіть не позначаючи кому: як тільки побачу окремих листок із звертанням до нього, то зараз же переложу в окрему конверту й перешлю. Ручаюся Вам, що він одержить. Я хоч сам тепер з ним не листуюся (він перестав одписувати на мої листи), але адресу його тут люде знають. Так само й відповідь від нього може йти через мене, се вже я йому запропоную від себе.

Я вже писав Вам, що “Україну” і “Словник” я одержав, спасибі Вам. А мої спомини, вислані до Вас позавчора завернуто назад з написом “non admis”. А там крім споминів було кілька дитячих брошур, які я поклав на зразок в[идавницт]ва “Мол[ода] Україна” у Львові, та відбитка моєї статті чеською мовою про білоруський рух і письменство.

Справа з видавництвом, про яке я писав, вияснилася, та, на жаль, в неприхильному для нас розумінні: люде, що вже готові були дати кошти, в останню хвилину завагалися, боячись ризикувати грішми для такого “непевного” підприємства, як видавництво укр[аїнських] книжок. Та про те справа ще не скінчена, ще йдуть переговори, може що й вийде.

Від Сергія Ол[ександровича] одержав я листа, де він пише про долю мого архів, врятованого одним невідомим мені добродієм. Це мене дуже зворушило і якось на душі лекше стало, як почув. Не в архіві діло, – усе одно я дивлюсь на його, як не на мою власність (я так і відписав Сергію Ол[ександровичу], щоб робив з ним, як сам знайде за краще), – але відрадно почути, що й в теперішніх скрутних обставинах [є] ще такі сильні благородні люди, такі почуття. Я думаю, що вони там найбільше й виявляються, де найтяжче живеться...

Тяжке враження роблять спомини Чикаленка. Не добре він робить, не по-товариськи й не по-лицарськи! Мабуть за те його доля й карає:

він тепер перебуває майже в безвихідному стані, не тільки матеріальному, але й моральному. Хто знає його теперішнє життя, той може повірити, що він, після того, як очунав од хлороформу по робленій йому операції – дуже жалкував, що zostався живий, а не заснув навіки під хлороформом. Я думаю, що в значній мірі причиною того, що він пише й про живих і про померлих людей такі речі, яких взагалі писати не годиться, – його тяжкий, нервовий, огірчений настрій.

Вчора, одержавши Вашого другого листа, я повіз його в Прагу й показав проф. Білецькому, і він дуже зрадив, що у нас будуть книжки – Б[ориса] Д[митровича] “Отзвй” і С[ергія] О[лександрови]ча про Бориса Дмитровича. Вчора ж було вирішено зробити Академію в кінці квітня, може не в самий день роковин, бо тоді якраз буде великодня перерва в науці, а кілька день згодом, коли знову всі, й студенти й професори будуть на місці. Я матиму загальний реферат чи промову, Білецький про Б[ориса] Д[митровича] як письменника і ще хтось третій (мабуть, із студентів Педагогічного ін[ститу]та) як про педагога. Нат[алія] Мих[айлівн]а буде читати поезії й уривки з прози, потім ще хор. Як буде готова, то пришлемо Вам програму.

Дуже цікаво буде одержати фотографію могилки. Можна буде тут зробити кліше. З книжками так уже не спішиться, ще маємо час.

А тепер про здоров'я й про погоду, бо погода не останню роль грає щодо здоров'я. Отже Нат[алії] Михайлівні трохи легше. Вона може й сама того не зовсім свідомо, але я бачу, що вже менше сама жаліється, краще спить, їсть, то я вже її й не питаю: “як себе почуває”. Якби ще їй справді не їздити до Праги на те лікування (воно більше стомлює, ніж помагає) та не поратись час від часу біля господарства, то краще було б. А взагалі наші люде й тут слабують, найбільше на туберкульоз. Вже в новому 1925 р. вмерло семеро студентів, тут і в Подєбрадах. Тепер заслаб Сімович, вже 6 тижнів лежить: туберкульоз. А погода така: зовсім уже настала весна, і тепло, і соняшно, і грязюка, і бруньки понапухали, й трава зелена: колись он учора як знялась хуртовина, а сьогодні прокидаємось вранці, коли дивимось – лежить сніг, та ще який! Цілу зиму такого не бачили. Та це нас тепер не злякає. З усього видно, що весна цього року настане раніше.

Та ще новини літературні. Вчора вийшов великий “Науковий збірник” Укр[аїнського] ун[іверсите]та, присвячений презид[енту] Масарику з приводу 75-ліття його народження. Це тільки перша частина (29 аркушів), а ще буде друга, редакування її так само накинуть мені, як і першої. Нарешті побачив світ “Ювілейний збірник” в честь проф. С.Дністрянського (318 ст.), велика “Хемія”

проф. І.Горбачевського (35 арк.). Усі ці видання будуть вислані до Києва Академії, як звичайно.

Виходять раз-у-раз нові книжки й видання “Громад[ського] фонду”, – це вже діло Євгена Семеновича, він коло того ходить. Там видають виключно універс[итетські] підручники й книжки популярно-наукові (більш наукові, ніж популярні – всякі алгебри, анатомії, гігієни і т.д.). А те в[идавницт]во, що я Вам писав, хотіло видавати книжки для народу, зовсім популярні, класиків, для молоді, та поки що не вдалось.

От пишу, а листоноша приносить пакунок од Вас, там книжки і фотографія могилки. Дуже дякую! Передам Білецькому та й сам покористуюсь.

Щиро Вас поважаючий і сердечно Вам відданий *Д.Дорошенко*.

Там жс. – Ф.170, №314.

1 червня 1925 р.

Дорогая Маріє Миколаєвно!

Ви не можете собі уявити, яку велику радість справили Ви мені, переславши квіточки барвінку з могили мого батька: це треба бути так як я одрізаному вже сьомий рік від рідної землі й усього милого серцю, що з нею зв'язано, щоб відчутти – що значить отой барвіночок з дорогої могилки. Ніяка фотографія, ніякий лист так виразно й живо не викличуть перед очима образ рідної землі з усім, що на їй залишено любого й дорогого... Сердечне, шире Вам спасибі! Ніколи, поки живий, не забуду я сеї радості, що Ви мені зробили, дорогая Маріє Миколаєвно.

У нас на черзі нове переселення: з 1го липня переїздимо жити до самої Праги: нема сили далі так тягти, обом нам тяжко: живучи на селі, як ось зараз, треба самим вести кухню. Хоч яке примітивне оце господарство, але воно забирає багато сил у Наталії Мих[айлівни]. Вона як попорається біля печі півдня, то по обіді зараз же мусить лягати в ліжку й лежить до другого дня вранці – так втомлюється. Так що цур йому, тому “власному господарству”, в тих умовах, в яких ми живемо. А мене втомлює щоденна їзда залізницею, а крім того життя на селі держить мене одрізаним від бібліотек і взагалі від культурного життя нашої празької колонії: приїхав, прочитав свої лекції, та й додому; коли ж залишитися на після обіду, то пропав цілий день аж до ночі. Отже переходимо знову на студентське життя в душній, закуреній димом і порохом Празі. Та нема вибору. Досадно

покидати село саме влітку, але у нас квартира тут була на цілий рік і строк кінчається саме 1го липня, так що треба або залишатись знову на рік, або – вибиратись. Ми вже знайшли собі – нагляділи – й кімнату, не в самому центрі, а на окраїні, так якби десь на Шулявці, або на Демієвці, все-таки повітря трохи краще.

Як тільки переїдемо, то заходимось біля подорожі Нат[алії] Мих[айлівни] на лікування радіо, тут ж у Чехії, в Йоахимові (41/2 год. від Праги, тут усе близенько). Є надія добути через Червоний Хрест 50% знижки і це уможливить Наталії Михайлівні полікуватись 4–6 тижнів радіоактивними ваннами. Кажуть, вони помагають, а їй полікуватись – неминуче, щоб не повторилась ще в гострішій формі історія цієї зими.

Українських високих шкіл тут ще не закривають, хоч, розуміється, вони не вічні: все меншає число студентів, бо кінчають, а нових більше не приймають; отже за рік-два школи самі собою мають закритись, бо не буде слухачів. Це впершій мірі загрожує Укр[аїнському] університетові, бо Сільсько-господ[арська] академія в Подебрадах і Педаг[огічний] інститут зробили торік новий (мабуть останній) прийом, так що лишається їм ще три роки. До речі: тут у Празі існує не укр[аїнська] філія чеського ун[іверсите]ту, а цілком самостійний український університет. Він організований на основі статуту чеського ун[іверсите]та й користується його аудиторіями й бібліотекою. Наш ун[іверсите]т складається з двох факультетів: філософічного (з підвідділами Історично-філолог[ічним] і природописним) і юридичного (“Права і суспільних наук”): має понад 30 професорів і доцентів; записано коло 500 студентів. Більша частина студентів одночасно записана й до чеських високих шкіл. Наш ун[іверсите]т має право давати ступень доктора на західно-європейський зразок. Уже з десятків людей склало у нас докторат, між ін[шим] Левко Чикаленко, Мик.Залізник, Клунний та інші.

Хоча чеське правительство зробило все можливе, щоб облекшити українцям вести наукову роботу, але працювати дуже тяжко, головню українцям: в тутешніх бібліотеках дуже мало потрібних книжок, а як і є якийсь один екземпляр, то його “рвуть на часті”. Вже не кажу про те, що ніхто не має, так як у себе вдома, своєї підручної бібліотеки, і за кожною дрібницею, за кожною справою треба вдаватись до загальних бібліотек. Правда, укр[аїнські] високі школи обзавелися й власними бібліотеками, але там склад книжок дуже випадковий. Досить Вам буде сказати, що на цілу Прагу нема комплекта “Киев[ської] старини”: єсть усього річники 1889–1894 в Національній б[ібліоте]ці,

єсть один 1900-й річник в університетській, та ось іще недавно б[ібліоте]ка Укр[аїнського] Педагогічного ін[ститу]та купила у Львові 1882, 1904, 1905 річники. Це щодо “Киев[ской] ст[арины]”, а що вже казати за окремі видання. Єсть тут більш-менш в комплекті лише галицькі видання. При таких умовах писати наукові праці й навіть – читати строго наукові курси в ун[іверсите]ті вимагає дуже великої праці. Доводиться нелегально спроваджувати найпотрібніші книги зі Львова: там хтось із знайомих позичає на своє ім'я книгу з б[ібліоте]ки Наук[ового] Тов[ариства] ім.Ш[евченка] і поштою висилає сюди. Кажу “нелегально”, бо б[ібліоте]ка Наук[ового] Тов[ариства] офіційно не визичає книг за кордон, бо чимало книг, визичених так, загинуло. Але гинуть вони через теперішні умови зносин і при нелегальній висилці. Я сам знаю приклади. Отже, бачите, в яких тяжких умовах доводиться працювати. Додайте до цього загальну емігрантську обстановку життя, коли рідко хто має таку хату, де б міг працювати...

І-шу книгу “України” я дістав, велике Вам спасибі! Вона дуже цікава, так само як і збірник “Шевченко та його доба”, який придбала собі б[ібліоте]ка нашого Укр[аїнського] ун[іверсите]та. Тут у Празі тепер улаштована виставка книжок, виданих на території С.Р.С.Р. Там є й укр[аїнські] книги, майже всі видання Академії. Крім того, попадають на продаж або ж обмін, так що я, наприклад, бачив і читав “Науковий збірник”, книгу Ф.Титова про стару київську Академію та ще дещо. А ось “Україна” чомусь дуже зрідка, як би не Ваша ласка, то я б її може й не бачив. Дуже хотів би я віддячитись Вам, але не знаю, як і чим: вислав був один випуск своїх споминів і додав деякі відбитки, але посилку завернуто назад. Може Вам треба якоїсь книги взагалі, – якої нема в Києві, або тяжко дістати, то напишіть, і я з великою радістю вишлю.

Академія пам'яті Бориса Дмитровича відбудеться аж тільки 13го червня. Так пізно через різні причини не принципіального, а технічного характеру, особливо через хворобу Білецького й Сімовича, а вони обоє – референти. Будуть доклади: 1) мій – загальний – Грінченко, як письменник і громадський діяч; 2) Білецького – Грінченко, як письменник і як етнограф; 3) Сімович – Грінченко, як філолог. Крім того, Ол.Лотоцький хоче подати свої особисті спомини про Бориса Дмитровича. Я Вам потім надішлю програму. В сей день лекції в ун[іверсите]ті будуть одмінені, щоб усі лектори й студенти могли взяти участь в академії.

Як би Ви, Маріє Миколаєвно, побачились з Сергієм Ол[ександровичем] Єфремовим, то може були б ласкаві передати йому

від мене ось що: я прохав його, коли можна, вислати мені літопис Величка (з моїх книжок, якщо зберіглося). Так ото, скажіть, що 3-й том удалося купити у Львові; так що, коли б він міг вислати, то тільки 1-й або 2-й. Коли ж це дуже тяжко, то не треба: якимсь обійдемося і з одним 3-м, що єсть. Мені треба для семінару; добре, що хоч один 3-й єсть, все ж таки він дає поняття про літопис. А от, коли ласка Сергія Олександровича, то чи не міг би він вислати статут Академії Наук, вид[ання] 1918 або 1919 року, тут його ніде нема, а мені дуже треба для одної статті про Академію.

Нам було дуже приємно почути, що Домаха таки навідалася! Але листа від неї досі ще не було. Може ще прийде сими днями.

Ваше привітання В.Сімовичеві я переказав. Але він казав, що до Києва переїздити не збирається, у його ж тут роботи чимало є в Педагогічним інституті.

Чи Вам звісно, що при "Союзі українських студентських громад у Варшаві" існує вже другий рік "Видавниче т[овариство] імені Б.Грінченка", що видає неперіодичний орган "На чужині" та провадить кіоск з українськими виданнями?

Куди ж Ви, Маріє Миколаєвно, поїдете для відпочинку на літо – чи до того "Дому відпочинку" у Феофанії, що Ви писали, чи так куди? Як єсть змога, то неодмінно треба спочити, бо робота духова втомлює, виснажує не гірше від фізичної. А відпочити й набратись свіжих сил треба для дальшої роботи!

Бідний В.І.Самійленко! Як зараз уявляю його собі за коректою в "Гром[адській] думці" на Трьохсвятительській у друкарні Гирича: з того часу, здається, я його й не бачив... А цьому вже скоро 20 років!

Щиро Вас поважуючий і усім серцем Ваш

Д.Дорошенко

І радісно, і сумно було нам дивитись на боярську фотографію! Подумайте – вже трохи не половини з тих, що там – уже нема! Дуже дякуємо за цю фотографію. Нагадала вона нам часи, які тепер здаються нам такими щасливими.

Від 1го липня адреса буде так: Praha – Wusle, U. Iezerky, č.630. Але коли й на стару пошлете, то дійде, бо на пошті знатимуть нову адресу й перешлють.

(далі приписку зроблено рукою Н.М.Дорошенко – Ред.)

Кріпко, кріпко цілую і дуже дякую за боярську карточку! Наталія Дорошенко.

Дорогая Маріє Миколаєвно!

Нарешті відбулася наша Академія пам'яті Бориса Дмитровича. Посилаю Вам допис про неї Ст.Сірополка. Тільки мушу додати, що Сір[ополко] незручно зредагував вступ про мій реферат: я згадав про "Paster poster", що нам вчитував Борис Дмитрови[ч] – лише при нагоді, як доказ його дбання за чистоту мови, і згадав з подякою, як один з тих, хто й досі пам'ятає і старається виконувати науку Бориса Дмитровича. А взагалі в своїм рефераті говорив я про життя й працю Бориса Дмитровича, як умів, – широко й докладно. Сірополко ж вихопив одне це місце і його лише згадав, а про решту, про головне нічого не каже. Він сам признав свою помилку і, знаючи, що я посилятиму Вам його замітку, сам прохав зробити це пояснення. Розуміється, так незручно зреферував він мою передмову не з умислу, а якось так воно в його вийшло! Сам він до пам'яті Бориса Дмитровича ставиться з великою шанобою, доказом чого, між ін[шим], служить його велика й гарна стаття про Б[ориса] Дм[итровича] в календарі львівської "Просвіти" на 1925-й рік, з портретом і малюнками.

Слідуючий раз пришлю Вам офіціальну програму Академії, а тепер не посилаю її тому, щоб лист не був дуже великий.

У нас тепер розгордаш: завтра переїздимо до Праги на нову квартиру. Наталія Мих[айлівна] вже почала пакуватись, а я ось зараз, напишу Вам листа і також почну свої книжки й рукописи пакувати. Морока з тим усім! Хоч жаль нам виїздити серед літа з села, але з другого боку-надокучила вічна їзда, а без їзди не можна і влітку обійтись, – і не тільки задля бібліотек, але й задля покупки провізії, бо тут нема нічого, а що є, те дорожче як в місті. Та ми житимемо не в центрі, а на самім краю міста: U Jezerky – це дійсно біля малого озерця чи копанки, яка дала назву цілому кварталу передмістя Nusle. Місцевість нагадує трохи нашу Шулявку.

До кінця літа Нат[алія] Мих[айлівна] сидітиме на тих Нуслях, а у вересні хоче поїхати полікуватись радіо до Йохимсталю (біля Карлсбаду, звідси 4 1/2 год[ини] їзди); тепер там дорогий сезон, восени буде дешевше, а крім того ми надіємось дістати знижки 50% через "Червоний Хрест".

У мене вчора закінчилися в інституті лекції (в унів[ерсите]ті ще раніше скінчилися), і тепер застаються тільки іспити до 18 липня, а там я вільний до кінця вересня. Відбулися в Укр[аїнському] ун[іверсите]ті вибори нового ректора: вибрали проф. Ол.Колесу

(вже вдруге, він був уже раз в 1922–1923 академічному році) і на філолог[ічному] факультеті за декана вибрали проф. Д.В.Антоновича, а на правничому – проф. В.Старосольського.

Дістав я від Сергія Олександровича пакуночок книжок, там його нова книга про Нечуя, збірник “Шевченко і його доба”, 2^й том Величка. Радість була мені велика! Я вже відписав йому і вислав кілька книжок, за які він прохав.

Писав мені В.М.Гнатюк, що збирався видати своє листування з Борисом Дмитровичем (58 листів од Бориса Дмитровича), та тепер у них у Львові знову друкарська криза, ціни підскочили вгору і чимало видавничих планів розвіялось. До речі, чи Вам звісно, що в ч.1 львівського місячника “Життя й мистецтво” 1920 р., на ст. 28–33 (in 4°) М.Возняк опублікував в серії “Матеріали до історії українського письменства ХІХ в.” 5 листів поезій Б.Дмитровича до Ол.Кониського (1 – з 1881 р. – в додатку 5 поезій Б.Дмитровича, і 4 листи з 1891 р.) і три листи Т.Зіньковського (1891 р.) теж до Кониського? Там же надруковано в ч.2 і листування Нечуя з Огоновським, дуже цікаве: там є автобіографія Нечуя, варіант трохи одмінний од того, що тепер передрукував Сергій Олександрович з львівського “Світу”.

На сім поки кінчаю, бо треба братись до пакування! Наталія Михайлівна сердечно Вас вітає. Щиро Вас поважаючий і сердечно відданий Вам *Д.Дорошенко*.

Як Ви, Маріє Миколаєвно, – чи виїхали куди на літо і чи взагалі маєте відпочинок?

А від Домахи листа так і не було: чи не так написала адресу, чи не дійшов... Якщо прийде який лист на стару адресу, то не біда, тут зараз же дошлють.

P.S. Зверніть увагу: вгорі – нова наша адреса.

Там же. – Ф.170, №316.

1 листопада 1925 р.

Дорогая Маріє Миколаєвно!

Сьогодні дістали ми Вашого листа, сьогодні ж я і одписую. Давно вже не писав я до Вас і не відповів на останнього листа, де Ви писали про смерть і похорон Володимира Івановича; але не з ліннощів не озивався я, а тому, що останній місяць був для нас дуже тяжкий через хвороби та всякі інші клопоти, і я не тільки не писав нічого за цей час, але навіть і не читав, та й на лекції іноді не ходив. Взагалі

нам за останні часи дуже “не везе”, аж не зчеться про це й говорити, але тому що з цих усяких клопотів складається все теперішнє життя наше, то не можна не говорити, коли люде питають: як ми живем? Отже почну з подорожі Наталії Михайлівни до Яхимова. Поїхала вона 1-го жовтня на т. зв. дешевий і останній сезон. Попала на такий час, коли в Яхимові лікуються люде, що лікуються або за дурно, або за півціни. Отже до такої публіки відношення з боку лікарів і адміністрації курорта – дуже неухажне й недбале. По-друге, це дуже дощовий, вогкий час. Взагалі треба сказати, що Яхимов це якась така діра, де ніколи сонця не буває – в буквальному розумінні слова: він стоїть в глибокім яру, в гірській місцевості; з того боку, де світить сонце, його затуляють гори. Крім того, тут вічно дощі, туман, вогкість. Який дурень вигадав влаштувати тут курорт для слабих, між іншим, на хвороби сугавів, на ревматизм – не можу зрозуміти! Нат[алія] Мих[айлівна] пробула в Яхимові як раз 30 день, і за цих 30 день було всього три соняшні дні. Так що дивуватись треба, як вона не нажила собі ревматизму, чи якої подібної хвороби! Брала вона дуже справно ванни, але якихсь помітних наслідків не бачимо; гірше не зробилось, але й полегкості якоїсь не видно; правда гострих болів нема, але ние нога час від часу.

Повернулась Нат[алія] Мих[айлівна] з Яхимова і довелось нової хати шукати. Хазяї наші трохи одурили нас, не сказавши, що їм на зиму здавати кімнату незручно, що вони тільки на літо та на осінь можуть її здавати, а на зиму вона їм самим потрібна. Та ми бачили, що й так нам не випадає залишатись біля Єдерни на зиму: кімната – холодна, пішли дощі, почалась грязюка невилазна (тут вулиці по окраїнах рідко коли бруковані). Отож ми й почали шукати нової хати. Але в цей час дуже трудно знайти. Довелось оселитись в.якомусь своєрідному пансіоні – не пансіоні, казармі – не казармі, а так в якомусь величезному домі в шість поверхів, де всі квартири з однієї кімнати; Ви бачите, що № нашої хати 337 (“бу” це – квартира по-чеськи), а е всіх №№ аж 550. Воно начебто й добре: живеш собі у своїй норі; в хаті є центральне паливо, електричне світло, тепла й холодна вода, а ще буде й газова плита, щоб вижити. Але це – тільки один бік медалі; а другий: адміністрація дому щодня приносить якийсь сюрприз, – то раптом ціну подійме на 10 процентів, не попередивши, то править вперед “залог” за неушкодження меблів – в сумі місячної платні, то іще щось, і через те тут вічні скандали, вічна лайка. Далі. Будинок тільки тепер восени докінчили, іще все недороблене, цілий день в коридорі стукають; до того – вогко, зацвіла надвірня стіна. А коли додати до

всього, що будинок – наче вулей, аж гуде, то життя виходить не дуже привабливе, а дороге: платимо 640 крон місячно, правда з паливом, світлом і з (меблями)*.

Та не встигли ми розташуватись у новій хаті, як нове лихо: заслабла Нат[алія] Мих[айлівна]. Дуже гострі болі, не можна витерпіти. Кинулися до лікарів. Кажуть: жіноча хвороба, якесь там запалення. Так і лікували тва тижні. А вона мучиться, без опія не може спати, вже й морфію вживають. На третій тиждень покликали іншого лікаря: каже апендицит. Треба робити операцію, але стадія така, що зараз не можна, хай спочатку заспокоїться. Дуже лежала Н[аталія] М[ихайлівна] ще днів 10, вже почало легшати, вже мала вона виходити і сама поїхати до одного відомого хірурга, щоб оглянув і сказав, коли саме робити операцію, та ось як раз сьогодні знову почались болі, і Н[аталія] М[ихайлівна] од страху ні жива, ні мертва, щоб не повернувся знову гострий випадок. Розуміється, весь цей час, скоро вже місяць, я зовсім вибився з колії, бо більше мусив справлятися за санітара чи за сиділку, ніж за свої діла. Побачим, що буде далі! Мабуть без операції діло не обійдеться.

От так наше життя проходить під знаком хвороб! Та й поза тим похвалитись нема чим. Становище нашого Укр[аїнського] університету, в зв'язку з різними політичними обставинами, було захиталося; казали, що мов би то ми доживаємо останній календарний рік. Потім нібито стало краще, нібито заповнений цілий і академічний рік, але все одно: не буде кому слухати, бо наші студенти вже всі кінчають, а нових, за виїмком одиниць, нема. Що буде після літа – хто його знає! Взагалі наша будучність уявляється в дуже непевних і неясних рисах. Ми вже тут засідлились і нашим господарям вже надокучили. Вони раді б нас здихатись, але як? І куди нас подіти? Додому вертатись? Але, не кажучи за все інше, що там робити? З чого шматок хліба їсти? Який заробіток можна знайти? Де, наприклад, діватись з таким “фахом”, як українська історія? Кому вона потрібна? І взагалі, кому потрібні ми, тріски великого зрубаного лісу? От так як подумаєш, то й прийдеш до висновку, що очевидно судилося нам тут і пропадати на чужині, між “ляхи і чехи”, як той Святополк Окаянний. Не хотілось би, розуміється, хотілось би ще послужити рідному краю, є ще й сили деякі, і охота велика, та видко таких як ми, краю не треба, і місця нам там немає. Значить, поки можна, будемо тут і далі робити, а як і цієї змоги не стане, то доведеться пропадати. Виходу нема.

* Крім нас в цьому будинку живуть Мирні (Зін[аїда] Вас[илівна] та Іван Ів[анович], Шульгини і ще дві укр[аїнські] родини. Хочуть переїхати сюди й Русови.

Отже, дещо про нашу роботу. Поки що вчимося й інших вчимо. Ідуть виклади, і в університеті, і в Педаг[огічнім] інституті. В інституті відбувся новий прийом, бо уряд дав 30 нових стипендій студентських. Працює й Укр[аїнське] Іст[орично]-Філологічне т[овариство]. Ось як раз сьогодні було засідання пам'яти Ол.Ол.Русова, з приводу 10-ліття його смерті. Я сказав промову, Ф.А.Щербина й Д.В.Антонович проказали свої спомини. Громадський фонд видає потроху книжки українські, різні підручники. Кажуть, що ці книжки по-малу вже йдуть і на Україну. Час від часу появляється якась нова укр[аїнська] книжка або часопис. У Львові вже вийшло 4 числа нового двотижневика "Політика", а в Парижі 6 чисел тижневика "Тризуб". Святкуються ювілеї: у Львові дуже гучно відсвяткували 25-літній ювілей мого тезка Володимира Вікторовича Дорошенка. Рівно рік тому назад впорядили мій 25 літній ювілей і отже з легкої руки як пішли ювілеї, то кожен з мого покоління тепер святкує, якщо не 25 літ, так 20, як оце на днях, там у Львові, Ів.Ів.Огієнко**.

Я цілий рік сидів над великою працею: історією 1918-го року на Україні. Попав мені до рук дуже цікавий матеріал: таємні документи Віденського й Берлінського державних архівів, з яких пощастило зняти копії – цілий ряд споминів і заміток людей, що грали активну роль в 1918 році і нарешті багато всяких документів і навіть комплект "Державного вісника", позичений мені бібліотекою Рубакина з Лозанни. На підставі цього всього я написав працю, яка розрослася аж на 45–50 аркушів друку. Вже й переписано її всю на машині, й копії знято, та в мого видавця, який обіцяв книжку видати, не стало грошей, і тепер рукопис лежить, дожидає слушного часу, який невідомо коли й настане. Тепер я вже ні за яку нову роботу не беруся, і втомлений, і охоти нема. Оце тільки якщо здійсниться задуманий з'їзд українських учених, тут, в Празі, то прочитаю підготовлену вже працю про Бантиша-Каменського, – нарис з української історіографії. У Львові мала б вийти новим виданням, доповнена новими нарисами книжка моя "По рідному краю", та пишуть мені, що й там безгрішша, все ждуть кращих часів! "Літ[ературно]-наук[овий] в[існик]", здається, більше не буде виходити: нема коштів.

"Україну", спасибі й Вам, і Сергію Олексійовичу, одержав. І "Записки" кн.V і VI одержав від Сергія Олександровича. Я не тільки сам з любов'ю і глибокою радістю переречитую наші академічні видання,

** Недавно тут у Празі святковано 40-літній ювілей наукової праці Ст.Смаль-Стоцького. Було привітання від київської Академії, яке зробило велике вражіння і яке зустріли сердечними оваціями.

але стараюся пускати про них відомості в широкий світ. Оце маю писати про видання Академії до празького місячника "Slovanský PŮhled" і до лондонського "Slavonic Review", яке видає "School of Slavonic Studies" при Лонд[онському] університеті, що вибрало мене, разом з М.С.Грушевським, членами-кореспондентами. Сергій Олександрович прислав мені багато книжок, я не знаю, як йому і віддячитись, посилаю і сам йому дещо; та ось біда: недавно завернули мені назад пакунок, а там саме були брошури про Самійленка, потрібні йому для роботи... Я вже про це написав до Сергія Ол[ександровича].

Про наше святкування пам'яті Бориса Дмитровича я вже тепер до ладу й не пригадаю. Було три доклади: мій – загального змісту про Б.Дм[итровича] як про діяча, письменника і людину; проф. Л.Білецького – про Б.Дм[итровича] як про письменника, і В.Сімовича про Б.Д[митровича] як про філолога й автора "Словника". Докладніша кореспонденція про цю академію (як тут кажуть) була в "Ділі"^{***}, короткі звістки – по інших часописах. Доклади наші ніде не друкувались, але може будуть надруковані, якщо добудемо кошти на видання "Збірника" нашого Педаг[огічного] ін[ститу]та. Надія на це єсть.

Недавно хтось прислав сюди дуже гарні фотографії – знімки з похорону Волод[имира] Ів[ановича], аж кілька. Там і Віра Олександрівна, і ще кілька знайомих: ми упізнали. І радісно, і сумно було бачить ці знімки: це ж рідні люде, рідні місця, хоч знято і з такої сумної нагоди... Але Вас ми не знайшли, мабуть Ви не сфотографувались в тих групах, а може то знято не в день похорону, а в день панихиди й поминок в 9-й день. Все-таки Вол[одимир] Ів[анович] мав хоч те щастя, що вмер на рідній землі і похований в рідній землі. Ви не можете собі уявити, Маріє Миколаєвно, які бувають сумні похорони на чужині, на вигнанні, я вже бачив тут кілька таких! І як тяжко бачити, коли бідують і поневіряються тут наші старші люде, як от Софія Фед[орівна] Русова, що її викидають з помешкання і вона цілу ніч плакала, як казала мені сьогодні на засіданні в пам'ять Ол[ександра] Ол[ександровича]. А їй уже 71 рік. І бідного Щербину шкода, йому вже 77 років.

Дуже приємно буде нам одержати листа від Домахи. Розуміється, якби могло бути реальним, щоб ми повернулись, то взяли б її до себе, жила б у нас. Та, на жаль, це нереальне. Цікаво, що то вона нам напише, коли так довго – аж два дні – має писати!

^{***} Я постараюсь добути знову вирізку з "Діла", – то була стаття Сірополка, а може добуду й інші друквані відомості про нашу Академію пам'яті Бориса Дмитровича.

Нашого старого Стоцького закликали до Харкова на пораду в справі правопису. Але він не схотів поїхати, каже, що вже старий і хворий, і воно-таки справді, але пише для Харкова свій меморіал про правопис. Розуміється, стоїть за і (ці, ні, лі, і т.д.) та прочу галицьку тарабарщину. Мабуть його не послухають, але боюсь, що взагалі заведуть якісь великі новшества, наприклад “Драгоманівку” (доля, конь, їхав). Я би стояв за нашу реформовану Кулішівку та й край! Це й найпростіше і найлегше.

Наталія Мих[айлівна] і я щиро дякуємо Вас за пам’ять і сердечно Вас вітаємо! Лист Ваш справив нам велику радість.

Кріпко цілую Вашу руку. Щиро поважуючий Вас
Д.Дорошенко.

Будь ласка, привітайте від нас обох найсердечніше Сергія Олексійовича, ми його частенько згадуємо. Я дуже вдячний йому за книги й за “Україну”.

В Празі з літа існує “Музей визвольної боротьби України”, він за короткий час дуже розвинувся і має багато цінних речей і матеріалів. Я подарував туди знімок з могилки Бориса Дмитровича, що Ви прислали зимою. Директором цього музею Дм[итро] Вол[одимирович] Антонович, який дуже гаряче взявся за це діло і добре його поставив.

Чи Ви вже знаєте, що на днях помер у Варшаві Ол.Х.Саліковський? В жовтні була в Празі “Академія” пам’яті В.Самійленка і О.Маковея. А 10 вересня наші кооператори поминали 10 ліття смерті В.Доманицького.

Там же. – Ф.170, №317.

26 лютого 1926 р.

Дорогая Маріє Миколаєвно!

Сердечне Вам спасибі за Вашого листа! Він справив нам обом велику радість і велику втіху, як і взагалі всі Ваші листи, перейняті таким теплом, такою ласкою. Ваші листи для нас – то одинокий живий зв’язок з рідним краєм, з усім, що дороге для нас і любе, від чого ми – хто зна, як надовго – відрізані. Розуміємо добре, що трудно тепер почути щось приємне та втішне, але й Ваше добре, ласкаве, тепле слово багато для нас важить.

У нас з хворобами попустило й стало легше. Нат[алія]

Мих[айлівна] відлежала місяць з чимсь, потім встала і тепер, хоч іще не зовсім збулася слідів тої хвороби, але вже ходить, виходить до міста і навіть виступала з декларацією на вечірках літературних. А що то була за хвороба, то й досі напевно не знаємо: одні лікарі казали, що апендицит, другі, що жіноча хвороба, а третій – відомий тутешній хірург сказав, що це було запалення мочевого міхура. Зупинились на цьому останньому діагнозі. Звелів лікар щодня пити карлсбадську воду Mrihlbrunn; вона туту свіжа й недорога, бо до Карлсбаду всього 4^{1/2} години їзди від Праги. Нат[алія] Мих[айлівна] п'є вже третій місяць і, видко, що це має добрий вплив. Час від часу озивається у неї нога, але це стоїть напевно в зв'язку з дуже вогкою, гнилою зимою цього року. Може їй – Наталі[ї] Мих[айлівні] й не годилося би на вечірках виступати, бо це її дуже втомлює, але це як її одинока радість та вітха, тим більше, що вона мала великий успіх.

Пред новим роком нависли були хмари над нашим університетом: хотіли його вже ліквідувати, але удалось протягти ще на один рік. Та потроху люде стараються заздальгідь, хто може, знайти собі притулок. Он Лотоцького запрошено до Варшавського польського ун[іверсите]ту на кафедру канонічного права на православному теологічному ф[акульте]ті, що недавно заснувався там. Він поїде аж восени по контракту на 3 роки. Викладатиме польською мовою. Про поворот праських професорів на Україну, про що Ви пишете, я нічого не чув. Ходила чутка, ніби цілий наш університет має переїхати до Кам'янця Подільського, але ця чутка ні на чому реальному не була заснована. Може бути, що дехто з галичан думає – не про поворот а про переїзд на Україну, але їхній переїзд не обставлений такими труднощами, як наш поворот.

Надії на заснування укр[аїнського] ун[іверсите]ту в Польщі, які ніколи не були реальними, розвіялися, і справа укр[аїнського] ун[іверсите]ту в Польщі відсунута, як кажуть, в довгий ящик. Взагалі Польща попустить українцям хіба тоді, як буде сама гинути. Поки іще вона не загибає, отже і не вважає потрібним давати українцям які-небудь уступки. Я особисто не дивлюсь, що становище українців під Польщею таке вже безнадійне, аби вони тільки б більше покладались на свої власні сили, на себе самих, – а то у їх давня галицька звичка все надіятись на когось збоку, орієнтуватись усе на якусь зовнішню силу: колись на цесаря, на білого царя, на кайзера, на Антанту, тепер на Радянську Спілку. Але доки сонце зійде, роса очі виїсть. Треба б їм самим щось робити, тим більше, що в їх народ дисциплінований, звиклий до солідарності, до гуртування. А то вони тільки кричать про

свої кривди, а мало роблять для того, щоб скріпити внутрішню відповідну силу супроти Польщі.

Питаєте, чи доходять сюди видання “Слова”? Доходять, як і всі видання з України. А я особисто маю твори Лесі Українки, видані “Словом”. Наші бібліотеки закупають усе, що виходить більш-менш цікавого на Україні, ми маємо все тільки з запізненнями. Кажуть, що й тутешні видання ідуть на Україну, головню підручники. Щодо мене особисто, то скажу – може це Вам здається дивним – що мене цікавлять більш старі, прежні видання, бо вони потрібні мені для моїх викладів, для моїх праць. Яке-небудь “Описание старой Малороссии” Лазаревського для мене далеко цінніше, ніж десятки нових видань, бо його тут ніде нема, а без його я не можу ані скласти закінченого курсу, ані якоїсь розвідки чи статті. Празькі бібліотеки страшенно бідні на видання з укр[аїнської] історії, я вже писав Вам, здається, що тут усього 5 річників “Киевской Старины”: 1889–1894. Правда, останніми часами деякі бібліотеки (наприклад, Українс[ького] Педагог[ічного] інститута) почали добувати старі видання, але все це випадкове, що трапиться. Переважно добувають з Польщі, де на ринок викинуто багато книжок з бібліотек колишніх російських шкіл та різних інституцій. Але це, що я кажу за старі видання, розуміється не означає, щоб нові видання мене не цікавили! Навпаки: кожна нова укр[аїнська] книжка, особливо з історії, з історії письменства, цікавить мене і всіх нас тут надзвичайно. Радіємо їй, мов живій людині.

Дуже дякую за вирізки про Академію. Їх тут багато людей читало, а на останок я віддав їх академіку В.Вернадському, який вертається з наукової подорожі до Петербургу, а звідти думає поїхати і до Києва. Дякую сердечно і за поздоровлення з ювілеєм! По правді кажучи, не до смаку мені була ця історія з ювілеєм і влаштовано було саме святкування проти моєї волі й мого бажання. Але цю справу зробив найупертіший з людей – Д.В.Антонович – і скільки я його не благав не робити – не послухав. Та ніде правди діти, ті щирі й теплі слова, з якими до мене звернулись земляки з різних кутків з нагоди того “ювілею”, дали мені велике моральне задоволення. Розуміється, що й я нічого кращого для себе не бажав би, як мати змогу “працювати на рідній землі, серед рідного народу”. Але хоча б мені цього щастя й не удалося досягти, то все одно, поки сил і змоги, працюватиму для рідного народу й на чужині. Думаю, що як би там не було, а все-таки і з моєї скромної праці якась хоч маленька користь таки залишиться. Он недавно довідався, що вже троє з моїх слухачів по

паралельному Укр[аїнському] ун[іверсите]ту викладають укр[аїнську] історію в приватних українських гімназіях у Галичині.

Щодо М.К.Садовського, то я просто не можу зрозуміти, чого він сидить тут, не діє, і не повертається додому. Думаю, що просто по інерції, не зважається з місця зрушити.

Я переказав Ваше привітання Софії Федорівні, вона була дуже зворушена. С[офія] Ф[едорівна] тепер пише свої спомини на замовлення одного видавництва. Трудно живеться їй: вона мусить дбати за цілу велику родину (не з матеріального погляду – а взагалі опікувати). Її сина Юрка покинула його жінка, покинула й малого сина, баба мусить ним пілкуватися. Потім приїхала Люба з дітьми. Всі вони дуже непрактичні, Софії Федорівні великий клопіт. Живе вона на далекому передмісті, мусить далеко ходити пішки по страшній грязюці, це її дуже стомлює. Їй вже минуло 70 років: а така бадьора, як і звичайно; весь час метушиться, якісь дитячі захистки улаштовує, лекції читає, по жіночих конгресах їздить. Прохала дуже вітати Вас. Недавно ми шанували 10-ліття смерті Олександра Олександровича, я говорив промову, старий Ф.А.Щербина оповідав свої спомини. Але якось незручно вибрали час і мало кого сповістили, то дуже мало було людей.

Вже місяців два тому одержали ми листа від Домахи. Вона просить, щоб я прислав їй довіреність на наші меблі, що залишились, вона б хотіла їх узяти собі, якщо ми не повернемось. Була і в господаря нашого, той сказав, що віддасть, аби була довіреність. Ми й не від того, щоб ті меблі забрала Домаха, нехай лучче бере вона, ніж так невідомо хто забере, але якщо зберіглося піаніно (вона про нього не пише), то ми б хотіли, щоб його було продано на нашу користь, а решту хай би забрала собі Домаха. Але якось не знаємо, кому це доручити, чи самій Домасі, чи кому? Хотіли питати Вашої поради, але не мавши цей час від Вас листів, не хотів спеціально про це до Вас писати і Вас турбувати. Та й не зібрався до нотаріуса, щоб мою довіреність посвідчив. Отже, як я тепер до Вас пишу, то ми рішили з Нат[алією] М[ихайлівною] спитати вашої поради: чи можливо перевести цю операцію, себто, чи зможе дійсно Домаха, якщо я надішлю їй таку довіреність, – забрати меблі, якщо зберіглося піаніно, – то продати його? Боюсь, що з того всього нічого не вийде. Отже нам було би важно почути Вашу думку: якщо справді можливо зробити так, як пише Домаха, то я зараз же надішлю їй довіреність.

Зі Львова я також мало що одержую. Оце листуємось тільки з старим Ол.Барвінським – на ґрунті спільних інтересів щодо

мемуаристики: він пише свої спомини, має вже коло 200 (двохсот) аркушів списаного матеріалу, в тім числі й листування (між ін[шим] і листи Бориса Дмитровича); довів своє оповідання вже до 1904 року. Та нема видавця! Листуюсь іще з Гнатюком. Він вічно хворий. Ось тепер прислав мені листа, писаного кимсь з родини під його диктовку. Дуже нарікає на здоров'є, але всім цікавиться й бере участь у редагуванні "Літ[ературно]-наукового вісника". Пише мені зрідка й Вол[одимир] Вікт[орович] Дорошенко. Він торік оженився і тепер в його родилася дитина, дочка, то має великий клопіт.

Переказав я Ваше привітання Мирним, дуже дякували й прохали вітати Вас од їх. Євг[енія] Сем[еновича] ще цими днями не бачив.

Передайте, будь ласка, від нас обох привіт Сергію Олексійовичу. Я би з охотою написав до нього, та не знаю, як то кажуть, з чого почати: ми не листувалися, то довелось би почати "від Адама". Але я все-таки напишу до нього, спочатку коротенько, а там, може, й зав'яжеться переписка, яку б я дуже охоче вів бо ставлюся до Сергія Ол[ексійовича] у високій мірі прихильно й поважаю його, як дуже чесну людину. І Михайла Михайловича, будь ласка, привітайте од нас, як побачите. Ми про нього чуємо раз-у-раз від наших сусід Мирних. Уявіть собі: і в Києві були сусідами на Львівській вулиці, і в Празі мешкаємо поруч – навіть в однім домі!

Взагалі часом, як оглянешся круг себе, то якимось чудно стає: десь на чужині, в Празі, бачиш коло себе свої українські обличчя, своїх людей, немов частина Києва перенеслася якимись чарами сюди! Бачиш перед собою увесь, так би мовити, Ноєв Ковчег, з усіма звірями, чистими й нечистими. Іноді здається, що сидиш на зборах київської "Просвіти", іноді – на зборах Укр[аїнського] клубу, або в якійсь редакції! Чудасія, та й годі! Тут у Празі утворився якийсь український мікрокосм, і справді чудно, що він не в себе вдома, на ріднім ґрунті, там би він певно придався б для культурної роботи.

Кріпко цілую Вашу руку!

Нат[алія] Мих[айлівна] міцно вас цілує й шле Вам найсердечнішу подяку за Вашу ласку і за Вашу пам'ять.

Щиро Вас поважаючий і відданий Вам

Д.Дорошенко.

В один день з Вашим листом прийшов до мене й лист від Сергія Олександровича, пише мені про різні літературні новинки.

Справді, Вам би мусили призначити пенсію й увільнити від якихось там обов'язків. Це діло Академії, і коли вона не в силі була б того

добитись, то чого варті усі гарні слова про прихильність до науки та просвіти. Це наша усіх тут думка така, і не словами, а ділами міряємо ми українізацію і все, що з нею зв'язано.

Ми дійсно збираємось сфотографуватись, бо окрім як для паспорту, нема у нас жодних карток. Тоді Вам першій і вишлемо.

Там же. – Ф.170, №318.

З М І С Т

<i>Пеленський Я.</i> Українська державна школа	V
<i>Пінчук Ю., Гриневич Л.</i> Дмитро Дорошенко та його твір “Огляд української історіографії”	XI
ДОРОШЕНКО Д. ОГЛЯД УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІОГРАФІЇ	1
З епістолярної спадщини Д. І. Дорошенка. Листи Д. І. Дорошенка до М. М. Грінченко 1923–1926 рр.	223

Наукове видання

Д. І. Дорошенко

**ОГЛЯД
УКРАЇНСЬКОЇ
ІСТОРИОГРАФІЇ**

Інститут української археографії та джерелознавства
ім. М.С.Грушевського НАН України
254050, Київ-50, вул. Пугачова, 12/2

МП "Офорт". Миронівська друкарня, вул. Леніна, 48

